Α/3 Αρ. 85

ΑΡΧΕΙΟΝ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ 19

Αρ. 110
Α/3 8ιρ
537

ΑΡΧΕΙΟΝ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ 19 15

Α/Β Αρ. 85

Αρ. 110
Α/3 8ν
537

Α/Ζ Αρ. 84 - 88
537

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΑΠΑΝΤΑ

ΤΑ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑ

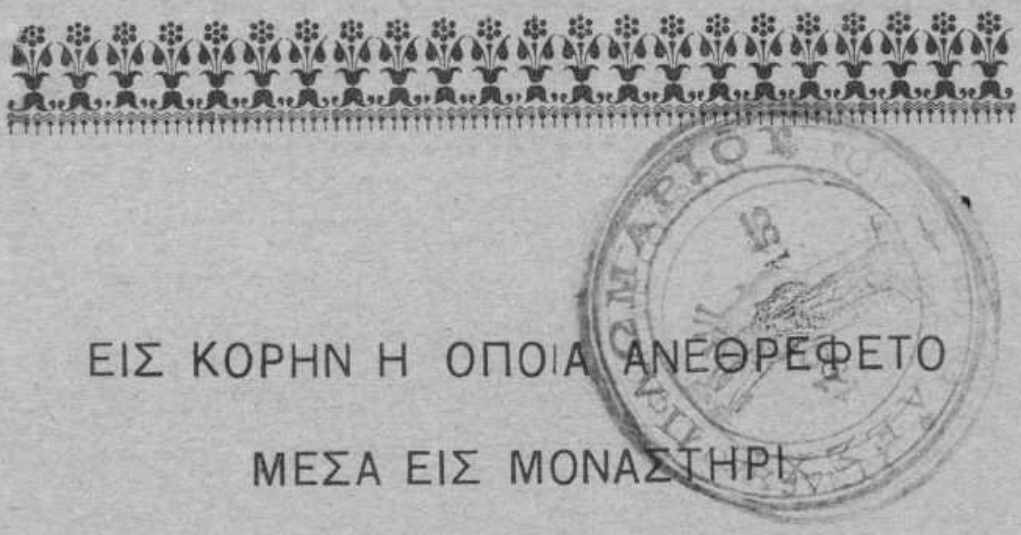
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΦΕΞΗ
1908

ΤΥΠΟΙΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΚΩΣΤΗ ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ ΠΛΑΤΕΙΑ ΒΟΥΛΗΣ

ΣΟΛΩΜΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Α

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ Η ΟΠΟΙΑ ΑΝΕΘΡΕΦΕΤΟ ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Μοναστηρήσια μου ὥμορφη, ἐδῶ εἶμαι καὶ κυττάω.
Πρόβαλε κεῖ 'ς τὰ κάγκελα νὰ ἰδῇς ποῦ τραγουδάω.
Βγαίνει γιὰ σὲ γλυκύτατος ἀπ' τὴν καρδιά μου ὁ στίχος·
Ἂς τὸν ἀφίνῃ νὰ περνᾷ, καὶ ἂς μὴν ζηλεύῃ, ὁ τοῖχος.
Κάμε νὰ φύγῃς, ἂν μπορῇς· ἔλα νὰ σὲ φιλήσω.
Μὲ τὸ φιλάκι μοναχὰ τὴ φλόγα μου θὰ σβύσω.
Μοναστηρήσια μου ὥμορφη, ἐδῶ ἔλα καὶ στοχάσου
Πῶς δὲ θὰ κάμω νὰ χαθῇ, ἀθῶα μου, ἡ παρθενιά σου.

ΑΝΘΟΥΛΑ

Ἀγάπησέ με, Ἀνθοῦλά μου, γλυκειὰ χρυσῆ μου ἐλπίδα
Καθὼς κ' ἐγὼ σ' ἀγάπησα τὴν ὥρα ποῦ σὲ εἶδα.
Εἶχες τὰ μάτια σου γυρτὰ 'ς τὰ πράσινα χορτάρια,
Κ' ἡ λύπη σοῦ τὰ στόλιζε μὲ δυὸ μαργαριτάρια.

Τὴ μάνα σου θυμούμενη ἐδάκρυζες, Ἀνθοῦλα,
Γιατὶ 'ς τὸν κόσμο σ' ἄφησε μονάχη κι' ὀρφανοῦλα.
Ἄ, ναί, φυλάξου, ἀγάπη μου, τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν πλάνη,
Ὅποῦ μὲ λόγια δολερὰ τόσα κοράσια χάνει.
Ποῦ πᾶς μονάχη κ' ἔρημη, ἀθῶα περιστεροῦλα;
Βρόχια πολλὰ σοῦ σταίνουνε· ἔλα μαζί μου, Ἀνθοῦλα.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Τώρα ἂς παύση τῆς κιθάρας
Ἡ γλυκόφωνη χορδή.
Ἂς τὴν καρδιά μου τὴ θλιμένη
Τὴ νεότητα ἐνθυμεῖ.

Τὴ νεότητα ποῦ ἀπέρασε
Ἔτσι ὀγλήγορα ἀπὸ μᾶς
Χωρὶς κἂν νὰ μᾶς ἀφήση
Στοχασμὸ παρηγοριᾶς.

Μόνο μ' ἄφησε ἡ προδότρα
Ἕναν ἄθλιο στοχασμὸ
Ποῦ σφιχτὰ μοῦ ζωγραφίζει
Τοῦ θανάτου τὸν καιρό.

Νὰ τὸ μάτι ποῦ τὸν ἥλιο
Πολεμάει νὰ ματοϊδῇ,
Καὶ τὸ στόμα νὰ βασταξῇ
Τὴν στερνή του ἀναπνοή.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Ἄκου ἕν' ὄνειρο, ψυχή μου,
Καὶ τῆς ὀμορφιᾶς θεά·
Μοῦ ἐφαινότουν ὁπῶς ἤμουν
Μετ' ἐσένα μία νυχτιά.

Σ' ἕνα ὡραῖο περιβολάκι
Περπατούσαμε μαζί,
Ὅλα ἐλάμπανε τ' ἀστέρια,
Καὶ τὰ κύτταζες ἐσύ.

Ἐγὼ τσῶλεα· πέστε, ἀστέρια,
Εἶν' κανένα ἀπὸ τ' ἐσᾶς,
Ποῦ νὰ λάμπῃ ἀπό κει ἀπάνου
Σὰν τὰ μάτια τῆς κυρᾶς ;

Πέστε ἂν εἴδετε ποτέ σας
Σ' ἄλλη, τέτοια ὡραῖα μαλλιά,
Τέτοιο χέρι, τέτοιο πόδι,
Τέτοια ἀγγελικὴ θωριά;

Τέτοιο σῶμα ὡραῖον ὁπ' ὅποιος
Τὸ κυττάζει εὐθὺς ῥωτᾷ·
Ἂν εἶν' ἄγγελος ἐκεῖνος,
Πῶς δὲν ἔχει τὰ φτερά;

Ὅτι εἶπα αὐτὰ τὰ λόγια,
Μοῦ ἐφανήκανε ὀμπρὸς
Ἄλλαις κόραις στολισμέναις
Μὲ τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς.

Ἐχορεύανε πιασμέναις
Ἀπ' τὰ χέρια τὰ λευκά,
Κι' ὅλαις τους ἐπολεμοῦσαν
Νὰ μοῦ πάρουν τὴν καρδιά.

Τότε ἄκουσα τὸ χεῖλι
Τὸ δικό σου νὰ μοῦ πῇ·
«Πῶς σοῦ φαίνονται;» Καὶ σοῦ πα:
«Εἶναι ἄσκημαις πολύ».

Ἐσὺ ἔκαμες ἐτότες
Γέλιο τόσο ἀγγελικὸ
Ποῦ μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα
Ἀνοιχτὸ τὸν οὐρανό.

Καὶ παράμερα σ' ἐπῆρα
Εἰσὲ μιὰ τριανταφυλλιὰ
Κ' ἔπεσά σου ἀγάλι ἀγάλι
Στὴν ὁλόλευκη ἀγκαλιά.

Κάθε φίλημα, ψυχή μου,
Ὁποῦ μῶδινες γλυκά,
Ἐξεφύτρωνε ἄλλο ῥόδο
Ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά.

Ὅλη νύχτα ἐξεφυτρῶσαν
Ὡς ὁποῦ λαμψεν ἡ αὐγή,
Ποῦ μᾶς ηὗρε καὶ τοὺς δυό μας
Μὲ τὴν ὄψη μας χλωμή.

Τοῦτο εἶν' τ' ὄνειρο, ψυχή μου·
Τώρα στέκεται εἰς ἐσέ,

Νὰ τὸ κάμῃς ν' ἀληθέψῃ,
Καὶ νὰ θυμηθῇς γιὰ μέ.

Η ΑΓΝΩΡΙΣΤΗ

Ποιὰ εἶναι τούτη
Ποῦ καταιβαίνει
Ἀσπροεντυμένη
Ὄχ τὸ βουνό ;

Τώρα ποῦ τούτη
Ἡ κόρη φαίνεται,
Τὸ χόρτο γένεται
Ἄνθι ἁπαλό·

Κ' εὐθὺς ἀνοίγει
Τὰ ὡραῖά του κάλλη,
Καὶ τὸ κεφάλι
Συχνοκουνεῖ·

Κ' ἐρωτεμένο
Νὰ μὴ τὸ ἀφήσῃ,

Νὰ τὸ πατήσῃ,
Παρακαλεῖ.

Κόκκινα κι' ὥμορφα
Ἔχει τὰ χεῖλα,
Ὡσὰν τὰ φύλλα
Τῆς ῥοδαριᾶς,

Ὅταν χαράζῃ,
Καὶ ἡ αὐγοῦλα
Λεπτὴ βροχοῦλα
Στέρνει ὁροσιᾶς.

Καὶ τῶν μαλλιῶνε της
Τ' ὡραῖο πλῆθος
Πάνου 'ς τὸ στῆθος
Λάμπει ξανθό.

Ἔχουν τὰ μάτια της,
Ὁποῦ γελοῦνε,
Τὸ χρῶμα ποῦ ναι
Στὸν οὐρανό.

Ποιὰ εἶναι τούτη
Ποῦ καταιβαίνει
Ἀσπροεντυμένη
Ὀχ τὸ βουνό;

ΔΕ Μ' ΑΓΑΠΑΣ

Ὅσα λούλουδά εἶν' τὸ Μάη
Μαδημένα ἐρωτηθῆκαν,
Κι' ὅλα αὐτὰ μ' ἀποκριθῆκαν
Πῶς ἐσὺ δὲ μ' ἀγαπᾷς.

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ

Τὴν εἶδα τὴν Ξανθοῦλα,
Τὴν εἶδα ψὲς ἀργά,
Ποῦ ἐμπῆκε 'ς τὴ βαρκοῦλα
Νὰ πάῃ 'ς τὴν ξενιτειά.

Ἐφούσκωνε τ' ἀέρι
Λευκότατα πανιά,

Ὡσὰν τὸ περιστέρι,
Ποῦ ἁπλώνει τὰ φτερά.

Ἐστέκονταν οἱ φίλοι
Μὲ λύπη, μὲ χαρά,
Καὶ αὐτὴ μὲ τὸ μαντῆλι
Τοὺς ἀποχαιρετᾷ.

Καὶ τὸ χαιρετισμό της
Ἐστάθηκα νὰ ἰδῶ,
Ὡς ποῦ ἡ πολλὴ μακρότης
Μοῦ τό κρυψε καὶ αὐτό.

Σ ὀλίγο, ς ὀλιγάκι
Δὲν ἤξερα νὰ πῶ,
Ἂν ἔβλεπα πανάκι,
Ἢ τοῦ πελάγου ἀφρό.

Καὶ ἀφοῦ πανί, μαντῆλι,
Ἐχάθη ς τὸ νερό,
Ἐδάκρυσαν οἱ φίλοι,
Ἐδάκρυσα κ' ἐγώ.

Δὲν κλαίγω τὴ βαρκοῦλα,
Δὲν κλαίγω τὰ πανιά,
Μόν' κλαίγω τὴν Ξανθοῦλα,
Ποῦ πάει 'ς τὴν ξενιτειά.

Δὲν κλαίγω τὴ βαρκοῦλα
Μὲ τὰ λευκὰ πανιά,
Μόν' κλαίγω τὴν Ξανθοῦλα
Μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΛΟΔΟΒΙΚΟΝ ΣΤΡΑΝΗ

Λίγα γιούλια ἐγὼ σοῦ στέρνω,
Καὶ 'ς τὸ σπίτι σου τὰ σπέρνω,
Εἰς τὸ ὁποῖον ἦλθε ἡ Θεά,
Ὅποῦ ὠνόμασαν Ὑγειά.
Ῥοδοδάχτυλα τὰ χέρια,
Καὶ τὰ μάτια ὡσὰν ἀστέρια·
Ἔχει μόγουλο ὡσὰν μῆλο·
Μὲ χαμόγελο τὸ χεῖλο,
Ὅποῦ δίνει ἕνα φιλί,
Καὶ ξανάρχεται ἡ ζωή.

Ἀλλὰ πῶς συχνὰ συχνὰ
Ἡ ὁμορφότατη Θεὰ
Μὲ τὸ μάτι τὸ γλυκὸ
Κυττάει θάλασσα, οὐρανό;
Ἐκατάλαβα γιατί·
Ἄ! τὴν ὥρα καρτερεῖ
Νὰ σὲ πιάσῃ ἀπὸ τὸ χέρι,
Νὰ σὲ πάῃ καὶ νὰ σὲ φέρῃ.

ΚΑΚΙΩΜΑ

Πλέον δὲν ἔρχομαι 'ς τὸ βρέφος
Ὡραιότητες γεμᾶτο,
Σὰν τραντάφυλλο δροσᾶτο,
Ὁποῦ ἀνοίγει αὐγερινό.

Ὄχι, πλέον δὲ θέλω νἄλθω,
Οὔτε ἂν ἔξαφνα ἀρχινήσῃ
Λυπηρὰ νὰ τραγουδήσῃ
Τ ὴ β ο σ κ ο ῦ λ α 'ς τὸ β ο υ ν ό·

Οὔτε ἂν ψάλλοντας τὸ ἰδοῦνε
Τὸν πατέρα του νὰ δείξῃ,

Καὶ τὰ δάκρυα νὰ σφουγγίξῃ
Μὲ τὸ χέρι τὸ μικρό.

Μόνον ἂν τὸ πάρῃ ἡ μοῖρα
Καὶ στενέψῃ ἐμὲ νὰ κλίνω,
Τότες ἔρχομαι καὶ δίνω
Ἕνα φίλημα κ' ἐγώ.

ΕΙΣ ΦΙΛΟΝ ΨΥΧΟΡΡΑΓΟΥΝΤΑ

Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ σ' ἀφήσω,
Νά! τὸ θάνατο θωρῶ,
Ἤθελα νὰ σὲ φιλήσω,
Ἤθελα, μὰ δὲ μπορῶ!

Μόνο σ' ἀποχαιρετάω,
Γιατὶ πλιὸ δὲ θὰ σὲ ἰδῶ,
Νὰ σὲ σφίξω ἀπεθυμάω,
Μὰ τὸ χέρι εἶναι νεκρό!

Πιάσ' το, ἰδὲς πῶς εἶναι κρύο,
Πιάσ' το, ἰδὲς πῶς εἶναι ἀχνό,

Ταῖς ἐλπίδες μου ἀπολύω,
Καὶ τὸ Χάρο ἀχαρτερῶ.

Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ σ' ἀφήσω,
Τοῦ θανάτου νὰ ἡ μορφή!
Δὲ μπορῶ νὰ σὲ φιλήσω,
Νά, μοῦ σβύνεται ἡ πνοή.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΟΡΦΑΝΗΣ

Πές μου, θυμᾶσαι, ἀγάπη μου, ἐκείνη τὴν παιδοῦλα,
Ὁποῦ χε 'ς τὰ ξανθὰ μαλλιὰ νεοθέριστη μυρτοῦλα ;
Ὁποῦ χε σὰν παρθενικὸ τραντάφυλλο τὸ στόμα,
Ποῦ χε τὰ μάτια γαλανὰ σὰν τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμα ;
Ποῦ πρὸς τὸ βράδυ πάντοτε μονάχη ἐπερπατοῦσε,
Κ' εἶχε κοντά της ἕν' ἀρνὶ ποῦ τὴν ἀκολουθοῦσε ;
Ποῦ καθισμένη εὑρίσκαμε 'ς τὸ ἔρμο περιγιάλι,
Καὶ λυπηρὰ ἐτραγούδαε τῆς ἄνοιξης τὰ κάλλη ;
Ἂχ ! τὸ τραγοῦδι ἀκλούθαε, κυττάζοντας τὸ κῦμα
Μὲ τόση λύπη, ποῦ ἔλεγες ὁπῶς ἐκύτταε μνῆμα.
Τὴ μαύρη ! τὴν ἀπάντησα τὸ χάραμα 'ς τὸ δρόμο,
Ἀλλὰ τὴν κόρη τέσσεροι τὴν εἶχανε 'ς τὸν ὦμο·

Χυμένα ἤταν 'ς ὅλο της τὸ λείψανο, ποῦ εὐώδα,
Γιούλια, μοσκούλαις καὶ γαντσιαῖς, τραντάφυλλα καὶ ρόδα·
Σβυμένα ἤταν τὰ μάτια της, ποῦ φέγγαν σὰν ἀστέρια,
Καὶ μὲ κορδέλλαις κόκκιναις δεμένα εἶχε τὰ χέρια.
Ἄχ! καταιβάζοντάς τηνε οἱ τέσσεροι ἀπ' τὸ βράχο,
Κἀνεὶς δὲν τὴν ἀκλούθαε πάρεξ τὸ ἀρνὶ μονάχο,
Καὶ μαραμμένα ἤτανε τὰ ἀνθηρὰ στολίδια,
Ποῦ κάθε αὐγὴ τοῦ ἐμάζωνε καὶ τοῦ ἔπλεκεν ἡ ἴδια 1).
Τ' ἀρνὶ μόνον ἀκλούθαε, μπὲ μπέ, μπὲ μπέ, φωνάζει,
Πάντα μπὲ μπέ, πάντα μπὲ μπέ, καὶ τὴν παιδοῦλα κράζει.
Μὲ τὸ κουδοῦνι 'ς τὸ λαιμὸ εἰς τοὺς γκρεμοὺς περπάτει
Ντίν, ντίν, κουδούνιζε κοντὰ εἰς τὸ στερνὸ κρεβάτι 2).
Ἐτούτη εἶναι, κόρη μου, ἡ ὥμορφη παιδοῦλα,
Ὁποῦ χε 'ς τὰ ξανθὰ μαλλιὰ νεοθέριστη μυρτοῦλα.

---

1) Παραλλαγαί: Ἄσπρα λουλούδια κίτρινα, τοῦ κάνανε στολίδια,
Λουλούδι ἄσπρα καὶ κίτρινα ποῦ τἄχε μάση ἡ ἴδια.

2) Παραλλαγαί: Μὲ τὸ κουδοῦνι 'ς τὸ λαιμὸ τὰ γρέμπανα ἐπερπάτει.
Ντὶν ντὶν ντὶν ντίν, κουδούνιζε 'ς τὸ νεκρικὸ κρεβάτι·
Ἔσκουζε κ' ἔκραζε σφιχτά....
Ἔτσι τὴν εἶδ', ἀγάπη μου, τὴν ὥμορφη παιδοῦλα. κτλ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ

Νά,μία βοσκοῦλα 'ς τὸ βουνὸ ποῦ κάθεται καὶ κλαίει,
Καὶ τὰ παράπονα ἡ σπηλιὰ γλυκὰ τὰ ματαλέει.
Ἐψὲς μοῦ ἀπέθανε ὁ βοσκός, καὶ τέσσεροι 'ς τὸν ὦμο
Μοῦ τὸν ἐπῆραν τέσσεροι 'ς τὸν ὕστερό του δρόμο.
Βραχνόφωνα ὁ καλόγερος ἀνάδευε τὰ χεῖλα·
Τοῦ νεκροκρέβατου συχνὰ ἐτρίζανε τὰ ξύλα.
Θυμοῦμαι ποῦ ἐκαθόμαστε ἀντάμα ἐκεῖ 'ς τὴ βρύση·
Ποιὸς ἀπ' ἐμᾶς, ἐλέγαμε, περσότερο θὰ ζήσῃ;
Καὶ λέγοντας· Ποιὸς ἀπ' ἐμᾶς περσότερο θὰ ζήσῃ;
Φθὺς κατ' ἐμᾶς ἐβούυξε φριχτὰ τὸ Ποιὸς θὰ ζήσῃ 1).
Τότε ὁ ἠγαπημένος μου ἐστέναξε ἀπ' τὰ στήθη,
Καὶ τοῦ πα·Τί ἔχεις 'ς τὴν καρδιά; Κι' αὐτὸς δὲν μ' ἀπεκρίθη.
Δυστυχισμένη συντροφιά ! Ποῦ τὸ χαρούμεν' ἄνθι
Τῆς νιότης μας τῆς τρυφερῆς ὀγλήγορα ἐμαράνθη
Ὦ Θάνατε, λυπήσου με, λυπήσου με, καὶ φθάσε·
Ἕνα ἀναστέναγμα γλυκὸ μοῦ φαίνεται πῶς θά σαι.

1) Παραλλαγαί: Ἀλίμονο! πόσαις φοραῖς ἐκάτσαμε 'ς τὴ βρύση,
Λέγοντας ποιὸς ἀπὸ τ' ἐμᾶς περσότερο θὰ ζήσῃ,
Βούυζ' ἐδῶθε ἡ καλαμιά, κεῖθε τὸ κυπαρίσσι.

—

Φθὺς κατ' ἐμᾶς ἐβούυξε φριχτὰ τὸ κυπαρίσσι.

Μοῦ πανε πῶς μεσάνυχτα τὸν βάνουνε 'ςτὸ μνῆμα,
Κ' ἐξέδωκα τὸ ροῦχό μου γιὰ τὸ στερνό του ἐντύμα.
Φωνάζω, σκούζω δυνατά, 'ς τὸν τάφο του γυρμένη,
Μὰ δὲν ἀκοῦνε ταῖς φωναῖς 'ς τὸν τάφο οἱ πεθαμένοι.
Κεῖνοι ποῦ θὰ μὲ θάψουνε, ἀκόμη ἂν μ' ἀγαποῦνε,
Ἂς βάλουνε τὰ χέρια μας νεκρὰ ν' ἀγκαλιασθοῦνε.

Η ΕΥΡΥΚΟΜΗ

Θάλασσα, πότε θέλ' ἰδῶ τὴν ὥμορφη Εὐρυκόμη ;
»Πολὺς καιρὸς ἐπέρασε, καὶ δὲν τὴν εἶδα ἀκόμη.
»Πόσαις φοραῖς κυττάζοντας ἀπὸ τὸ βράχο γέρνω,
»Καὶ τὸν ἀφρὸ τῆς θάλασσας γιὰ τὰ πανιά της παίρνω !
»Φέρ' την, τέλος, φέρ' την». Αὐτὰ ὁ Θύρσης λέει,
Καὶ παίρνει ἀπὸ τὴ θάλασσα, καὶ τὴ φιλεῖ, καὶ κλαίει.
Καὶ δὲν ἠξέρει ὁ δύστυχος ὁποῦ φιλεῖ τὸ κῦμα
Ἐκεῖνο, ποῦ τῆς ἔδωσε καὶ θάνατο καὶ μνῆμα.

Η ΨΥΧΟΥΛΑ

Ὡσὰν γλυκόπνοο
Δροσᾶτ' ἀεράκι
Μέσα σὲ ἀνθότοπο,
Κειὸ τὸ παιδάκι
Τὴν ὕστερη ἔβγαλε
Ἀναπνοή.

Καὶ ἡ ψυχοῦλά του
Εἰς τὸν ἀέρα
Γλήγορα ἀνέβαινε
Πρὸς τὸν αἰθέρα,
Σὰν λιανοτρέμουλη
Σπίθα μικρή.

Ὅλα τὴν ἔκραζαν,
Ὅλα τ' ἀστέρια,
Κ' ἐκείνη ἐξάπλωνε
Δειλὴ τὰ χέρια,
Γιατὶ δὲν ἤξευρε
Σὲ ποῖο νὰ μπῇ·

Ἀλλά, νά, τοῦ δωσε
Ἕνα Ἀγγελάκι
Τὸ φιλὶ ἀθάνατο
Στὸ μαγουλάκι
Ποῦ ἔξαφνα ἔλαμψε
Σὰν τὴν αὐγή.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΔΕ ΡΩΣΣΗ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑΝ

Τοῦ πατέρα σου, ὅταν ἔλθῃς,
Δὲ θὰ ἰδῇς παρὰ τὸν τάφο·
Εἶμαι ὀμπρός του, καὶ σοῦ γράφω,
Μέρα πρώτη τοῦ Μαΐου.

Θὰ σκορπήσουμε τὸ Μάη
Πάνου 'ς τ' ἄκακα τὰ στήθη,
Γιατὶ ἀπόψε ἀποκοιμήθη
Εἰς τὸν ὕπνο τοῦ Χριστοῦ.

Ἦταν ἥσυχος κι' ἀκίνητος
Ὡς τὴν ὕστερη τὴν ὥρα,
Καθὼς φαίνεται καὶ τώρα
Ποῦ τὸν ἄφησε ἡ ψυχή.

Μόνον, μία στιγμὴ πρὶν φύγῃ
Τ' οὐρανοῦ κατὰ τὰ μέρη,
Ἀργοκίνησε τὸ χέρι,
Ἴσως γιὰ νὰ σ' εὐχηθῇ.

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

«Μάννα μου, σκιάζομαι πολὺ
Μὴ πεθαμένοι βγοῦνε.
— Σώπα, παιδάκι μου, οἱ νεκροὶ
Τὴν πλάκα τους βαστοῦνε».

Η ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΗ

Τὰ τραγούδια μου τά λεγες ὅλα,
Τοῦτο μόνον δὲν θέλει τὸ πῆς,
Τοῦτο μόνον δὲν θέλει τ' ἀκούσῃς,
Ἄχ ! τὴν πλάγια τοῦ τάφου κρατεῖς !

Ὦ παρθένα ! ἂν ἠμπόρειαν οἱ κλάψαις
Πεθαμένου νὰ δώσουν ζωή,
Τόσαις ἔκαμα κλάψαις γιὰ σένα,
Ποῦ θελ' ἔχῃς τὴν πρώτη πνοή.

Συμφορά ! σὲ θυμοῦμ' ἐκαθόσουν
Στὸ πλευρό μου μὲ πρόσωπο ἀχνό·
«Τί ἔχεις;» σοῦ πα, καὶ σὺ μ' ἀποκρίθῃς·
«Θὰ πεθάνω, φαρμάκι θὰ πιῶ»

Μὲ σκληρότατο χέρι τὸ πῆρες,
Ὡραία κόρη, κι' αὐτὸ τὸ κορμί,
Ποῦ τοῦ ἔπρεπε φόρεμα γάμου,
Πικρὸ σάβανο τώρα φορεῖ.

Τὸ κορμί σου ἐκεῖ μέσα 'ς τὸν τάφο
Τὸ στολίζει σεμνὴ παρθενιά·
Τοῦ κακοῦ σ' ἀδικοῦσεν ὁ κόσμος,
Καὶ σοῦ φώναξε λόγια κακά.

Τέτοια λόγια ἂν ἠμπόρειες ν' ἀκούσῃς,
Ὄχ τὸ στόμα σου τ' ἤθελε βγῇ;
«Τὸ φαρμάκι, ποῦ ἐπῆρα, καὶ οἱ πόνοι,
«Δὲν ἐστάθηκαν τόσο σκληροί».

Κόσμε ψεύτη! ταῖς κόραις ταῖς μαύραις
Κατατρέχεις ὅσο εἶν' ζωνταναῖς,
Σκληρὲ κόσμε! καὶ δὲν τοὺς λυπᾶσαι
τὴν τιμήν, ὅταν εἶναι νεκραῖς.

Σώπα, σώπα! θυμήσου πῶς ἔχεις
Θυγατέρα, γυναῖκα, ἀδελφή·
Σώπα, ἡ μαύρη κοιμᾶται 'ς τὸ μνῆμα,
Καὶ κοιμᾶται παρθένα σεμνή.

Θὰ ξυπνήσῃ τὴν ὕστερη ἡμέρα,
Εἰς τὸν κόσμον ὀμπρὸς νὰ κριθῇ,
Καὶ 'ς τὸν Πλάστη κινῶντας μὲ σέβας
Τὰ λευκά της τὰ χέρια, θὰ πῇ.

«Κύττα μέσα 'ς τὰ σπλάχνα μου, Πλάστη!
»Τὰ φαρμάκωσα, ἀλήθεια, ἡ πικρή,
»Καὶ μοῦ βγῆκε ὀχ τὸ νοῦ μου, Πατέρα,
»Ποῦ πλασμένα μοῦ τά χες Ἐσύ·

»Ὅμως κύττα 'ς τὰ σπλάχνα μου μέσα,
»Ποῦ τὸ κρῖμά τους κλαῖνε, καὶ πές,
»Πὲς τοῦ κόσμου, ποῦ φώναξε τόσα,
»Ἐδῶ μέσα ἂν ἦν' ἄλλαις πληγαῖς».

Τέτοια, ὀμπρὸς εἰς τὸν Πλάστη κινῶντας
Τὰ λευκά της τὰ χέρια, θὰ πῇ.
Σῶπα, κόσμε! κοιμᾶται 'ς τὸ μνῆμα,
Καὶ κοιμᾶται παρθένα σεμνή.

1826

ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΜΙΚΡΗΣ ΑΝΕΨΙΑΣ

Καθὼς μένεις εἰς τὸ νοῦ μου
Ὅσο ζῶ καὶ εἰς τὴν καρδιά,
Μεῖνε, τέκνο τοῦ ἀδελφοῦ μου,
Εἰς τὰ μάτια μου ὀμπροστά.

Μεῖνε—ἐπάλευε τὸ σῶμα
Ἡ ψυχή σου, γιὰ νὰ βγῇ,
Καὶ συχνάνοιγες τὸ στόμα
Καὶ δὲν ἤξερες γιατί.

Λίγο ἐχάρηκες τὸ φῶς σου,
Ἀφοῦ ἐπέρασες γλυκὰ
Ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς μητρός σου
Στοῦ πατρὸς τὴν ἀγκαλιά.

Γλυκοὶ ἐστάθηκαν καὶ πλάνοι
Τῶν γονιῶν σου οἱ στοχασμοί,
Γάμου ἐβλέπανε στεφάνι,
Κι' ἄλλο φόρεσες ἐσύ !

ΕΙΣ ΜΟΝΑΧΗΝ

Πρὸς τὴν κυρὰ Ἄννα Μαρία Ἀναστασία Γουρᾶτο Γεωργομίλα.

Ὅταν ἐντύθηκε τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα εἰς τὸ μοναστῆρι τῶν Ἁγίων Θεοδώρου καὶ Γεωργίου εἰς Κέρκυρα, τὴν 18 Ἀπριλίου 1829.

Ἀπὸ τὸν θρόνο τ' Ἄπλαστου
Οἱ Ἀγγέλοι ἐκατεβῆκαν,

Καὶ μέσ' 'ς τοῦ μοσχολίβανου
Τὸ σύγνεφον ἐμπῆκαν,
Νὰ ἰδοῦν ποῦ τὸ κοράσιο
Κινάει 'ς τὴν ἐκκλησιά.

Χριστὸς ἀνέστη, ἐψάλλανε
Μὲ τὰ χρυσᾶ τους χείλη,
Χριστὸς ἀνέστη, ἐκάνανε,
Κι' ἀστράφτανε σὰν ἥλιοι,
Καὶ λόγια ἐτραγουδούσανε
'Εγκάρδια καὶ θερμά.

ΕΝΑΣ ΑΓΓΕΛΟΣ. Χαῖρε, ἀδελφή! Μ' ἀρέσουνε
Τῆς ὄψης σου οἱ χλωμάδαις·
Εἰς τὰ περίσσια ἀνάμεσα
Κεριὰ καὶ 'ς ταῖς λαμπάδες,
Κάλλιο ἀπὸ ρόδα πιάνουνε
Τῆς Νύμφης τοῦ Χριστοῦ.

ΑΛΛΟΣ. 'Αφοῦ τὸν θάνατο ἔκλαψες
Τῆς δόλιας σου μητέρας
Καὶ τοῦ πατρός,—σοῦ ἀπόμεινε
Μόνος Αὐτὸς πατέρας.

ΑΛΛΟΣ. Πάντα περνάει τὰ σπλάχνα του
Τὸ δάκρυ τοῦ ὀρφανοῦ.

ΑΛΛΟΣ. Γλυκό ναι τῆς Παράδεισος
Νὰ μελετᾷς τὰ κάλλη·
ΑΛΛΟΣ. Πικρή ναι ἡ φοβερώτατη
Τοῦ κόσμου ἀνεμοζάλη·
Μόν' ἐδῶ φθάνει ὁ ἀντίλαλος,
Δὲ φθάνει ἡ τρικυμιά.

ΑΛΛΟΣ. Ἐδῶ ὁ Χριστὸς 'ς τὰ ὀνείρατα
Σὲ σένα καταιβαίνει·
ΑΛΛΟΣ. Ἐκεῖ ταράζουν ἄρματα,
Καὶ θρόνοι αἱματωμένοι·
ΑΛΛΟΣ. Ἐδῶ εὐτυχία καὶ θρίαμβος·
ΑΛΛΟΣ. Ἐκεῖ ναι συμφορά!

ΑΛΛΟΣ. Ὁ κόσμος ἐρωτεύτηκε
Στὰ μάτια, 'ς τὴ φωνή σου,
Τὰ μελετάει συχνότατα,
Κ' ἡ ἀγγελικὴ ψυχή σου
Φωνὴ καὶ μάτια ἐγύρισε
Κατὰ τὸν οὐρανό.

ΑΛΛΟΣ. Ὁ Πλάστης κατ' εἰκόνα του
Τὸν ἄνθρωπο ἐποιοῦσε.

ΑΛΛΟΣ. Μέσ' 'ς κρυφία τῆς γνώσης του
Τὴ Χτίση ἐμελετοῦσε,
Γιὰ νά ναι τοῦ λιγόζωου
'Ανθρώπου ἡ κατοικιά.

'Απάνου ἀπάνου ἐχύθηκε
'Σ τὴν Ἄβυσσο, ποῦ ἐσειότουν
Καὶ μὲ τρομάρα ἐμούγκριζε,
Κι' αὐτὶ δὲν ἐσωζότουν, 1)
Ὁ Πλάστης ὁλομόναχος
'Αγροίκαε μὲ χαρά.

ΑΛΛΟΣ. Ἔρως καὶ Χάρος πάντοτε
Δουλεύουν ἐδῶ κάτου,
Ὡς ποῦ ὁ Καιρὸς ὁ γέροντας
Νὰ χάση τὰ φτερά του.

ΑΛΛΟΣ. Φριχτή ναι ἡ ὥρα ποῦ ἄνθρωπος
Βαριὰ ψυχομαχᾷ.

1) Παραλλ. Καὶ αὐτὴ δὲν ἐσωζότουν.

ΑΛΛΟΣ. Μὴ φοβηθῇς νά 'σ' ἔρημη
Τότε ἀπὸ κάθε μάτι·
Ἰδού, ὁ Χριστός, ποῦ γέρνοντας
Ἐστοῦ πόνου τὸ κρεβάτι,
Σοῦ σιάζει τὸ προσκέφαλο 1),
Καὶ σὲ παρηγορᾷ.

ΑΛΛΟΣ. Εὐτυχισμένο λείψανο,
Θέλει σοῦ δώσῃ πάλι
Τὸν ἀρραβῶνα ὁ ἴδιος,
Ὅποῦ σοῦ πῆρε ἀγάλι,
Τὴν ὥρα ποῦ ἀπομείνανε
τὰ στήθια σου νεκρά 2).

1) Παραλλ. Σοῦ κοινωνεῖ τὴ χάρη του,
Καὶ σὲ παρηγορᾷ.
Μὴ φοβηθῇς νά 'σ' ἔρημη
Ἐ τοῦ πόνου τὸ κρεβάτι·
Γιατὶ σ' ἐσένα γέρνοντας
Ῥίχνει ὁ Χριστὸς τὸ μάτι.

2) Παραλλ. Γλυκὰ κοιμήσου, λείψανο,
Καὶ θέλει λάβῃς πάλι
Τὸν ἀρραβῶνα ποῦ ὁ Χριστὸς
Σοῦ πῆρε ἀγάλι γάλι,
Τὴν ὥρα ὁποῦ τὸ δάχτυλο
Ἀπόμεινε νεκρό.

ΑΛΛΟΣ. Τὰ κόκκαλα ἐβαρέθηκαν
Στὸ μνῆμα καρτερῶντας.
Καὶ τρίζουνε ἀκατάπαυτα
Τὴν Κρίση ἀναζητῶντας 1).

ΑΛΛΟΣ. Ξύπνα, ἀδελφή! τὴ σάλπιγγα
Τὴν ὕστερη ἀγροικῶ.

ΑΛΛΟΣ. Τὰ μάτια της ἀστράψανε
Τοῦ τάφου ἀπὸ τὴν κλίνη·
Κύττα! πετειέται ὁλόχαρη 2)
Καὶ μέσ' 'ς τὸ λάκκο ἀφίνει
Τοὺς μόσχους τοῦ Μαϊάπριλου,
Ποῦ δὲν ὑπάρχει πλιό.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ. Τὰ μάτια της ἀστράψανε
Τοῦ τάφου ἀπὸ τὴν κλίνη·
Κύττα! πετειέται ὁλόχαρη,
Καὶ μέσ' 'ς τὸ λάκκο ἀφίνει
Τοὺς μόσχους τοῦ Μαϊάπριλου,
Ποῦ δὲν ὑπάρχει πλιό.

1829

---

1) Παραλλ. Καὶ τρίζουνε τῆς Κρίσεως
Τὴν ὥρα ἀναζητῶντας.

2) Παραλλ. Πηδάει, κινάει χαρούμενη.

ΓΑΛΗΝΗ

Δὲν ἀκούεται σὔτ' ἕνα κῦμα
Εἰς τὴν ἔρμη ἀκρογιαλιά·
Λὲς καὶ ἡ θάλατα κοιμᾶται
Μέσ' 'ς τῆς γῆς τὴν ἀγκαλιά.

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ

Libertà v' o c a n t a n d o, ch' è si cara
Come sa chi per lei vita rifiuta.
DANTE

1

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη
Τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψη,
Ποῦ μὲ βία μετράει τὴν γῆ.

2

'Απ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν 'Ελλήνων τὰ ἱερά,
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
Χαῖρε, ὦ χαῖρε, 'Ελευθεριά!

3

Ἐκεῖ μέσα ἐκατοικοῦσες
Πικραμένη, ἐντροπαλή,
Κ' ἕνα στόμα ἀκαρτεροῦσες,
Ἔ λ α π ά λ ι, νὰ σοῦ πῇ.

4

Ἄργειε νἄλθῃ ἐκείνη ἡ μέρα,
Καὶ ἦταν ὅλα σιωπηλά,
Γιατὶ τά σκιαζε ἡ φοβέρα,
Καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκλαβιά.

5

Δυστυχής! παρηγορία
Μόνη σοῦ ἔμενε, νὰ λὲς
Περασμένα μεγαλεῖα,
Καὶ διηγῶντάς τα νὰ κλαῖς·

6

Καὶ ἀκαρτέρει, καὶ ἀκαρτέρει
Φιλελεύθερη λαλιά,
Ἕνα ἐκτύπαε τ' ἄλλο χέρι
Ἀπὸ τὴν ἀπελπισιά,

7

Κ' ἔλεες· πότε, ἄ! πότε βγάνω
Τὸ κεφάλι ἀπὸ τ'ς ἐρμιαῖς ;
Καὶ ἀποκρίνοντο ἀπὸ πάνω
Κλάψαις, ἄλυσαις, φωναῖς !

8

Τότ' ἐσήκωνες τὸ βλεμμα
Μέσ' στὰ κλάϊματα θολό,
Καὶ εἰς τὸ ροῦχό σου ἔσταζ' αἷμα,
Πλῆθος αἷμα Ἑλληνικό.

9

Μὲ τὰ ροῦχα αἱματωμένα,
Ξέρω ὅτι ἔβγαινες κρυφά,
Νὰ γυρεύῃς εἰς τὰ ξένα
Ἄλλα χέρια δυνατά.

10

Μοναχὴ τὸν δρόμο ἐπῆρες,
Ἐξανάλθες μοναχή·
Δὲν εἶν' εὔκολαις ἡ θύραις,
Ἐὰν ἡ χρεία ταῖς κουρταλῇ.

11

Ἄλλος σοῦ ἔκλαψε εἰς τὰ στήθια,
Ἀλλ' ἀνάσαση κἀμμιά·
Ἄλλος σοῦ ἔταξε βοήθεια,
Καὶ σὲ γέλασε φρικτά!

12

Ἄλλοι, ὠιμέ! 'ς τὴ συφορά σου
Ὁποῦ ἐχαίροντο πολύ,
Σύρε νάβρῃς τὰ παιδιά σου,
Σύρε, ἐλέγαν οἱ σκληροί.

13

Φεύγει ὀπίσω τὸ ποδάρι,
Καὶ ὁλογλήγορο πατεῖ
Ἢ τὴν πέτρα, ἢ τὸ χορτάρι,
Ποῦ τὴν ὀξα σοῦ ἐνθυμεῖ.

14

Ταπεινότατη σοῦ γέρνει
Ἡ τρισάθλια κεφαλή,
Σὰν φτωχεῦ ποῦ θυροδέρνει,
Κ' εἶναι βάρος του ἡ ζωή.

15

Ναί· ἀλλὰ τώρα ἀντιπαλεύει
Κάθε τέκνο σου μὲ ὁρμή,
Ποῦ ἀκατάπαυστα γυρεύει
Ἢ τὴν νίκη, ἢ τὴν θανή.

16

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά !

17

Μόλις εἶδε τὴν ὁρμή σου
Ὁ οὐρανός, ποῦ γιὰ τ' ἐχθρούς,
Εἰς τὴν γῆ τὴν μητρική σου
Ἔτρεφ' ἄνθια καὶ καρπούς,

18

Ἐγαλήνευσε· καὶ ἐχύθη
Καταχθόνια μία βοή,
Καὶ τοῦ Ῥήγα σου ἀπεκρίθη
Πολεμόκραχτη ἡ φωνή (1)·

19

Ὅλοι οἱ τοποι σου σ' ἐκράξαν,
Χαιρετῶντάς σε θερμά,
Καὶ τὰ στόματα ἐφωνάξαν
Ὅσα αἰσθάνετο ἡ καρδιά.

20

Ἐφωνάξανε ὡς τ' ἀστέρια
Τοῦ Ἰονίου καὶ τὰ νησιά,
Καὶ ἐσηκώσανε τὰ χέρια
Γιὰ νὰ δείξουνε χαρά,

21

Μ' ὅλον ποῦ ναι ἁλυσωμένο
Τὸ καθένα τεχνικά,
Καὶ εἰς τὸ μέτωπο γραμμένο
Ἔχει· Ψ ε ύ τ ρ α Ἐ λ ε υ θ ε ρ ι ά

22

Γκαρδιακὰ χαροποιήθη
Καὶ τοῦ Βάσιγκτων ἡ γῆ,
Καὶ τὰ σίδερα ἐνθυμήθη
Ποῦ τὴν ἔδεναν καὶ αὐτή.

23

Ἀπ' τὸν Πύργο του φωνάζει,
Σὰν νὰ λέῃ σὲ χαιρετῶ,
Καὶ τὴν χήτη του τινάζει
Τὸ Λιοντάρι τὸ Ἱσπανό.

24

Ἐλαφιάσθη τῆς Ἀγγλίας
Τὸ θηρίο, καὶ σέρνει εὐθὺς
Κατα τ' ἄκρα τῆς Ῥουσίας
Τὰ μουγκρίσματα τ' ὀργῆς.

25

Εἰς τὸ κίνημά του δείχνει,
Πῶς τὰ μέλη εἶν' δυνατά·
Καὶ 'ς τοῦ Αἰγαίου τὸ κῦμα ῥήχνει
Μία σπιθόβολη ματιά 1).

1) Στροφ 25. Καὶ 'ς τὸ πέλαο μιὰ ματία
Ῥήχνει ποῦ σπιθοβολᾷ,
Καὶ τὰ νύχια τὰ μακρύα
Σφίγγει ἁπλώνει ἁρπαχτικά.

Ἔτσι ὁ ποιητὴς εἶχε πρωτογράψῃ τὴ στροφή· τὴν ἄλλαξε δέ, ὅπως βρίσκεται 'ς τὸ κείμενο, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιθυμία τοῦ φίλου του λόρδου Γκύλφορδ.

26

Σὲ ξανσίγει ἀπὸ τὰ νέφη
Καὶ τὸ μάτι τοῦ Ἀετοῦ,
Ποῦ φτερὰ καὶ νύχια θρέφει
Μὲ τὰ σπλάχνα τοῦ Ἰταλοῦ·

27

Καὶ 'ς ἐσὲ καταγυρμένος,
Γιατὶ πάντα σὲ μισεῖ !
Ἔκρωζ', ἔκρωζε ὁ σκασμένος,
Νὰ σὲ βλάψῃ, ἂν ἠμπορῇ.

28

Ἄλλο ἐσὺ δὲν συλλογειέσαι
Πάρεξ ποῦ θὰ πρωτοπᾷς·
Δὲν μιλεῖς, καὶ δὲν κουνιέσαι
Σ' ταῖς βρισιαῖς ὁποῦ ἀγροικᾷς·

29

Σὰν τὸν βράχον ὁποῦ ἀφίνει
Κάθε ἀκάθαρτο νερὸ
Εἰς τὰ πόδια του νὰ χύνῃ
Εὐκολόσβυστον ἀφρό,

30

Ὅποῦ ἀφίνει ἀνεμοζάλη,
Καὶ χαλάζι, καὶ βροχή,
Νὰ τοῦ δέρνουν τὴν μεγάλη,
Τὴν αἰώνιαν κορυφή.

31

Δυστυχιά του, ὦ δυστυχιά του,
Ὁποιανοῦ θέλει βρεθῇ
Σ τὸ μαχαῖρί σου ἀποκάτου,
Καὶ ' ς ἐκεῖνο ἀντισταθῇ.

32

Τὸ θηρίο π' ἀνανογιέται,
Πῶς τοῦ λείπουν τὰ μικρά,
Περιορίζεται, πετειέται,
Αἷμα ἀνθρώπινο διψᾷ.

33

Τρέχει, τρέχει ὅλα τὰ δάση,
Τὰ λαγκάδια, τὰ βουνά,
Καὶ ὅπου φθάσῃ, ὅπου περάσῃ,
Φρίκη, θάνατος, ἐρμιά·

34

Ἐρμιά, θάνατος, καὶ φρίκη,
Ὅπου ἐπέρασες κ' ἐσύ·
Ξίφος ἔξω ἀπὸ τὴν θήκη,
Πλέον ἀνδρείαν σοῦ προξενεῖ.

35

Ἰδοὺ ἐμπρός σου ὁ τοῖχος στέκει
Τῆς ἀθλίας Τριπολιτσᾶς·
Τώρα τρόμου ἀστροπελέκι
Νὰ τῆς ῥήξῃς πιθυμᾷς.

36

Μεγαλόψυχο τὸ μάτι
Δείχνει πάντα ὁπῶς νικεῖ,
Καὶ ἂς εἶν' ἄρματα γεμάτη,
Καὶ πολέμια χλαλοή.

37

Σοῦ προβαίνουνε καὶ τρίζουν,
Γιὰ νὰ ἰδῇς πῶς εἶν' πολλά.
Δὲν ἀκοῦς ποῦ φοβερίζουν
Ἄνδρες μύριοι καὶ παιδιά ; (2)

38

Λίγα μάτια, λίγα στόματα
Θὰ σᾶς μείνουνε ἀνοιχτά,
Γιὰ νὰ κλαύσετε τὰ σώματα,
Ποῦ θὰ νά βρῃ ἡ συμφορά.

39

Κατεβαίνουνε, καὶ ἀνάφτει
Τοῦ πολέμου ἀναλαμπή·
Τὸ τουφέκι ἀνάβει, ἀστράφτει,
Λάμπει, κόρτει τὸ σπαθί.

40

Γιατὶ ἡ μάχη ἐστάθη ὀλίγη ;
Λίγα τὰ αἵματα γιατί ;
Τὸν ἐχθρὸν θωρῶ νὰ φύγῃ,
Καὶ 'ς τὸ κάστρο ν' ἀνεβῇ. (3)

41

Μέτρα... εἶν' ἄπειροι οἱ φευγᾶτοι,
Ὅποῦ φεύγοντος δειλιοῦν·
Τὰ λαβώματα 'ς τὴν πλάτη
Δέχοντ', ὥστε ν' ἀνεβοῦν

42

Ἐκεῖ μέσα ἀκαρτερεῖτε
Τὴν ἀφεύγατη φθορά·
Νά, σᾶς φθάνει· ἀποκριθῆτε
Ἴσ τῆς νυκτὸς τὴ σκοτεινιά. (4)

43

Ἀποκρίνονται, καὶ ἡ μάχη
Ἔτσι ἀρχίζει, ὁποῦ μακριὰ
Ἀπὸ ῥάχη ἐκεῖ σὲ ῥάχη
Ἀντιβούυζε φοβερά.

44

Ἀκούω κούφια τὰ τουφέκια,
Ἀκούω σμίξιμο σπαθιῶν,
Ἀκούω ξύλα, ἀκούω πελέκια,
Ἀκούω τρίξιμο δοντιῶν.

45

Ἄ! τί νύκτα ἦταν ἐκείνη,
Ποῦ τὴν τρέμει ὁ λογισμός;
Ἄλλος ὕπνος δὲν ἐγίνη
Πάρεξ θάνατου πικρός.

46

Τῆς σκηνῆς ἡ ὥρα, ὁ τόπος,
Οἱ κραυγαῖς, ἡ ταραχή,
Ὁ σκληρόψυχος ὁ τρόπος
Τοῦ πολέμου, καὶ οἱ καπνοί,

47

Καὶ οἱ βρονταῖς, καὶ τὸ σκοτάδι,
Ὁποῦ ἀντίσκοφτε ἡ φωτιά,
Ἐπαράσταιναν τὸν ἅδη
Ποῦ ἀκαρτέρειε τὰ σκυλιά.

48

Τ' ἀκαρτέρειε.—Ἐφαίνοντ' ἤσκιοι
Ἀναρίθμητοι γυμνοί,
Κόραις, γέροντες, νεανίσκοι,
Βρέφη ἀκόμη εἰς τὸ βυζί.

49

Ὅλη μαύρη μυρμηγκιάζει,
Μαύρη ἡ ἐντάφια συντροφιά,
Σὰν τὸ ῥοῦχο ποῦ σκεπάζει
Τὰ κρεβάτια τὰ στερνά.

50

Τόσοι, τόσοι ἀνταμωμένοι
Ἐπετειοῦντο ἀπὸ τὴν γῆ,
Ὅσοι εἶν' ἄδικα σφαγμένοι
Ἀπὸ τούρκικην ὀργή.

51

Τόσα πέφτουνε τὰ θερι-
σμένα ἀστάχια εἰς τοὺς ἀγρούς·
Σχεδὸν ὅλα ἐκειὰ τὰ μέρη
Ἐσπεπάζοντο ἀπ' αὐτούς.

52

Θαμποφέγγει κἀνέν' ἄστρο,
Καὶ ἀναδεύοντο μαζί,
Ἀναβαίνοντας τὸ κάστρο
Μὲ νεκρώσιμη σιωπή.

53

Ἔτσι χάμου εἰς τὴν πεδιάδα,
Μέσ' 'ς τὸ δάσος τὸ πυκνό,
Ὅταν στέλνῃ μιὰν ἀχνάδα
Μισοφέγγαρο χλωμό,

54

Ἐὰν οἱ ἄνεμοι μέσ' 'ς τ' ἄδεια
Τὰ κλαδιὰ μουγκοφυσοῦν,
Σειοῦνται, σειοῦνται τὰ μαυράδια,
Ὁποῦ οἱ κλῶνοι ἀντικτυποῦν.

55

Μὲ τὰ μάτια τους γυρεύουν
Ὅπου εἶν' αἵματα πηχτά,
Καὶ μέσ' 'ς τ' αἵματα χορεύουν
Μὲ βρυχίσματα βραχνά,

56

Καὶ χορεύοντας μανίζουν
Εἰς τοὺς Ἕλληνας κοντά.
Καὶ τὰ στήθια τους ἐγγίζουν
Μὲ τὰ χέρια τὰ ψυχρά.

57

Ἐκειὸ τὸ ἔγγισμα πηγαίνει
Βαθιὰ μέσ' 'ς τὰ σωθικά,
Ὅθεν ὅλη ἡ λύπη βγαίνει,
Καὶ ἄκρα αἰσθάνονται ἀσπλαχνιά.

58

Τότε αὐξαίνει τοῦ πολέμου
Ὁ χορὸς τρομακτικά,
Σὰν τὸ σκόρπισμα τοῦ ἀνέμου
Σ' τοῦ πελάου τὴν μοναξιά.

59

Κτυποῦν ὅλοι ἀπάνου κάτου
Κάθε κτύπημα ποῦ ἐβγῇ
Εἶναι κτύπημα θανάτου,
Χωρὶς νὰ δευτερωθῇ·

60

Κάθε σῶμα ἰδρώνει, ῥέει·
Λὲς καὶ ἐκεῖθεν ἡ ψυχή,
Ἀπ' τὸ μῖσος ποῦ τὴν καίει,
Πολεμάει νὰ πεταχθῇ.

61

Τῆς καρδίας κτυπιαῖς βροντᾶνε
Μέσ' 'ς τὰ στήθια τους ἀργά,
Καὶ τὰ χέρια ὁποῦ χουμᾶνε
Περισσότερο εἶν' γοργά.

62

Οὐρανὸς γι' αὐτοὺς δὲν εἶναι,
Οὐδὲ πέλαγο, οὐδὲ γῆ·
Γι' αὐτοὺς ὅλους, τὸ πᾶν εἶναι
Μαζωμένο ἀντάμα ἐκεῖ.

63

Τόση ἡ μάνητα καὶ ἡ ζάλη,
Ποῦ στοχάζεσαι, μὴ πῶς
Ἀπὸ μία μεριὰ καὶ ἀπ' ἄλλη
Δὲν μείνῃ ἕνας ζωντανός·

64

Κύττα χέρια ἀπελπισμένα
Πῶς θερίζουνε ζωαῖς!
Χάμου πέφτουνε κομμένα
Χέρια πόδια, κεφαλαῖς,

65

Καὶ παλλάσκαις, καὶ σπαθία,
Μὲ ὁλοσκόρπιστα μυαλά,
Καὶ μὲ ὁλόσχιστα κρανία
Σωθικὰ λαχταριστά,

66

Προσοχὴ καμμιὰ δὲν κάνει
Κανείς, ὄχι, εἰς τὴν σφαγή.
Πᾶνε πάντα ἐμπρός! Ὢ! φθάνει,
Φθάνει· ἕως πότε οἱ σκοτωμοί;

67

Ποῖος ἀφίνει ἐκεῖ τὸν τόπο,
Πάρεξ ὅταν ξαπλωθῇ;
Δὲν αἰσθάνονται τὸν κόπο,
Καὶ λὲς κ' εἶναι εἰς τὴν ἀρχή.

68

Ὠλιγόστευαν οἱ σκύλοι,
Κ α ὶ Ἄ λ λ ᾳ ἐφώναζαν, Ἄ λ λ ᾳ·
Καὶ τῶν Χριστιανῶν τὰ χείλη
Φ ω τ ι ὰ ἐφώναζαν, φ ω τ ι ά

69

Λεονταρόψυχα ἐκτυπιοῦντο,
Πάντα ἐφώναζαν φ ω τ ι ά,
Καὶ οἱ μιαροὶ κατασκορπιοῦντο,
Πάντα σκούζοντας Ἄ λ λ ᾳ.

70

Παντοῦ φόβος, καὶ τρομάρα,
Καὶ φωναῖς καὶ στεναγμοί·
Παντοῦ κλάψα, παντοῦ ἀντάρα,
Καὶ παντοῦ ξεψυχισμοί.

71

Ἦταν τόσοι ! πλέον τὸ βόλι
Εἰς τ' αὐτιὰ δὲν τοὺς λαλεῖ·
Ὅλοι χάμου ἐκείτοντ' ὅλοι
Εἰς τὴν τέταρτην αὐγή.

72

Σὰν ποτάμι τὸ αἷμα ἐγίνη,
Καὶ κυλάει 'ς τὴν λαγκαδιά,
Καὶ τ' ἀθῷο χόρτο πίνει,
Αἷμα ἀντὶς γιὰ τὴν δροσιά.

73

Τῆς αὐγῆς δροσᾶτο ἀέρι,
Δὲν φυσᾷς τώρα ἐσὺ πλιὸ
Σ τῶν ψευδόπιστων τὸ ἀστέρι (5)·
Φύσα, φύσα εἰς τὸ ΣΤΑΥΡΟ.

74

'Απ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!

75

Τῆς Κορίνθου ἰδοὺ καὶ οἱ κάμποι·
Δὲν λάμπ' ἥλιος μοναχὰ
Εἰς τοὺς πλατάνους, δὲν λάμπει
Εἰς τ' ἀμπέλια, εἰς τὰ νερά·

76

Εἰς τὸν ἥσυχον αἰθέρα
Τώρα ἀθῷα δὲν ἀντηχεῖ
Τὰ λαλήματα ἡ φλογέρα,
Τὰ βελάσματα τὸ ἀρνί.

77

Τρέχουν ἅρματα χιλιάδες,
Σὰν τὸ κῦμα εἰς τὸ γιαλό·
'Αλλ' οἱ ἀνδρεῖοι παλληκαράδες
Δὲν ψηφοῦν τὸν ἀριθμό.

78

Ὦ τρακόσιοι ! σηκωθῆτε
Καὶ ξανάλθετε 'ς ἐμᾶς
Τὰ παιδιά σας θέλ' ἰδῆτε
Πόσο μοιάζουνε μὲ σᾶς.

79

Ὅλοι ἐκεῖνοι τὰ φοβοῦνται,
Καὶ μὲ πάτημα τυφλὸ
Εἰς τὴν Κόρινθο ἀποκλειοῦνται,
Κι' ὅλοι χάνονται ἀπ' ἐδῶ.

80

Στέλνει ὁ ἄγγελος τοῦ ὀλέθρου
Πεῖνα καὶ Θανατικό,
Ποῦ μὲ σχῆμα ἑνὸς σκελέθρου
Περπατοῦν ἀντάμα οἱ δυό·

81

Καὶ πεσμένα εἰς τὰ χορτάρια
Ἀπεθαίνανε παντοῦ
Τὰ θλιμμένα ἀπομεινάρια
Τῆς φυγῆς καὶ τοῦ χαμοῦ.

82

Καὶ ἐσὺ ἀθάνατη, ἐσὺ θεία,
Ποῦ ὅτι θέλεις ἠμπορεῖς,
Εἰς τὸν κάμπο, Ἐλευθερία,
Ματωμένη περπατεῖς!

83

Σ' τὴν σκιὰ χειροπιασμένκις,
Στὴν σκιὰ βλέπω κ' ἐγὼ
Κρινοδάχτυλαις παρθέναις,
Ὁποῦ κάνουνε χορό· (6).

84

Σ' τὸν χορὸ γλυκογυρίζουν
Ὡραῖα μάτια ἐρωτικά,
Καὶ εἰς τὴν αὔρα κυματίζουν
Μαῦρα, ὁλόχρυστα μαλλιά.

85

Ἡ ψυχή μου ἀναγαλλιάζει,
Πῶς ὁ κόρφος καθεμιᾶς
Γλυκοβύζαστο ἑτοιμάζει
Γάλα ἀνδρείας, καὶ ἐλευθεριᾶς.

86

Μέσ' 'ς τὰ χόρτα 'ς τὰ λουλούδια
Τὸ ποτῆρι δὲν βαστῶ.
Φιλελεύθερα τραγούδια
Σὰν τὸν Πίνδαρο ἐκφωνῶ.

87

Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,
Καὶ σὰν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!

88

Πᾶγες εἰς τὸ Μεσολόγγι
Τὴν ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ,
Μέρα ποῦ ἄνθισαν οἱ λόγγοι, (7)
Γιὰ τὸ τέκνο τοῦ Θεοῦ.

89

Σοῦ ἦλθε ἐμπρὸς λαμποκοπῶντας
Ἡ Θρησκεία μ' ἕνα σταυρό,
Καὶ τὸ δάκτυλο κινῶντας
Ὅπου ἀνεῖ' τὸν οὐρανό,

90

Σ' αὐτό, ἐρώναξε, τὸ χῶμα
Στάσου ὁλόρθη, Ἐλευθεριά·
Καὶ φιλῶντάς σου τὸ στέμα
Μπαίνει μέσ' 'ς τὴν ἐκκλησιά. (8)

91

Εἰς τὴν τράπεζα σιμώνει,
Καὶ 'ς τὸ σύγνερο τὸ ἀχνὸ
Γύρω γύρω της πυκνώνει
Ποῦ σκορπάει τὸ θυμιατό.

92

Ἀγροικάει τὴν ψαλμῳδία,
Ὁποῦ ἐδίδαξεν αὐτή·
Βλέπει τὴν ῥωταγωγία
Σ' τοὺς Ἁγίους ἐμπρὸς χυτή.

93

Ποιοὶ εἶν' αὐτοὶ ποῦ πλησιάζουν
Μὲ πολλὴ ποδοβολή.
Κι' ἅρματ' ἅρματα ταράζουν ;
Ἐπετάχτηκες Ἐσύ.

94

Ἄ ! τὸ φῶς ποῦ σὲ στολίζει,
Σὰν ἡλίου φεγγοβολή,
Καὶ μακρόθεν σπινθηρίζει
Δὲν εἶναι ὄχι ἀπὸ τὴν γῆ·

95

Λάμψιν ἔχει ὅλη φλογώδη
Χεῖλος, μέτωπο, ὀφθαλμός·
Φῶς τὸ χέρι, φῶς τὸ πόδι,
Κι᾽ ὅλα γύρω σου εἶναι φῶς.

96

Τὸ σπαθί σου ἀντισηκώνεις,
Τρία πατήματα πατᾷς,
Σὰν τὸν πύργο μεγαλώνεις,
Καὶ εἰς τὸ τέταρτο κτυπᾷς·

97

Μὲ φωνὴ ποῦ καταπείθει,
Προχωρῶντας ὁμιλεῖς·
«Σήμερ᾽, ἄπιστοι, ἐγεννήθη,
»Ναί, τοῦ κόσμου ὁ Λυτρωτής.

98

»Αὐτὸς λέγει... Ἀρχγκρασθῆτε·
»Ἐγὼ εἰμ' Ἄ λ φ α, Ὦ μ έ γ α ἐγώ.
»Πέστε, ποῦ θ' ἀποκρυφθῆτε
»Ἐσεῖς ὅλοι, ἂν ὀργιστ ῶ ; (9)

99

»Φλόγα ἀκοίμητην σᾶς βρέχω,
»Ποῦ μ' αὐτὴν ἂν συγκριθῇ
»Κείνη ἡ κάτω ὁποῦ σᾶς ἔχω
»Σὰν δροσιὰ θέλει βρεθῇ·

100

»Κατατρώγει, ὡσὰν τὴν σχίζα,
»Τόπους ἄμετρα ὑψηλούς,
»Χώραις, ὄρη, ἀπὸ τὴν ρίζα,
»Ζῶα, καὶ δένδρα, καὶ θνητούς,

101

»Καὶ τὸ πᾶν τὸ κατακαίει,
»Καὶ δὲν σώζεται πνοή,
»Πάρεξ τοῦ ἀνέμου ποῦ πνέει
»Μέσ' ς τὴ στάχτη τὴ λεπτή»,

102

Κάποιος ἤθελε ἐρωτήσῃ·
Τοῦ θυμοῦ του εἶσαι ἀδελφή ;
Ποῖος εἶν' ἄξιος νὰ νικήσῃ,
Ἢ μὲ σὲ νὰ μετρηθῇ ;

103

Ἡ γῆ αἰσθάνεται τὴν τόση
Τοῦ χεριοῦ σου ἀνδραγαθιά,
Ποῦ ὅλη θέλει θανατώσῃ
Τὴν μισόχριστη σπορά.

104

Τὴν αἰσθάνονται, καὶ ἀρρίζουν
Τὰ νερά, καὶ τ' ἀγροικῶ
Δυνατὰ νὰ μουρμουρίζουν,
Σὰν νὰ ῥυάζετο θηριό.

105

Κακορίζικοι, ποῦ πᾶτε
Τοῦ Ἀχελώου μέσ' 'ς τὴν ῥοή, (10)
Καὶ πιδέξια πολεμᾶτε
Ἀπὸ τὴν καταδρομή

106

Νὰ ἀποφεύγετε! τὸ κῦμα
Ἔγεινε ὅλο φουσκωτό·
Ἐκεῖ εὑρήκατε τὸ μνῆμα,
Πρὶν εὑρῆτε ἀφανισμό.

107

Βλασφημάει, σκούζει, μουγκρίζει
Κάθε λάρυγγας ἐχθροῦ,
Καὶ τὸ ρεῦμα γαργαρίζει
Ταῖς βλαστήμιαις τοῦ θυμοῦ.

108

Σφαλερὰ τετραποδίζουν
Πλῆθος, ἄλογα, καὶ ὀρθὰ
Τρομασμένα χλιμιτρίζουν,
Καὶ πατοῦν εἰς τὰ κορμιά.

109

Ποῖος 'ς τὸν σύντροφον ἁπλώνει
Χέρι, ὡσὰν νὰ βοηθῇ·
Ποῖος τὴν σάρκα του δαγκώνει,
Ὅσο ὁποῦ νὰ νεκρωθῇ·

110

Κεφαλαῖς ἀπελπισμέναις,
Μὲ τὰ μάτια πεταχτά,
Κατὰ τ' ἄστρα σηκωμέναις
Γιὰ τὴν ὕστερη φορά.

111

Σβυέται, — αὐξαίνοντας ἡ πρώτη
Τοῦ Ἀχελώου νεροσυρμή, —
Τὸ χλιμίτρισμα, καὶ οἱ κρότοι,
Καὶ τοῦ ἀνθρώπου οἱ γογγυσμοί.

112

Ἔτσι ν' ἄκουα νὰ βουΐξῃ
Τὸν βαθὺν Ὠκεανό,
Καὶ 'ς τὸ κῦμά του νὰ πνίξῃ
Κάθε σπέρμα Ἀγαρηνό.

113

Καὶ ἐκεῖ ποῦ ναι ἡ Ἁγία Σοφία,
Μέσ' 'ς τοὺς λόφους τοὺς ἑπτά,
Ὅλα τ' ἄψυχα κορμία,
Βραχοσύντριφτα, γυμνά.

114

Σωριασμένα νὰ τὰ σπρώξῃ
Ἡ κατάρα τοῦ Θεοῦ,
Κι' ἀπ' ἐκεῖ νὰ τὰ μαζώξῃ
Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Φεγγαριοῦ (11)

115

Κάθε πέτρα μνῆμα ἂς γένῃ·
Καὶ ἡ θρησκεία, κ' ἡ Ἐλευθεριὰ
Μ' ἀργοπάτημα ἂς πηγαίνῃ
Μεταξύ τους, καὶ ἂς μετρᾷ.

116

Ἕνα λείψανο ἀνεβαίνει
Τεντωτό, πιστομητό,
Κι' ἄλλο ξάφνου κατεβαίνει,
Καὶ δὲν φαίνεται καὶ πλιό.

117

Καὶ χειρότερ' ἀγριεύει
Καὶ φουσκώνει ὁ ποταμός·
Πάντα, πάντα περισσεύει
Πολυφλοίσβισμα καὶ ἀφρός.

118

Ἄ ! γιατί δὲν ἔχω τώρα
Τὴν φωνὴ τοῦ Μωϋσῆ ;
Μεγαλόφωνα, τὴν ὥρα
Ὅπου ἐσβυοῦντο οἱ μισητοί,

119

Τὸν Θεὸν εὐχαριστοῦτε
Σ τοῦ πελάου τὴν λύσσα ἐμπρός,
Καὶ τὰ λόγια ἠχολογοῦσε
Ἀναρίθμητος λαος.

120

Ἀκολουθάει τὴν ἁρμονία
Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀαρών,
Ἡ προφήτισσα Μαρία,
Μ' ἕνα τύμπανο τερπνόν, (12)

121

Καὶ πηδοῦν ὅλαις οἱ κόραις
Κὲ τ' ἀγκάλαις ἀνοικταῖς,
Τραγουδῶντας, ἀνθοφόραις,
Μέ τὰ τύμπανα κ' ἐκειαῖς.

122

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη
Τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερή,
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψη
Ποῦ μὲ βία μετράει τὴν γῆ.

123

Εἰς αὐτήν, εἶν ξακουσμένο
Δὲν νικειέσαι ἐσὺ ποτέ·
Ὅμως, ὄχι, δὲν εἶν' ξένο
Καὶ τὸ πέλαγο γιὰ σέ.

124

Τὸ στοιχεῖον αὐτὸ ξαπλώνει
Κύματ' ἄπειρα εἰς τὴν γῆ,
Μὲ τὰ ὁποῖα τὴν περιζώνει,
Κ' εἶναι εἰκόνα σου λαμπρή

125

Μὲ βρυχίσματα σαλεύει
Ποῦ τρομάζει ἡ ἀκοή.
Καθε ξύλο κινδυνεύει
Καὶ λιμῶνα ἀναζητεῖ.

126

Φαίνετ' ἔπειτα ἡ γαλήνη
Καὶ τὸ λάμψιμο τοῦ ἡλιοῦ,
Καὶ τὰ χρώματα ἀναδίνει
Τοῦ γλαυκότατου οὐρανοῦ.

127

Δὲν νικειέσαι, εἶν' ξακουσμένο,
Σ' τὴν ξηραν ἐσὺ ποτέ·
Ὅμως, ὄχι, δὲν εἶν' ξένο
Καὶ τὸ πέλαγο γιὰ σέ.

128

Περνοῦν ἄπειρα τὰ ξάρτια,
Καὶ σὰν λόγγος στρυμωχτὰ
Τὰ τρεχούμενα κατάρτια,
Τὰ ὁλοφούσκωτα πανιά.

129

Σὺ ταῖς δύναμαίς σου σπρώχνεις,
Καὶ ἀγκαλὰ δὲν εἶν' πολλαῖς,
Πολεμῶντας, ἄλλα διώχνεις,
Ἄλλα παίρνεις, ἄλλα καῖς.

130

Μὲ ἐπιθύμια νὰ τηράζῃς
Δύο μεγάλα σὲ θωρῶ, (13)
Καὶ θανάσιμον τινάζεις
Ἐναντίον τους κεραυνό.

131

Πιάνει, αὐξαίνει, κοκκινίζει,
Καὶ σηκώνει μιὰ βροντή,
Καὶ τὸ πέλαο χρωματίζει
Μὲ αἱματόχροη βαφή.

132

Πνίγοντ' ὅλοι οἱ πολεμάρχοι,
Καὶ δὲν μνέσκει ἕνα κορμὶ
Χάρου, σκιὰ τοῦ Πατριάρχη,
Ποῦ σὲ πέταξαν ἐκεῖ.

133

Ἐκρυφόσμιγαν οἱ φίλοι
Μὲ τ' ἐχθρούς τους τὴ Λαμπρή,
Καὶ τοὺς ἔτρεμαν τὰ χείλη
Δίνοντάς τα εἰς τὸ φιλί.

134

Κειαῖς ταῖς δάφναις, ποῦ ἐσκορπῆστε, (14)
Τώρα πλέον δὲν ταῖς πατεῖ,
Καὶ τὸ χέρι, ὅπου ἐφιλῆστε,
Πλέον, ἄ! πλέον δὲν εὐλογεῖ.

135

Ὅλοι κλαῦστε· ἀποθαμένος
Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἐκκλησιᾶς
Κλαῦστε, κλαῦστε· χρεμασμένος
Ὡσὰν νά τανε φονηάς.

136

Ἔχει ὁλάνοικτο τὸ στόμα
Π' ὥραις πρῶτα εἶχε γευθῇ
Τ' Ἅγιον Αἷμα, τ' Ἅγιον Σῶμα·
Λὲς πῶς θὲ νὰ ξαναβγῇ

137

Ἡ κατάρα ποῦ εἶχε ἀφήσῃ
Λίγο πρὶν νὰ ἀδικηθῇ
Εἰς ὁποῖον δὲν πολεμήσῃ,
Καὶ ἠμπορεῖ νὰ πολεμῇ.

138

Τὴν ἀκούω, βροντάει, δὲν παύει
Εἰς τὸ πέλαγο, εἰς τὴν γῆ,
Καὶ μουγκρίζοντας ἀνάβει
Τὴν αἰωνίαν ἀστραπή·

139

Ἡ καρδιὰ συχνοσπαράζει...
Πλὴν τί βλέπω; σοβαρὰ
Νὰ σωπάσω μὲ προστάζει
Μὲ τὸ δάχτυλο ἡ θεά·

140

Κυττάει γύρω εἰς τὴν Εὐρώπη
Τρεῖς φοραῖς μ' ἀνησυχιά·
Προσηλώνεται κατόπι
Σ' τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἀρχινᾷ.

141

« Παλληκάρια μου ! οἱ πολέμοι
» Γιὰ σᾶς ὅλοι εἶναι χαρά
» Καὶ τὸ γόνα σας δὲν τρέμει
» Σ' τοὺς κινδύνους ἐμπροστά.

142

» Ἀπ' ἐσᾶς ἀπομακραίνει
» Κάθε δύναμη ἐχθρική·
» Ἀλλ' ἀνίκητη μιὰ μένει
» Ποῦ ταῖς δάρναις σας μαδεῖ·

143

» Μία, ποῦ ὅταν ὡσὰν λύκοι
» Ξαναρχόστενε ζεστοί,
» Κουρασμένοι ἀπὸ τὴν νίκη
» Ἄχ ! τὸν νοῦν σᾶς τυραννεῖ.

144

» Ἡ Διχόνοια ποῦ βαστάει
» Ἕνα σκῆπτρο ἡ δολερή·
» Καθενὸς χαμογελάει,
» Πάρ το, λέγοντας, καὶ σύ.

145

« Κεῖ τὸ σκῆπτρο, ποῦ σᾶς δείχνει,
» Ἔχει ἀλήθεια ὡραία θωριά·
» Μὴν τὸ πιάστε, γιατί ῥήχνει
» Εἰσὲ δάκρυα θλιβερά.

146

» Ἀπὸ τὸ στόμα ὁποῦ φθονάει,
» Παλληκάρια, ἂς μὴν πωθῇ
» Πῶς τὸ χέρι σας κτυπάει
» Τοῦ ἀδελφοῦ τὴν κεφαλή.

147

» Μὴν εἰποῦν 'ς τὸν στοχασμό τους
» Τὰ ξένα ἔθνη ἀληθινά·
» Ἐὰν μισοῦνται ἀνάμεσό τους
» Δὲν τοὺς πρέπει ἐλευθεριά.

148

» Τέτοια ἀφήττενε φροντίδα
» Ὅλο τὸ αἷμα ὅποῦ χυθῇ
» Γιὰ θρῆσκεία, καὶ γιὰ πατρίδα,
» Ὅμοιαν ἔχει τὴν τιμή.

149

» Σ τὸ αἷμα αὐτό, ποῦ δὲν πονεῖτε
» Γιὰ πατρίδα, γιὰ θρησκειά,
» Σᾶς ὁρκίζω, ἀγκαλιασθῆτε,
Σὰν ἀδέλφια γκαρδιακά.

150

» Πόσον λείπει, στοχασθῆτε,
» Πόσο ἀκόμη νὰ παρθῇ·
» Πάντα ἡ νίκη, ἂν ἑνωθῆτε,
» Πάντα ἐσᾶς θ' ἀκολουθῇ.

151

» Ὦ ἀκουσμένοι εἰς τὴν ἀνδρεία!
» Καταστῆστε ἕνα σταυρό,
» Καὶ φωνάξετε μὲ μία,
» Βασιλεῖς, κυττάξτ' ἐδῶ.

152

» Τὸ σημεῖο ποῦ προσκυνᾶτε
» Εἶνε τοῦτο, καὶ γι' αὐτό,
» Ματωμένους μᾶς κυττᾶτε
» Στὸν ἀγῶνα τὸν σκληρό.

153

» Ἀκατάπαυστα τὸ βρίζουν
» Τὰ σκυλιά, καὶ τὸ πατοῦν
» Καὶ τὰ τέκνα του ἀφανίζουν,
» Καὶ τὴν πίστη ἀναγελοῦν.

154

» Ἐξ αἰτίας του ἐσπάρθη, ἐχάθη
» Αἷμα ἀθῷο χριστιανικό,
» Ποῦ φωνάζει ἀπὸ τὰ βάθη
» Τῆς νυκτός· Νὰ ἐκδικηθῷ.

155

» Δὲν ἀκοῦτε, ἐσεῖς εἰκόνες
» Τοῦ Θεοῦ, τέτοια φωνή ;
» Τώρα ἐπέρασαν αἰῶνες,
» Καὶ δὲν ἔπαψε στιγμή.

156

» Δὲν ἀκοῦτε ; εἰς κάθε μέρος
» Σὰν τοῦ Ἄβὲλ καταβοᾷ·
» Δὲν εἶν' φύσημα τοῦ ἀέρος,
» Ποῦ σφυρίζει εἰς τὰ μαλλιά.

157

» Τί θὰ κάμετε ; θ' ἀφῆστε
» Νὰ ἀποκτήσωμεν ἐμεῖς
» Λευθερίαν, ἢ θὰ τὴν λύστε
» Ἐξ αἰτίας πολιτικῆς ;

158

» Τοῦτο ἀνίτως μελετᾶτε,
» Ἰδού, ἐμπρός σας τὸν Σταυρὸ·
» Βασιλεῖς! ἐλᾶτε, ἐλᾶτε,
» Καὶ κτυπήσετε κ' ἐδῶ.»

Μάϊος 1823.

ΣΗΜΕΙΩΣΑΙΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

1) Δεῦτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων....

2) Ἀρματώθηκαν τότε ὅλοι ἀπὸ δεκατέσσερους χρόνους καὶ ἀπάνου.

3) Ἡ περιτειχισμένη Τριπολιτσὰ δὲν ἔχει κάστρον, καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦ κάστρου, ἐννοεῖ ὁ ποιητὴς τὴν μεγάλη Τάπια τῆς πόλης.

4) Ἀγκαλὰ καὶ ἦτον ἡμέρα ὅταν ἐπάρθηκεν ἡ Τριπολιτσά, ὁ ποιητὴς ἀκολούθησε τὴν κοινὴν φήμην, ὁποῦ τότε ἐσκορπίστηκεν, ὅτι τὸ πάρσιμό της ἐσυνέβηκε τρεῖς ὥραις ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα.

5) Εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ ψεγγάρι εὑρίσκεται τυπωμένον εἰς ταῖς τούρκικαις σημαίαις.

6) Ὁ Λὸρδ Μπάϊρον, εἰς τὴν τρίτην ᾠδὴν τοῦ Don Juan, παρασταίνει ἕνα ποιητὴν Ἕλληνα, ὁποῦ, ἀπελπισμένος καὶ παραπονεμένος διὰ τὴν σκλαβιὰ τῆς πατρίδος του, ἔχει ἐμπρός του ἕνα κρασοπότηρον, καὶ κοντὰ εἰς ἄλλα λέγει καὶ τὰ ἀκόλουθα λόγια· «....ἡ γυναῖκές μας χορεύουν ἀποκάτου ἀπὸ τὸν ἥσκιο· βλέπω »τὰ θέλγητρα τῶν ματιῶν τους· ἀλλὰ ὅταν συλλογίζωμαι ὅτι θὰ »γεννήσουν σκλάβους, γεμίζουν τὰ μάτια μου δάκρυα». Ἐπέρασε ἕνας χρόνος ἀφοῦ ἐγράφθηκε τοῦτος ὁ ὕμνος· ὁλοένα ὁ ποιητὴς ἑτοιμάζει ἕνα ποίημα γιὰ τὸν θάνατον τοῦ Λὸρδ Μπάϊρον.

7) Ἀγαλλιάσθω ἔρημος, καὶ ἀνθείτω ὡς κρίνον. Ἡσαΐας. Κεφ. λε'.

8) Εἶναι ἀληθινὸν ὅτι οἱ Τοῦρκοι ὥρμησαν ἐναντίον τοῦ Μεσολογγιοῦ τὰ ξημερώματα αὐτῆς τῆς ἁγίας ἡμέρας· δὲν εἶναι ὅμως ἀληθινόν, καθὼς τότε ἐκοινολογήθηκεν, ὅτι ἦταν ἀνοικταῖς καὶ ἡ ἐκκλησίαις· μάλιστα ἐκλείσθηκαν ἐπιταυτοῦ διὰ νὰ ἔχουν οἱ Ἕλληνες ὅλη τὴν προσοχή τους εἰς τὸν πόλεμον.

9) Καὶ εἶπέ μοι· γέγονε· ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Ἀποκάλ. Ἰωάννου. Κεφ. κα'.

10) Τὰ περιστατικὰ τοῦ περάσματος τοῦ ποταμοῦ, τῆς μάχης τῶν Χριστουγεννῶν καὶ τῆς πολιορκίας τοῦ Μεσολογγιοῦ, εὑρί-

σκονται καταστρωμένα εἰς τὴν ἱστορία τοῦ Σπυρίδωνος Τρικούπη, φίλοι ἐγκαρδίου τοῦ ποιητῆ. Αὐτὴ ἡ ἱστορία γλήγορα θέλει πλουτίση καὶ τὴν γλῶσσάν μας καὶ τὴν φιλολογίαν μας.

11) Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς τίτλους τοῦ Σουλτάνου.

12) Ἔξοδος. Κεφ. ιε'.

13) Τὸ κάψιμο τῆς καραβέλλας τοῦ Καπετὰν Πασᾶ καὶ ἑνὸς ἄλλου καραβιοῦ κοντὰ εἰς τὴν Τένεδον, ταῖς 29 Ὀκτωβρίου.

14) Οἱ Χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας συνειθίζουν νὰ σπέρνουν δάφναις εἰς ταῖς Ἐκκλησίαις τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα.

"Οταν ἐπρωτοδιαβάσθηκε τὸ ποίημα, κάποιοι εἶπαν. Κρῖμα! ὑψηλὰ νοήματα καὶ στίχοι σφαλμένοι! Γιὰ νὰ δεχθῶ τὴν πρώτη, ἀκαρτερῶ νὰ δικαιολογήσουν τὴν δεύτερη παρατήρησι. Μὰ τὸν Δία ποῦ ἐσάστισα! Αὔριο θέλει ἔρθη καὶ κανένας νὰ μοῦ δείξη τ' ἀλφαβητάρι μὲ τὸ κονδύλι 'ς τὸ χέρι· ἀλλὰ ἐγὼ τοῦ τὸ παίρνω, καὶ ἀπιθώνω τὴν ἄκρη του εἰς τὰ μεγάλα ὀνόματα τοῦ Δάντη καὶ τοῦ Πετράρχη, τοῦ Ἀριόστου καὶ τοῦ Τάσσου, καὶ εἰς τὰ ὀνόματα ὅσων στιχουργῶντας τοὺς ἀκολούθησαν, καὶ τοῦ λέγω· Λάβε τὴν καλωσύνη, Διδάσκαλε, νὰ γύρης τ' αὐτιά σου ἐδῶ πάνου, καὶ μέτρα. Κάθε συλλαβὴ εἶναι ἕνα πόδι, καὶ γιὰ μᾶς καὶ γιὰ αὐτούς, ὁποιος καὶ ἂν εἶναι ὁ στίχος· ὅμως ἐσὺ δὲν ἠξεύρεις νὰ τὰ μετρᾶς. Τὸ φωνῆεν, μὲ τὸ ὁποῖον τελειώνει ἡ λέξη, χάνεται εἰς τὸ φωνῆεν μὲ τὸ ὁποῖον ἡ ἀκόλουθη ἀρχινᾶ· ὅμως τὸ προφέρω, ἐπειδὴ ἔτσι μὲ συμβουλεύει ἡ τέχνη τῆς ἀληθινῆς ἁρμονίας. Τὸ ι α (βία), τὸ ε ε ι (ῥέει), τὸ α ῖ ('άη) καὶ τὰ ἑξῆς, ὅταν δὲ εἶναι εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου, δὲν κάνουν παρὰ μία συλλαβή. Τὸ τ ι μ ὴ εἶναι ὁμοιοτέλευτο μὲ τὸ π ο λ λ ο ί, τὸ κ α κ ὸ ς μὲ τὸ τ υ φ λ ό ς, τὸ ἐ χ θ ὲ ς μὲ τὸ π ο λ λ α ῖ ς. Τοῦτοι οἱ κανόνες ἔχουν κάποιαις ἐξαιρέσαις, ταῖς ὁποίαις ὅποιος ἔχει καλὰ θρεμμένη μὲ τοὺς κλασσικοὺς τὴν ψυχήν του βάνει εἰς ἔργον, χωρὶς τόσο νὰ συλλογίζεται, εἰς τὴν ἴδια στιγμὴ εἰς τὴν ὁποίαν μορφώνει τὴν ὕλη. Πίστευσέ μου, Διδάσκαλε, ἡ ἁρμονία τοῦ στίχου δὲν εἶναι πρᾶγμα ὅλο μηχανικό, ἀλλὰ εἶναι ξεχείλισμα τῆς ψυχῆς· μ' ὅλον τοῦτο ἂν φθάσης νὰ μοῦ ἀποδείξης ὅτι σφάλλω τοὺς στίχους, θέλει γράψω τῶν Ἰταλῶν καὶ τῶν Ἱσπανῶν, νὰ τοὺς δώσω τὴν εἴδησιν, ὅτι τοὺς ἔσφαλαν ἕως τώρα καὶ αὐτοί, καὶ μὴ φοβῆσαι νὰ σοῦ πάρω γιὰ τὴν ἐφεύρεσιν τὸ βραβεῖον, γιατὶ θέλει σὲ μελετήσω. Ἀλλὰ ποῖος σοῦ εἶπε νὰ τσακίσης τὴν λέξη θ ε ρ ι - σ μ έ ν α ; (στρ. 51)—Ποῖος μοῦ τό πε; τὸ ἀπόκρυφο τῆς

τέχνης μου, καὶ τὸ παράδειγμα τῶν μεγάλων. Ἄμετρα εἶναι τὰ παραδείγματα τέτοιας λογῆς, καὶ θέλει σοῦ τὰ ἀναφέρω ὅλα ἕνα ἕνα, ὅταν ἀνανοηθῶ πῶς ἔχω καιρὸ νὰ χάσω. Ὁ Πίνδαρος ἔχει τσακισμέναις καμμία χιλιάδα λέξαις· οἱ τραγικοὶ 'ς τοὺς χοροὺς ἐτσάκισαν ἀρκεταῖς καὶ αὐτοί, καὶ ὁ Ὁράτσιος τοὺς ἐμιμήθηκε. Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀριόστου

> Nè mon ti raccomando la mia Fiordi....
> Ma dir non potè ligi; e qui finio. (Canto XLII, 14)

ἀναλεῖ τὴν εἰκόνα, καὶ περιέχει πάθος λύπης. Τὸ παράδειγμα τοῦ Πινδάρου

> Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐρινὺς
> πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλο-
> φονίᾳ γένος ἀρήϊον ('Ολύμπ. Εἶδ. β', στίχ. 73)

ἀναλεῖ τὴν εἰκόνα, καὶ περιέχει πάθος τρομάρας. Τὸ παράδειγμα Δάντη.

> Cosi duelle cordle differente-
> mente qanzando, della sua ricchezza
> Mi si facean stimar veloci e leute.
> (Parad. Canto 24)

εἶναι τέτοιο, ὁποῦ ἂν τὸ διαβάσῃς μὲ ἐκείναις ταῖς ἄλλαις θείαις ζωγραφίαις, καὶ καταλάβῃς ὅτι τέτοιαις δὲν ταῖς κάνει κάνένας, ἴσως ἠμπορεῖ, Διδάσκαλε, νὰ φιλιωθοῦμε· καὶ ἡ φιλία θέλει βαστάξῃ, ὅσο νὰ σοῦ κάμω μία παρατήρησι εἰς τὸν Πίνδαρο. Ἡ λέξι ὅ λ ο ν ('Ολύμπ. Εἶδ. β' στίχ. 55) βρίσκεται τσακισμένη· γιὰ ὅποιο δίκαιο, ἢ μουσικῆς, ἢ ἄλλο, ἐπαρακινήθηκεν ὁ Πίνδαρος νὰ τὴν τσακίσῃ, τὸ πρῶτο δίκαιο τὸ εἶχε ἡ φύσι τῆς λέξης, ἡ ὁποία, ἂν τσακισθῇ, ἐναντιώνεται μὲ τὴν ἰδέαν, ποῦ παρασταίνει. Σὲ βλέπω καὶ φρίττεις, καὶ ἑτοιμάζεσαι νὰ μαθήσῃς τὰ μαλλιά σου ὡσὰν τὸ Θ τοῦ Λουκιανοῦ (Δίκη φωνηέντων)· ἀλλὰ ἡσύχασε γιατὶ ὁ Πίνδαρος μ' ὅλον τοῦτο μένει πάντα ὁ ἴδιος γιὰ καθέναν· ὁ ἴδιος γιὰ μέ, ὁποῦ βρίσκω τὴν τέχνην ὅπου εἶναι, ὁ ἴδιος γιὰ σέ, ὁποῦ ξανοίγεις ταῖς ὀξείαις ὅπου δὲν λείπουν .... βλέπω ἕνα χαμόγελο εἰς τὰ χείλια τῶν ξένων· ἀλλὰ δὲν τὸ κάνουν τόσο πικρό, γιατὶ βέβαια θυμοῦνται καὶ τὰ δικά τους.

Ὡς πρὸς τὴν ἔννοια τῶν στροφῶν 24 καὶ 25 (τοῦ Ὕμνου),

μέσα 'ς τὴν Κερκυραϊκὴν ἔκδοση (1859) βρίσκεται καὶ ἡ ἑξῆς αὐτόγραφη σημείωση τοῦ ποιητῆ:

«Γιὰ νὰ μὴ μὲ ξανασκοτίσουν οἱ φλύαροι, οἱ ὁποῖοι μὴ γνωρίζοντας τὴ φύση τῆς Τέχνης δὲν ἠμποροῦν νὰ κρίνουν σωστὰ τὰ μέσα ὁποῦ μεταχειρίζεται, φανερώνω, ὅτι ὄχι μόνον ἡ Μεγάλη Βρεταννία δὲν εἶναι χτυπημένη ἀπὸ τούτη τὴ στροφή, ἀλλὰ παρασταίνεται δυνατὴ καὶ ἄγρυπνη εἰς τὰ μεγάλα συμβεβηκὰ τοῦ κόσμου. Νά, γυμνὸς ὁ στοχασμός, ὁποῦ ἐπαράστησα μὲ μίαν εἰκόνα. Ἡ Μεγάλη Βρεταννία ἀλαφιάζεται ἐκείνη τὴ στιγμὴ μήπως τὰ κινήματά μας ἐπροέρχονταν(!) ἀπὸ τὴ Ρωσσία καὶ τῆς λέει· Θέλεις νὰ πάρῃς ἐσὺ 'ς τὴ στεριά, δύνουμαι νὰ πάρω κ' ἐγὼ 'ς τὸ πέλαγο, κ' ἑτοιμάζομαι — Ἡ ἀλήθεια εἶναι ποῦ ἐπῆρε λάθος καὶ χαίρομαι.»

ΕΙΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΜΠΑΪΡΟΝ

Ποίημα λυρικό.

1

Λευθεριά, γιὰ λίγο πᾶψε
Νὰ χτυπᾷς μὲ τὸ σπαθί.
Τώρα σίμωσε καὶ κλάψε
Εἰς τοῦ Μπάϊρον τὸ κορμί·

2

Καὶ κατόπι ἂς ἀκλουθοῦνε
Ὅσοι ἐπράξανε λαμπρά·
Ἀποπάνου του ἂς χτυποῦνε
Μόνον στήθια ἡρωϊκά.

3

Πρῶτοι ἂς ἔλθουνε οἱ Σουλιώταις,
Καὶ ἀπ' τὸ Λείψανον αὐτὸ
Ἂς μακραίνουνε οἱ προδόταις,
Καὶ ἀπ' τὰ λόγια ποῦ θὰ πῶ.

4

Φλάμπουρα, ὅπλα τιμημένα,
Ἂς γυρθοῦν κατὰ τὴ γῆ,
Καθὼς ἤτανε γυρμένα
Εἰς τοῦ Μάρκου τὴ θανή,

5

Ποῦ 'βαστοῦσε τὸ μαχαῖρι,
Ὅταν τοῦ λειψε ἡ ζωή,
Μέσ' 'ς τὸ ἀνδρόφονο τὸ χέρι,
Καὶ δὲν τ' ἄφινε νὰ βγῆ (1)

6 (*)

Ἀναθράφηκε ὁ γενναῖος
Σ τῶν ἁρμάτων τὴν κλαγγή·
Τοῦτον ἔμπνευσε, ὄντας νέος,
Μία θεὰ μελῳδική.—

* Εἰς ἄλλο χειρόγραφο εὑρίσκονται ἡ ἑξῆς δύο στροφαὶς ἡ πρώτη μόνον σχεδιασμένη.

Φανερώνονται εἰς τὴ φύση κάποια ὑψηλὰ πνεύματα τὰ ὁποῖα ὁ Ἄπλαστος ἠθέλησε νὰ ἐντύσῃ μὲ θαυμάσιο φῶς,

Καὶ τόσο ἔνδοξα κινοῦνε
Εἰς τὰ χτίσματα τῆς γῆς
Ποῦ τὸ θαῦμα μαρτυροῦνε
Τῆς ἀγνώριστης Ἀρχῆς.

7

Μὲ ταῖς θείαις της ἀδελφάδες
Ἐστεκότευν σιωπηλή,
Ἐνῶ αὐξαίνανε οἱ λαμπράδαις
Στοῦ Θεοῦ τὴν κεφαλή,

8

Ποῦ ἐμελέτουνε τὴ Χτίση·
Καὶ ὅτι ἐβγῆκε ἡ προσταγή,
Ὁποῦ ἐστένεψε τὴ Φύση
Αἰφνιδίως νὰ φωτιστῇ,

9

Μὲ τὰ μάτια ἀκολουθῶντας
Τὸ νεογέννητο τὸ φῶς,
Καὶ 'σὲ δαῦτο ἀναφτερῶντας,
Τῆς ἐξέβγαινε ὁ ψαλμὸς

10

Ἀπ' τ' ἀθάνατο τὸ στόμα,
Καὶ ἀπομάκραινε ἡ βροντή,
Ποῦ τὸ Χάος ἔκανε ἀκόμα
Στὴν ὀγλήγορη φυγή,

11

Ἕως ποῦ ὁλόκληρον ἐχάθη
Σ τοῦ Ἐρέβου τὴ φυλακή,
Ὅπου ἁπλώθηκε καὶ ἐστάθη
Σὰ 'ς τὴ πρώτη του πηγή.

12

—Ψάλλε, Μπάϊρον, τοῦ λαλοῦσε,
Ὅσαις βλέπεις ὁμορφιαῖς·
Καὶ κειός, ποῦ ἐκρυφαγροικοῦσε
Ἀνταπόκριση μ' αὐταῖς,

13

Βάνεται, ταῖς τραγουδάει
Μ' ἕνα χεῖλο ἁρμονικό,
Καὶ τὰ πάθη ἔτσι σοῦ 'γγιάει,
Ποῦ τραγοῦδι πλέον ψηλὸ

14

Δὲν ἀκούστηκεν, ἀπ' ὅτα (2)
Ἔψαλ' ὁ Ἄγγλος ὁ τυφλὸς
Τ' ἀγκαλιάσματα τὰ πρῶτα
Ποῦ ἔδωσ' ἄντρας γυναικός.

15

Συχνὰ ἐβράχνιασε ἡ μιλιά του
Τραγουδῶντας λυπηρά,
Πῶς 'ς τὸν ἥλιο ἀποκάτου
Εἶναι λίγη ἡ ἐλευθεριά.

16

«Κάθε γῆ» παραπονειέται, (3)
»Ἐσκλαβώθηκε,—εἶναι μιά,
»Ὅπου ὁ ἄνθρωπος τιμειέται,
»Ἀπὸ δῶθενε μακριά,

17

»Τὴν ὁποία χτυπάει τὸ νᾶμα
»Σύνορα τ' Ἀτλαντικό·
»Μετανόνει ἐν τῷ ἅμα
»Ὅποιος πάει μὲ στοχασμὸ

18

»Τὴν γλυκειὰν Ἐλευθερία
»Νὰ τῆς βλάψῃ ἀπὸ κοντά·
»Τὸ δοκίμασεν ἡ Ἀγγλία!
»Κάνεις πλέον ἂς μὴν κοτᾷ.»

19

Καὶ ὅτι βούλεται νὰ φύγῃ (4)
Ἐκεῖ πέρα ὁ Ποιητής,
Ἀνεπόλπιστα ξανοίγει
Ἐσὲ ἐδῶ νὰ πεταχτῇς.

20

Ἐπετάχτηκες! Μονάχη·
Χωρὶς ἄλλος νὰ σοῦ πῇ·
Τώρα ἀρχίνησε τὴ μάχη,
Καὶ γὼ πλάκωσα μαζί.

21

Νὰ σ' τὸ πῇ, καὶ νὰ σὲ ῥήξῃ
Στῶν Τουρκῶν ταῖς τουφεκιαῖς
Ἀσυντρόφιστη, ἂν ξανοίξῃ
Ταῖς περίστασαις δειναῖς.

22

Κι' ἂν ταῖς εὕρῃ εὐτυχισμέναις,
Νἄλθῃ ἀντὶς γιὰ τὸν ἐχθρό,
Μ' ἄλλαις ἄλυσαις φτειασμέναις
Ἀποκάτου ἀπ' τὸ Σταυρό,

23

Ποῦ χε λάβῃ 'ς ταῖς ἀγκάλαις
'Απὸ μᾶς, κ' εἶχε θεοὺς
'Αστραπαῖς, ἀνεμοζάλαις,
Καὶ βρονταῖς καὶ ποταμούς.

24

Μόνον τ' ἀδικοσφαμένα
Τὰ παιδιά σου, στρυμωχτά,
Μὲ τὰ χέρια τσακισμένα
Σὲ ἐσπρώξανε ὀμπροστά,

Στρ. 23 Ποῦ εἶν' σημεῖο τῆς κεφαλῆς του,
Σημεῖον ἔλεου σωτηριᾶς,
Ποῦ δὲν τό χανε οἱ γονεῖς του,
Καὶ τὸ λάβανε ἀπὸ μᾶς

Εἰς ταῖς ἔρμαις τους ἀγκάλαις,
Ποῦ ἐλατρεῦαν γιὰ θεοὺς
'Αστροπαῖς, ἀνεμοζάλαις,
Καὶ βρονταῖς, καὶ ποταμούς.

Στρ. 24 "Οτι ἐπρόβαλες τὴν ὄψη,
Πίσω σου ἤρθαν στρυμωχτὰ
"Οσα τέκνα σου εἶχαν κόψη,
"Οταν ἤσουν 'ς τὴν ἐρμιά.

('Αθῶα τέκνα ἀραχνιασμένα
Ποῦ ἄνθρωπος δὲν τὰ μετρᾷ)
Καὶ μὲ χέρια τσακισμένα
Σὲ ἐσπρώξανε ὀμπροστά.

25

Καὶ Σὺ ἐχάθηκες, πετῶντας
Μία ματιὰ 'ς τὸν Οὐρανό,
Ποῦ τὰ δίκια σου θωρῶντας,
'Απεκρίθηκε· Εἶμαι δῶ.

26

Καὶ χτυπῶντας ξεθυμαίνει
Εἰς τὸ πέλαγο, εἰς τὴ γῆ,
'Η ρομφαία σου πυρωμένη
'Οχ τὴν "Απλαστη Φωνή,

27

Καὶ θαυμάσια τόσα πράχτει,
'Οποῦ οἱ Τύραννοι τῆς γῆς
'Σ ἐσὲ κίνησαν μὲ ἄχτι,
"Ομως ἔστρεψαν εὐθύς.

28

Χαῖρε! Κι' ὅποιος σὲ μισάει,
Καὶ πικρὰ σὲ λοιδορεῖ
Εὐτυχιὰ νὰ πιθυμάῃ,
Καὶ ποτὲ νὰ μὴ τὴν δῇ·

29

Καὶ νὰ κλαίῃ πῶς ἦλθε ἡ ὥρα
Ἡ πατρίς του νὰ δεθῇ
Μὲ τὰ σίδερα, ποῦ τώρα
Πᾶς συντρίβοντας Ἐσύ.

30

Χαίρου ὡστόσο ὅλους τοὺς τόπους,
Ποῦ ἐξανάλαβαν γοργὰ
Πάλι ἐλεύθερους ἀνθρώπους·
Καὶ τοῦ Μπάϊρον τὴ χαρὰ

Στρ. 31. Καὶ ἡ ρομφαία σου πυρωμένη
Ἀπ' τὴν Ἄπλαστη Φωνὴ
Εἰς τὰ ἐμπόδια ξεθυμαίνει
Τὸ θυμὸ τόσο βαρύ.

Καὶ ἀχαλίνωτη πηγαίνει
Πρὸς τὰ ἐμπόδια καὶ βαρεῖ
Ἡ ρομφαία σου πυρωμένη
Ὄχ τὴν Ἄπλαστη Φωνή,

Καὶ χουμάει κι' ὁμπρὸς πηγαίνει
Μέσ' 'ς τὰ ἐμπόδια καὶ βαρεῖ
Ἡ ρομφαία σου κτλ

31

Χαίρου ἀνάμεσα 'ς τὰ ἄλλα
Πράγματα ποῦ σὲ τιμοῦν,
Οἱ Μεγάλοι τὰ μεγάλα,
Ποῦ τοὺς μοιάζουνε, ἀγαποῦν.

32

Βλέποντάς σε ἀναγαλλιάζει
Ἡ θλιμμένη του ψυχή,
Καὶ τοῦ λέγει· Ὅπλα φωνάζει
Τώρα ἡ Ἑλλάδα· πᾶμε ἐκεῖ

33

Καὶ κινάει νὰ σ' ἀπαντήσῃ·
Καὶ ἡ φήμη τοῦ Ποιητοῦ,
Ποῦ τὸν κόσμο εἶχε γυρίσῃ,
Καὶ τὴ δέχτηκαν παντοῦ,

34

Μπροστοπάταε, νὰ σὲ κράξῃ
Μὲ ὄνομα τόσο γλυκύ,
Ποῦ ὅποιο μάτι σὲ κυττάξῃ
Σὲ ξανοίγει πλέον σεμνή.

35

Τὸν ἀκλούθησεν ὁ πλοῦτος,
Θεῖος 'ς τὰ χέρια τοῦ καλοῦ,
Καὶ κακόπραχτος, ἂν οὕτως
Καὶ εἶν' 'ς τὰ χέρια τοῦ κακοῦ.

36

Μ' ἕνα βλέμμα ὁποῦ φονεύει
Τὰ φρονήματα τὰ αἰσχρά,
Τρομερὴ τὸν συντροφεύει,
Στέκοντάς του εἰς τὴ δεξιά,

37

Καὶ ὄντας ἄφαντη 'ς τοὺς ἄλλους,
Τοῦ 'Αλκαίου ἡ σκιά,
Καὶ τοὺς ὤμους τοὺς μεγάλους
Λίγο γέρνοντας, κρυφὰ

38

Λόγια ἀθάνατα τοῦ λέει,
Μὲ τὰ ὁποῖα 'ς τὰ σωθικὰ
Τὸ θυμό του ξανακαίει
Ἐναντίον στὴν ἀδικιά·

39

Θυμόν, τρόμο ὅλον γεμᾶτον,
Ποῦ νικάει τὴν ταραχὴ
Τῶν βροντόχραυγων ἁρμάτων,
Καὶ πετιέται ὁλοῦ μὲ ὁρμή,

40

Καὶ τοῦ τύραννου χτυπάει
Τὴ βουλή, καὶ τὴν ξυπνᾷ,
Σ' τὴ στιγμὴ ποῦ μελετάει
Τῶν λαῶν τὴ συμφορά.

41

Μόνον ἄκουε τοῦ Κοράκου (5)
Τῆς Αὐστρίας τὸ κραυγητό,
Ποῦ δὲν ἔκρωξε τοῦ κάκου,
Καὶ ἐπεθύμαε τὸ κακό.—

42

Ὁμοίως ἔστρεφεν ἡ Μοῖρα, (6)
Ποῦ εἶχε πάντοτε σταθῇ
Μέσ' 'ς τῆς Κόλασης τὴ θύρα
Μὲ τὸ Κρῖμα ἀνταμωτή,

43

Ἔστρεφε κατὰ τὴ Χτίση,
Γιατί ἐμύριζε νεκρὴ
Μυρωδία, ποῦ χε σκορπίση
Ἡ πικρὴ μεταβολή·

44

Καὶ ἀπὸ τ' ἄπειρο διάστημα
Ἀντισήκωνε ψηλὰ
Τὸ μιαρό της τὸ ἀνάστημα,
Νὰ χαρῇ τὴ μυρωδιά.

45

— Σ' τὴν Ἑλλάδα χαροκόπι
Γιατὶ Ἐκεῖνον, ποῦ ζητεῖ,
Βλέπει νἄρχεται, καὶ οἱ τόποι
Ποῦ ἡ σκλαβιὰ καταπατεῖ,

46

Χαμηλὴ τὴν κεφαλή τους,
Ἀγροικῶντας τὴ βουή,
Ἐδακρύζαν, καὶ οἱ δεσμοί τους
Τοὺς ἐφάνηκαν διπλοῖ.

47

Ἀλλὰ ἀμέσως ὅλοι οἱ ἄλλοι
Ποῦ εἶχαν ἐλευθερωθῇ,
Καὶ ἔχουν δάφνη 'ς τὸ κεφάλι
Ποῦ δὲ θέλει μαραθῇ,

48

Ταῖς σημαίαις τους ξεδιπλώνουν,
Καὶ ταῖς δάφναις ποῦ φοροῦν
Χαιρετῶντας τον σηκώνουν,
Καὶ μ' αὐταῖς τὸν προσκαλοῦν.

49

Ποῦ θὰ πάῃ; Βουνὰ καὶ λόγγοι
Καὶ λαγκάδια ἀΐλογοῦν.
Ποῦ θὰ πάῃ;—'Σ τὸ Μεσολλόγγι,
Καὶ ἄλλοι ἂς μὴ ζηλοφθονοῦν.

50

Τέτοιο χῶμα, ἀπ' τὴν ἡμέρα (7)
Τὴ μεγάλη τοῦ Χριστοῦ,
Ποῦ εἶχε φέρῃ ἀπ' τὸν αἰθέρα
Τιμὴ ἐμᾶς καὶ δόξα Αὐτοῦ,

51

Εἶν' ἱερὸ προσκυνητάρι,
Καὶ δὲ θέλει πατηθῇ
Ἀπὸ βάρβαρο ποδάρι,
Πάρεξ ὅταν χαλαστῇ.

52

Δὲν ἦταν τὴ μέρα τούτη
Μοσχολίβανα ψαλμοί.
Νά, μολίβια, νά, μπαροῦτι,
Νά, σπαθιῶν λαμποκοπή.

53

Σ τὸν ἀέρα ἀνακατώνονται
Οἱ σπιθόβολοι καπνοί,
Καὶ ἀπὸ πάνου φανερώνονται
Ἥσκιοι θεῖοι πολεμικοί·

54

Καὶ εἶναι αὐτοί, ποῦ πολεμῶντας
Ἐσκεπάσανε τὴ γῆ,
Πάνου εἰς τ' ἄρματα βροντῶντας
Μὲ τὸ ἐλεύθερο κορμί.

55

Καὶ ἀγκαλιάσματα ἐκεῖ πλήθια,
Δάφναις ἔλαβαν, φιλιά,
Ὅσα ἐλάβανε εἰς τὰ στήθια
Βολια τούρκικα σπαθιά.

56

Ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ πολεμάρχοι
Περιζώνουνε πυκνοὶ
Τὴν ψυχὴ τοῦ Πατριάρχη,
Ποῦ τὸν πόλεμο εὐλογεῖ·

57

Καὶ ἀναδεύονται, καὶ γέρνουν
Καὶ εἰς τὸ πρόσωπο ἱλαροί,
Χεραπλώνουνε καὶ παίρνουν
Ἀπὸ τὴ σπιθοβολή.

58

Ἐδῶ βλέπει ἀντρειωμένα
Νὰ φρονοῦν παρὰ ποτέ·
Καὶ ὅλως ἔρωτα γιὰ σένα
Προσηλώνεται ’ς ἐσέ.

Στρ. 55. Κ’ ἐκεῖ ἐπάνου ἔλαβαν πλήθια
Ἀγκαλιάσματα, φιλιά.

59

Τὸ πουλί, ποῦ βασιλεύει
Πάνου εἰς τἄλλα τὰ πουλιά,
Γληγορώτατα ἀναδεύει
Τὰ αἰθερόλαμνα φτερά,

60

Τρέχει, χάνεται, καὶ πίνει
Τόλμην πίνει ὁ ὀφθαλμὸς
Ἀπὸ τ' ἄστρον, ὁποῦ χύνει
Κύματα ἄφθαρτα φωτός.

61

Πλανημένη ἡ φαντασιά του
Μὲσ' 'ς τὸ μέλλον τὸ ἀργό,
Ποῦ προσμένει τ' ὄνομά του
Νὰ τὸ κάμῃ πλέον λαμπρό,

62

Ὁλοφλόγιστη πηδάει
Εἰσὲ μία ματιοῦ ροπή·
Στρέφει ἀπέκει καὶ κυττάει·
Ἀνεκδιήγητη ἀντήχεῖ.

63

Ἀπ' τοῦ κόσμου ὅλου τὰ πέρατα
Τοῦ Καιροῦ ἡ χλαλοή,
Καὶ διηγῶντάς του τὰ τέρατα
Τοῦ χτυπάει τὴν ἀκοή·

64

Ἔθνη ποῦ ἄλλα φοβερίζουν.
Φωναῖς θρόνοι δυνατοί·
Ἄλλοι πέφτουνε, ἄλλοι τρίζουν,
Καὶ ἄλλοι ἀτάραχοι καὶ ὀρθοί·

65

Ἀπὸ φόβο καὶ ἀπὸ τρόμο,
Ἀπὸ βάρβαρους δεσμούς,
Ποῦ ναι σκόρπιοι εἰς κάθε δρόμο,
Καὶ ἀπὸ μύριους ὕβρισμούς,

66

Βγαίνει ἀνάμεσα 'ς τοὺς κρότους
Τῶν γενναίων ποῦ τὴν παινοῦν,
Καὶ κυττοῦνται ἀνάμεσό τους
Γιὰ τὸ θαῦμα ποῦ θωροῦν,

67

Μία Γυναῖκα, ποῦ χε βάλῃ
Μέσ' 'ς τὰ βάσανα ὁ καιρός,
Ξαναδείχνοντας τὰ κάλλη
Ποῦ τῆς ἔσβυσε ὁ ζυγός,

68

Μόνον ἔχοντας γιὰ σκέπη
Τὰ τουφέκια τὰ ἐθνικά,
Καὶ τὸ χαίρεται νὰ βλέπῃ
Πῶς καὶ Αὐτὸς τὴν ἀκλουθᾷ.

69

Ἄχ ! συνέρχεται... ξανοίγει
Ἐρινύαν φαρμακερή.
Ὁποῦ ἀγιάτρευτην ἀνοίγει
Τῆς Ἑλλάδος μίαν πληγή.

70

Ἐρινύαν ἀπὸ τὰ χθόνια
Ποῦ ἡ Ἐλπίδα ἀπαρατᾷ·
Ἡ θεομίσητη Διχόνοια
Ποῦ τὸν ἄνθρωπο χαλνᾷ.

71

Ἀφοῦ ἐδιώχτηκε ἀπὸ τ' ἄστρα
Ὅπου ἐτόλμησε νὰ πᾷ,
Πάει 'ς τοὺς κάμπους, πάει 'ς τὰ κάστρα,
Χωρὶς ναὔρῃ δυσκολιά.

72

Καὶ κρατῶντας κἄτι φίδια
Ποῦ εἶχε βγάλῃ ἀπ' τὴν καρδιά,
Καὶ χτυπῶντας τα πιτήδεια
Εἰς τοὺς Ἕλληνας, περνᾷ·

73

Καὶ ὄχι πλέον τραγούδια νίκης
Ὡσὰν πρῶτα, ἐνῷ τυφλά,
Μὲ τὸ τρέξιμο τῆς φρίκης,
Τούρκικα ἀλογα πολλὰ

74

Ἐτσακίζανε τὰ χνάρια
Σ τὴν ἀπέλπιστη φυγή,
Καὶ ἐγκρεμίζαν παλληκάρια
Τοῦ γκρεμνοῦ ἀπὸ τὴν κορφή.

75

Ὄχι πλέον, ὄχι τὰ δυνα-
τὰ στοιχεῖα νὰ μᾶς θωροῦν,
Καὶ νὰ ὀργίζωνται καὶ ἐκεῖνα
Καὶ γιὰ μᾶς νὰ πολεμοῦν· (8)

76

Ἀλλὰ πάει στοὺς νόας μία θέρμη,
Ποῦ εἶναι ἀλλιώτικη ἀπ' αὐτή,
Ὁποῦ ἐσκόρπησε 'ς τὴν ἔρμη
Χιὸ τοῦ Τούρκου ἡ πιβουλή, (9)

77

Ὅταν τόσοι ἐπέφταν χάμου,
Καὶ μὲ λόγια ἀπελπισιᾶς,
Κόψε με, ἔλεγαν, Ἀγᾶμου,
Καὶ τοὺς ἔκοβεν ὁ Ἀγᾶς.

78

Ὅμως θέρμη ποῖος ὑβρίζει
Τὸν καλήτερο, καὶ ποιὸς
Λόγια ἀνόητα ψιθυρίζει·
Ἄλλος στέκεται ὀκνηρός.

79

Ἄλλος παίρνει τὸ ποτῆρι
Ἀποκάτου ἀπ' τὴν ἐλιά,
Ὡσὰν νά του πανηγύρι,
Μὲ τὰ πόδια διπλωτά·

80

Καὶ ἄλλοι, ἀλίτηροι ! χτυπῶντας
Πέφτουνε 'ς τὸν ἀδελφό,
Καὶ παινεύονται θαρρῶντας
Πῶς ἐχτύπησαν ἐχθρό.

81

Καὶ τοὺς φώναξε «Φευγᾶτε
» Τ' ς Ἐρινύας τὴν τρικυμιά·
» Ὤ ! τί κάνετε ; Ποῦ πᾶτε ;
» Γιὰ φερθῆτε εἰρηνικά·

82

» Γιατί ἀλλιῶς θὲ νὰ βρεθῆτε
» Ἢ μὲ ξένο βασιλιά,
» Ἢ θὰ καταφανισθῆτε
» Ἀπὸ χέρια ἀγαρηνά.» (10)

83

Ἀφοῦ ἐδῶ 'ς τὴν παλαιά σου
Κατοικία καὶ ἄλλη φορὰ
Μέ διχόνοιαις τὰ παιδιά σου
Σοῦ ἑτοιμάσανε ἐξοριά,

84

Ἀπὸ τότες ὁποῦ ἐσώθη
Σ τὴν Ἑλλάδα ὁ Στρατηγός,
Ὁποῦ ὁ Ἕλληνας εἰπώθη
(Καὶ τώρα ὄχι) ὁ στερινός,

85

Ἕως ποῦ ὁ κόσμος ἐβαστοῦσε
Τὸν ἀπάνθρωπο Ἀλῆ,
Ποῦ ὅσον αἷμα καὶ ἂν ρουφοῦσε
Τόσο ἐγύρευε να πιῇ,

86

Ἐπερνοῦσαν οἱ αἰῶνες
Ἡ σὲ ξένη ὑποταγή,

Ἢ μὲ ψεύτικαις κορώναις,
Ἢ μὲ σίδερα καὶ ὀργή·

87

Καὶ ἦλθε τότες καὶ ἐπερπάτει (11)
Ὅπου ἐπέταγες Ἐσύ,
Καὶ τοῦ δάκρυζε τὸ μάτι,
Καὶ ἐπιθύμαε νὰ σὲ ἰδῇ,

88

Κ' ἔλεε· Πότε ἔρχεσαι πάλι!
Καὶ δὲν εἶναι ἀληθινό,
Πῶς μᾶς εἶχε ἀδικοβάλῃ
Μὲ βρισιαῖς καὶ μὲ θυμό. (12)

Στρ. 86. Σιμὰ εἰς αὐτὴν τὴν στροφὴν εὑρίσκονται οἱ δύο τοῦτοι στίχοι.

Ἐβασίλευεν ἡ βία,
Ἡ ἁρπαγὴ καὶ ὁ σκοτωμός.

Καὶ εἰς τοῦτο τὸ μέρος τοῦ ποιήματος ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς σχεδίασμα, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τὸ ἴδιο χειρόγραφο : Καὶ ἡ τούρκικη τυραννία ἔφθασε εἰς τὸ ἄκρον· τότε οἱ ἑρμιαῖς καὶ τὰ βουνὰ ἔγειναν προσκυνητάρια ἐλευθερίας, ἐγιομίσανε θεούς, καὶ οἱ ἀντίλαλοι ἠχολήγησαν ἀπὸ ἄρματα καὶ ὑψηλὰ τραγούδια.

«Βουνά, λόγγοι, καὶ γκρεμοί,
Λευθεριᾶς προσκυνητάρια,
Καὶ τὰ πάτησαν θεοί».

89

Ἐζωγράφιζαν οἱ στίχοι
Τὸν γαλάζιον οὐρανό,
Καὶ ἐκλαιόνταν μὲ τὴν τύχη,
Καὶ μὲ τ' ἄστρο τὸ κακό,

90

Εἰς τὸ ὁποῖον ἔχει νὰ σκύψῃ
Κάθε δύναμη θνητή,
Καὶ ἡ πατρίδα του νὰ στρίψῃ
Παντελῶς δὲν ἠμπορεῖ.

91

Τώρα ἀθάμπωτη ἔχει δόξα,
Καὶ μὲ φέρσιμον τερπνὸν
Βλέπει ἀδύνατα τὰ τόξα
Τῶν ἀντίζηλων ἐθνῶν·

92

Καὶ λαοὺς ἁλυσοδένει,
Καὶ εἰς τὰ πόδια τοὺς πατεῖ,
Καὶ τὸ πέλαγο σωπαίνει
Ἂν τοῦ σύρῃ μιὰ φωνή·

93

Τέχναις, ἄρματα, σοφία,
Τήνε κάνουν δοξαστή,
Ὅμως θά βρουνε εὐκαιρία
Νὰ τὴ φθείρουνε οἱ καιροί,

94

Καὶ νὰ ἰδῇ τὸ ῥιζικό της
Καθὼς εἶναι ἡ καταχνιά,
Ποῦ εἰς τὸ κλίμα τὸ δικό της
Κρύβει τὴν ἀστροφεγγιά.

95

«Ποῦ εἶν' » θὰ λένε σαστισμένοι
«Τὸ Λεοντάρι τὸ 'Αγγλικό;
«Εἶναι ἡ χήτη του πεσμένη,
«Καὶ τὸ μούγκρισμα βουβό.»

96

'Αλλ' ἡ 'Ελλὰς νὰ ξαναζήσῃ
Ἦταν ἄξια καὶ νὰ ἰδῇ
Ὁ ἐρχομὸς νὰ τὴν τιμήσῃ
Τοῦ ὑψηλοτάτου Ποιητῆ.

97

Ἔστεκε 'ς τὸ μισημένο
Τὸ ζυγὸ μ' ἀραθυμιά·
Τὸ ποδάρι εἶχε δεμένο,
Ἀλλὰ ἐλεύθερη καρδιά.

98

Ἐκαθότουνε εἰς τὰ ὄρη
Ὁ Σουλιώτης ξακουστός·
Νὰ τὸν διώξῃ δὲν ἠμπόρει
Πεῖνα, δίψα, καὶ ἀριθμός.(13)

99

Συχνὰ σπῶντας τὰ θηκάρια
Μέ τὰ χέρια τὰ λιγνά,
Ὁρμοῦν 'ς ἄπειρα κοντάρια·
Ταῖς γυναῖκες των συχνὰ

100

Μεγαλόψυχα τραβάει
Τὸ ἴδιον αἴσθημα τιμῆς,
Ποῦ κυττῶντας τὸν Κομβάϋ
Εἶχε ὁ ἀνδρεῖος Τραγουδιστής. (14)

101

Ταῖς ἐμάζωξε εἰς τὸ μέρος
Τοῦ Τσαλόγγου τὸ ἀκρινὸ
Τῆς ἐλευθεριᾶς ὁ ἔρως,
Καὶ ταῖς ἔμπνευσε χορό·

102

Τέτοιο πήδημα δὲν τὸ εἶδαν
Οὔτε γάμοι, οὔτε χαραῖς,
Καὶ ἄλλαις μέσα τους ἐπήδαν
Ἀθῳότεραις ζωαῖς·

103

Τὰ φορέματα ἐσφυρίζαν
Καὶ τὰ ξέπλεκα μαλλιά,
Κάθε γύρο ποῦ ἐγυρίζαν
Ἀπὸ πάνου ἔλειπε μιά.

104

Χωρὶς γόγγυσμα κι' ἀντάρα
Παρὰ ἐκείνη μοναχά,
Ὁποῦ ἐκάναν μὲ τὴν κάρα,
Μὲ τὰ στήθια τὰ γκρεμά.

Στρ. 104. Ῥοβολῶντας 'ς τὰ γκρεμά.

105

'Σ τὰ ἴδια ὄρη ἐγεννηθῆκαν
Καὶ τὰ ἀδάμαστα παιδιά,
Ποῦ τὴν σήμερο ἐχυθῆκαν
Πάντα οἱ πρῶτοι 'ς τὴ φωτιά.

106

Γιατί, ἀλίμονον! γυρίζοντας
Τ' ς ηὗρε ὁ Μπάϊρον σκυθρωπούς;
Ἐγυρεύανε δακρύζοντας
Τὸν πλέον ἔνδοξο ἀπ' αὐτούς. (16)

107

Ὅταν 'ς τῆς νυχτὸς τὰ βάθη
Τὰ πάντα ὅλα σιωποῦν,
Καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπο τὰ πάθη,
Ποῦναι ἀνίκητα, ἀγρυπνοῦν,

108

Καὶ γυρμένοι εἰς τὸ πλευρό τους
Οἱ στρατιῶταις τοῦ Χριστοῦ,
Μύρια βλέπουν 'ς τ' ὄνειρό τους
Ξεψυχίσματα τοῦ ἐχθροῦ.

109

Αὐτὸς ἄγρυπνος στενάζει,
Καὶ εἰς τὴν πλάκα τὴν πικρή,
Ποῦ τὸν Μπότσαρη σκεπάζει,
Γιὰ πολλὴ ὥρα ἀργοπορεῖ·

110

Ἔχει πλάγιασμα θανάτου
Καὶ ἄλλος ἄντρας φοβερὸς (17
Εἰς τὰ πόδια του ἀποκάτου,
Καὶ εἶναι ἀντίκρυ του ὁ ναός.

111

Ἀκριβὸ σὰν τὴν ἐλπίδα
Ποῦ ἔχει πάντοτε ὁ θνητός,
Γλυκοφέγγει ἀπ' τὴ θυρίδα
Τ'ς Ἁγιας Τραπέζης τὸ φῶς.

112

Μέσαθε ἔπαιρνε ὁ ἀέρας
Μὲ δροσόβολη πνοὴ
Τὸ λιβάνι τῆς ἡμέρας,
Καὶ τοῦ τό φερνε ὡς ἐκεῖ

113

Δὲν ἀκοῦς γύρου πατήματα·
Μόν' τὸν ἥσκιο του θωρεῖς,
Ὁποῦ ἁπλώνεται 'ς τὰ μνήματα,
Ἔρμος, ἄσειστος, μακρύς,

114

Καθὼς βλέπεις καὶ μαυρίζει
Ἥσκιος νέου κυπαρισσιοῦ,
Ἂν τὴν ἄκρη του δὲ 'γγίζει
Αὔρα ζέφυρου λεπτοῦ.

115

Πές μου, Ἀνδρεῖε, τί μελετοῦνε
Οἱ γενναῖοι σου στοχασμοί,
Ποῦ πολήρα ἀργοποροῦνε
Εἰς τοῦ Μάρκου τὴν ταφή ;

116

Σκιάζεσαι ἴσως μὴ χουμήσουν
Ξάφνου οἱ Τοῦρκοι τὸ πρωΐ, (18)
Καὶ τὸ στράτευμα νικήσουν,
Ποῦ ἔχει ἀνίκητην ὁρμή ;

117

Σκιάζεσαι τοὺς Βασιλιάδες,
Ποῦ ἔχουν Ἕνωσιν Ἱερή,
Μὴ φερθοῦνε ὡσαν Πασάδες
Σ' τὸν Μαχμοὺτ ἐμπιστευτοί ;

118

Ἡ σοῦ λέει ς τὰ σπλάχνα ἡ φύσις
Μ' ἕνα κίνημα κρυφό,—
» Τὴν Ἑλλάδα θὲ ν' ἀφήσῃς,
» Γιὰ νὰ πᾷς ς τὸν Οὐρανό» —;

119

Βγαίνει μάγεμα ἀπ' τὴ στάχτη
Τῶν Ἡρώων, καὶ τὸν βαστᾷ,
Καὶ τὴ θέληση τοῦ ἀδράχτει·
Τότε αἰσθάνεται μὲ μιὰ

120

Τὴν ἀράθυμη ψυχή του,
Ποῦ μὲ φλόγα ἀναζητεῖ
Νὰ τοῦ σύρῃ τὸ κορμί του
Σὲ φωτιὰ πολεμική —

121

Τοῦ πολέμου ἔνδοξοι οἱ κάμποι !
Εἶδ' ἡ Ἑλλάδα τολμηρὰ
Καὶ τὸ Σοφοκλῆ νὰ λάμπῃ
Μέσα 'ς τὴν ἁρματωσιά·

122

Καὶ εἶδε Αὐτόν, ποῦ παρασταίνει
Μαζωμένους τοὺς Ἑρτὰ
'Σ τὴν ἀσπίδα αἱματωμένη.
Ὅπου ὡρκόνονταν φριχτά·

123

Ἐτραγούδααν πρεθυμότερα
Ταῖς ᾠδαῖς του τὰ παιδιά,
Καὶ αἰσθανόντανε ἀντρειότερα
Στὴν ἀνήλικη καρδιά·

124

Καὶ τὰ μάτια τους γελοῦσαν,
Μάτια μαῦρα ὡς τὴν ἐλιὰ
Τῶν μερτιῶν, ὁποῦ βαστοῦσαν
Τραγουδῶντας ταις γλυκά.

125

—'Σ τὴ φωτιά ! καὶ θρέφει ἐλπίδα
Νὰ νικήσῃ νὰ ἠμπορῇ
Νὰ ἐπιστρέψῃ 'ς τὴν Πατρίδα,
Τὸ κοράσιο του νὰ εὑρῇ·

126

Νὰ τοῦ λέγῃ μ' ἕνα δάκρυ·
» Χαίρου τέκνο μου ἀκριβό,
» Εἰς τοῦ στήθους μου τὴν ἄκρη
» Ἐλαβώθηκα καὶ ἐγώ.

127

Βάλε φῶς μου, τὴν παλάμη
» Εἰς τὰ στήθια τοῦ πατρός·
» Νά, τὴν ζώνη ποῦ εἶχε κάμῃ
» Κόρη τούρκισσα τοῦ ἀντρός.»

128

Καὶ τὸ πέλαγο ἀγναντεύει
Ἴσως τώρα ἡ κορασιά,
Καὶ ξεφάντωση γυρεύει
Μὲ τραγούδια τρυφερά.

129

« Τὸν γονιό μου, Πρόνοια Θεία.
» Κάμε τόνε νικητή,
» Εἰς τὰ χώματα, 'ς τὰ ὁποῖα
» Ἡ γυναῖκα ἀπαραιτεῖ

130

» Τὰ στολίδια τὸν καθρέφτη,
» Καὶ ἀποκάτου ἀπ' τὸ βυζὶ
» Ζώνεται ἅρματα καὶ πέφτει
» Ὅπου κίνδυνο θωρεῖ.

131

» Κάμε Ἐσὺ μὲ τὴν μητέρα
» Τὴ γλυκειά μου νὰ ἑνωθῇ. (19)
» Ἔλα γλήγορα, πατέρα,
» Ὅλη ἡ Ἀγγλία σὲ καρτερεῖ.

132

« Τὸ καράβι πότε ἀράχνει
» Εἰσὲ θάλασσα ἀγγλική ;
» Μοῦ σπαράζουνε τὰ σπλάχνη,
» Ὁποῦ μοῦ ἔκαμες ἐσύ.

133

»Πές, πότ' ἔρχεσαι;».... Ὁλοένα
Εἶν' τὸ πλοῖό του 'ς τὰ νερά,
Ποῦ φλοισβίζουνε σχισμένα,
Καὶ ποσῶς δὲν τ' ἀγροικᾷ.

134

Ποῖος ἀλίμονον! μᾶς δίνει
Μίαν ἀρχὴ παρηγοριᾶς;
Ἀπ' αὐτὸν δὲ θὲ νὰ μείνῃ
Μήτε ἡ στάχτη του μὲ μᾶς·

135

Θὰ τὴν ἔχουν ἄλλοι!... Ὤ! σύρε,
Σύρε, Μπάϊρον, 'ς τὸ καλό·
Ὕπνος ἔξαφνα σ' ἐπῆρε,
Ποῦ δὲν ἔχει ξυπνημό·

136

Εἶναι ἀδιάφορο, δὲ βλάβει,
Ἂν ἐκεῖ σιμοτινὸ
Πλέξῃ ἢ τούρκικο καράβι,
Ἢ καράβι ἑλληνικό.

137

Ἄκου, Μπάϊρον, πόσον θρῆνον
Κάνει, ἐνῷ σὲ χαιρετᾷ,
Ἡ Πατρίδα τῶν Ἑλλήνων·
Κλαῖγε, κλαῖγε, ἐλευθεριά.

138

Γιατὶ ἐκείτεταν 'ς τὴν κλίνη,
Καὶ τοῦ ἐβάραινε πολὺ
Πῶς γιὰ πάντα εἶχε νὰ μείνῃ,
Καὶ ἀπὸ Σὲ νὰ χωριστῇ·

139

Ἀρχινάει τοῦ ξεσκεπάζει
Ἄλλον κόσμο ὁ λογισμός,
Καὶ κάθε ἄλλο σκοταδιάζει,
Καὶ τοῦ κρύβεται ἀπ' ἐμπρός.

Στρ. 139. Ἀρχινᾷ καὶ ξεσκεπάζεται
Ἄλλος κόσμος φανερός,
Καὶ κάθε ἄλλο σκοτειδιάζεται
Καὶ τοῦ κρύβεται ἀπ' ἐμπρός.

Ὅθε τῆς αἰωνιότης
Τοῦ ἠχολόγησε ἡ φωνὴ
Μὲ ἠχολόγισμα δικό της·
Τέτοιο τέλος εἶναι ἀρχή.

140

Ἀλλὰ ἀντίκρυ ἀπὸ τὰ πλάσματα
Τοῦ νοὸς τὰ ἀληθινά,
Τοῦ προβαίνουν δύο φαντάσματα
Ὁλοζώντανα καὶ ὀρθά·

141

Ἡ ἀκριβή του θυγατέρα.
Καθὼς ἔμεινε μικρή,(20)
Ἐνῷ ἡ τύχη τὸν πατέρα
Ἐκαλοῦστε ἀλλοῦ, καὶ Ἐσύ.

142

Ἐσύ, θεία τοῦ ἀνθρώπου εἰκόνα,
Μὲ τὰ φέγγη σου, καὶ αὐτὴ
Ὁποῦ σ' ἔφθανε 'ς τὸ γόνα
Μὲ τὴν ὥρια κεφαλή,

Στρ. 140. Ὅμως μέσ' 'ς τὰ σκοταδιάσματα
Τοῦ θανάτου τὰ στερνά,
Τοῦ ἀπομεῖναν δύο φαντάσματα
Ὁλοζώντανα καὶ ὀρθά.

143

Γιὰ λίγη ὥρα τοῦ σηκώνετε
Τοῦ ἄλλου κόσμου τὴ θωριά,
Καὶ 'ς ἐσᾶς ἀντισηκώνεται
Μὲ τὴν πρόθυμη ἀγκαλιά.

144

Ἔτσι ὁ Ἄνθρωπος τοῦ Αἰῶνος, (21)
Ὅταν ἔπαυε νὰ ζῇ,
Καθὼς ἤθελεν ὁ φθόνος,
Σ' ἕνα ἀγνώριστο νησί,

145

Καὶ εἶχε μάρτυρα εἰς τὸ βράχο
Τοῦ Θεοῦ τὸν ὀφθαλμό,
Καὶ τριγύρω του μονάχο
Τοῦ πελάου τὸ γογγυτό·

146

Ἐνῷ ἀνάδινε ἡ ψυχή του
Μόνους ἄφησε νὰ ἐλθοῦν
Ἡ Γαλλία καὶ τὸ παιδί του (22)
Πρὸς τὰ μάτια, πρὶν σβυσθοῦν·

Στρ. 143. Μὲ τὴν τρέμουσα ἀγκαλιά.

147

Καὶ ὄχι ἡ μεῖρα, ὁποῦ σαράντα(23)
Νίκαις τοῦ ἄδραξε ἡ σκληρή,
Καὶ βαρύτερη εἶναι πάντα
Σὲ καρδιὰ βασιλική·

148

Ὄχι ἡ δόξα ἡ περασμένη,
Ποῦ μὲ βία πολεμικὴ
Τοῦ ἔδειχνε τὴν Οἰκουμένη,
Λέγοντάς του· Ἀκαρτερεῖ.

149

Σ τὴν ταφή του μὲ τὴν πάχνη
Χύν' ἡ βρύση τὸ νερό,
Ποῦ τοῦ δρόσισε τὰ σπλάχνη,
Εἰς τὸ ψυχομαχητό.

Στρ. 149. Σ τὴν ταφή του χύνει ἡ ἔρμη
Βρυσομάννα τὸ νερό,
Ποῦ τοῦ δρόσισε τὴ θέρμη,
Εἰς τὸ ψυχομαχητό.

Εἰς τὴν πέτρα του τρεχᾶτο,
Καὶ καθάριο τὸ νερό,
Ποῦ τὸ αἰσθάνθηκε δροσᾶτο,
Εἰς τὸ ψυχομαχητό.

150

Ταῖς ἡμέραις, ὁποῦ ἂν μόνο
Τ' ὄνομά του ἤθελε 'πῇς,
'Ωλιγόστευαν 'ς τὸ θρόνο
Τὴν αὐθάδεια οἱ βασιλεῖς,

151

Κατὰ μᾶς καὶ Αὐτὸς ἀκόμη
Εἶχε ῥήξη μία ματιά· (24)
Εἶναι ἡ δάφνη ὡραία 'ς τὴν κόμη,
Ὅταν φέρνῃ ἐλευθεριά.

Χύν' ἡ βρύση τὰ νερά της
Εἰς τὴν πλάκα, ποῦ κρατεῖ,
Κ' εἶχε στείλει τὴ δροσιά της,
Εἰς τὴν ὕστερη στιγμή.

Χύν' ἡ βρύση μὲ τὴν πάχνη
Τὸ καθάριό της νερό,
Ποῦ τοῦ δρόσισε τὰ σπλάχνη,
Εἰς τὸ ψυχομαχητό.

'Σ τὴν ταφή του δροσισμένο
Μουρμουρίζει τὸ νερό,
Μέσ' 'ς τὸ στῆθος τὸ καημένο
'Οχ τὸ ψυχομαχητό.

Γέρνει ἐτιὰ μυρολοΐστρα
Εἰς τὴν πλάκα ποῦ τὸν κλεῖ·
Οὔτε σάλπιγγες καὶ σεῖστρα
Ἂν λαλήσουνε ἀγροικεῖ.

152

Ὤ! νὰ μάθαινε ὁ Μεγάλος
Πόσην ἔδειξε χαρὰ
Ἀγροικῶντας ἕνας Γάλλος·
Ἔ χ α θ ῆ κ α ν τ ὰ Ψ α ρ ά (25)

153

Φωνὴν τρόμου ἡ Ἑλλάδα σύρνει,
Σύρνει, καὶ ἔπειτα σιωπεῖ·
Ὅμως κρότους μέσ' 'ς τὴ Σμύρνη
Ὅλη ἡ νύχτα ἠχολογεῖ.

154

Νά, ἀνθοστόλιστο τραπέζι·
Δὲν εἶν' γέννημα Τουρκῶν,
Ὁποῦ τρώοντας περιπαίζει
Τὴν ἀντρεία τῶν Ψ αριανῶν·

155

Μύρια λόγια, γέλια μύρια,
Καὶ χτυποῦν τὰ φωτερά
Σ τὰ ὁλογέμιστα ποτήρια
Καί 'ς τὰ γέλια τὰ τρελλά.

156

Μὲ ἁρμονίαις τοὺς κράζει ἡ λύρα,
Καὶ ἐπετάχτηκαν ὁμοῦ,
Λυσσιασμένοι ἀπὸ τὴν πύρα .
Τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ κρασιοῦ.

157

Καὶ χορεύουνε τριγύρου...
Γειά σας, Γάλλοι εὐγενικοί ! (26)
Εἶν' τὰ χώματα τοῦ Ὁμήρου
Ποῦ τὸ πόδι σας πατεῖ !

158

Γιατί μέσ' 'ς τ' ἀχρεῖα τους σπλάχνη
Τὸ φαγεῖ καὶ τὸ πιοτὸ
'Σὲ φαρμάκι δὲν ἀλλάχνει,
Νὰ τοὺς φάῃ τὸ σωθικό;

Στρ. 158. Γιατὶ ξάφνου 'σὲ λιγάκι
Τὸ φαγεῖ καὶ τὸ πιοτὸ
Δὲ τοὺς ἔγινε φαρμάκι,
Νὰ τοὺς φάῃ τὸ σωθικό ;

159

Καὶ ἀπ' τὴ μάνητα ν' ἀνάψῃ
Ἁρμοδιώτερος χορός,
Τὸν ὁποῖον μόνος νὰ πάψῃ
Σκληρὸς θάνατος καὶ ἀργός,

160

Γιὰ ν' ἀρχίσουν τὴ χαρά τους,
Ὄντας φάσματα ἐλαφρά,
Ἐμπροστὰ 'ς τὸ βατιλιά τους,
Καὶ 'ς τὸ Μπάϊρον ἐμπροστά,

161

Ὁποῦ φθάνοντας κεῖ κάτου
Ἴσως τοῦ μεινε ὡς ἐκεῖ
Ἡ ἀέρινη ἀγκαλιά του,
Σὰν προτύτερα, ἀνοιχτή!

162

Τόνε βλέπω! Τοῦ προβαίνου,
Ἄλλα φάσματα γοργά,
Ποῦ ἀκατάπαυστα πληθαίνουν
Σφόδρα, καὶ εἶναι Ἑλληνικά.

163

Γιὰ τὴν ποθητὴν Ἑλλάδα
Τόσο πρόθυμα ῥωτοῦν,
Σὰν νὰ ἐζήτααν τὴν γλυκάδα
Τοῦ φωτὸς νὰ ξαναϊδοῦν.

164

Κλάψαις ἄμετρα χυμέναις,
Χέρια ἁπλότρεμα, κραυγαῖς,
Ποῦ ἀπ' τ' ἀντίλαλους πωμέναις
Εἶναι πλέον τρομαχτικαῖς.

Στρ. 162. 163. Κάθε ἀδέξιο παλληκάρι,
Ποῦ εἰς τῆς μάχης τὴ σφαγὴ
Εἶχε πέσῃ ὡσὰν λιοντάρι,
Ποῦ ἀποθαίνοντας ξεσκλεῖ·

Κάθε γέρος, κάθε κόρη,
Κάθε ἀνήλικο παιδί,
Ὅπου τύραννοι αἱμοβόροι
Εἶχαν διώξῃ ἀπὸ τὴ γῆ.

Ἐνῷ ἐφταίγανε ὅσο φταίγουν
Τετραήμερα τ' ἀρνιά,
Ὁποῦ ὠρφάνεψαν καὶ κλαίγουν
Μὲ βελάσματα συχνά.

Κατὰ δαύτονε κινιοῦνται
Μὲ μεγάλη ἐπιθυμιά,
Καὶ θωρῶντας τον βαστειοῦνται
Σαστισμένοι ἀπὸ μακρυά.

165

Κειὸς σεβάσμια προχωρῶντας,
Καὶ μὲ ἀνήσυχαις ματιαῖς,
Τὰ πρόσωπατα κυττῶντας,
Καὶ κυττῶντας ταῖς πληγαῖς·

166

« Ἡ Διχόνοια κατατρέχει
»Τὴν Ἑλλάδα· ἂν νικηθῇ,
» ΜΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΧΕΙ,
» Τ' ὄνομά σας ξαναζῇ. »

1824

ΣΗΜΕΙΩΣΑΙΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

1) Λέγουν πῶς εὕρηκαν δυσκολία νὰ τοῦ ἐβγάλουν τὸ σπαθὶ ἀπὸ τὸ χέρι, τόσο ἦταν πρησμένο ἀπὸ τῆ σφαγὴ ἐκείνων τοὺς ὁποίους.

Ce héros a forcés d' accompagner son ombre (α)

2) Ὁ Μπάϊρον ἐπαρόμοιαζε εἰς διάφορα πράγματα τὸν Μίλτον—εἰς τὸ πάθος του γιὰ τὴν ἐλευθερίαν, εἰς τὴν προθυμία του νὰ γυμνάζεται εἰς τ' ἅρματα, εἰς ταῖς διχόνοιαις του μὲ τὴ γυναῖκά του, εἰς τὸ νὰ εἶναι δυστυχισμένος (ὅταν κάνεὶς στοχασθῆ ὅτι εὑρίσκονται καὶ ἄλλαις δυστυχίαις ἔξω ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος φτωχὸς καὶ τυφλός)· καὶ τέλος πάντων εἰς τὸν τρόπον ὁποῦ ἐσχημάτισε τὰ καλύτερά του ποιήματα. Εἰς τὸ Paradise Lost ἡ ἀντίθεση ἀνάμεσα εἰς ταῖς πρωτόπλαστα εὐμορφιαῖς τῆς Κτίσης, καὶ τοὺς τρόμους τῆς Κόλασης, θέλει βέβαια ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσιν εἰς τὸν νοῦ τοῦ Μπάϊρον. Ἡ μελαγχολιὴ του φύση ἀγριεμένη ἀπὸ δυσαρέσκειαις ἐσύντρεξε εἰς τὸ νὰ τὸν κάμη νὰ ξετυλίση εἰς τὰ Ποιήματά του αὐτὴ τὴν ἀντίθεσιν εἰς ἄλλον τρόπον Ἀλλὰ ἐτοῦτο τὸ μοιάσιμο δὲν τὸ εὑρίσκεις παρὰ ὅπου ὁ Μπάϊρον τὸ ἠθέλησε, γιατὶ ὁ Μίλτον ἐμελετοῦσε πολὺ τοὺς στίχους του. Ἡ δυσκολιὰ τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ συγγραφεὺς (ὁμιλῶ γιὰ τὸν μεγάλον συγγραφέα) δὲν στέκει εἰς τὸ νὰ δείξη φαντασία καὶ πάθος, ἀλλὰ εἰς τὸ νὰ ὑποτάξη αὐτὰ τὰ δύο πράγματα, μὲ καιρὸ καὶ μὲ κόπο, εἰς τὸ νόημα τῆς τέχνης.

3) Ἴδε ταῖς ᾠδαῖς του ταῖς λυρικαῖς.

4) Ὁ Λὸρδ Μπάϊρον εἶχε γνώμη νὰ περάση εἰς τὴν Ἀμερικὴ.

5) Μεταξὺ εἰς τ' ἄλλα ἐδιαβάσθηκαν εἰς μία ἀπὸ ταῖς ἐφημερίδες ταῖς Αὐστριακαῖς καὶ τὰ ἀκόλουθα λόγια. Ἐλπίζομεν πῶς τὰ πολιτικὰ κατορθώματα τοῦ Λὸρδ Μπάϊρον θὲ νὰ ἔχουν τὴν ἰδία τύχη τῶν ποιητικῶν·

(α) Racine Bajazet

καὶ τούτη τάχατε ἦταν εἰρωνεία! Ἂν δὲν ἤθελε διαβασθῇ εἰς Αὐστριακὴν Ἐφημερίδα κανένας βέβαια δὲν ἤθελε τὴν καταλάβῃ.

6) Ἰδὲ τὴν δεκάτην Ὠδὴ τοῦ Paradise Lost

7) Οἱ δικοί μας ἔλαβαν εἴδησιν πῶς οἱ Τοῦρκοι εἶχαν ἀπόφασιν νὰ τοὺς πλακώσουν ξάφνου τὸ ξημέρωμα τοῦ Χριστοῦ, νομίζοντας νὰ τοὺς εὕρουν μαζωμένους εἰς ταῖς Ἐκκλησιαῖς. Ἀλλὰ οἱ δικοί μας ταῖς ἐσφάλισαν, ἑτοιμάσθηκαν, καὶ ἔκαμαν θρῆνο εἰς τὸν ἐχθρό.

8) Τὸ φούσκωμα τοῦ Ἀχελώου — ἡ βόμβα ὁποῦ ἄνοιξε νερὸ εἰς τοὺς διψασμένους διαυθεντευτὰς τοῦ Ἀνατολικοῦ—τὸ ἀστροπελέκι ὁποῦ εἰς μίαν ἀπὸ ταῖς καθαρώτεραις νυκτιαῖς τοῦ Ἰουνίου ἔκαψε τὰ πολεμοφόδια τοῦ στρατεύματος τοῦ Δερβὶς Πασᾶ εἰς Λιανοκλάδι· ἦταν τριακόσιαις κάσαις φουσέκια καὶ ἑκατὸν ὀγδοῆντα Τοῦρκοι ποῦ ἐφύλαγαν.

9) Οἱ Τοῦρκοι εἶχαν δώσῃ τὸ λόγο τους, ἂν οἱ Χιῶταις ἔδιναν τ' ἅρματα νὰ μὴ τοὺς πειράξουν Ἔγειναν ἐγγυηταὶ ὅλοι οἱ πρόξενοι οἱ Εὐρωπαῖοι ὁποῦ ἦταν ἐκεῖ. Ἀφοῦ οἱ Χιῶταις ἔδωσαν τ' ἅρματα, οἱ Τοῦρκοι ἄρχισαν νὰ τοὺς κόφτουν, καὶ τότες τῇ ἀληθείᾳ πολλοὶ ἔλεγαν τὰ λόγια ὁποῦ τοὺς βάνω εἰς τὸ στόμα εἰς τὴν ἀκόλουθη στροφή

10) Ὅταν ἐπρωτοκατέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ Λὸρδ Μπάϊρον ἔγραφε τὰ ἀκόλουθα·

La Grecia ora è posta fra questi tre partiti, o riconquistare la libertà o divenire una dipendenza de Sovrani Europei, o tornare una provincia tourca Non le rimane che una scelta fra questi tre Ma la guerra civile non mi sembra che una strada agli ultimi que.

11) Ἦλθε ὁ Μπάϊρον πρώτη φορὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα τοὺς 1809.

12) Εἶναι γνωστὸ ὅτι κάποιοι ἐκατηγόρησαν τὸν Λὸρδ Μπάϊρον πῶς μᾶς εἶπε σκλάβους.

13) Ἰδὲ τὴν Ἱστορία τοῦ Περαιβοῦ, καὶ τὰ προλεγόμενα τοῦ ἀξιωτάτου κυρίου Φωριέλ, *Chansons populaires.*

14) Ἰδὲ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Γούμ, καὶ τὴν περίφημη ᾠδὴ τοῦ Γράϋ *The Bard*

15) Ἀνάμεσα εἰς ὅσα ἐγράφθηκαν θεώρησε κατ' ἐξοχὴν τὴν περιγραφὴ τοῦ Κυρίου Φωριέλ, *Chansons populaires*

16) Ὁ Μάρκος ὁ Μπότσαρης εἶχε ἀποθάνῃ ὀλίγον καιρὸ πρὶν ἔλθῃ ὁ Μπάϊρον.

17) Ὁ ἀνδρεῖος Κυριακούλης ὁποῦ ἐσκοτώθηκε εἰς τὸ Φανάρι

Κοίτονται ὁ Μάρκος καὶ αὐτὸς ἐμπρὸς εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμι τοῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας, ἀπ' ἔξω.

18) Ἰδὲ τὴ σημείωση ἀρ. 7.

19) Εἶναι γνωστὸ πῶς ὁ Μπάϊρον ἦταν συγχυσμένος μὲ τὴν γυναῖκά του.

20) Τὰ ὑστερινὰ λόγια τοῦ Λὸρδ Μπάϊρον ἐστάθηκαν τοῦτα· ὦ θυγατέρα μου! ὦ μαύρη Ἑλλάδα!

21) Les personnes mêmes qui détestèrent ce grand homme ont reconnu que de puis dix siècles il n'avait point paru sur la terre un caractère plus extraordinaire. L'Europe entière a porté le deuil du Héros et ceux qui ont contribué à ce grand forfait sont voués au mépris des générations présenes aussi bien qu'à ceux de la posterité

(Discours de Lord Holland au Parlement. Filote du 3 Août 1822:

22) Τὰ ὑστερινὰ λόγια τοῦ Ναπολέοντος ἐστάθηκαν τοῦτα· ὦ Γαλλία! ὦ παιδίμου!

23) Οἱ μεγαλύτεραις νίκαις τοῦ Ναπολέοντος λογαριάζονται σαράντα ἕως πενῆντα. Ὁ ἀριθμός τους, ἔλεγεν αὐτὸς ὁ ἴδιος, κρέμεται ἀπὸ τὸν τρόπον ὁποῦ θέλει τινὰς νὰ ταῖς θεωρήσῃ.

24) Et après s'être arrêté sur ce pays (la Grèce,) il (Napoléon) a repris :

La Grèce attend un libérateur . . Ce serait une belle couronne de gloire .. Il inscrirait son nom à jamais avec ceux d Homère, Platon, Epaminondas . Je n en ai peut-être pas été loin! . . .

Mémorial de S. te Hélène par Las-Cases Journal du 10 au 12 Mars 1816 Tom II p. 356

25) Παράρτημα τοῦ ἀριθμοῦ 34ου τοῦ Φίλου τοῦ Νόμου. Σμύρνη 2 Ἰουλίου.

Ὁ ἐνταῦθα Κύριος Ἀρνὼδ Γάλλος (Arnaud) εὐθὺς ὡς ἔμαθε τὴν καταστροφὴν τῶν Ψαρῶν εὐθύμησε μὲ μεγάλην φαιδρότητα, καὶ συγκαλέσας εἰς λαμπρὸν συμπόσιον ὅλους τοὺς φίλους του, συνεκρότησε χορὸν καὶ μουσικήν, καὶ ἔδειξε τὴν εὐφροσύνην τῆς ψυχῆς του μὲ τὰ πλέον ζωηρὰ αἰσθήματα. Ὁ ἀξιέπαινος καὶ λαμπρὸς Πρόξενος τῆς Γαλλίας κύριος Π. Δαβίδ, τοῦ ὁποίου ἡ πρὸς τὴν πατρίδα μας φιλοτιμία γνωρίζεται καὶ κηρύττεται ἀπὸ ὅλους, ἐμέμφθη κατὰ πολλὰ καὶ ἤλεγξε τὸ χαιρέκακον τοῦτο κίνημα. Ὅλοι εἰς ταύτην τὴν πόλιν εὑρεθέντες Ἄγγλοι καὶ Ἀμερικανοί,

καὶ πολλοὶ τῶν Εὐρωπαίων, ἐλυπήθησαν διὰ τῶν Ψαρῶν τὸ δυστύχημα καὶ ἔδειξαν μεγάλην κατήφειαν.

26) Στοχάζομαι ὅτι κάνεὶς δὲν θέλει ἀμφιβάλῃ πῶς τοῦτο ἀναφέρεται εἰς ἐκείνους μόνον ὁποῦ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἔκαμαν χορὸ καὶ δεῖπνο, καὶ ὄχι εἰς ὅσους ἐγεννήθηκαν εἰς τὴ γῆ τῆς σοφίας καὶ τῆς εὐγένειας.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΨΑΡΩΝ

Στῶν Ψαρῶν τὴν ὁλόμαυρη ῥάχη
Περπατῶντας ἡ Δόξα μονάχη,
Μελετᾷ τὰ λαμπρὰ παλληκάρια,
Καὶ 'ς τὴν κόμη στεφάνι φορεῖ (1)
Γινομένο ἀπὸ λίγα χορτάρια
Ποῦ εἶχαν μείνῃ 'ς τὴν ἔρημη γῆ.

1825

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐν ᾧ ἐδιάβαινε τὰ νερὰ τῆς Κερκύρας

Μέσ' 'ς τὸ γιαλὸ τῆς Κέρκυρας μαύρ' εἶμαι πέτρα κ' ἔρμη
Κ' εἶναι δικό σου δόξασμα, δικός σου πλοῦτος εἶναι 2),
Πνεῦμα καλό, ποῦ σ' ἄρεσε φωνὴ νὰ μοῦ χαρίσῃς·
Κι ἂν μὲ πατήσῃς, Βασιλιά, βγάνω βαγὶ καὶ δάφνη 3).

1) Παραλλαγή: Καὶ 'ς τὸ χέρι στεφάνι κρατεῖ

2) Παραλ. Ἐγώ μαι πέτρα τοῦ γιαλοῦ, μαύρ' εἶμαι πέτρα κ' ἔρμη
Κι' ἂν γιὰ λίγη ὥρα μοναχά, πλοῦτον δικό σου δίνω.

3) Εἰς τὸ χειρόγραφο τοῦ ἴδιου ποιήματος εὑρέθηκαν σημειωμένοι καὶ οἱ ἑξῆς δύο στίχοι:

. . . . Δένει σταυρὸ 'ς τὸ στῆθος
Ποῦ γροικᾷ μέσα τὴ χαρὰ καὶ τὸ φιλὶ τοῦ Πάσχα.

ΕΙΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΑΝ ΦΡΑΙΖΕΡ

Μικρὸς προφήτης ἔρρηξε σὲ κορασιὰ τὰ μάτια,
Καὶ 'ς τοὺς κρυφούς του λογισμοὺς χαρὰ γιομάτους εἶπε·
« Κι' ἂν γιὰ τα πόδια σου καλή, κι' ἂν γιὰ τὴν κεφαλή σου,
Κρίνους ὁ λίθος ἔβγανε, χρυσὸ στεφάνι ὁ ἥλιος,
Δῶρο δὲν ἔχουνε γιὰ Σέ, καὶ γιὰ τὸ μέσα πλοῦτος.
Ὅμορφος κόσμος ἠθικὸς ἀγγελικὰ πλασμένος ! »

1849.

B

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ

ΥΠΟΘΕΣΗ

Ὁ Λάμπρος ἀπάτησε τὴ Μαρία, δεκαπέντε χρονῶν κόρη, τάζοντάς της νὰ τὴ στεφανωθῇ, κ' ἔλαβε μ' αὐτὴ τέσσερα τέκνα, μία θυγατέρα, καὶ τρία ἀρσενικά, καὶ τὰ ἔρριξε εἰς ὀρφανοτροφεῖο. Δεκαπέντε χρόνοι εἶχαν περάσῃ, κ' ἐζοῦσε ἡ Μαρία εἰς τὸ σπίτι τοῦ Λάμπρου ἀστεφάνωτη, καὶ τὴν ἐμάραινε ἡ ἀτιμία της καί, ἀκοίμητη μέριμνα, ἡ ἄγνωστη τύχη τῶν παιδιῶν της. Εἰς αὐτὸ ἐφαίνετο ἀδιάφορος ὁ Λάμπρος, καὶ ἀναίσθητος εἰς τὸν πόνο τῆς δυστυχισμένης μητρὸς καὶ καὶ εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, τοῦτος ὁ κακοήθης, ἀλλὰ μεγαλόψυχος, ἄνδρας, ἑνωμένος μὲ τοὺς Ἕλληνες ἐπολεμοῦσε τὸν Ἀλῆ Πασᾶ, παρακινούμενος καὶ ἀπὸ τὰ δίκαια τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐκδικήσῃ τὸν θάνατο ἑνὸς ἱερομονάχου, ἀδελφοῦ τῆς Μαρίας, τὸν ὁποῖον εἶχε κάψῃ ζωντανὸν ὁ τύραννος τῆς Ἠπείρου. (Ἐδῶθεν ὁ ποιητὴς ἐλάβαινε ἀφορμή,—εἴτε ἐπεισοδικῶς, εἴτε ἀλλέως, ἀγνοῶ,—νὰ παραστήσῃ τὸν ἅγιον ἄνδρα, ὁποῦ μέσα εἰς τὸ μαρτύριο ἔβλεπε θεῖα ὁράματα, κ' ἐπροφήτευε τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδας.) Εἰς τὸ στρατόπεδο, ὅπου ἦταν ὁ Λάμπρος, κ' ἐνῷ αὐτὸς μὲ τὴ φυσικὴ δύναμη τοῦ λόγου του ἐνθουσίαζε τοὺς συντρόφους του, παρουσιάζεται ἕνας νέος, Τοῦρκος, καὶ τοὺς

εἰδοποιεῖ ὅτι οἱ Τοῦρκοι ἑτοιμάζονται, εἰς ἕναν διωρισμένον καιρὸ καὶ τόπο νὰ τοὺς στήσουν καρτέρι γιὰ νὰ τοὺς καταστρέψουν. Μετὰ ταῦτα ὁ νέος δείχνει ὅτι κἄτι ἄλλο ἔχει νὰ φανερώσῃ μυστικὰ τοῦ Λάμπρου, τοῦ ὁποίου μιλεῖ ἄφοβα, ἐπειδὴ ἐκεῖνος τὸν ἐφύλαξε ἀπὸ τὴν ὀργὴ τῶν ἄλλων πολεμιστάδων ὅταν ἐπαρουσιάσθηκε εἰς τὸ στρατόπεδο· τοῦ ξεσκεπάζεται ὅτι εἶναι κόρη, καὶ ὅτι ἐμίσησε τοὺς ὁμογενεῖς της ἀφοῦ τοὺς εἶδε νὰ θυσιάσουν μία Χριστιανὴ φιλενάδα της, ἀγάπησε τοὺς Χριστιανοὺς μόλις εἶδε πόσον ἥσυχα ἐκείνη ἡ νέα ἐπήγαινε εἰς τὸν θάνατο, καὶ ἐνθυμούμενη πόσα αὐτὴ τῆς ἔλεγε γιὰ τὴ δύναμη τοῦ Σταυροῦ, παρακαλεῖ τὸν Λάμπρο, γιὰ τὸ καλὸ ποῦ τοὺς ἔκαμε τὴν ἡμέρα, νὰ τὴ βαφτίσῃ. Ἡ ὡραιότης τῆς κόρης, καὶ ἡ εὐαισθησία της, ἐμπνέουν τοῦ Λάμπρου σφοδρὸν ἔρωτα· καὶ γλήγορα κατορθώνει νὰ πλανέσῃ τὸ ἀδύνατο καὶ αἰσθαντικὸ κοράσι, καθὼς εἶχε ἀπατήσῃ πολλαῖς ἄλλαις ἡ μαγευτικὴ χάρη τοῦ τρόπου καὶ τῆς ὁμιλίας του. Ποτὲ ὅμως μέσα εἰς κἀμμίαν ἄλλη ἀγκαλιά, δὲν εἶχε αἰσθανθῇ ὁ Λάμπρος τόσο, βαθιὰ νὰ ταραχθῇ ἡ συνείδησί του· καὶ μίαν ἡμέρα, ἐνῷ ἐκύτταζε τὰ χαριτωμένα κινήματα τῆς κόρης ὁποῦ ἐμιλοῦσε, ξανοίγει εἰς τὴ δεξιά της παλάμη αἱματώδη σταυρό, καὶ εἰς τὸ λαιμό της πλεξίδα, τὰ ἴδια γνωρίσματα τὰ ὁποῖα εἶχε κἀμῃ τῆς θυγατρός της ἡ Μαρία, ὅταν αὐτὸς ἔμελλε νὰ τὴν ἁρπάξῃ γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν μητρικὴν ἀγκάλη. Σέρνει ὁ Λάμπρος φωνὴ φρίκης, καὶ ἡ δυστυχισμένη νέα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ πατρός της μαθαίνει τὴν ἀνέκφραστη συμφορά της.

Εὑρίσκεται ὁ Λάμπρος μόνος μὲ τὴ θυγατέρα του εἰς μία βάρκα εἰς τὴ μέση τῆς λίμνης· εἶναι φεγγάρι· αὐτή, καθισμένη εἰς τὴ πρύμνη, μακρυὰ ἀπὸ τὸν πατέρα της, μὴ λάχῃ καὶ τὸν ἐγγίξῃ, καὶ μὲ ξέπλεκα τὰ μαλλιὰ ἀφημένα εἰς τὸ πρόσωπό της, νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τὸ φῶς, ὅλη μαζωμένη μελετάει τὴ συμφορά της. Λάμνει ὁ Λάμπρος, καὶ δὲν τὴν κυττάζει· ἔξαφνα ἀκούει βρόντο· γυρίζει·—ἡ κόρη ἐρρίχθηκε εἰς τὴ λίμνη. Θὰ πάῃ νὰ τὴ γλυτώσῃ ; ἢ καλύτερα θὰ τὴν ἀφήσῃ ; Ἐνίκησε εἰς τὴ ψυχή του τὸ δεύτερο. Ἀπομακραίνεται μὲ βία, νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὴ λίμνη, ὁποῦ σκεπάζει τὸ κορμὶ τῆς θυγατρός του. Εἰς αὐτὴ τὴν ἴδια νυχτιά, παραμονὴ τοῦ Πάσχα, ἡ Μαρία τῆς ὁποίας ἦταν ἄγνωστα τὰ πάντα, ἔστεκε μονάχη εἰς τὸ παραθύρι, περιμένοντας τὸν Λάμπρο, καὶ μ' ὅλον ὅτι ἐκόντευε νὰ ξημερώσῃ ἡ Λαμπρή, ὅμως αὐτὴ ἐτραγουδοῦσε λυπηρὰ τραγούδια. Φθάνει ἐκεῖνος, καὶ τὴν ξαφνίζει μὲ τὴν τρομασμένην ὄψη του· καὶ στενεμένος ἀπὸ ταῖς ἐρώτησαις τῆς γυναικός, ζαλισμένος ἀπὸ τὸν τρόμο, τῆς ξεμυστηρεύεται ὅτι τοῦ συνέβηκε.

Τὸ ἑσπέρας τῆς Λαμπρῆς ἡ δυστυχὴς Μαρία δέεται μὲ συντριβὴ καρδίας καὶ μὲ ἄκρα ταπείνωση ὁ Λάμπρος εὑρισκόμενος εἰς τὴν ἐκκλησία, ὅπου εἶχε προσφύγῃ νὰ εὕρῃ παρηγορία εἰς τὴν ἀπελπισία του, ἀπιστεῖ τελοσπάντων εἰς τὴ δύναμη τῆς μετανοίας, καὶ ἐνῷ προσπαθεῖ νὰ πνίξῃ καθὼς εἶχε κάμει πάντοτε, τὴ φωνὴ τῆς συνείδησης, καὶ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἰδού, ἡ Θεία Δίκη τοῦ στέλνει ἀπὸ τὸ μνῆμα τὰ τρία ἀρσενικὰ παιδιά του, ὁποῦ τὸν κυνηγοῦν, καὶ δὲν τὸν

ἀφίνουν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ πρὶν τοῦ φιλήσουν στανικῶς τὸ στόμα.

Τῆς Μαρίας ἐπάρθη ὁ νοῦς ἀδύνατος νὰ ὑπομείνῃ τὸ βάρος τόσης συμφορᾶς· καὶ εἰς τὴν τρέλλα της ἡ δύστυχη μεταξὺ εἰς τ' ἄλλα, ζητάει νὰ στεφανωθῇ μὲ τὸ Λάμπρο· καὶ τοῦτος γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάσῃ διωρίζει νὰ ἑτοιμασθῇ τάχα ὁ γάμος.

Ὁ Λάμπρος ἀπελπισμένος γκρεμίζεται ἀπὸ ἕνα βράχο, καὶ πέφτει ἐκεῖ ὅπου εἶχε καταποντισθῇ ἡ θυγατέρα του. Τέλος αὐτοῦ φθάνει καὶ ἡ Μαρία, τρελλή, καὶ θαρρῶντας ὅτι τὰ βάθη τῆς λίμνης, ὅπου μέσα ἔβλεπε ἀπαράλλακτα τὸν οὐρανό, τὰ δένδρα, καὶ τὴν πρασινάδα, ἤτανε ἄλλος κόσμος καὶ ἐλπίζοντας νὰ ζήσῃ εἰς ἐκεῖνον ἡσυχώτερα, ῥήχνεται μὲ χαρὰ ἐκεῖ μέσα καὶ πνίγεται.

ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

1

«Ἐκειός, ποῦ ἀκούει καὶ τὴ δροσιὰ ποῦ στάει,
»Βλέπει τὰ βάσανά μου καὶ βογγάει.

2

»Βλέπεις τούτους τοὺς τάφους; κἀμμιὰ μέρα
»Ἐδῶ μέσα καὶ σὺ θὰ κοιμᾶσαι,
»Ἕως ὅπου ψηλὰ θέλει βουΐσῃ
»Ἡ σάλπιγγα ἡ στερνὴ νὰ σὲ ξυπνήσῃ.»

3

«Καὶ δὲ σὲ εἶδα ποτὲ δάκρυα νὰ χύσῃς,
»Παρὰ λίγῃ στιγμὴ πρὶν μ᾽ ἀτιμήσῃς.»

4

«Τρέχω καὶ κάτω ᾽ς τὸ δεξί της χέρι
»Αἱματώδη σταυρὸ μ᾽ ἕνα μαχαῖρι.»

5

«Κι᾽ ὅταν ἀκούω ξένο παιδὶ κοντά μου,
»Μάννα, νὰ λέῃ,μοῦ σχίζεται ἡ καρδιά μου.»

6

«Νὰ γελᾷ, καὶ νὰ κλαίῃ, καὶ νὰ κοιμᾶται.»

7

«Ἀλλὰ πάντα 'ς τὴν ἔρημη τὴν κλίνη,
»Πάντα θανάτοι, δυστυχιαῖς, καὶ θρῆνοι.»

8

«Τραυάω συλλογισμένη ὅλη τὴ μέρα,
»Κ' ἔπειτα ἀπ' τὸ φαρμακισμένο δεῖπνο,
»Γιομᾶτο μαῦρα ὀνείρατα τὸν ὕπνο.»

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

9

Μοῦ φαίνεται πῶς πάω καὶ ταξειδεύω
Σ' τὴν ἐρμιὰ τοῦ πελάγου εἰς τ' ὄνειρό μου·
Μὲ τὸ κῦμα, μὲ τ'ς ἀνέμους παλεύω
Μοναχὴ, καὶ δὲν εἶσαι εἰς τὸ πλευρό μου·
Δὲ βλέπω μὲ τὸ μάτι ὅσο γυρεύω
Πάρεξ τὸν οὐρανὸ 'ς τὸν κίνδυνό μου·
Τόνε τηράω, βόηθα, τοῦ λέω, δὲν ἔχω
Πανί, τιμόνι, καὶ τὸ πέλαο τρέχω.

Κι' ὅτι τέτοια τοῦ λέω, μέσα μὲ θάρρος
Νά σου τὰ τρία τ' ἀρσενικὰ πετειοῦνται·
Τοῦ καραβιοῦ τὰ ξύλα ἀπὸ τὸ βάρος
Τρίζουν τόσο, ποῦ φαίνεται καὶ σκιοῦνται·
Τότε προβαίνει ἀφεύγατος ὁ χάρος,
Καὶ στρυμωμένα αὐτὰ κρυφομιλειοῦνται,
Κι' ἀφοῦ ἔχουν τὰ κρυφὰ λόγια πωμένα,
Λάμνουν μὲ κἄτι κουπιὰ τσακισμένα 1).

Μ' ἕνα πικρὸ χαμόγελο 'ς τὸ στόμα
Ἔρχεται ἡ κόρη ἐκεῖ καὶ μὲ σιμώνει 2).
Τῆς τυλίζει ἕνα σάβανο τὸ σῶμα,
Ποῦ 'ς τὸν ἀέρα ὁλόασπρο φουσκώνει
Ἄλλα πλια χλωμιασμένο εἶναι τὸ χρῶμα
Τοῦ χεριοῦ ποῦ ὁμπροστά μου ἀντισηκώνει.
Καὶ τῆς τρέμει, ὅπως τρέμει τὸ καλάμι,
Δείχνοντας τὸ σταυρὸ 'ς τὴν ἀπαλάμη 3).

1) Παραλλαγή: Κ' ἔπειτ' ἀπ' τὰ κρυφὰ λόγια ποῦ κάμνουν,
Παίρνουν κουπὶ τσακισμένο καὶ λάμνουν.

2) Παραλλαγή: Μὲ τὸ μπαμπάκι τοῦ Χάρου 'ς τὸ στόμα
Νά σου καὶ ἡ κορασιὰ καὶ μὲ σιμώνει·

3) Παραλλαγή: Κ' ἐνῷ φουσκώνει αἰσθάνομαι τὴ βρῶμα
Τοῦ λιβανιοῦ ποῦ τὴν καρδιὰ πλακώνει,
Καὶ τὸ χέρι ποῦ τρέμει ὡσὰν καλάμι

Καὶ βλέπω ἀπ' τὸ σταυρὸ καὶ βγαίνει αἷμα
Μαῦρο μαῦρο, καὶ τρέχει ὡσὰν τὴ βρύση·
Μοῦ δείχνει ἡ κόρη ἀνήσυχο τὸ βλέμμα,
Τάχα πῶς δὲ μπορεῖ νὰ μὲ βοηθήση.
Ὅσο ἐκειὰ τὰ κουπιὰ σχίζουν τὸ ρέμα,
Τόσο τὸ κάνουν γύρω μου ν' αὐξήση·
Συχνοφέγγει ἀστραπή, σχίζει τὸ σκότος,
Καὶ τῆς βροντῆς πολυβουίζει ὁ κρότος.

Καί τὰ κύματα πότε μᾶς πηδίζουν,
Ποῦ 'ς τὰ νέφη σοῦ φαίνεται πῶς νά σαι,
Καὶ πότε τόσο ἀνέλπιστα βυθίζουν,
Ποῦ μὴν ἀνοίξη ἡ κόλαση φοβᾶσαι·
Οἱ κουπηλάταις κατὰ μὲ γυρίζουν,
Βλασφημοῦν, καὶ μοῦ λένε 'Ανάθεμά σε.
Ἡ θάλασσα ἀποπάνου μας πηδάει,
Καὶ τὸ καράβι σύψυχο βουλιάει.

Μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια ἐνῷ 'ς ἐκείνη
Τὴν τρικυμιά, ποῦ μ' ἄνοιξε τὸ μνῆμα,
Τινάζομαι μὲ βία, καὶ δὲ μ' ἀφίνει
Νὰ βγάλω τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ κῦμα 1),

1) Παραλλαγή: Μοῦ δείχνει τὸ σταυρὸ 'ς τὴν ἀπαλάμη.
Νὰ σηκώσω κεφάλι ἀπὸ τὸ κῦμα.

Βρίσκομαι ἡ ἔρμη ἀνάποδα 'ς τὴν κλίνη,
Ποῦ ἄλλαις φοραῖς τὴ ζέσταινε τὸ κρίμα,
Καὶ πικρότατα κλαίω πῶς εἶναι δίχως
Τὸ στεφάνι, ποῦ μῶταξες, ὁ τοῖχος.

Ο ΜΑΡΤΥΡΑΣ

Καθὼς ἐσημείωσα εἰς τὴν ὑπόθεση, ἔμπαινε εἰς τὸ σχέδιο τοῦ ποιήματος ἕνας ἱερέας θυσιασμένος ἀπὸ τὸν Ἀλῆ Πασᾶ.

10

Ἔψεναν τὸν ἱερέα, καὶ ὁ Ἀλῆς ἐφώναζε τῶν δούλων του,

Τὰ κάρβουνα τοῦ σκύλου ἀνάρια, ἀνάρια.

Εἶχε μίαν ἀπίστευτη ἱλαρότητα. Πῶς ; τάχα ἀναπαύεται εἰς δροσερῆ χλωρασιά; Καὶ ὁ Ἀλῆς περιπαίζοντάς τον· «Τί »σοῦ φαίνεται, ἅγιε ἄνθρωπε; βλέπω καλὰ ὅτι εἶσαι συνει- »θισμένος νὰ θαυματουργῇς· ὁλοένα γυρίζεις, δίχως νὰ κινᾷς μήτε χέρι, μήτε πόδι, κ' εἶσαι ὅλος ἕνα κομμάτι. Εὖγε σου. »Παρακάλει τὸν Ἰησοῦ νὰ σὲ σώσῃ τὸ γρηγορύτερο.» Τότε ὁ ἱερέας κινῶντας τὰ χείλη του πλέον φλογερὰ ἀπὸ τ' ἀν- θράκια, ἔλεγε· «Εὐλογημένη τούτη ἡ φλόγα ! Ἀκούω φτε- »ρούγιασμα ποῦ ἔρχεται μακρόθε, καὶ μοῦ φέρνει τὴν εὐωδία

»τοῦ κρίνου. Ἄ! σὲ θωρῶ, ἅγιε Ἄγγελε! Βέβαια ἐσὺ θὰ ἔ-
»βρεξες δροσιὰ ἀπάνω εἰς τοῦτα τὰ κάρβουνα, ὅμοια μ' ἐκείνη
»τῶν παιδιῶν εἰς τὴν κάμινο. Τί κάνει αὐτός; Τεντώνει τ
»ἀθάνατο δάχτυλο, καὶ γράφει γράφει εἰς τὸν ἀέρα, ὡσὰν εἰς
»μάρμαρο, μὲ πύριναις γραμμαῖς πράματα τὰ ὁποῖα δὲν ἐν-
νοῶ.»

Εἰς τὸ ὅραμα τοῦ ἱερέα ἐφαίνετο ὁ θάνατος τοῦ Πατρι-
άρχη, καὶ οἱ Βασιλεῖς τῆς ἱερᾶς Ἑνώσεως ποῦ ἐκαταπο-
λεμοῦσαν τὴν Ἐλευθερία. Ἔβλεπε καὶ τῶν Τούρκων κεφα-
λαῖς ὁποῦ ἐροβολοῦσαν μέσα εἰς τὸν λάκκο ποῦ ἐτριγύριζε τὸ
πολιορκημένο Μεσολόγγι, καὶ ὁ ἐνθουσιασμένος μάρτυρας
τοὺς ἐφώναζε·

Σταθῆτ' ἐκεῖ· δὲ σᾶς ξυπνάει 'ς τὸν λάκκον
Ἡ κραυγὴ τῶν σκυλιῶν καὶ τῶν κοράκων.

Ο ΛΑΜΠΡΟΣ ΜΕ ΤΗ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΟΥ

11

«Ἐπήγαινε μὲ βία καὶ δὲν ἀργοῦσε·
»Κύτταξέ με νὰ ἰδῇς πῶς ἐκυττοῦσε.»

12

«Ἐτέλειωσες τῆς θλίψης τὸν ἀγῶνα·
»Ἔλα κοντά μου, ἐρωτικὴ τρυγόνα».

13

Γυναῖκα, ὠϊμὲ τὴν ἐδική του κόρη!

14

Καὶ τριγύρου τ' αὐτὶ δὲν ἀγροικάει
Πάρε τὸ ρεῦμα ὀχ τὸ κουπὶ ποῦ στάει.

15

Τρέμει 'ς τὴν πρύμνη ἡ κόρη καθισμένη.
Ξέπλεκα ὀμπρὸς ὡς κάτου τὰ μαλλιά της,
Νὰ μὴ δῇ τὸ φεγγάρι ποῦ προβαίνει.

16

Λογιάζει . . . . . .
Κάθε ἐμπόδιο ποῦ βρίσκει 'ς τὸ κουπί του,
Πῶς τὸ κορμὶ τῆς θυγατρός του ἀμπώχνει.

17

Καὶ μήπως, 'ς τὴ στιγμὴ ποῦ θὲ ν' ἀράξῃ,
Τὸ κῦμα 'ς τὴ στεριὰ τοῦ τὴν πετάξῃ.

ΔΥΟ ΑΣΜΑΤΑ

Ὅπου τραγουδάει ἡ Μαρία,

Ἡ Μαρία στέκει 'ς τὸ παραθύρι, ὁποῦ ἀγναντεύει τὴ θάλασσα, περιμένοντας τὸν Λάμπρο· τραγουδάει ἡ ἀπαρηγόρητη μάννα, πρῶτα «Τὰ δύο Ἀδέλφια», καὶ ὕστερ' ἀπὸ μικρὴ παύση τὴν «Τρελλὴ Μάννα».

Οἱ δυστυχεῖς, σημειώνει ὁ ποιητής, συνειθοῦν νὰ τραγουδοῦν ᾄσματα ἀνάλογα μὲ τὴ κατάστασή τους.

17

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

Ὁμοίως τ' ἀγγελούδια,
Ἀνέσπερα ἀστέρια,
Τοῦ Πλάστη ἀπ' τὰ χέρια,
Ἐβγαῖναν λαμπρά.

Κ' ἐφώναξαν· χαῖρε,
Νεοφώτιστο θᾶμα !
Κ' ἐδέοντο ἀντάμα
Μὲ τὴν ἀγκαλιά.

Καὶ τ' ἄνθη ἀπ' τὰ δέντρα
Ξεπέφτουν, ἰδές τα,
Παράπολυ ἡ ζέστα
Τοῦ ἡλιοῦ τὰ βαρεῖ·

Ξεπέφτουν ἀνάμεσα
Σ τὰ χόρτα τοῦ τόπου,
Ὡς πέφτει τοῦ ἀνθρώπου
Τοῦ μαύρου ἡ ζωή.

Ἡ Αὐγοῦλα ποῦ νά ναι ;
Κοντεύει τὸ βράδυ,
Ποῦ μαῦρο σκοτάδι
Ξαπλώνει 'ς τὴ γῆ.

Πηγαίνει ἐκεῖ ποῦ ναι
Ψηλὸ κυπαρίσσι,
Πηγαίνει 'ς τὴ βρύση·
Δὲν εἶναι οὐδ' ἐκεῖ.

'Σ τ' ἁλῶνι, 'ς τ' ἀμπέλι,
'Σ τὸ δρόμο κυττάζει,
Καὶ τέλος φωνάζει·
«Αὐγοῦλα μου, Αὐγή !

«Αὐγή μου» συχνότατα
Τοῦ βγῆκε ἀπ' τὰ στήθη,
Καὶ «Αὐγή μου» ἀπεκρίθη
Μία ἄλλη φωνή.

Πῶς εἶναι τῆς Αὐγούλας
Ὁ Ἀνθὸς ἐστοχάσθη
Καὶ πρόθυμα ἐβιάσθη
Κατὰ τὴν Αὐγή.

Ἐγύρευε ἀνήσυχος,
Ὡσὰν περιστέρι,
Γιὰ νάβρῃ τὸ ταῖρι,
Καὶ δὲν τοῦ βολεῖ.

Καὶ τρέχει καὶ τρέχει
Παντοῦ νά κυττάξῃ
Καὶ δίχως νὰ κράξῃ
Δὲ μνέσκει στιγμή.

Στὸ μάτι μακρόθεν
Ὁ τοῖχος ἀσπρίζει,
Καὶ γύρω του ἀνθίζει
Ἡ δάφνη, ἡ μυρτιά.

Ἀλλὰ ἀνανθη κλαίει,
Ὀμπρὸς εἰς τὴ θύρα,
Τοῦ ἀνθρώπου τὴ μοῖρα
Κλωνόγυρτη ἐτιά.

Τὴν εἶδε προβαίνοντας
Σ τὴ μέση, κ' ἐφώναξε·
« Αὐγοῦλα μου, ἐτρόμαξε
» Ὁ Ἀνθός σου πολύ. »

Ἐτοῦτα λαλῶντας,
Κοντά της πηγαίνει·
Ἡ Αὐγοῦλα σωπαίνει,
Καὶ δὲν τοῦ μιλεῖ·

Προσκέφαλο κόκκινο
Τῆς κεῖται ἀποκάτου,
Κρεβάτι θανάτου
Στενὸ καὶ πικρό·

Θανάτου στεφάνι
Τριγύρου 'ς τὴν κόμη·
Εἶν' ὄμορφη ἀκόμη
Σ τὴν ὄψη πολύ.

Ὁ Ἄγγελος ἴσως,
Ποῦ παίρνει τὸ μίλημα,
Τῆς πῆρε μὲ φίλημα
Γλυκὸ τὴν ψυχή·

Γιατὶ ἔχει χαμόγελο
Ἀκόμη 'ς τὸ στόμα
Ποῦ λὲς καὶ 'στὸ χῶμα
Δὲν πρέπει νὰ μπῇ.

Δὲν εἶν' πεθαμένη·
Τὴν ὄψη τηρᾶτε·
Κοιμᾶται, κοιμᾶται,
Εἰς ὕπνο βαθύ.

Ἀνήσυχου ὀνείρου
Τρομόρα, μαυρίλα,
Σ τὰ χέρια 'ς τὰ χεῖλα,
Τὰ χρώματα σβυεῖ.

Τὴ γύρευε τόσο,
Καὶ τέλος τὴν βρέσκει
Ἀκίνητος μνέσκει
Γιὰ νὰ τὴν θωρῇ.

(Καθίζει εἰς τὸ προσκέφαλο σιμὰ 'ς τὴν Αὐγοῦλα)

Ἀθῴα πεταλοῦδα,
Σ τῆς κάψας τὴν λαύρα,
Γυρεύει μιὰν αὔρα
Γιὰ νὰ δροσισθῇ·

Κ' ἐκεῖ κατὰ τύχη
Σὲ μνῆμα ἀκουμπάει.
Ποῦ ξάφνου φυσάει
Μία αὔρα γλυκή·

Τὸ φύσημα σἰσθάνεται,
Ποῦ στέλνει τ' ἀέρι,
Κ' ἡ ἀθῴα δὲν ἠξέρει
Ποῦ κάθεται, ποῦ.

«Ψυχή μου» τὴν κράζει
Τὸ ἀνήλικο στόμα·
Δὲν ξέρει τὸ σῶμα
Πῶς εἶναι νεκρό·

Πῶς εἶναι 'ς τὸν τόπο,
Ποῦ δρόμο δὲν ἔχει
Λαμπρὰ νὰ μὴν τρέχῃ
Λευκότατο φῶς.

Γλυκόφωνο σήμαντρο,
Ποῦ κράζει ἀπ' τὸ σπίτι
Τὸν γέρον ἐρμίτη
Νὰ πῇ τὸ στερνό·

Ὦ σήμαντρο, ὁπότε
Καλεῖς εἰς τὸ μυρι-
στικὸ πανηγύρι,
Ἡ ἠχώ σου τερπνή·

Ἀλλ' ὅποτε, ὦ σήμαντρο,
Πεθαίνουν ἀθῶοι,
Κι' ἀργὸ μυρολόϊ
Ἀρχίζεις,—πικρή·

Τὸν ἦχο ποῦ τώρα
Σὺ κάνεις, μὴν πάψῃς·
Ἀλλ' ἄργειε νὰ κλάψῃς
Ἀνθρώπου θανή.

Κ' ἐγὼ θέλει παρα-
καλέσω τὴν φύση,
Νὰ μὴ σὲ γκρεμίση
Σεισμοῦ ταραχή.

Τοῦ Ἑσπέρου τὴν λάμψη,
Θωρῶ νὰ προβάλῃ
Σ τὴν ἔρμην ἀγκάλη
Ψηλὰ τ' οὐρανοῦ.

Κ' ἐκεῖ 'ς τοῦ θανάτου
Τ' ς Αὐγούλας κρεβάτι,
Συρίζει δροσάτη
Πνοὴ τοῦ βραδιοῦ,

Καὶ τ' ἄνθη ἀπ' τὸ σῶμα
Τ'ς Αὐγῆς ἐσκορποῦσε,
Τὴν κόμην κινοῦσε
Τ'ς Αὐγῆς καὶ τ' Ανθοῦ 1)

Τῆς παίρνει μὲ χέρι
'Αργὸ τὸ στεφάνι.
Τὸ βάνει τὸ βγάνει
'Απ' τὴν κεφαλή,

« Ἡ μέρα βραδυάζει
«Αὐγοῦλα πηγαίνω·
»Κοντά σου πεθαίνω
Ἂν μείνω μ' ἐσέ·

« Αὐγοῦλα, ἂν δὲν ἔλθῃς,
»Γιὰ πάντα σὲ ἀρνοῦμαι·
»Φοβοῦμαι, φοβοῦμαι,
»Μὴν ἔβγουν νεκροί.

1) Παραλαγ. 'Σ τοῦ αἰθέρος τὴν ἔρημη γαλάζιαν ἀγκάλη
Τὴ λάμψη τοῦ Ἑσπερου θωρῶ νὰ προβάλλῃ,
Καὶ βγαίνει ἡ δροσόβολη πνοὴ τοῦ βραδιοῦ·

Κ' ἐκεῖ μέσα 'ς τὸ δύστυχο τ'ς Αὐγούλας κρεβάτι
Τὰ λουλούδια ἐσκόρπουνε φυσῶντας δροσάτη,
Τὴν κόμην ἀνακάτωνε τ'ς Αὐγῆς καὶ τ' 'Ανθοῦ.

«Αὐγοῦλα, γιὰ ξύπνα,
»Γιὰ ξύπνα κι' ἂν λάχῃ
«Καὶ σ' εὕρουν μονάχη,
»Παθαίνεις καὶ σύ».

Σ τὴ μάννα παγαίνει
Τὴ βρέσκει ποῦ κλαίει,
Καὶ «Μάννα» τῆς λέει,
«Μὴν κλαῖς, ποῦ μαι ἐδῶ.

«Ἡ Αὐγοῦλα κοιμᾶται,
»Ἀλήθεια σοῦ λέω·
»Μὴν κλαῖς, γιατὶ κλαίω,
»Μαννοῦλα, κ' ἐγώ.

«Ἰδοὺ τὸ στεφάνι·
»Μὴν γέρνῃς ς τὴν ἄλλη
»Μεριὰ τὸ κεφάλι,
»Τὰ μάτια μὴν κλειῇς·

«Σ τ' ἀφίνω ς τὰ γόνατα,
»Κι' ἀκόμη ἂν ἀργήσῃ
»Ἡ Αὐγὴ νὰ ξυπνήσῃ
»Ἐμὲ τὸ φορεῖς».

Η ΤΡΕΛΛΗ ΜΑΝΝΑ

Η ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ

Τραγοῦδι

19

Τώρα ποῦ ἡ ξάστερη
Νύχτα μονάχους
Μᾶς ηὗρε ἀπάντεχα,
Καὶ ἐκεῖ 'ς τοὺς βράχους
Σχίζεται ἡ θάλασσα
Σιγαλινά·

Τώρα ποῦ ἀνοίγεται
Κάθε καρδία
'Σ τὴν λύπη, ἀκούσετε
Μίαν ἱστορία,
Ποῦ τὴν αἰσθάνονται
Τὰ σωθικά.

Σὲ κοιμητήριο
Εἶναι στημένα

Δύο κυπαρίσσια
Ἀδελφωμένα,
Ποῦ πρασινίζουνε
Μέσ' 'ς τοὺς σταυρούς.

Ὅταν μεσάνυχτα
Καταβουΐζουν
Οἱ ἄνεμοι, ἂν τά βλεπες
Πῶς κυματίζουν,
Ἔλεες πῶς κράζουνε
Τοὺς ζωντανούς.

Δύο ἀδέλφια δύστυχα
Κοιμοῦνται κάτου
Τὸν ἀνεξύπνητον
Ὕπνον θανάτου,
Κ' ἔχασε ἡ μάννα τους
Τὰ λογικά 1).

Τὰ μαῦρα ! ἐπαίζανε
Ἐκεῖ ὅπου στέκει
Ὁ πύργος κ' ἔπεσε
Τ' ἀστροπελέκι,

1. Παραλλαγ. Κ' ἔμεινε ἡ μάννα τους
Σ τὴ συφορά.

Κι' ἄψυχατ' ἄφησε,
Τὰ θλιβερά 1).

Ῥοδοστεφάνωτα
Ἀσπροεντυμένα
Τὰ κατεβάσανε
Ἀγκαλιασμένα
Μέσα εἰς τὴν ὕστερη
Ἀλησμονιά 2).

Δὲν ἄκουες βάδισμα
Χαμένου σκύλου·
Πουλιοῦ δὲν ἄκουες
Λάλημα, ἢ χείλου,
Ἢ κλωνοφλίφλισμα
Νὰ πνέῃ τερπνά·

1) Παραλλαγ. Ἐλεεινά.

2) «Κατόπι αὐτῆς τῆς στροφῆς εὑρίσκεται σβυμένη ἡ ἑξῆς·

Σιωπὴ τὰ σήμαντρα
Ὁποῦ τὰ κλάψαν,
Σιωπὴ τὰ σύνεργα
Ὁποῦ τὰ θάψαν,
Σιωπὴ τὰ ψάλματα
Τὰ λυπηρά».

Νερομουρμούρισμα,
Ὁ ποῦ ἀναβρύζει,
Καὶ τ' ς ἐπιτύμβιαις
Πέτραις δροσίζει,
Μόλις ἀντίσκοβε
Τὴ σιγαλιά.

Θανῆς δὲν ἔμνεσκαν
Ἄλλα σημεῖα,
Πάρεξ τοῦ λίβανου
Ἡ μυρωδία,
Ὁποῦ ἐχυνότουνε
Σ τὴν ἐρημιά.

(Ἡ δύστυχη μητέρα ἔρχεται ἐκεῖ τρέχοντας).

Στέκει, μυρίζεται
Εἰς τὸν ἀέρα,
Καὶ συλλογίζεται,-
Μαύρη μητέρα ! -
Σὰν κἄτι νά θελε
Νὰ θυμηθῇ.

Σ τὸν τοῖχο σύρριζα
Σκύφτει, κυττάει,

Γλυκολυπούμενη
Χαμογελάει
Κατὰ τὰ ἐντάφια
Χόρτα πικρά.

Κατὰ τὰ σύγγνεφα,
Κατὰ τ' ἀστέρια,
Τρεμομανιάζοντας
Ῥίχτει τὰ χέρια,
Καὶ κλαίει καὶ ῥυάζεται
Τρομαχτικά.

Τῆς πέφτουν ἔπειτα,
Καὶ ληθαργίζει,
Καὶ πάλε ἀρχίναε
Νὰ τριγυρίζῃ
Τὸ περιτείχισμα
Πασπατευτά. 1)

1) Παραλλαγή: Νά μπῃ ἀλλὰ μάταια,—
Πισθοδρομίζει,
Καὶ παίρνει ἀπ' ἔξωθε,
Καὶ τριγυρίζει
Τὸ περιτείχισμα
Πασπατευτά.

Γύριζε, γύριζε,
Τέλος ἐμπαίνει
Σ' τὸ σημαντήριο,
Καὶ τ' ἀναβαίνει,
Τὰ ἴχνη ἀλλάζοντας
Σπουδαχτικά.

Ἤτον 'ς τὴν ἄλαλη
Τὴ μοναξία
Στρογγυλοφέγγαρη
Φωτοχυσία,
Σὰν τὴ λαμπρόπλαστη
Πρωτονυχτιά·

Ὅμως ἡ δύστυχη
Ξεφρενωμένη, 1)
Κυττάζει ὁλόγυρα
Τετρομασμένη,
Πράχνει τὰ σήμαντρα,
Κράζει σφιχτά.

«Γλήγορα ἂς φύγουνε
»Ἀπ' τὰ λαγκάδια

1) Παραλλαγ. Καὶ αὐτὴ ἀπὸ λύπησι
Τετυφλωμένη

»Κειὰ τὰ φριχτότατα
»Πυκνὰ σκοτάδια·
»Ἄχ ! μὲ πλακώνουνε
»Μέσ' 'ς τὴν καρδιά.»

«Γλήγορα ἂς φύγουνε,
«Δὲν τὰ πομένω,
»Μοιάζουνε, μοιάζουνε.
»Μὲ τὸ σχισμένο
Ροῦχο ποῦ σκέπασε
Τὰ δυὸ παιδιά»

Γκλάν, γκλάν, Τὰ σήμαντρα
Τῆς ἐκκλησίας,
Γκλάν, γκλάν, οἱ ἀντίλαλοι
Τῆς ἐρημίας
Ἀποκρινόντανε
Φριχτὰ φριχτά.

«Ἀπὸ τὴν ἔρημη
»Αναφωνήτρα,
»Ποῦ ναι εἰς τοὺς δύστυχους
»Παρηγορήτρα,
»Εἶχαν δυὸ ξέμετρα
»Τὰ δυὸ παιδιά·»

«Τά χω 'ς τὸν κόρφο μου,
»Καὶ τὰ φυλάω·
»Μὲ αὐτὰ τὰ ξέμετρα
»Θὲ νὰ μετράω
»Τὰ δυό τους μνήματα,
«Καθημερνά».

Γκλάν, γκλάν, τὰ σήμαντρα
Τῆς ἐκκλησίας,
Γκλάν, γκλάν, οἱ ἀντίλαλοι
Τῆς ἐρημίας
Ἀποκρινόντανε
Φριχτὰ φριχτά.

«Βραχνὸ τὸ ψάλσιμο·
»Τὰ κεριὰ ἀχνίζουν·
»Τοῦ νεκροκρέβατου
»Τὰ ξύλα τρίζουν 1)·
»Ἀργὰ τὰ σήμαντρα,
»Καὶ τρομερά».

1. Παραλλαγ. Βραχνὰ τὸ ψάλλσιμο
Τοῦ καλογήρου.
Ἀχνὰ τὰ ἐντάφια
Κεριὰ τριγύρου.

»Ναί, ναί, ἀπεθάνανε·
»Μέσα στὸ σκότο
»Τὰ κατεβάσανε,
»Ἀκούω τὸν κρότο,-
»Τὰ κατεβάσανε
»Βαθιὰ βαθιά».

Γ κ λ ά ν, γ κ λ ά ν, τὰ σήμαντρα
Τῆς ἐκκλησίας,
Γ κ λ ά ν, γ κ λ ά ν, οἱ ἀντίλαλοι
Τῆς ἐρημίας
Ἀποκρινόντανε
Φριχτὰ φριχτά.

«Γιατί τινάζετε
»Πάνω τους χώματα ;
»Μή, μὴ σκεπάζετε
»Τὰ μικρὰ σώματα
»Ποῦ ἀποκοιμήθηκαν
»Γλυκά, γλυκά».

«Αὔριο θὰ κόψουμε
»Κἄτι λουλούδια.

»Αὔριο θὰ ψάλουμε
»Κάτι τραγούδια
»Εἰς τὴν πολύανθη
»Πρωτομαγιά».

Γ κ λ ά ν, γ κ λ ά ν, τὰ σήμαντρα
Τῆς ἐκκλησίας
Γ κ λ ά ν, γ κ λ ά ν, οἱ ἀντίλαλοι
Τῆς ἐρημίας
Ἀποκρινόνταν ε
Φριχτὰ φριχτά·

Γ κ λ ά ν, γ κ λ ά ν, παράδερνε
Μὲ τὰ γλωσσίδια,
Κ' ἐματαρχίναε,
Κ' ἔλεε τὰ ἴδια,
Ὡς ὁποῦ ἐβράχνιασε
Θανατερά·

Νά, ποῦ δροσόβολη
Αὔρα ξυπνάει,
Καὶ ψιθυρίζοντας
Μοσχοβολάει
Ἀπὸ τὰ ἀρώματα
Τὰ αὐγερινά·

'Σ τὰ φύλλα ἐπέρναε
Καὶ τῆς καρδίας,
Σὰν τὰ κινήματα
Τῆς φαντασίας
Ποῦ ζωγραφίζουνε
Τὴν εὐτυχιά·

Ἐκείν' ἡ δύστυχη
Τραυάει τὴν ἄχνα,
Βαθιὰ τὰ αἰσθάνθηκε
Μέσα 'ς τὰ σπλάχνα,
Ἄχ! κ' ἐκατέβηκε
'Σ τὴν ἐρημιά.

Μὲ λύπη ἐγκάρδια
Ἐθεωροῦσε
Ὅλα τὰ μνήματα,
Καὶ τὰ μετροῦσε
Μὲ τ' ἀργὸ κίνημα
Τῆς κεφαλῆς.

ΤΟ ΞΕΜΥΣΤΗΡΕΥΜΑ

20

Ἀφοῦ ἔπαυσε ἡ Μαρία νὰ τραγουδήσῃ, ἐπιστρέφει ὁ Δάμπρος ἀπὸ τὴ λίμνη, ὅπου εἶχε καταποντισθῇ ἡ θυγατέρα τους. Ἡ Μαρία τοῦ λέγει:

Λάμπρε, δὲν ἐστοχαζόμουν νὰ ἔρθῃς τόσο γρήγορα· ἐγὼ ἐτραγουδοῦσα· ἀλλὰ τί ἔχεις;

Ἡ μιλιά σου βραχνή, θαμπὸ τὸ βλέμμα,
Κ' ἔχεις θωριὰ σὰν νὰ μὴν εἶχες αἷμα. 1)

Ὁ Λάμπρος, δίχως νὰ προφέρῃ λόγο τῆς ρίχνει τὴ πλεξίδα, καὶ ἐκείνη παίρνοντάς την ἀπὸ χάμου «Ἄ!» φωνάζει «Τί; τὴν ηὗρες ἀπεθαμένη εἰς ἐκείνη τὴν ἐρημιὰ τὴ θυγα»τέρα μας; Ἢ τῆς εἶδες νὰ τῆς κυματίζῃ εἰς τὸ λαιμὸ τούτη »ἡ πλεξίδα, ἐνῷ σοῦ ἄπλωνε τὸ χέρι ψωμοζητῶντας; Τῆς εἶδες τὸ σταυρὸ εἰς τὴν παλάμη;

«Ἄ; μὰ τὴ σημερνὴ πές μου τα ὅλα». 2)

1) Παραλλαγ. Θαμπογυρίζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸ βλέμμα,
Καὶ τὴν ὄψη θωρῶ σὰν δίχως αἷμα.
2) Παραλλαγ. Μίλειε, Λάμπρε, καὶ πές μου ὅτι κι' ἂν ἦναι.

Καὶ ὁ Λάμπρος:

«Συμφορὰ καὶ μαυρίλα! Ἄκου τρομάρα,
»Ποῦ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ δὲν ἀπομένει·
»Ὤ! τοῦ Θεοῦ μ' ἐχτύπησε ἡ κατάρα 1)
»Σ' ἕναν τρόπο!» Καὶ μία στιγμὴ σωπαίνει·
Κ' ἔπειτα ἀργὰ καὶ μὲ φωνῆς τρομάρα,
«Ἄκου», πάλι τῆς λέει «δυστυχισμένη,
»Πρᾶμα φριχτό, ποῦ κανενοῦ δὲν τό πα·
»Νὰ σοῦ τὸ πῶ;» Κ' ἐκείνη τοῦ λέει «Σώπα».

Ἀλλὰ ὁ Λάμπρος τῆς φανερώνει ὅτι εἶχε κάμη, χωρὶς νὰ τὴ γνωρίζῃ, γυναῖκα τὴν ἐδική του κόρη. Τότε μένουν ἄφωνοι καὶ οἱ δύο· τέλος τοὺς ἐτάραξε ὁ ἦχος τῶν σημάντρων, ἐπειδὴ χαράζει ἡ ἡμέρα τῆς Λαμπρᾶς· καὶ τότε ἐσίμωσαν τὰ χείλη νὰ δώσουν τὸ φιλὶ τοῦ Πάσχα, καὶ δὲν τὸ ἔδωσαν.

---

1) Παραλλαγ. Ἄ ! τοῦ Θεοῦ μ' ἐπλάκωσε ἡ κατάρα.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

21

Καθαρώτατον ἥλιο ἐπρομηνοῦσε
Τῆς αὐγῆς τὸ δροσᾶτο ὕστερο ἀστέρι,
Σύγνεφο, καταχνιά, δὲν ἀπερνοῦσε
Τ' οὐρανοῦ σὲ κἀνένα ἀπὸ τὰ μέρη·
Καὶ ἀπὸ κεῖ κινημένο ἀργοφυσοῦσε
Τόσο γλυκὸ 'ς τὸ πρόσωπο τ' ἀέρι,
Ποῦ λὲς καὶ λέει μέσ' 'ς τῆς καρδιᾶς τὰ φύλλα·
Γλυκειὰ ἡ ζωὴ κι' ὁ θάνατος μαυρίλα.

Χριστὸς ἀνέστη! Νέοι, γέροι, καὶ κόραις
Ὅλοι, μικροὶ μεγάλοι, ἑτοιμαστῆτε·
Μέσα 'ς ταῖς ἐκκλησίαις ταῖς δαφνοφόραις
Μὲ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς συμμαζωχτῆτε·
Ἀνοίξατε ἀγκαλιαῖς εἰρηνοφόραις
Ὀμπροστὰ 'ς τοὺς Ἁγίους καὶ φιληθῆτε·
Φιληθῆτε γλυκὰ χείλη μὲ χείλη,
Πέστε Χριστὸς Ἀνέστη, ἐχθροὶ καὶ φίλοι.

Δάφναις εἰς κάθε πλάκα ἔχουν οἱ τάφοι,
Καὶ βρέφη ὡραῖα 'ς τὴν ἀγκαλιὰ οἱ μαννάδες·
Γλυκόφωνα, κυττῶντας ταῖς ζωγραφι-
σμέναις εἰκόνες, ψάλλουνε οἱ ψαλτάδες·
Λάμπει τὸ ἀσῆμι, λάμπει τὸ χρυσάφι,
Ἀπὸ τὸ φῶς ποῦ χύνουνε οἱ λαμπάδες·
Κάθε πρόσωπο λάμπει ἀπ' τ' ἁγιοκέρι,
Ὁποῦ κρατοῦνε οἱ Χριστιανοὶ 'ς τὸ χέρι.

22

Βγαίνει, γιατὶ 'ς τὰ σωθικά του ἀνάφτει,
Καὶ γιὰ πρῶτς ἀπαντᾷ τὸν νεκροθάφτη.

23

Κἀνεὶς δὲ τοῦ μιλεῖ, καὶ δὲ τοῦ δίνει
Τὸ φιλὶ τὸ γλυκὸ ποῦ φέρνει εἰρήνη.

24

Πάντα χτυπάει, σὰν νἄλπιζε ἐκεῖ κάτω
Ν' ἀγροικηθῇ 'ς τῆς κόλασης τὸν πάτο.

Η ΔΕΗΣΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Καὶ τὸ ὅραμα τοῦ Λάμπρου,

ΓΟ ΕΣΠΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ

25

Καὶ προβαίνει ἡ Μαρία λίγη νὰ πάρῃ (1)
Δροσιὰ 'ς τὰ σωθικὰ τὰ μαραμμένα
Εἶναι νύχτα γλυκειά, καὶ τὸ φεγγάρι
Δὲ βγαίνει νὰ σκεπάσῃ ἄστρο κἀνένα·
Περίσσια, μύρια, 'ς ὅλη τους τὴ χάρη
Λάμπουν ἄλλα μονάχα, ἄλλα δεμένα·
Κάνουν καὶ κεῖνα Ἀνάσταση ποῦ πέφτει
Τοῦ ὁλόστρωτου πελάου μὲς 'ς τὸν καθρέφτη. 2)

«Τὰ μαλλιὰ σέρνω 'ς τὰ λιγνά μου στήθη
»Δένω σταυρὸ τὰ χέρια· Οὐράνια, θεῖα !

1) Παραλλαγ. Στέκει 'ς τὸ παραθύρι ὡς γιὰ νὰ πάρῃ
2) Παραλλαγ· Καὶ τάστρα τούρανοῦ εἰς τὴ γαλήνη
Τὸ πέλαο καθαρόστροτο ἀναδίνει.

»Πέστε 'Εκείνου ποῦ σήμερα ἀναστήθη,
»Νὰ ἐλεηθῇ τὴ μαύρη τὴ Μαρία
Μέρα εἶναι ἀγάπης Ἅδης ἐνικήθη·
»Καίονται τὰ σπλάχνα, καίονται τὰ στοιχεῖα·
»Καὶ ἡ πυρκαϊὰ τοῦ Κόσμου ἀναγαλλιάζει,
»Καὶ κατ' Αὐτὸν τὴ σπίθα της τινάζει 1).

«Ὁ Οὐρανὸς 'Αλληλούϊα ἠχολογάει·
»Κατὰ τὴν γῆν ἐρωτεμένος κλίνει·
»Ζῇ τοῦ νεροῦ καὶ ἡ στάλα ὁποῦ κολλάει
»'Σ τὸ ποτῆρι· 'Αλληλούϊα ἐγὼ κ' ἐκείνη,
»Ὅταν ἡ Πύλη ἀκούστηκε νὰ σπάῃ,
»Τί χλαλοὴ 'ς τὸν κάτου κόσμο ἐγίνη ;
»Χαίρεται μέσα ἡ ἄβυσσο καὶ ἀσπρίζει·
»Ὁ περασμὸς τοῦ Λυτρωτὴ σφυρίζει.»

'Σ τὴν ἐκκλησίαν ὡστόσο ὁ Λάμπρος μένει,
Ὅπου ἀνθρώπου πνοὴ δὲν ἀγροικειέται.

1) Παραλλαγ. Ἡ Ἰόνιος Ἀνθολογία (1834) καὶ κατόπιτης ὅσοι ἐξανατύπωσαν τοῦτο τὸ κομμάτι, ἔχουν
Καὶ κατ' ΑΥΤΩΝ τὴ σπίθα της τινάζει.
Εἶναι ὅμως βέβαιον ὅτι ὁ ποιητὴς εἶπε καὶ ἔγραψε :
Καὶ κατ' ΑΥΤΟΝ τὴ σπίθα της τινάζει.
Εννοῶντας, ὡς τὸ βλέπει καθένας, ἐκεῖνον ποῦ σήμερα ἀναστήθη. (Σημ. 'Εκδ. Κερκύρας 1859).

Ἀπ' ἕνα εἰς ἄλλο στοχασμὸ πηγαίνει.
Εἶναι ὁ νοῦς του ἔρμος κόσμος ποῦ χαλειέται.
Μέσ' ἀπὸ τὸ στασίδι ἀγάλι βγαίνει,
Καὶ ὀχ τὴ ψυχή του ὁ στεναγμὸς πετειέται·
Μόνον οἱ σκόρπιαις δάφναις, ποῦ ἐμυρίζαν,
Ἐκεῖ ποῦ ἐπερπατοῦσε ἐτρίζαν.

Καὶ τὸ πρόσωπο γέρνει ὡσὰν τὴ δειάφη,
Καὶ χαμηλὰ τοῦτα τὰ λόγια ρίχτει·
»Κουφοί, ἀκίνητ' οἱ Ἅγιοι, καθὼς καὶ οἱ τάφοι·
»Εἶπα κ' ἔκραξα ὥς τ' ἄγριο μεσανύχτι.
»Ἄντρας (κ' ἡ μοῖρα ὅ,τι κι' ἂν θέλῃ ἂς γράφῃ)
Τοῦ ἑαυτοῦ του εἶναι Θεός, καὶ ἂς δείχτει
»Στὴν ἄκρα δυστυχία· μέσ' 'ς τὴν ψυχή μου
»Κάθου κρυμμένη, ἀπελπισιά, καὶ κοίμου.»

Πάει γιὰ νὰ βγῇ 'ς τὴ θύρα ἀργά, καὶ ἀνοίγει,
Λεπτὴ φωνὴ τοῦ λέει, Χριστὸς ἀνέστη.
Εἰς τὴν ἄλλη πηδάει, καὶ φωνὴ ὀλίγη,
Καὶ παρόμοια, τοῦ λέει, Χριστὸς ἀνέστη.
Ἀπὸ τὴν τρίτα πολεμάει να φύγῃ,
Καὶ μία τρίτα τοῦ λέει Χριστὸς ἀνέστη.
Αὐτοκίνηταις πάντα ἀνοιγοκλειοῦνε
Οἱ τρεῖς θύραις, καὶ ἀχὸ δὲν προξενοῦνε 1)

1) «Θέτω ἐῶ, ὄχι ὡς ἄλλη γραφή, ἀλλὰ δυσκολευόμενος ποῦ

Καὶ ἰδοὺ τρία σὰν ἀδέλφια ἔρμα καὶ ξένα,
Ποῦ ἔν' ἁγιοκέρι σβυσμένο βαστοῦσαν,
Ὅπου στρίψῃ, ὅπου πάῃ τ' ἀπελπισμένα
Γοργὰ πατήματά του ἀκολουθοῦσαν.
Λυγδερὰ καὶ πλατιὰ καὶ ὅλα σχισμένα
Τὰ λαμπριάτικα ροῦχα ὁποῦ φοροῦσαν.
Σ τὰ μπροστινά, 'ς τὰ πισινὰ στασίδια,
Ὅλο σιμά του σειοῦνται τὰ ξεσκλίδια.

ἀλλοῦ νὰ ταῖς θέσω ἁρμοδιώτερα, ταῖς ἑξῆς στροφαῖς, αἱ ὁποίαις ἴσως δὲν ἐγράφθηκαν εἰμὴ ὡς δοκίμιον Μέτρου·

Φωνοῦλα μὲ πίκρα μὲ κράζει·
Ἐκύτταξα ἀπάνου καὶ κάτου·
Πετειέται κρεβάτι θανάτου,
Κλειοῦν θύραις, ἀνοίγουν, χωρὶς
Ν' ἀνοίξῃ, νὰ κλείσῃ κάνείς.

Ἀνοίγοντας, κλειῶντας, οἱ θύραις
Κάμμιὰ δὲν ἐκάναν ἀντάρα·
Μὲ πιάνει μεγάλη τρομάρα·
«Ἄχ!» κάνει τὸ στόμα νὰ πῇ,
Καὶ βγαίνει χαμένη φωνή.

Παγαίνει τὸ πόδι 'ς τὴ θύρα,
Ποῦ κλειέται καὶ πλειὰ δὲν ἀνοίγει·
Ξετρέχει 'ς τὴν ἄλλη νὰ φύγῃ,
Καὶ κλειέται καὶ φθάνει μ' ὁρμὴ
Σ τὴν τρίτα καὶ κλειέται κι' αὐτή.

Σημ. Ἐκδ. Κερκ. 1859).

Ποτὲ δὲν τά χει εἰς τὴ φυγή του ἀνάρια·
Ἐδῶ ἐκεῖ, μπρὸς ὀπίσω, ἀπάνου κάτου.
Βαροῦν ὅμοια τὴν πλάκα ὀχτὼ ποδάρια,
Τρέχουν ἴσια, καὶ ἀκούονται τὰ δικά του.
Νὰ φύγῃ μιὰ στιγμὴ τ' Ἅδη τὰ χνάρια
Σπρώχνει μάταια μακρύο τὸ πήδημά του,
Σὰν τ' ἄστρο ποῦ γοργὰ τὸ καλοκαῖρι
Χύνεται πέντε δέκα ὀργυιαῖς ἀστέρι.

Ἔτσι ἐνωμένοι ἐκάμανε τριάντα
Φοραῖς τὴν ἐκκλησιὰ ποῦ βοὴ στέρνει.
Σὰ νά χε μέσα θυμιατὰ σαράντα,
Μυρωδιὰ λιβανιοῦ τὴ συνεπαίρνει.
Πάντα μὲ βία τὸ τρέξιμο, καὶ πάντα
Ὁ ζωντανὸς τ' ἀραχνιασμένα σέρνει.
Σκύφτουν, πολὺ κρυφομιλοῦν, καὶ σειέται
Τὸ βαμπάκι ποῦ λὲς καὶ ξεκολλειέται. 1)

Ἄχ! ποῖος εἶδε τὰ χέρια νὰ σηκώνῃ
Ἡ Παναγία, τὰ μάτια της νὰ κλείσῃ;

1) «Εἰς τὸ χειρόγραφο τοῦ Λάμπρου εὑρίσκεται ἡ ἑξῆς στροφή.

Κ' ἐνῷ τὸ στόμα ἀνοιγοκλεῖ
Ποῦ μοῦ ἔσταξε φαρμάκι,
Σ τὰ χείλη του ἀναδεύεται
Τὸ νεκρικὸ βαμπάκι.» (Σημ. Ἐκδ. Κερ. 1859).

Ἄχ! ποῖος εἶδε τὸ Πάσχα αἷμα νὰ ἱδρώνῃ
Ὁ Χριστός, καὶ παντοῦ νὰ κοκκινίσῃ;
Τί συμφορὰ τὴν ἐκκλησιὰ πλακώνει,
Ὁποῦ τὴν ἴδια μέρα εἶχε βροντήσῃ
Ἀπὸ τόσαις χαραῖς καὶ ψαλμῳδίαις,
Ποῦ χε ἀντιλάμψῃ ἀπὸ φωτοχυσίαις!

Βρίσκεται 'ς τ' Ἅγιο Βῆμα, ἀνατριχιάζει,
Καὶ πέφτει ὁμπρός τους γονατιστὸς χάμου.
Μὲ τρομάρα κυττάει καὶ τοὺς φωνάζει·
«Σᾶς γνωρίζω· τί θέλτε; Εἶστε δικά μου.
»Τοῦ καθενὸς τὸ πρόσωπο μοιάζει·
»Ἀλλὰ πέστε τί θέλετε ἔτσι κόντά μου;
»Συχωρᾶτε, καὶ πάψτε.— Ἀμέτε πέρα.
»Δὲν εἶναι ἀκόμα παρουσία Δευτέρα.»

»Ὦ κολασμένα, ἀφῆτε μου τὰ χέρια.»
Χείλη μὲ χείλη τότε ἐκολλῃθῆκαν·
Ὅσα ἐδῶσαν, φιλιά, τόσα μαχαίρια
Σ τοῦ δυστυχῆ τὰ φιλοκάρδια ἐμπῆκαν.
Ἀφοῦ 'ς τὸν κόσμο ἐλάμψανε τ' ἀστέρια,
Τέτοιου τρόμου φιλιὰ δὲν ἐδοθῆκαν
Φτυοῦνε τὰ χείλη σὰν ἀπὸ φαρμάκι·
Μέσα τοῦ ἐμπῆκε τὸ νεκρικὸ βαμπάκι.

Στέκει σὰ μάρμαρο ὡς ποῦ ξημερώνει,
Κ' εἶναι φευγάτοι οἱ πεθαμένοι νέοι.
Τὴν τρομασμένη κεφαλὴ ψηλώνει,
Καὶ βαριὰ νεκρολίβανα ἀναπνέει.
Τέλος πάντων τὰ μάτια ἄγρια καρφώνει
'Σ ταῖς δάφναις, καὶ πολληώρα ἔπειτα λέει,
»Σῦρε,σημεῖο χαρᾶς,» καὶ φουχτωμένο
Μὲ τὰ δυό, τὸ χτυπάει 'ς τὸ Σταυρωμένο.

«Κόλαση; τὴν πιστεύω· εἶναι τη· αὐξάνει,
»Κι' ὅλη φλογοβολάει 'ς τὰ σωθικά μου.
»'Απόψε Κάποιος, ποῦ ὅ,τι θέλει κάνει,
»Μῶστειλε ἀπ' τὸ μνῆμα τὰ παιδιά μου.
»Χωρὶς νὰ τὴ γνωρίζω ἐχθὲς μοῦ βάνει
»Τὴ θυγατέρα αἰτχρὰ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου.
»Δὲ λείπει τώρα πάρεξ νὰ χαλάση
»Τὸν Ἑαυτό του, γιατί μ' ἔχει πλάση.»

Σηκώνεται καὶ πέρνει τὴν πεδιάδα,
Σχίζει κάμπους καὶ δάση, ὄρη λαγκάδια·
'Σ τὰ μάτια του εἶναι μαύρη ἡ πρασινάδα,
Τὰ νερὰ καὶ τὰ δέντρα εἶναι μαυράδια·
Χύνεται μὲ μεγάλη ὀγληροράδα,
Καὶ γύρου ἂς εἶναι ὅτι θωρεῖ σκοτάδια·
Κι' ἀκόμη λέει πῶς κυνηγειέται, ἀκόμα
Τὰ βαιμπάκια τοῦ χάρου ἀκούει 'ς τὸ στόμα.

Ἔτσι ὁ φονιᾶς ποῦ κρίματα ἔχει πλήθια,
Ἐὰν φθάσῃ νὰ τοῦ κλείσῃ τὸ μάτι,
Βγαίνουν μαζὶ καὶ τοῦ πατοῦν τὰ στήθια
Οἱ κρυφὰ σκοτωμένοι, αἷμα γιομᾶτοι.
Μεγαλόφωνα κράζοντας βοήθεια
Γυμνὸς πετιέται ὀχ τὸ ζεστὸ κρεβάτι,
Κ' ἔχει τόση μαυρίλα ὁ λογισμός του,
Ποῦ μὲ μάτια ἀνοιχτὰ τοὺς βλέπει ὁμπρός του 1).

1834

---

1) «Τούτης τῆς στροφῆς ἡ εἰκόνα εὑρίσκεται διαφορετικὰ περαστημένη εἰς τοὺς ἑξῆς στίχους·

Γιατί ἐνῷ περπατεῖ καὶ παραδέρνει
Ὅπου δὲν εἶναι παρὰ κλωνάρια,
Ὁ παραλογισμός του ὁμπρός του φέρνει
Τ' ἄθλια τοῦ κρίματός του ἀπομεινάρια». (Σ. Ε. Κ. 1859·

Η ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

26

Ὁ παπᾶς γιὰ τὸ γάμο ὅλα ἑτοιμάζει,
Κ' εἶναι ἀναμμένα τὰ κεριὰ τοῦ γάμου·
Ὁ Λάμπρος τρομασμένος τήνε κράζει·
«Σήκω δυστυχισμένη, ἔλλα κοντά μου.»
Εἰς τὴ φωνὴ τοῦ Λάμπρου ἀνατριχιάζει,
Καὶ παρευθὺς σηκόνεται ἀπὸ χάμου,
Καὶ τραγουδάει, καὶ τραγουδῶντας κλαίει·
Καὶ αὐτός, «Μὴν κλαῖς, μὴν τραγουδᾷς,» τῆς λέει.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

27

Καὶ ἐξεψύχησε ὁ Λάμπρος μὲ τὸ στόμα ὁλάνοιχτο, ὄχι εἰς τὴν ἀνάπαψη τοῦ Κυρίου. Ἀλλὰ ποῖος θὰ τοῦ κλείση τὰ μάτια; Ποῦ εἶναι ἡ Μαρία, ἡ δύστυχη Μαρία; Αὐτὴ λείπει ἀπὸ τὰ χαράματα. Ἐπεριπλανᾶτο εἰς τὸν κάμπο μονάχη χομογελῶντας, καὶ οἱ ἀχτῖνες τοῦ ἡλίου, ὁποῦ ἀνατέλλοντος ἐκαλοῦσε τοὺς θνητοὺς νὰ χαροῦν τὴ ζωή, ἀναγάλλιαζον μέσα εἰς ὅλα τὰ ἡσυχώτατα νερὰ τῆς ἐρημίας· ὁλόστρωτη ἀκίνητη ἦταν ἡ μέση τῆς λίμνης ὡσὰν γαλάζια κόρη ὀρθαλμοῦ, ποῦ μένει ἀτάραχη, ὅταν τοῦ μέλλοντος μέριμνα δὲν ἔρχεται νὰ τὴν πειράξη. Ἀλλὰ εἰς τὴν ἄκρη τῆς λίμνης ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σκόρπια τὰ δέντρα ποῦ τὴν ἐτριγύριζαν, ἐξαναφαίνονταν εἰς τὸ μάτι ἀπαράλλαχτα ὅπως εἶναι. Ἡ μαύρη Μαρία ἐπλησίασε αὐτοῦ, ἀφοῦ ἐγύρισε ὅλα ἐκεῖνα τὰ μέση, καὶ βλέποντας τὰ ἀντικείμενα ἐκεῖ μέσα νὰ ἀντανακλῶνται, εἰς τὸ τυφλωμένο λογικό της, ἐφαντάσθηκε ὅτι ἐκεῖνος ἦτον ἄλλος κόσμος· ἐκοντοστάθηκε, καὶ ὑψώνοντας τὰ μακριά της χέρια καὶ δείχνοντας εἰς τὴν ὄψη της τὸ χαμόγελλο τῆς τρέλλας, ἐμουρμούρησε εἰς τὰ χείλη της. « Ἐκεῖνος βέβαια δὲ νὰ εἶναι κόσμος καλύτερος ἀπὸ τοῦτον, κ' ἐγὼ θὰ ἑτοιμα-

σθῶ νὰ πάω ἐκεῖ. Θὰ ἰδῶ, τάχα, θὰ ἰδῶ ἂν κ' ἐκεῖ πέρα δὲν θὰ εὑρεθῇ οὔτε ἕνα χέρι ἐλεημονητικὸ νὰ ἁπλωθῇ πρὸς ἐμένα. Γιατὶ εἰς τὴ γῆ τούτη ἔχω τόσους καιροὺς ὁποῦ διαβαίνω ξιππασμένη ἀνάμεσα εἰς τόσα προσώπατα ξένα, ὡς νὰ εἶχα πρωτοφανῇ τώρα ὁμπροστά τους. Θὰ πάω ἐκεῖ πέρα· ἂς στολισθῶ λοιπὸν ὅσο μπορέσω καλύτερα, μὴ μὲ καταφρονέσουν οἱ νέοι ξένοι ἐκεῖ κάτω.»

Ἔτσι λέγοντας ἅπλωσε τὰ λιγνὰ δάχτυλα εἰς κάτι ἀγριόχορτα, ὁποῦ ἐφύτρωναν εἰς τὴν ἐρημία, ἔπλεξε μὲ αὐτὰ ἕνα στεφάνι εἰς τὴν τρισάθλια κεφαλή της, ἔβαλε εἰς τὸ λαιμό της τὴν πολυστέναχτη πλεξίδα,

Καὶ εἰς τὸ κῦμα, ποῦ βλέπει ὡς τὸν καθρέφτη,
Ξανακυττάει, χαμογελάει, καὶ πέφτει.

28

Καὶ βλέπει μέσα 'ς τὰ νερὰ καθάρια
Ἄλλος λάμπει οὐρανός, ἄλλα κλωνάρια.

29

«Σκύφτω ἐδῶ μέσα, καὶ ξανοίγω ὁμπρός μου
»Ἀναπάντεχα μέρη ἀλλουνοῦ κόσμου».

30

Ἡ Μαρία, ἐνῷ πηγαίνει νὰ καταποντισθῇ, κυττάζει κατὰ γῆς καὶ βλέποντας τὸν ἥσκιο της λέει· Ἐσὺ λοιπὸν θέλεις

νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς ; σοῦ ἐβάρυνε λοιπὸν ἡ ζωὴ εἰς τοῦτο τὸν κόσμο. Ποία εἶσαι σύ ; Δὲ θυμοῦμαι νὰ σ' ἔχω ἰδῇ ποτέ μου· καὶ εἶναι πολὺ παράξενο νὰ μὲ ἀκολουθᾷς τώρα ποῦ εἶμαι τόσο δυστυχισμένη· φαίνεσαι ὡσὰν μία τρελλὴ αὐτοῦ κατὰ γῆς· φυλάξου ἀπὸ τοὺς ἄντρες, ἀπὸ τὰ εὐωδισμένα λούλουδα ὁποῦ αὐτοὶ βαστοῦν εἰς τὸν κόρφο τους γιὰ νὰ μαγεύουν, ἀπὸ τὰ ψιθυρίσματά του, ἀπὸ ταῖς κρυφαῖς ματιαῖς...

31

Ἐμελλε νὰ τελειώσῃ τὸ ποίημα μὲ τὴν ἀκόλουθη παρομοίωση εἰς τὴν ὁποίαν ἐπαρασταίνετο ἡ τύχη τοῦ Λάμπρου, τῆς γυναικός του, καὶ τῶν τέκνων τους.

Ἦταν ἀδύνατο δέντρο εἰς ἕνα δάσος, κι' ἄπλωσε τὰ κλωνάρια του εἰς ἄλλο δέντρο· τέσσερα βλαστάρια ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸν κορμό του· ἐπέρασε τὸ ἀστροπελέκι καὶ δὲν ἄφησε ἄλλο εἰμὴ τὸ χῶμα, ὅπου εἶχαν ῥιζώσῃ.

Καὶ δὲν ἔμεινε μήτε ἕνα κλωνάρι,
Φιλέρημο πουλάκι νὰ καθήσῃ,
Τὸ βράδυ, τὴν αὐγή, νὰ κελαϊδήσῃ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

32

Σ' τὴν κορυφὴ τῆς θάλασσας πατῶντας
Στέκει, καὶ δὲ συγχίζει τὰ νερά της,
Ποῦ 'ς τὰ βάθη του μέσα ὁλόστρωτα ὄντας
Δὲν ἔδειχναν τὸ θεῖον ἀνάστημά της.
Δίχως αὔρα νὰ πνέῃ, φεγγοβολῶντας
Ἡ ἀναλαμπὴ τοῦ φεγγαριοῦ κοντά της
Συχνότρεμε, σὰ νά χε ἐπιθυμήσῃ
Τὰ ποδάρια τὰ θεῖα νὰ τῆς φιλήσῃ.

33

Κείθενε μὲ τὸ μάτι ὅποιος γυρεύει
Γιὰ νὰ ἰδῇ τὴ θωριὰ μακρυσμένη,
Τῆς Ἀφρικῆς τὴ θάλασσα ἀγναντεύει
Πάντα ἀφράτη καὶ πάντα ἀγριωμένη.

34

Θανάτου ἐτιά, ποῦ τὰ κλωνάρια γέρνεις
Σ' τὴν κατοικιὰ τὴν ὕστερη τ' ἀνθρώπου.

35

Ἐὰν τὴν ἄκρην του ὁ ζέφυρος δὲ γγίζει,
Στέλνει ἀκίνητον ἥσκιο ὁποῦ μαυρίζει.

36

Εἰς τὴν ἅρπα γλυκὰ γέρνει τὸ στῆθος.

37

Καὶ φωνάζει· «Ὦ Παρθένα, ὦ Ψυχοσώστρα!»

ΠΟΘΟΣ

Ἄχ ! νἄσουνα μαζί μου,
Ἀγάπη μου Μερτοῦλα,
Σὲ τούτη τὴ βαρκοῦλα
Μὲ τἄσπρο τὸ πανί.

Ἄχ! νἄσουνα μαζί μου!
Μὲ σὲ νὰ φύγω ἀπό δω,
Ποῦ ἡ νιότη μου σὰ ρόδο
Γιὰ σὲ θὰ μαραθῇ.

Μονάχα τότε οἱ δυό μας,
Μέσ' 'ς τοῦ πελάου τ' ἀγκάλαις,
Χωρὶς μαρτύριαις ἄλλαις,
Πάρεξ τὸν οὐρανό.

'Ελεύθερο ἕνα δάκρυ
Μὲ σένα ἤθελε χύσω,
Στὸ πέλαο ἤθελ' ἀφήτω,
Μὲ σὲ ἕνα στεναγμό.

Καὶ τὰ κακὰ τοῦ ψεύτη
Θυμούμενοι τοῦ κόσμου,
Ταῖς δυστυχιαῖς μας, φῶς μου,
Καὶ κάθε συμφορά,

'Αποσταμένοι ναύταις,
Μακρυὰ ν' ἀναπαυθοῦμε,
'Στοῦ πέλαγου νὰ βροῦμε
Τὴν ἔρμη ἀγκαλιά.

. . . . . .

ΩΔΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗ

Γλυκύτατη φωνὴ βγάν' ἡ κιθάρα,
Καὶ σὲ τούτη τὴν ἄφραστη ἁρμονία
Τῆς καρδιᾶς μου ἀποκρίνεται ἡ λαχτάρα·

Γλυκέ φίλε, εἶσαι σύ, ποῦ μὲ τὴ θεία
Ἔκσταση τοῦ Ὀσσιάνου, εἰς τ' ἀκρογιάλι
Τῆς νυχτὸς ἐμψυχοῖς τὴν ἡσυχία 1)

Κάθισε γιὰ νὰ ποῦμε ὕμνον 'ς τὰ κάλλη
Τῆς Σελήνης· αὐτὴν ἐσυνηθοῦσε
Ὁ τυφλὸς ποιητὴς συχνὰ νὰ ψάλλῃ.

Μοῦ φαίνεται τὸν βλέπω ποῦ ἀκουμβοῦσε
Σὲ μίαν ἐτιά, καὶ τὸ φεγγάρι ὡστόσο
Σ τὰ γένεια τὰ ἱερὰ ἐλαμποκοποῦσε.

Ἀπ' τὸ Σκοπό, νάτο, προβαίνει· ὦ πόσω
Σὺ τὴν νύχτα τερπνὰ παρηγορίζεις!
Ὕμνο παθητικὸ θὲ νὰ σοῦ ὑψώσω.

1) Παραλλαγ: Ἐμψυχώνεις τερπνὰ τὴν ἡσυχία.

Παθητικὸ σὰ ἐσένα, ὅταν λαμπίζῃς
Στρογγυλό, μεσουράνιο, καὶ τὸ φῶς σου
Σὲ ταφόπετρα ὁλόασπρη ἀποκεμίζῃς.

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ [1]

Ἔλαμπε ἀχνὰ τὸ φεγγαράκι, εἰρήνη
Ὅλην, ὅλη τὴν φύση ἀκινητοῦσε,
Καὶ μέσα ἀπὸ τὴν ἔρημη τὴν κλίνη
Τ' ἀηδόνι τὰ παράπονα ἀρχινοῦσε,
Τριγύρω γύρω ἡ νυχτικὴ γαλήνη
Τὴν γλυκύτατη κλάψα ἠχολογοῦσε·
Ἀπάντεχα βαθύς ὕπνος μὲ πιάνει,
Καὶ ὀμπροστά μου ἕνας γέροντας μοῦ ἐφάνη.

Στὸ ἀκρογιάλι ἀναπαύοτουν ὁ γέρος·
Σ' τὰ παλαιὰ τὰ ῥοῦχα τὰ σχισμένα

1) «Σκοπὸς τοῦ ποιήματος ἦταν νὰ παραστήσῃ τὴ σκιὰ τοῦ Ὁμήρου ὁποῦ ἐπρόσταζε τὸν ποιητὴ νὰ γράφῃ τὴ δημοτικὴ γλῶσσα.» (Σ. Ε. Κ. 1859).

Γλυκὰ γλυκὰ τὸ φύτημα τοῦ ἀέρος
Τ' ἀριὰ μαλλιά του ἐσκόρπαε τ' ἀσπρισμένα 1),
Κι' αὐτὸς εἰς τὸ πολύαστρόν τοῦ αἰθέρος
Τὰ μάτια ἐστριφογύριζε σβυσμένα,
'Αγάλι γάλι ἐσηκώθη ἀπὸ χάμου,
Καὶ ὡσὰν νά χε τὸ φῶς του ἤλθε κοντά μου. 2)

---

1) Παραλλαγ. 'Εκινοῦσε τὸ φύσημα τοῦ ἀέρος
Τ' ἀριὰ τὰ μαλλιά του ὅλ' ἀσπρισμένα.

2) 'Εδῶ ἴσως εἶναι κατάλληλος τόπος γιὰ νὰ βαλθῇ τὸ ἀκόλουθο κομμάτι, ἀπὸ τὰ πρῶτα τοῦ ποιητῆ :

Κάθε ρεῖθρο ἐρωτεμένο,
Κάρε αὔρα καθαρή.
Κάθε δέντρο ἐμψυχωμένο
Μέ τὸ φλίθλισμα ὁμιλεῖ·

Κι' ὅπου πλέον μοναχιασμένοι
Εἶναι οἱ βράχοι σιγαλοί,
Μ ῆ ν ι ν ἄ ε ι δ ε, θὲ ν' ἀκούσῃς
Νὰ σοῦ ψάλλῃ μιὰ φωνή.

Καὶ σὺ ἀκόλουθα τὸ στίχο,
. . . . . γιὰ νὰ ἰδῇς,
Ἂν γνωρίζῃ τὴ φωνή σου
'Ο τυφλὸς ὁ ποιητής.

ΕΙΣ ΜΑΡΚΟ ΜΠΟΤΣΑΡΗ

Ἡ Δόξα δεξιὰ συντροφεύει
Τὸν ἄντρα, ποῦ τρέχει μὲ κόπους
Τῆς Φήμης τοὺς δύσβατους τόπους,
Καὶ ὁ Φθόνος τοῦ στέκει ζερβιά,
Μὲ μάτια μὲ χείλη πικρά·

Ἀλλ' ὅποτε ἡ μοῖρα του γράψῃ,
Τὸν δρόμον τοῦ κόσμου νὰ πάψῃ,
Ἡ Δόξα καθίζει μονάχη
Στὴν πλάκα τοῦ τάφου λαμπρή,
Καὶ ὁ Φθόνος ἀλλοῦ περπατεῖ.

Στὴν πλάκα τοῦ Μάρκου καθίζει
Ἡ Δόξα λαμπράδες γιομάτη·
Κλεισμένο γιὰ πάντα τὸ μάτι,
Ὁποῦ χε πολέμου φωτιά·
Ἐλᾶτε ν' ἀκοῦστε παιδιά!

Σοφοὶ λεξιθήραις μακρύα,
Μὴ λάχῃ σᾶς βλάψω τ' αὐτία·
Τρεχᾶτε 'ς τὰ μνήματα μέσα,
Καὶ ψάλτε μὲ λόγια τρελλά·
'Ελᾶτε ν' ἀκοῦστε, παιδιά!

Τὸ λείψανο, ποῦ χε γλυτώστῃ
'Ο Πρίαμος μὲ θρήνους, μὲ δῶρα,
'Εγύριζε ὀπίσω τὴν ὥρα
Ποῦ πέφτει 'ς τὴν ὄψη τῆς γῆς
Τὸ φῶς τὸ γλυκὸ τῆς αὐγῆς.

'Εβγῆκαν μαζὶ τῆς θλιμμένης
Τρωάδας ἀπ' ὅλα τὰ μέρη
Γυναῖκες, παιδάκια καὶ γέροι,
Θρηνῶντας, νὰ ἰδοῦν τὸ κορμὶ
Ποῦ χάνει γι' αὐτοὺς τὴν ψυχή.

Κλεισμένο δὲν ἔμεινε στόμα
'Απάνου 'ς τοῦ Μάρκου τὸ σῶμα·
'Απέθαν', ἀπέθαν' ὁ Μάρκος·
Μιὰ θλίψη, μιὰ ἄκρα βοή,
Καὶ θρῆνος καὶ κλάψα πολλή.

. . . . . .

Παρόμοια ἠχὼ θὰ λαλήσῃ,
Τοῦ κόσμου τὴν ὕστερη 'μέρα,
Παντοῦ 'ς τὸν καινούριον ἀέρα·
Παρόμοια 'ς τοὺς τάφους θὰ ἐμβῇ,
Νὰ κάμῃ καθένας νὰ ἐβγῇ.

ΝΕΚΡΙΚΗ ΩΔΗ

'Απ' αὐτά, ποῦ σοῦ ἐχύσαν ἀπάνου,
Ἕνα παίρνω θανάτου λουλοῦδι,
Καὶ πικρὰ τὸ στερνό σου τραγοῦδι,
Γλυκέ υἱὲ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀρχινῶ.
Ἔχει ἀπείραχτο χρῶμα το φύλλο,
Ὅπως ἤτανε ζῶντας τὸ χεῖλο,
Ποῦ τῆς νιότης γλυκὰ τὸ λουλοῦδι
'Εγελοῦσε δροσάτο, λαμπρό·
Τώρα ἐσβύσθη, κι' ἀργὰ τὸ τραγοῦδι
Τὸ στερνό σου μὲ κάνει νὰ πῶ.

Τοῦ Μαΐου ῥοδοφαίνεται ἡ μέρα,
Ποῦ ὡραιότερη φύση ξυπνάει,

Καὶ τὴν κάνουν λαμπρὰ καὶ γελάει
Πρασινάδες, ἀχτῖνες, νερά·
Ἄνθη κι' ἄνθη βαστοῦνε στὸ χέρι
Παιδιὰ κι' ἄντρες, γυναῖκες καὶ γέροι·
Ἀσπροεντύματα, γέλια, καὶ κρότοι,
Ὅλοι οἱ δρόμοι γιομᾶτοι χαρά·
Ναὶ χαρῆτε τοῦ χρόνου τὴ νιότη,
Ἄντρες, γέροι, γυναῖκες, παιδιά.

Πλέκει ὁ δύστυχος ἕνα στεφάνι
Καὶ ἀπὸ πάνου του ἡ μάννα του γέρνει·
«Πάντα ἡ τύχη ἀπ' αὐτὰ νὰ σοῦ σπέρνῃ,
»Καὶ γιὰ σὲ νά ναι ὁ χάρος ἀργός.»
Πῶς μὲ λύπη θωρεῖ τὸ στεφάνι ;
Ξάφνου ἰδοὺ 'ς τὸ κεφάλι τὸ βάνει
Καὶ πηδῶντας τὴ μάννα του κράζει,
Καὶ χορεύει 'ς τὴ μάννα του ὁμπρός·
«Βγάλ' το, μάτια μου,» ἡ μάννα φωνάζει,
Δὲ μ' ἀρέσει, ὄχι ἐκειὸς ὁ χορός.»

Ἀλλὰ ἀνήσυχα ὑψώνει τὰ μάτια,
Λὲς καὶ κἄτι 'ς τὰ Οὐράνια γυρεύει,
Ὅμως πάντα χορεύει, χορεύει,
Μὲ θυμό, μὲ λαχτάρα πολλή·

(Τὰ μουγκρίσματα τοῦ θανάτου ἀγροικόντανε μακρόθεν)

Φύσα, φύσα, καὶ σκόρπησε, ἀέρα,
Τὰ μουγκρίσματα αὐτὰ τὰ βαθιά·
Δὲν ἀκούει· 'ς τὸν ἀστρώδην αἰθέρα
Βασιλεύει γλαυκὴ σιγαλιά.

Η ΦΑΡΜΑΚΩΜΕΝΗ Σ ΤΟΝ ΑΔΗ

Ἄδη μαῦρε, χαιρετῶ σε!
Δὲν ἐχάρηκε ποτὲ
Μάτι ἀνθρώπου γιὰ τὸν ἥλιο
Καθὼς τώρα ἐγὼ γιὰ σέ.» 1)

1) Παραλλαγή: Τὸ νέο χῶμα ἀραχνιασμένο
Πέφτω χάμου καὶ φιλῶ·
Ἔρμα σπίτια τοῦ θανάτου,
Πόσο ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ!

(Μὲ τὸ ἀραχνιασμένο στόμα
Τὰ νέα χώματα φιλῶ
Ἔρμα σπίτια τοῦ νεκρῶνε,
Πόσο ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ!)

»Ἀπὸ κεῖ, ποῦ λίγη ἀγάπη,
Κ' εἶναι πλάνεμα πολύ,
Σὲ λιγάκι θὰ κατέβῃ
Ὁ ἔρωτάς μου νὰ μ' εὑρῇ.»1)

»Χωρίς . . . . .
Τ' ὄμορφ' ἄστρο τῆς αὐγῆς,
Ἄδεια κι' ἄφωνη καὶ μαύρη 2)
Ἡ Παράδεισω τῆς γῆς.»

Τέλος βρίσκομαι 'ς τὸν Ἅδη,
Καὶ τὰ σπίτια του πατῶ·
Χρυσᾶ σπίτια, χαιρετῶ σας,
Καὶ τὴ σκόνη σας φιλῶ.

Χρυσᾶ σπίτια χαιρατῶ σας!
Ξάφνου κ' ἐλαφρὰ πατῶ σας.
Καρδιακὰ σᾶς χαιρετῶ!

Πέφτω μὲ τὸ στόμα κάτου,
Χρυσᾶ σπίτια τοῦ θανάτου,
Καὶ τὸ χῶμα σας φιλῶ.

1) Παραλλαγή: Τώρα πλάκωσε ὁ χρυσός μου,
Νά ναι πάντα ἐδῶ μ' ἐμέ·
Ἐδῶ κάτω πλάσμα τέτοιο
Δὲν ἐφάνηκε ποτέ·
Ἐδῶ κάτω ἀχνάρι τέτοιο
Δὲν ἐστάθηκε ποτέ.

2) Παραλλαγή: Ἄδεια κι' ἄλαλη καὶ μαύρη

»Μ' ἔχει σήμερα μηνύση·
Λίγην ὥρα ἀκόμα ζῶ,
Κ' ἐκατάπια τὸ φαρμάκι
Σὰν ἀθάνατο νερό.»

«Ὄνειρο κογτὸ γιὰ μένα
Νιότη, ἀγάπη καὶ ζωή·
Ὅλα ὀνείρατα 'ς τὸν κόσμο·
Ναί, καὶ ὁ θάνατος τὰ λυεῖ.»

»Πῶς εὐθὺς δὲν κατεβαίνεις;
Πῶς ἀργεῖς, γλυκειὰ ψυχή;
Ἄχ! τὸ ψυχομαχητό σου
Θέλ' εἶν' ἄγριο καὶ βαρύ.»

Τέτοια, ὁμπρὸς 'ς τοὺς ἤσκιους ὅλους
Ἐζυπνοῦσε τοὺς ἠχοὺς
Τὸ τραγοῦδι ἐρωτεμένο,
Καὶ τοὺς ἔκανε γλυκούς. 1)

1 Παραλλαγή: Ὅλοι οἱ ἴσκιοι ἀκοῦν κυττῶντας
Τ' ἀχνὸ μέτωπο τῆς νιᾶς,
Ὁποῦ ἐτρέμαν τὰ λουλούδια
Τὰ λευκὰ τῆς παρθενιᾶς.
Ἤτανε προσηλωμένοι
Εἰς τὸ μέτωπο τῆς νιᾶς.

Ἐκυττούσανε τὰ χέρια
Καὶ τὸ μέτωπο τῆς νιᾶς,
Ὅπου ἐτρέμαν τὰ λουλούδια
Τὰ λαμπρὰ τῆς παρθενιᾶς.

Ξάφνου ὁ Ἅδης μουρμουρίζει·
Ἔπαψ' ἡ γλυκειὰ φωνή·
Πέφτει τ' ὄμορφο κοράσι
Σ τὴν ἀγκάλη τοῦ ἐραστῆ. 2)

1833

---

2) Παραλλαγή. Ξάφνου ὁ Ἅδης μουρμουρίζει,
Ξάφνου ἐστάθηκε ἡ φωνὴ
Τῆς παρθένας, ὁποῦ πέφτει
Σ τὴν ἀγκάλη τοῦ ἐραστῆ.

Τ' ὄμορφο κοράσι πέφτει
Σ τὴν ἀγκάλη τοῦ ἐραστῆ.

Σὰν τ' αὐλάκι 'ς τὴν πεδιάδα
Τὴν ἀνθούσιμη κυλᾷ,
Λίγη παίρνοντας μοσχάδα,
Πολλὴ ἀφίνοντας δροσιά.

Καὶ τὸ πᾶν κατασωπαίνει
. . . . . .
Οὐδὲ φύλλο, οὐδὲ ζωύφι,
Οὐδὲ ρεῦμα, οὐδὲ πνοή.

ΝΕΚΡΙΚΗ ΩΔΗ

Τὸ δῶμα τ' ὁλομόναχο
Βροντοῦσε ἀπὸ τραγούδια·
Σ τὰ χέρια καὶ 'ς τὸ μέτωπο
Ἐτρέμαν τὰ λουλούδια 1)
Τῆς κορασιᾶς ὁπ' ἔλαμπε
Σὰν τ' ἄστρο τῆς αὐγῆς.

Εἶναι ἀλαφρὸ τὸ χῶμά σου
Σὰν τῆς ἐλιᾶς τὸ φύλλο.

. . . . . .
Καὶ χωρὶς νὰ ξέρω πῶς,
Γιὰ τὸ θάνατο μιλοῦσε
Πῶς θὲ νά τανε γλυκός.

Μὴ μακρὺς καιρὸς μὲ βάλλῃ
Σ ἀλλουνοῦ τὴν ἀγκαλιά.

1) Παραλλαγή: Ἡ νέα πλάση ἐρωτεύεται
Σὰ δυνατὰ τραγούδια·
Στὸ μέτωπο σοῦ τρέμουνε
Τὰ ἐμπάρθενα λουλούδια.

Τρέμουν τὰ θεῖα 'ς τὸ μέτωπο
Τῆς παρθενιᾶς λουλούδια.

Σὰν τῆς δροσιᾶς τὸ στάλαμα·
Μὴ σοῦ βαρύνῃ ἂν χεῖλο
Ἀνθρώπου δώσῃ φίλημα
Σ τὴν πέτρα, ποῦ κρατεῖς.

Κι' αὐτὸς γελάει ποῦ σ' ἔβαλε
Τέτοια λαλιὰ 'ς τὸ στόμα,
Κι' ὁ κόσμος, ὁποῦ ἐτίμησες,
Πατῶντας του τὸ χῶμα,
Ἀναγαλλιάζει ἡ σπίθα του
Καὶ κατὰ σὲ πηδᾷ.

ΟΧΤΑΣΤΙΧΑ

Ἀγνώστων ποιημάτων.

Η ΕΛΛΑΔΑ

Ἡ Εὐρώπη τὴν κυττάει πῶς θὲ νὰ πράξῃ·
Τῆς Εὐρώπης κυττάει κατὰ τὰ μέρη·
Χωρὶς ὄψη τὸ πρόσωπο ν' ἀλλάξῃ,
Ἀπάνου εἰς τὴ ῥομφαία βάνει τὸ χέρι

Βασιλικά, καὶ μὲ πολέμιαν τάξη
Ἔκαμε νεῦμα, ὁποῦ ἔλεγε· Ἀκαρτέρει.
Καὶ κατὰ τὴν Ἀσία φριχτογυρίζει,
Τὸ δάχτυλο κινάει, καὶ φοβερίζει.

ΤΑ ΔΥΟ ΜΝΗΜΑΤΑ

Τρεῖς φοραῖς πολεμάει, καὶ μὲ τὴν τρίτη
Τὰ ἐγκόρδια προμηνύματα ἀκολουθάει·
Σταίνει δύο κυπαρίσσια ὀμπρὸς 'ς τὸ σπίτι,
Καὶ δύο μνήματα μαῦρα οἰκοδομάει·
Τὸ φῶς τοῦ λαμπροτάτου ἀποσπερίτη
'Σ τὰ ἐπιτύμβια κλαδιὰ λαμποκοπάει·
'Σ τὸ ἕνα λαμποκοπάει καὶ 'ς τ' ἄλλο μνῆμα,
Καὶ γλυκὰ σέρνει κάτου ὁ ῥύαξ τὸ κῦμα.

ΤΟ ΚΟΠΑΔΙ

Στέκουν τὰ προβατάκια,—ὁποῦ τὸ μάτι
Γιὰ δαιδάλεα τὰ παίρνει ἀπὸ μακρύα,
Καί, ἀγκαλὰ καὶ κἀνένα ἐπεριπάτει,
Ἔλεγες ὅτι σφάλλει ἡ φαντασία·
Ἕως ὁποῦ 'ς τὴν κοιλάδα, ἄνθια γεμάτη,
Τρέχουνε δύο μὲ δύο, καὶ τρία μὲ τρία,
Καὶ 'ς ὅλα τῆς κοιλάδας τὰ περάσματα
Λαλοῦν κουδούνια, ἀντιλαλοῦν βελάσματα.

ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ 1)

Ἡ Κρήτη, λέγει, . . . ἡ γῆ ναι τῆς Ἀντρείας·
Γιὰ ξαναπές το, ἀντίλαλε ἱερὲ τῆς ἐκκλησίας.

Αἷμα ἂς γένῃ τὸ κρασὶ 'ς τοῦ γάμου τὸ ποτῆρι. 2)
. . . , Ὦ παλληκάρι, φεύγα·
Πάρε μιὰ φοῦχτα ἀπὸ τὴ γῆ τὴν ποθητή σου κ' ἔβγα.

1) «Φαντάζεται ὁ ποιητὴς ὅτι ἐνῷ ὅλοι οἱ Κερκυραῖοι ἑορτάζουν χαρμόσυνα τὸν ἐρχομὸ τοῦ νέου βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος διαβαίνει ἀπὸ την Κέρκυρα, ἕνας γέροντας Κρητικὸς ἀποστρέφεται τὴν κοινὴ χαρά, καὶ φεύγει εἰς ἕνα ξωκκλῆσι, καὶ αὐτοῦ κλαίει τὴ δουλεία τῆς μητρικῆς του γῆς.» (Σ. Ε. Κ. 1859).

2) Παραλλαγή: Ἂς γένῃ αἷμα τὸ κρασὶ 'ς τὸ νυμφικὸ ποτῆρι.

Ο ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Τρεῖς κόσμοι σφόδρα πολεμοῦν κ' οἱ τρεῖς ἀντρειωμένοι·
Ὁ τέταρτος, νά, φαίνεται 'ς τὰ μάτια, καὶ δὲν εἶναι 3).

3) «Ὁ ποιητὴς εἶχε σχεδιάσῃ ἕνα ποίημα, ὅπου ἔμπαινε ὁ Ἀνατολικὸς πόλεμος καὶ ἡ Ἐπανάστασις τῆς Ἠπείρου. Ἀπὸ αὐτὸ μᾶς μένουν οἱ δύο στίχοι, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸ ἐπίγραμμα, καὶ ὁ ἑξῆς :

Ἄχ! ποῦ ν' ὁ ὕπνος ὁ γλυκὸς καὶ τ' ὄμορφ' ὄνειρό του.

Ἐφαίνετο εἰς τὰ δάση τῆς Θεσσαλίας ἡ Σκιὰ τοῦ Ἀχιλλέα, πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ ποιητὴς ἔλεγε·

Ἡ πρώτη ποῦ σ' ἀγάπησε τοῦ κόσμου φαντασία,

κ' ἔκοβε κλαδὶ δάφνης κ' ἐστεφάνωνε τὸν πολεμιστὴ Χατζῆ Πέτρο». (Σ. Ε. Κ. 1859).

ΕΙΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΑΓΓΛΙΔΑΣ

1

(Μία φωνὴ 'ς ἕνα νησάκι)

Μὲ τἄ θη μας ἐμίσεψε·
Ναῦρ' ἄνθη σὰ γυρίση·
Ἑτοίμασέ τε, κ' ἔφθασε·
Δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀργήση·
Μὴν εἶναι κείνη πῶρχετα
Μὲ κάτασπρα πανιά ;

2

(Ἕνα Πνεῦμα)

Ἀθάνατε Φύλακα, ὅπου ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ θάλασσα σὲ βλέπουν καὶ μένεις σιμὰ

Τῆς ὄμορφης βασίλισσας τῆς ἀποκοιμισμένης,

ἄφησέ με νὰ κλείσω μέσα 'ς τὰ χέρια της τὸ στεφάνι τῆς κεφαλῆς μου γιὰ νὰ δοκιμάση αὐτή, ὅταν ξυπνήση, ὅση χαρὰ ἐγὼ αἰσθάνθηκα κυττάζοντάς την.

("Αλλο Πνεῦμα)

Περίσσια γλυκομίλητο νέο πνεῦμα τῆς θαλάσσης1),
Τ' ὄμορφο πλάσμα δὲν εἶναι 'ς τὸν ὕπνο βυθισμένο.

3

Τὸ χάσμα π' ἄνοιξ'ὁ σεισμὸς κ' εὐθὺς ἐγιόμισ' ἄνθη.

ΕΙΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΑΝΕΨΙΑΣ ΤΟΥ

Στὸν καθρέφτη, π' ἀκέριαν ἐδέχτη 1)
Τὴ γλυκειὰ τῆς παρθένας εἰκόνα,
Μὲ τοῦ γάμου στολαῖς καὶ κορῶνα,
Ῥήχνει τρεῖς ἡ παρθένα ματιαῖς,
Τρεῖς κινῶντας τριγύρου φοραῖς.

1) Παραλ. Εὐγενικὸ τῆς θάλασσας νέο πνεῦμα παινεμένο.
1) Παραλλαγή: Στὸν καθρέφτη π' ἀμέσως ἐδέχτη
Τὴ λαμπρὴ τῆς παρθένας εἰκόνα.

ΕΙΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΑΙΜΙΛΙΑΣ ΡΟΔΟΣΤΑΜΟ

1

Καὶ εἴδανε τὸ ξόδι σου μὲ τὴν κεροδοσιά του.

2

Στὴ θύρα τὴν ὁλόχρυση τῆς Παντοδυναμίας,
Πνεύματα μύρια παλαιά, πνεύματα μύρια νέα,
Σ' ἀκαρτεροῦν γιὰ νὰ σοῦ ποῦν πῶς ἄργησες νὰ φθάσῃς.

3

. . . . . τῆς ἡμέρας,
Π' ὁ τρίτος ἄνθιζε 'ς ἐσὲ θεοτικὸς Ἀπρίλης 2),
Μὲ τὴν ψυχὴ τρεμάμενη μέσ' 'ς τὴ χαρὰ τοῦ πόθου,
Ἄχ! σ' ἔσταινα βασίλισσα 'ς τῆς γῆς ταῖς εὐτυχίαις,
Ἐνῶ 'λαις ταῖς δοκίμαζα κυττῶντας τὴ θωριά σου.
Σ' τὴν πλάκα πέφτω 3), καὶ θαρρῶ πῶς δὲ θὰ σοῦ βαρύνῃ,
Παρθέν', ἀπὸ τὰ χείλη μου, κι' ἀπὸ τὰ γόνατά μου 4).

---

2) Παραλλαγή: Ὅπ' ἄνθιζεν ὁ τρίτος σου θεοτικὸς Ἀπρίλης.
3) Παραλλαγή: Σκύφτω 'ς τὴν πλάκα.
4) Παραλλαγή: Παρθέν', ἀπὸ τὸ γόνα μου κι' ἀπὸ τὸ φίλημά μου.

ΑΓΝΩΣΤΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

1

Ὄξω ἀνεβοκατέβαινε τὸ στῆθος, ἀλλὰ μέσα
Ἀνθίζει μὲ τοὺς κρίνους του παρθενικὸς ὁ κόσμος.
Αὐγή ναι κι' ἄστραφτε γλυκὰ σὰ 'ς τὴν ἀρχὴ τῆς πλάσης,
Κ' ἐκράτουνε τὰ κάτασπρα ποδάρια 'ς τὴ δροσιά της 1).

2

Κρατεῖ 'ς τὸ χόρτο τὰ κεριά, κεριὰ κομματιασμένα·
Οὐρανὸς δένεται κοὶ γῆ 'ς τὴν ὄμορφη ματιά της.

3

Δὲν εἶναι χόρτο ταπεινό, χαμόδεντρο δὲν εἶναι·
Βρύσαις ἁπλώνει τὰ κλαδιὰ τὸ δέντρο 'ς τὸν ἀέρα·
Μὴν καρτερῇς ἐδῶ πουλί, καὶ μὴ προσμένῃς χλόη·
Γιατὶ τὰ φύλλ' ἂν εἶν' πολλά, σὲ κάθε φύλλο πνεῦμα.

1) Παραλλαγ. Ἀκίνητα τὰ κάτασπρα ποδάρια 'ς τὴ δροσοῦλα.

Τὸ ψηλὸ δέντρ' ὁλόκληρο κ' ἠχολογᾷ κι' ἀστράφτει
Μ' ὅλους τῆς τέχνης τοὺς ἠχούς, μὲ τ' οὐρανοῦ τὰ φῶτα.
Σαστίζ' ἡ γῆ κ' ἡ θάλασσα κι' ὁ οὐρανὸς τὸ τέρας,
Τὸ μέγα πολυκάντηλο μέσ' 'ς τὸ ναὸ τῆς φύσης 2),

Κι' ἁρμόζουν διάφορο τὸ φῶς χίλιαις χιλιάδες ἄστρα,
Χίλιαις χιλιάδες ἄσματα μιλοῦν καὶ κάνουν ἕνα.
Σ τὸ δέντρο κάτου δέησιν ἔκαμ' ἡ βοσκοπούλα·
Τ' ἄστρα γοργὰ τὴ δέχτηκαν καθὼς ἡ γῆ τὸν ἥλιο.
Τὰ Σεραφεὶμ ἐγνώρισαν τὸ βάθος τῆς ἀγάπης,
Κι' ὁλόκληρ' ἡ Παράδεισω διπλῆ Παράδεισώ ναι.
Ποιὸς εἶχε πῆ ποῦ σοῦ μελλε, πέτρα, νὰ βγάλῃς ρόδο;

. . . . . .

Ἀλλὰ ποῦ τώρα βρίσκονται τὰ κάτασπρα ποδάρια;
Ποῦ ναι τὸ στῆθος τ' ὄμορφο, ποῦ τέτοιους κόσμους ἔχει;
Σ τ' ἀμπέλ' ἡ κόρη κάθεται καὶ παίζει μὲ τ' ἀρνί της.

2) Παραλλαγ. Τὸ δέντρο σπρώχνει ἀνάερα πολλαῖς κλαδιὰ χιλιάδες
Κ' ἐδῶ πουλὶ νὰ μὴ ζητᾷς, νὰ μὴ γυρεύῃς χλόη.
Φύλλα πολλὰ 'ς κάθε κλαδί, καὶ 'ς κάθε φύλλο πνεῦμα.
Κ' ἠχολογοῦσε κι' ἄστραφτε τὸ μέγα δέντρο κ' εἶχε
Ὅλους τῆς τέχνης τοὺς ἠχοὺς καὶ τ' οὐρανοῦ τὰ φῶτα.
Σαστίζ' ἡ γῆ κ' ἡ θάλασσα κι' ὁ οὐρανὸς τὸ θαῦμα.

4

Γιατ' ἡ ψυχή μου μῶλεγε συχνὰ 'ς τὸ στῆθος μέσα·
Σ τὸν κόσμο τὴν ἀγάπη σου παρὰ πολὺ μὴ βάνῃς,
Καὶ τ' ἄστρα μ' ὅλο τους τὸ φῶς κυττοῦν μ' ἐρωτεμένα,
Καὶ ῥόδο μέσα μου πολύ, κρίνος πολύς, ἀνθίζει.

5

Πολλαῖς φοραῖς σ' ἀγκάλιασα . . . . .
Πολλαῖς μὲ τὴν ἀγάπη μου καὶ μὲ τὸ πέταμά μου.

6

Πέταμα καὶ κειλαΐδισμό . . . . . .
Σ τὸν πολυαγαπημένο τους ἥλιο ποῦ βασιλεύει.

7

Τὰ διάφορα χρώματα τοῦ δειλινοῦ,
Ὁποῦ δὲν ἔχουν ὄνομα κ' ἔχουν περίσσια κάλλη.

8

Ὅσαις μακρυὰ παίρνουν μορφαῖς οἱ στροῦνοι 'ς τὸν ἀέρα.

9

Ἐδῶ δὲν ἔλειψε ποτὲ λουλοῦδι καὶ πουλάκι.

10

Μακρὺς ὁ λάκκος π' ἄνοιξε καὶ κλεῖ τὸ γίγαντά μου

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ Ο ΒΡΥΕΝΝΙΟΣ

ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ 1)

1

Ὁ Βρυέννιος ἄγρυπνος ἐνῷ ὁ ἐχθρός του κοιμᾶται·

«Καὶ σύ, ἀνθισμένο κλαδί, ὅπου αὐτὸς ἐκρέμασε τὸ σπαθί του, τοῦ κάκου μὲ προσκαλεῖς εἰς τὴ ζωὴ καὶ μοῦ δείχνεις τὸν τρόπο νὰ τὴ γλυτώσω. Ἂν ποτέ.....κάνω γλήγορα νὰ τὸν ξυπνήσω».

1) «Ἄννα ἡ Κομνηνὴ ἱστορεῖ ὅτι ὁ Ἀλέξιος, ὁ πατέρας της, στρατηγὸς τότε τοῦ προκατόχου του Νικηφόρου τοῦ Βοτανειάτου, ἐνῷ συνοδοιποροῦσε μὲ τὸν ἐπαναστάτη Νικηφόρο Βρυέννιο, δοῦκα τοῦ Δυρραχίου, τὸν ὁποῖον αὐτὸς εἶχε νικήσῃ καὶ κάμῃ αἰχμάλωτο, κοπιασμένος τοῦ δρόμου ἐπέζεψε, νὰ ἡσυχάσῃ ἀποκάτω εἰς πολύφυλλο δέντρο. Ὁ Βρυέννιος ἔμεινε ἔξυπνος, κ' ἐνῷ ἐσυλλογίζετο τὴ συμφορά του, σηκώνει τὰ μάτια καὶ βλέπει τὸ σπαθὶ τοῦ στρατηγοῦ κρεμάμενο ἀπὸ τὸ δέντρο, καὶ τοῦ

2

Ἔβλεπε εἰς πόση ματαιότητα εἶχε βυθισθῇ τὸ ἔθνος καὶ χαρακτηρίζει τὸν Ἕλληνα τοῦ καιροῦ του μὲ τὰ ἀκόλουθα λόγια·

«Καὶ τὸ θεῖον αἴσθημα, μὲ τὸ ὁποῖο πλησιάζει τὴ θεότητα, ὡς καὶ αὐτὸς μὲ ὅλους τοὺς ναούς του, εἶναι, καθὼς ὅλα τὰ ἄλλα,

Ἀπάνου 'ς τ' ἄδειο τῆς ψυχῆς πολύτιμο στολίδι».

ἔρχεται ὁ στοχασμὸς νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτό του φονεύοντας τὸν ἐχθρό του. «Καὶ ἴσως τὸ ἔκανε» λέγει ἡ ἱστοριογράφος «ἂν κάποια δύναμις ἄνωθε δὲν τὸν ἐμπόδιζε, ἡμερώνοντας τὴν ἐξαγριεμένη ψυχή του, ὥστε αὐτὸς ἔμεινε μὲ τὰ μάτια ἱλαρὰ προσπλωμένα εἰς τὸν Ἀλέξιο.»

Ὁ Σχιλλερ, εἰς τὴ Διατριβή του· «Πόσον ὠφελεῖ τὰ ἤθη ἡ φιλοκαλία», ἀναφέρει τούτην τὴν πρᾶξη, εἰς τὴν ὁποίαν, λέγει, ἡ φυσικὴ ὁρμὴ ἀναγνωρίζει Κριτὴ τὸ λόγο καὶ εὐθὺς εἰς αὐτὸν ὑποτάσσεται.

Ἡ παρατήρησι τοῦ σοφοῦ τῆς Γερμανίας, καὶ ἡ σκέψις ὅτι εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀνήθικον αἰῶνα ἔτυχε νὰ ἀνθίσῃ, κατὰ τὴν ἱστορικὴ μαρτυρία, τοῦτο τὸ ὑψηλὸ φρόνημα, ἐπαρακίνησαν τὸν Σολωμὸ νὰ σχεδιάσῃ ἕνα ποίημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἰδανοποιοῦσε τὸν Βρυέννιο, τὸν ἐπαράσταινε ὅτι αἰσθάνεται ὅλη τὴ διαφθορὰ τῆς ἐποχῆς του, καὶ ὅτι ἐνταυτῷ προαισθάνεται λαμπρότατα τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ ξεπεσμένου Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Θὰ κλείσω (μοῦ ἔλεγε ὁ ποιητὴς) εἰς τὴν ψυχή του τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδας.

Τοῦ συνθέματος τούτου, τὸ ὁποῖον ἀγνοῶ ἂν ὁ ποιητὴς ἐτελείωσε, δὲν σώζονται εἰς τὰ εὑρισκόμενα χειρόγραφα εἰμὴ τὰ ξῆς ὀλίγα, καὶ αὐτὰ ἤθελε μείνουν ἀκατανόητα, ἂν δὲν ἐγνώριζα κάτι τοῦ σχεδίου. (Σ. Ε. Κ. 1859).

3

Ὁ νοῦς του ἐβυθίζετο εἰς τὸ μέλλον, κ' ἔλεγε πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

«Ἐγὼ σὲ ἀσπάζομαι εἰς τὸ μέλλον ἐντυμένην μὲ ἄπειρη δόξα·
. , ... ἡ ψυφή μου ἐδέχτη
Τὸν ἥλιο τῆς ἐλπίδας μου, ἥλιο μὲ δίχως γνέφι,
Καὶ μὲ τοὺς ἤχους τ' ἀηδονιοῦ θεοτικὰ τὴ θρέφει».

4

Στενὸς ὁ τόπος, σκοτεινός, κ' ἐβρόντουνε ἀπὸ γέλια.

5

Μ' ἀρέσει, δρῦ, νὰ σὲ θωρῶ μέσ' 'ς τοὐρανοῦ τ'ς ἀγκάλαις.

Ο ΚΡΗΤΙΚΟΣ

XVIII

. . . . . .
. . . . . .

Ἐκύτταα, κ' ἤτανε μακρυὰ ἀκόμη τ' ἀκρογιάλι
Ἀστροπελέκι μου καλό, γιὰ ξαναφέξε πάλι !
Τρία ἀστροπελέκια ἐπέσανε, ἕνα ξοπίσω 'ς τ' ἄλλο,
Πολὺ κοντὰ 'ς τὴν κορασιὰ μὲ βρόντημα μεγάλο·
Τὰ πέλαγα 'ς τὴν ἀστραπὴ κι' ὁ οὐρανὸς ἀντῆχαν 1)
Οἱ ἀκρογιαλιαῖς καὶ τὰ βουνὰ μ' ὅσαις φωναῖς κι' ἂν εἶχαν.

XIX

Πιστέψετε π' ὅτι θὰ πῶ εἶν' ἀκριβὴ ἀλήθεια,
Μὰ ταῖς πολλαῖς λαβωματιαῖς, ποῦ μῶφαγαν τὰ στήθια 2)
Μὰ τοὺς συντρόφους, πῶπεσαν 'ς τὴν Κρήτη πολεμῶντας

1) Παρ : Μὲ σκούξιμο πολὺ μακρυὰ πολὺν καιρὸν ἀντῆχαν
2) Παρ : Μὰ τὰ μυστήρια τ' ἄχραντα ὁποῦ τὰ μνέω καὶ τρέμω,
Μὰ τὴν ἡμέρα τὴ στερνή.....
Ὅταν θ' ἀντιβοήσουν οἱ νέοι ἀντίλαλοι, ὄχι πλέον οἱ παλαιοὶ
ποῦ ἐμάθαν τὴ βλαστήμια καὶ τὴ ψευτιά. . . .
Ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου τὴ μιλιά, ποῦ ναι πνοὴ τοῦ Πλάστη.

Μὰ τὴν ψυχή, ποῦ μ' ἔκαψε τὸν κόσμο ἀπαρατῶντας
(Λάλησε, Σάλπιγγα ! κ' ἐγὼ τὸ σάβανο τινάζω,
Καὶ σχίζω δρόμο καὶ τ' ἀχνοὺς ἀναστημένους κράζω 1)
«Μὴν εἴδετε τὴν ὀμορφιά, ποῦ τὴν κοιλάδα ἁγιάζει ;
»Πέστε, νὰ ἰδῆτε τὸ καλὸ ἐσεῖς κι' ὅτι σᾶς μοιάζει·
»Καπνὸς δὲ μένει ἀπὸ τὴ γῆ νιὸς οὐρανὸς ἐγίνη·
»Σὰν πρῶτα ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ, καὶ θὰ κριθῶ μ' αὐτήνη».
—«Ψηλὰ τὴν εἴδαμε πρωί· τῆς τρέμαν τὰ λουλούδια (2)
»Σ τὴ θύρα τῆς Παράδεισως ποῦ ἐβγῆκε μὲ τραγούδια·
»Ἔψαλλε τὴν Ἀνάσταση χαροποιὰ ἡ φωνή της, (3)
»Κ' ἔδειχνεν ἀνυπομονιὰ γιὰ νά μπῃ 'ς τὸ κορμί της·
«Ὁ Οὐρανὸς ὁλόκληρος ἀγροίκαε σαστισμένος,
»Τὸ κάψιμο ἀργοπόρουνε ὁ κόσμος ὁ ἀναμμένος (4)
»Καὶ τώρα ὁμπρὸς τὴν εἴδαμε· ὀγλήγορα σαλεύει·
»Ὅμως κυττάζει ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ κἄποιενε γυρεύει»).

XX

Ἀκόμη ἐβάστουνε ἡ βροντή. . . . . .
Κ' ἡ θάλασσα, ποῦ σκίρτησε σὰν τὸ χοχλὸ ποῦ βράζει,

1) Παρ: Βάρει, καλή μού σάλπιγγα, καὶ τὰ σεμνά της κάλλη,
Τὰ δροσερὰ, τὰ εὐωδικα, νὰ ξανανθίσουν πάλι,
Κ' ἐγὼ ξυπνῶ καὶ γλήγορα τὸ σάβανο τινάζω,
2) Παραλλαγή. Τρέμουν οἱ ἀνθοὶ 'ς τὸ πρόσωπο ποῦ ναι σὰν (ἄστρο νέο
3) Παραλλαλή. Ἔψαλλε τὴν Ἀνάστασιν ὁ ὡραῖος ἀποστερίτης
4) Παραλλαγή. Κι' ὁ κόσμος ποῦ ἐτίμησε λίγο καιρὸ πατῶντας,
Τὸ κάψιμό του ἀργοπορᾷ μακρυοσπιθοβολῶντας.

Ἠσύχασε καὶ ἔγινε ὅλο ἡτυχία καὶ πάστρα,
Σὰν περιβόλι εὐώδησε κ' ἐδέχτηκε ὅλα τ' ἄστρα (1).
Κάτι κρυφὸ μυστήριο ἐστένεψε τὴ φύση
Κάθε ὁμορφιὰ νὰ στολιστῇ καὶ τὸ θυμὸ ν' ἀφήση (2).
Δὲν εἶν' πνοὴ 'ς τὸν οὐρανό, 'ς τὴ θάλασσα φυσῶντας
Οὔτε ὅσο κάνει 'ς τὸν ἀνθὸ ἡ μέλισσα περνῶντας (3)
Ὅμως κοντὰ 'ς τὴν κορασιά, ποῦ μ' ἔσριξε κ' ἐχάρη,
Ἐσειότουν τ' ὁλοστρόγγυλο καὶ λαγαρὸ φεγγάρι (4)
Καὶ ξετυλίζει ὀγλήγορα κάτι ποῦ ἐκεῖθε βγαίνει,
Κι' ὁμπρός μου ἰδοὺ ποῦ βρέθηκε μία φεγγαροτυμένη
Ἔτρεμε τὸ δροσᾶτο φῶς 'ς τὴ θεϊκιὰ θωριά της,
Σ' τὰ μάτια της τὰ ὁλόμαυρα καὶ 'ς τὰ χρυσᾶ μαλλιά της.

1) Παραλλαγή. Σὰν περιβόλι εὐώδησε καὶ τ' ἄνθη του ἦταν τ' ἄστρα.
Σὰν περιβόλι εὐώδησε καὶ λουλουδιάζει ἀπ' ἄστρα.
2) Παραλλαγή : Λὲς καὶ ἐσυνέβηκε μυστήριο εἰς τὴ φύση,
Ποῦ τὴν ἐστένεψε γλυκὰ τέτοια μορφὴ νὰ ντύση
Κάτι κρυφὸ μυστήριο ἐστένεψε τὴ φύση
Τὴν ἀγριάδα νὰ γδυθῇ κι' ὅλο ὁμορφιαῖς νὰ χύση
Ὅλ' ὁμορφιαῖς νὰ στολιστῇ καὶ τὸ θυμὸ ν' ἀφήση.
3) Παραλλαγή : Φυσηματιὰ παραμικρὴ τὸ πέλαο δὲ βγάνει,
Σὲ περιβόλι νὰ σειστῇ ἢ ρόδο ἢ τουλουπάνι,
4) Παρ. Ἀλλὰ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, σὰν νὰ φυσοῦσε ἀνέμι,
Στρογγυλό, μέγα, λαγαρό, κοντὰ 'ς τὴν κόρη τρέμει.
Σὰν νά θελε νὰ φιληθῇ τ' ἀθάνατο ποδάρι,
Ἔτρεμε, δίχως νὰ φυσᾷ, κοντά της τὸ φεγγάρι.
Κ' ἐκεῖνο πῶμεινε, ἀπ' αὐτὴ βλέπω καὶ ξεκολλειέται,
Καὶ ἡσυχάζει ἀκίνητο ἀφοῦ πολλὴ ὥρα σειέται.
Ἀπλώθη, ἀνακατώθηκε τὸ λαγαρὸ φεγγάρι.
Ἀνακατώθηκε πολὺ τὸ στρογγυλὸ φεγγάρι.
Ἔτρεμε τ' ὁλοστρόγγυλο καὶ λαγαρὸ φεγγάρι.

XXI

'Εκύτταξε τ' ἀστέρια, κ' ἐκεῖνα ἀναγαλλιάσαν,
Καὶ τὴν ἀχτινοβόλησαν καὶ δὲν τὴν ἐσκεπάσαν·
Κι' ἀπὸ τὸ πέλαο, ποῦ πατεῖ χωρὶς νὰ τὸ σουφρώνῃ,
Κυπαρισσένιο ἀνάερα τ' ἀνάστημα σηκώνει,
Κι' ἀνεῖ τ'ς ἀγκάλαις μ' ἔρωτα καὶ μὲ ταπεινοσύνη,
Κ' ἔδειξε πᾶσαν ὀμορφιὰ καὶ πᾶσαν καλωσύνη.
Τότε ἀπὸ φῶς μεσημερνὸ ἡ νύχτα πλημμυρίζει,
Κ' ἡ χτίσις ἔγεινε ναὸς πεῦ ὁλοῦθε λαμπυρίζει.
Τέλος 'ς ἐμὲ ποῦ βρίσκομουν ὀμπρός της μέσ' 'ς 'τὰ ῥεῖθρα,
Καταπῶς στέκει 'ς τὸ Βοριᾶ ἡ πετροκαλαμήθρα, (1)

1) Παραλλαγή: Κρίνος τ' ἀνάστημα ψηλό, ποῦ ὁ ἥλιος τὸ φωτίζει.
Στέκει 'ς τὸ πέλαο σὰν ἀφρὸς χωρὶς νὰ τὸ συγχύζῃ.
Κυπαρισσένιο καὶ χυτὸ τ' ἀνάστημα σηκώνει.
Κυπαρισσένιο ἀνάστημα μὲ χάρι ἀντισηκώνει.
Κ' εἶχε τ' ς ἀγκάλαις ἀνοιχταῖς π' ἀστράφτανε σὰν κρίνοι.
Εἰς τὴν ἀγάπη τ' Οὐρανοῦ, ποῦ τόση δόξα ἐντύθη,
Μ' ἀγάπη ἀνταποκρίνεται, ποῦ τ'ς ἔτρεμαν τὰ στήθη,
Κι' ἀνάβρυσε κάθε ὀμορφιὰ καὶ κάθε καλωσύνη.

Τέλος 'ς ἐμέ ποῦ βρίσκομουν ὀμπρός της μέσ' 'ς τὰ ῥεῖθρα
'Εγὼ τὸ σίδερο κι' αὐτὴ ἡ πετροκαλαμήθρα,

'Σ τὴ μυστικὴ γαλήνη ἐγὼ στημένος μέσ' 'ς τὰ ῥεῖθρα
Μνέσκω σὰν κατὰ τὸν Βοριᾶ ἡ πετροκαλαμήθρα·

'Ωσὰν Βοριᾶς αὐτή, κ' ἐγὼ σὰν πετροκαλαμήθρα·

Ὄχι 'ς τὴν κόρη, ἀλλὰ 'ς ἐμὲ τὴν κεφαλή της κλίνει·
Τὴν κύτταζα ὁ βαρυόμοιρος, μὲ κύτταζε κ' ἐκείνη.
Ἔλεγα πῶς τὴν εἶχα ἰδῇ πολὺν καιρὸν ὀπίσω,
Κἂν σὲ ναὸ ζωγραφιστὴ μὲ θαυμασμὸ περίσσιο,
Κἄνε τὴν εἶχε ἐρωτικὰ ποιήση ὁ λογισμός μου, 1)
Κἂν τ' ὄνειρο, ὅταν μ' ἔθρεφε τὸ γάλα τῆς μητρός μου·
Ἤτανε μνήμη παλαιή 2), γλυκειά, κι' ἀστοχισμένη,
Ποῦ ὁμπρός μου τώρα μ' ὅλη της τὴ δύναμη προβαίνει·
Σὰν τὸ νερό, ποῦ τὸ θωρεῖ τὸ μάτι ν' ἀναβρύζῃ
Ξάφνου ὀχ τὰ βάθη τοῦ βουνοῦ, κι' ὁ ἥλιος τὰ στολίζει 3)
Βρύση ἔγινε τὸ μάτι μου, κι' ὁμπρός του δὲν ἐθώρα,
Κ' ἔχασα αὐτὸ τὸ θεϊκὸ πρόσωπο γιὰ πολλὴ ὥρα,
Γιατὶ ἄκουγα τὰ μάτια της μέσα 'ς τὰ σωθικά μου,
Ποῦ ἐτρέμαν καὶ δὲ μ' ἄφιναν νὰ βγάλω τὴ μιλιά μου·
Ὅμως αὐτοὶ εἶναι θεοί, καὶ κατοικοῦν ἀπ' ὅπου
Βλέπουνε μέσ' 'ς τὴν ἄβυσσο 4) καὶ 'ς τὴν καρδιὰ τ' ἀνθρώπου,
Κ' ἔνοιωθα πῶς μοῦ διάβαζε καλύτερα τὸ νοῦ μου

1) Παραλ: Κἂν 'ς Ἐκκλησιὰ ζωγραφιστή, κἂν εἰς τὴ φαντασιά μου,
Κἂν ὅταν ἤμουνα μικρὸς 'ς τ' ἄδεια τὰ ὀνειρατά μου.
2) Παραλλαγ. Ἤτανε γνώρα παλαιὴ κτλ.
3) Παραλλαγ. Ὡσὰν τὸ ῥεῦμα τὸ γλυκὸ ὀπ' ἔξαφν' ἀναβρύζει
Ἀπὸ τὸ σκότος τοῦ βουνοῦ. κι' ὁ ἥλιος τὸ στολίζει,

Σὰν ἀπὸ βράχο σκοτεινὸ βρύσ' ἡλιοστολισμένη.
4) Παραλλαγ. Γνωρίζετε τὴν ἄβυσσο κτλ.

Πάρεξ ἂν ἤθελε τῆς πῶ μὲ θλίψη τοῦ χειλιοῦ μου·
«Κύττα με μέσ' 'ς τὰ σωθικά, ποῦ φύτρωταν οἱ πόνοι 1)
. . . . . .
. . . . . .
«Ὅμως ἐξεχειλίσανε τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου·
»Γ' ἀδέλφια μου τὰ δυνατὰ οἱ Τοῦρκοι μοῦ τ' ἀδράξαν,
»Τὴν ἀδελφή μοῦ ἀτίμηταν, κι' ἀμέσως τὴν ἐσφάξαν,
»Τὸν γέροντα τὸν κύρην μου ἐκάψανε τὸ βράδυ,
»Καὶ τὴν αὐγὴ μοῦ ῥήξανε τὴ μάννα 'ς τὸ πηγάδι
»Σ τὴν Κρήτη . . . . . .
»Μακρυὰ πὸ κεῖθ' ἐγιόμισα ταῖς φούχταις μου κ' ἐβγῆκα 2)
»Βοήθα, Θεά, τὸ τρυφερὸ κλωνάρι μόνο νά χω·
»Σὲ γκρεμὸ κρέμουμαι βαθύ, κι' αὐτὸ βαστῶ μονάχο. 3)

XXII

Ἐχαμογέλασε γλυκὰ 'ς τὸν πόνο τῆς ψυχῆς μου,
Κ' ἐδάκρυσαν τὰ μάτια της, κ' ἐμοιάζαν τῆς καλῆς μου
Ἐχάθη, ἀλιά μου! ἀλλ' ἄκουστα τοῦ δάκρυου της ῥαντίδα
Σ τὸ χέρι, ποῦ χα σηκωτὸ μόλις ἐγὼ τὴν εἶδα—4)

1) Παραλλαγ. Τούτ' ἡ ψυχὴ εἶναι βαθειά, κ' ἐγιόμισ' ἀπὸ πόνο,
2) Παραλλαγ. Μιὰ φοῦχτα ἀπὸ τὸ χῶμα της ἐγιόμισα κ' ἐβγῆκα.
Ἐγιόμισα ὀχ τὸ χῶμα της ταῖς φούχταις μου κ' ἐβγῆκα.
3) Παραλλαγ. Κρεμιοῦμαι ἀπὸ τὴν ἄδυσσο κι' αὐτὸ βαστῶ μονάχο.
4) Παραλλαγ. Χαμογελᾷ κ' ἐδάκρυσε 'ς τὸν πόνο τῆς ψυχῆς μου,
Κ' εἰς τέτοιο σχῆμα ἐφάνηκε πῶς μοιάζει τῆς καλῆς μου.
Ὅμως ἐγίνηκ' ἄφαντη ὀχ τοῦ πελάου τὴν ἄκρη,
Κι' ἀγροίκησα 'ς τὸ χέρι μου ποῦ μοῦ ἔσταξ' ἕνα δάκρυ.

Ἐγὼ ἀπὸ 'κείνη τὴ στιγμὴ δὲν ἔχω πλιὰ τὸ χέρι,
Π' ἀγνάντευεν Ἀγαρηνὸ κ' ἐγύρευε μαχαῖρι.
Χαρὰ δὲν τοῦ ναι ὁ πόλεμος τ' ἁπλώνω τοῦ διαβάτη
Ψωμοζητῶντας, κ' ἔρχεται μὲ δακρυσμένο μάτι
Κι' ὅταν χορτᾶτα δυστυχιὰ τὰ μάτια μου ζαλεύουν,
Ἀργά, κι' ὀνείρατα σκληρὰ τὴν ξαναζωντανεύουν,
Καὶ μέσα 'ς τ' ἄγρο πέλαγο τ' ἀστροπελέκι σκάῃ,
Κ' ἡ θάλασσα νὰ καταπιῇ τὴν κόρη ἀναζητάῃ, 1)
Ξυπνῶ φρενίτης, κάθομαι, κι' ὁ νοῦς μου κινδυνεύει,
Καὶ βάνω τὴν παλάμη μου, κι' ἀμέτως γαληνεύει·
Τὰ κύματα ἔτσιζα μ' αὐτό, τ' ἄγρια καὶ μυρωδᾶτα, 2)
Μὲ δύναμη, ποῦ δέν εἶχα μήτε 'ς τὰ πρῶτα νιᾶτα,
Μήτε ὅταν ἐκρατούσαμε, πετῶντας τὰ θηκάρια,
Μάχη στενὴ μὲ τοὺς πολλοὺς ὀλίγα παλληκάρια,
Μήτε ὅταν τὸ μπομπὸ-Ἰσοὺφ καὶ τ' ἄλλους δυὸ βαροῦσα
Σύρριζα 'ς τὴ Λαβύρινθο π' ἀλαίμαργα πατοῦσα.—
Στὸ πλέξιμο τὸ δυνατὸ ὁ χτύπος τῆς καρδιᾶς μου
Κ' αὐτὸ μοῦ τ' αὔξαιν', ἔκρουζε 'ς τὴ πλεύρα τῆς κυρᾶς μου. 3)

. . . . . .

. . . . . .

1) Παραλλαγ. Ὁπότε νύχτα ἀργὰ πολύ...
Κ' ὕπνος σκληρὸς πλιὰ ζωντανὰ τὰ ξαναφέρνει ὁμπρός μου·
Κ' ἡ θάλασσα, ποῦ μέσα της τ' ἀστροπελέκι σκάει,
Μὲ τὴ φωνὴ τοῦ λιονταριοῦ τὴν κόρη μου ξυπνάει.
2) Παραλλαγ. Καὶ τὰ νερὰ σχιζα μ' αὐτὸ τὰ μυριομυρωδᾶτα.
3) Παραλλαγ. Καὶ 'ς τὸ κεφάλι τὸ χρυσὸ βαρεῖ τὸ καρδιοχτύπι.

Ἀλλὰ τὸ πλέξιμ' ἄργουνε, καὶ μοῦ τ' ἀποκοιμοῦσε, 1)
Ἠχὸς γλυκύτατος ἠχός, ὁποῦ μὲ προβοδοῦσε
Δὲν εἶναι κορασιᾶς φωνὴ 'ς τὰ δάση ποῦ φουντώνουν,
Καὶ βγαίνει τ' ἄστρο τοῦ βραδιοῦ καὶ τὰ νερὰ θολώνουν,
Καὶ τὸν κρυφό της ἔρωτα τῆς φύσης τραγουδάει,
Τοῦ δένδρου, καὶ τοῦ λουλουδιοῦ, ποῦ ἀνοίγει καὶ λυγάει·
Δὲν εἶν' ἀηδόνι κρητικό, ποῦ παίρνει τὴ λαλιά του
Σὲ ψηλοὺς βράχους κι' ἄγριους, ὅπ' ἔχει τὴ φωλιά του,
Κι' ἀντιβουύζει ὁλονυχτῆς ἀπὸ πολλὴ γλυκάδα
Ἡ θάλασσα πολὴ μακρυά, πολὺ μακρυὰ ἡ πεδιάδα,
Ὥστε ποῦ πρόβαλε ἡ αὐγὴ καὶ ἔλυωσαν τ' ἀστέρια,
Κι' ἀκούει κι' αὐτὴ καὶ πέφτουν της τὰ ῥόδα ἀπὸ τὰ χέρια 2)
Δὲν εἶν' φιαμπόλι τὸ γλυκό, ὁποῦ τ' ἀγροίκαα μόνος
Σ τὸν Ψηλορίτη, ὅπου συχνὰ μ' ἐτράβουνεν ὁ πόνος,
Κ' ἔβλεπα τ' ἄστρο τ' οὐρανοῦ μεσουρανὶς νὰ λάμπῃ,
Καὶ τοῦ γελοῦσαν τὰ βουνά, τὰ πέλαγα κ' οἱ κάμποι 3)
Κ' ἐτάραξε τὰ σπλάχνα μου ἐλευθερίας ἐλπίδα,
Κ' ἐφώναζα ὦ θεϊκιά, κι' ὅλη αἵματα Πατρίδα!

1) Παραλλαγ. Ἀλλὰ τὸ δεινὸ πλέξιμο γλυκὰ μ' ἀργοποροῦσε...
Πάει σὰν ἀλάφι πῶφυγε τοῦ κυνηγοῦ τὰ βέλη,
Καὶ φεύγει ἀπὸ τ' ἀνθηρὰ κρεμάμενα κλονάρια,
Κι' ἀπὸ τὸν μαῦρον ἴσκιο του σὲ ῥεύματα καθάρια.

2) Παραλλαγ. Κι' ἀκούει κι' αὐτὴ καὶ πέφτουν της οἱ κρίνοι ἀπὸ (τὰ χέρια.
Καὶ τότε ἁπλώνει φεύγοντας, τὰ πράσινα φτερά του,
Καὶ χάνεται ὅπως χάνονται ὅλα τὰ πάντα κάτου,

3) Παραλλαγ. Κι' ὁ ἥλιος μεσουρανῆς ἀνάβρυζε λαμπράδαις,
Καὶ τοῦ γελοῦσαν τὰ βουνὰ τὰ πέλαγα, οἱ πεδιάδες,

Κι' ἄπλωνα, κλαίοντας, κατ' αὐτὴ τὰ χέρια μὲ καμάρι· 1)
Καλή ν' ἡ μαύρη πέτρα της καὶ τὸ ξερὸ χορτάρι.
Λαλούμενο, πουλί, φωνή, δὲν εἶναι νὰ ταιριάζῃ,
Ἴσως δὲ σώζεται 'ς τὴ γῆ ἦχος, πεῦ να τοῦ μοιάζῃ 2)
Δὲν εἶναι λόγια· ἦχος λεπτός. . . . . .
Δὲν ἤθελε τὸν ξαναπῇ ὁ ἀντίλαλος κοντά του.
Ἂν εἶν' δὲν ἤξερα κοντά, ἂν ἔρχονται ἀπὸ πέρα·
Σὰν τοῦ Μαΐου ταῖς εὐωδιαῖς γιομίζαν τὸν ἀέρα,
Γλυκύτατοι, ἀνεκδιήγητοι. . . . . .
Μόλις εἶν ἔτσι δυνατὸς ὁ Ἔρωτας καὶ ὁ Χάρος.
Μ' ἄδραχνεν ὅλη τὴν ψυχή, καὶ νά μπῃ δὲν ἠμπόρει
Ὁ οὐρανός, κ' ἡ θάλασσα, κ' ἡ ἀκρογιαλιά, κ' ἡ κόρη·

1) Παραλλαγ. Καὶ ἐκύτταα, κ' ἔνλαια, κι' ἄπλωνα τὰ χέρια μὲ
(καμάρι.
Κι' ἁπλώνω κλειῶντας θλιβερὰ τὰ χέρια μὲ καμάρι.

2) Ἦταν ἐντύπωση ἀνεκδιήγητη, ὁποίαν κανεὶς ἴσως δὲν ἐδοκίμασε, εἰμὴ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὅταν ἐπρωτοανάπνευσε, καὶ ὁ οὐρανός, ἡ γῆ, καὶ ἡ θάλασσα πλασμένα γι' αὐτὸν ἀκόμη εἰς ὅλη τους τὴν τελειότητα, ἀναγαλλιάζανε μέσα εἰς τὴν ψυχήν του,—

Γλυκειὰ ζωή, ποῦ τὸ πουλὶ μισοπλασμένο ἀκόμα
Εἶχε πρωτήτερα αἰσθανθῇ μὲ τὸν κηλαϊδισμό του,
Καὶ τὸν ἀέρα ἐχτύπουνε μὲ τὸ ζεστὸ φτερό του·
Κι' ὁ ἀέρας ὁ ἀμόλυντος, τὸ δέντρο ποῦ χε ἀνθίσῃ.
Τὸ καρτεροῦσαν ν' ἀνεβῇ νὰ πρωτοκηλαϊδήσῃ.—

Ἕως ὁποῦ εἰς τὴ μέθη τοῦ νοὸς καὶ τῆς καρδιᾶς του, τὸν ἔπιασε, σύμβολο τοῦ θανάτου, ὁ ὕπνος, ὅθεν αὐτὸς ἔμελλ' ἔπειτα νὰ ξυπνήσῃ καὶ εὑρεθῇ σιμά του.

Τῆς ὁμορφιᾶς βασίλισσα καὶ νὰ γενῇ δική του.

Μὲ ἄδραχνε, καὶ μ' ἔκανε συχνὰ ν' ἀναζητήσω
Τὴ σάρκα μου νὰ χωρισθῶ γιὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσω·
Ἔπαψε τέλος κι' ἄδειασεν ἡ φύσις κ' ἡ ψυχή μου,
Ποῦ ἐστέναξε, κ' ἐγιόμισεν εὐθὺς ὀχ τὴν καλή μου,
Καὶ τέλος φθάνω 'ς τὸ γιαλὸ τὴν ἀρραβωνιασμένη,
Τὴν ἀπιθώνω μὲ χαρά, κ' ἤτανε πεθαμένη. 1)

1833

1) Παραλ. Ἔφθασα τέλος 'ς τὸ γιαλὸ τὴν ἀρραβωνιασμένη,
Σφίγγω την μέσ' 'ς τὴν ἀγκαλιά, κ' ἤτανε πεθαμένη.

Ο ΠΟΡΦΥΡΑΣ [1]

1

Ἡ Κόλαση πάντ' ἄγρυπνη σοῦ στήθηκε τριγύρου· [2]
Ἀλλὰ δὲν ἔχει δύναμη πάρεξ μακρυά, καὶ πέρα
Μακρυὰ πὸ τὴν Παράδεισω, καὶ σὺ 'ς ἐσέ χεις μέρος·
Μέσα 'ς τὰ στήθια σου τ' ἀκούς, Καλέ, νὰ λαχταρίζῃ;

2

Κυτιᾶς τοῦ ῥόδου τὴ λαμπρὴ πρώτη χαρὰ τοῦ ἥλιου,
Ναὶ πρώτη, ἀλλ' ὅμως δεύτερη ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου [3]

1) «Νέος Ἄγγλος στρατιώτης ἐκατασπαράχτηκε ἀπὸ ἕναν πόρφυρα (ἔτσι ὀνομάζεται 'ς τὴν Κέρκυρα τὸ θαλασσινὸ τέρας, τὸ λεγόμενον καὶ σμυρίλιος, σκυλόψαρο καὶ μὲ τὸ ἀρχαῖο του ὄνομα, σωζόμενον ἀκόμα, καρχαρίας) ἐνῷ ἐκολυμποῦσε μέσα εἰς τὸν λιμένα τῆς Κέρκυρας, καὶ τὴν ἀκόλουθην ἡμέρα τὰ κύματα ἔβγαλαν εἰς τ' ἀκρογιάλι τοῦ Κάστρου ἕνα ἀπομεινάρι ἀπὸ τὸ σῶμα. Τὸ πραγματικὸ αὐτὸ συμβεβηκὸς εἶναι ἡ ὑπόθεσις τούτου τοῦ ποιήματος, τοῦ ὁποίου δὲν σώζεται εἰμὴ εἰς ἕνα χειρόγραφο τὸ πρῶτο ἄμορφο σχεδίασμα. . . .» (Σημ. Ἐκδ. Κερ. 1859).

2) Παραλ. Τῆς Κόλασης οἱ δύναμαις σοῦ στήθηκαν τριγύρου.
Ἄλλαις κρυφαῖς πολὺ κρυφαῖς, κι' ἄλλαις ξεντροπιασμέναις.

3) Παραλλ. Βγαίνει τὸ ῥόδο θαυμαστό, πρώτη χαρὰ τοῦ ἥλιου,
Ἀλλ' ὅμως δεύτερη, Καλέ, ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου!

3

«Χιλιάδες ἄστρα 'ς τὸ λουτρὸ μ' ἐμὲ νὰ στείλ' ἡ νύχτα!»1)

4

«Γελᾷς καὶ σὺ 'ς τὰ λούλουδα, χάσμα τοῦ βράχου μαῦρο.»

5

«Κοντά ναι τὸ χρυσόφτερο, καὶ κατὰ δῶ γυρμένο,
Π' ἄφησε ξάφνου τὸ κλαδὶ γιὰ τοῦ γιαλοῦ τὴν πέτρα,
Καὶ κεῖ γροικᾷ τῆς θάλασσας καὶ τοὐρανοῦ τὰ κάλλη, 2)
Καὶ κεῖ τραυᾷ τὸν ἦχο του μ' ὅλα τὰ μάγια πῶχει.
Γλυκά δεσε τὴ θάλασσα καὶ τὴν ἐρμιὰ τοῦ βράχου,

1) Παραλ. «Καὶ χίλι' ἀστέρια 'ς τὸ λουτρὸ μ' ἐμένα κολυμποῦνε!»
«Χίλι' ἄστρα 'ς τὸ λουτρὸ μ' ἐμέ, κ' ἐγώ, κ' ἐγώ, μ' ἐκεῖνα!»

2) Παραλ. Κι' ἀνάμεσα 'ς τῆς θάλασσας καὶ τ' οὐρανοῦ τὰ κάλλη
Ποῦ ναι....'ς τὸ φῶς δεμένα 'ς τὴν ἀγάπη,
Εἶσαι κ' ἐσὺ κατσάβραχο, σὰ νύφη στολισμένο.

Σ τ' ἄνθη γελᾷς κ' εἶσ' ὄμορφο, χάσμα τοῦ βράχου μαῦρο.

Κι' ἄφησες τ' ὄμορφο κλαδὶ γιὰ τοῦ γιαλοῦ τὴν πέτρα,
Κι' ἀσάλευτό σαι κατὰ δῶ, πουλάκι γυρισμένο·
Πές μου μὴ δὲν εἶναι τῆς γῆς τὰ μάγια τῆς φωνῆς σου;

Καὶ τ' ἄστρο κράζει πάρωρα καὶ πρέπει νὰ προβάλῃ. 1)
Πουλί, πουλάκι, ποῦ σκορπᾷς τὸ θαῦμα τῆς φωνῆς σου,
Εὐτυχισμὸς ἂ' δὲν εἶναι τὸ θαῦμα τῆς φωνῆς σου,
Καλὸ 'ς τὴ γῆ δὲν ἄνθισε, 'ς τὸν οὐρανό, κἀνένα.
'Αλλ' ἄχ! νὰ δώσω μιὰ πλεξιά, καὶ νά μαι κεῖ φθασμένος,
'Ακόμ', ἀφρέ μου, νὰ βαστᾷς, καὶ νά μαι γυρισμένος,
Μὲ δύο φιλιὰ τῆς μάννας μου, μὲ φοῦχτα γῆ τῆς γῆς μου» 2)

6

«Φιλῶ τὰ χέρια μ' καὶ γλυκὰ τὸ στῆθος μ' ἀγκαλιάζω·
'Ανοιχτὰ πάντα κι' ἄγρυπνα τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου·
Ποιὰ πηγὴ τάχα σὲ γεννᾷ, χαριτωμένη βρύση ;»

7

Φύση, χαμόγελ' ἄστραψες κ' ἐγίνηκες δική του·
'Ελπίδα, τῶδεσες τὸ νοῦ μ' ὅλα τὰ μάγια πῶχεις·
Νιὸς κόσμος ὄμορφος παντοῦ χαρᾶς καὶ καλωτύνης.

1) Παραλ. Τ' ἀστρὶ 'ς τὰ κάλλη του καλοῦν καὶ πρέπει νὰ προβάλῃ.

Καὶ πρέπει νά βγῃ πάρωρα τ' ἀστρὶ 'ς τὴν ὀμορφιά του.
Κι' ἂν δὲν εἶν' ὥρα γιὰ τ' ἀστρὶ θὲ νὰ συρθῇ καὶ νά βγῃ.

2) Παραλ. Δὲν τῶλπιζα νά ν' ἡ ζωὴ μέγα καλὸ καὶ πρῶτο!
'Αλλ' ἄχ! ἀλλ' ἄχ! νὰ μπόρουνα σὰν ἀστραπὴ νὰ τρέξω!
Βγαλμέν' ἀστρὶ νὰ μὴν εἶναι, καὶ νά μαι γυρισμένος,
Μὲ τῆς μητρός μου φίλημα, μὲ φοῦχτα γῆ τῆς γῆς μου.

Γύρου κυττᾷ νὰ τὸν ἰδῇ. . . . . .
Κοντά ναι κεῖ 'ς τὸν νιὸν ὁμπρὸς ὁ τίγρις τοῦ πελάγου 1)
Κι' ἀλιὰ ! μακρυά ναι τὸ σπαθί, μακρυά ναι τὸ τουφέκι !
'Αλλ' ὅπως ἔσχισ' εὔκολα βάθος τρανό κ' ἐβγῆκε,
Κι' ὥρμησε. . . . . .
Κατὰ τὸν κάτασπρο λαιμὸ ποῦ λάμπει ὡσὰν τὸν κύκνο,
Κατὰ τὸ στῆθος τὸ πλατύ, καὶ τὸ ξανθὸ κεφάλι,
Κατὰ τὴ μεγαλόψυχη γλυκεια πνοὴ τῆς νιότης,
Ἔτσι κι' ὁ νιός . . . . . .
Τῆς φύσης ἀπὸ τ' ἔμορφες καὶ δυναταῖς ἀγκάλαις,
'Οποῦ τὸν ἐγλυκόσφιγγε καὶ τοῦ γλυκομιλοῦσε,
Κ' εὐθὺς ξυπνᾷ 'ς τ' ἐλεύθερο γυμνὸ κορμὶ π' ἀστράφτει,
Τὴν τέχνη τοῦ κολυμπιστῆ μ' αὐτὴν τοῦ πολεμάρχου. 2)

8

Πρὶν πάψ' ἡ μεγαλόψυχη πνοὴ χαρὰ γεμίζει.

1) Παραλ. Κ' ἡ φύσις ὅλη τοῦ γελᾷ καὶ γένεται δική του.
'Ελπίδα, τὸν ἀγκάλιασες καὶ τοῦ κρυφομιλοῦσες,
Καὶ τοῦ σφιχτόδεσες τοῦ νοῦ μ' ὅλα τά μάγια πῶχεις.

Νιὸς κόσμος δόξας καὶ χαρᾶς ἀνθίζει 'ς την ψυχή του.
'Αλλ' ἀπαντοῦν τὰ μάτια του τρανὸ θεριὸ πελάγου.

2) Παραλ. 'Αλλ' ὅπως ἔσχισ' εὔκολα βαθιὰ νερὰ κ' ἐβγῆκε,
Τὴν τέχνη τοῦ κολυμπιστῆ καὶ τὴν ὁρμὴ τῆς μάχης.

Ἄστραψε φῶς, κ' ἐγνώρισεν ὁ νιὸς τὸν ἑαυτό του. 1)
Οἱ κόσμοι γύρου ν' ἄνοιγαν κορώναις νὰ τοῦ ῥήξουν,
. . . . . .
Ἀπομεινάρι θαυμαστὸ ἑρμιᾶς καὶ μεγαλείου·
Ὄμορφε ξένε καὶ καλὲ καὶ 'ς τὸν ἀνθὸ τῆς νιότης,
Ἄμε καὶ δέξου 'ς τὸ γιαλὸ τοῦ δυνατοῦ τὴν κλάψα

1849

1) Παραλ. Ἡ μεγαλόψυχη πνοὴ εὐτύχησε πρὶν πάψῃ·
Ἄστραψε φῶς κ' ἐγνώρισε γοργὰ τὸν ἑαυτό του.
Πρὶν πάψ' ἡ μεγαλόψυχη πνοὴ χαροκοπειέται.

ΟΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΙ

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ 1)

Ἐφάρμοσε εἰς τὴν πνευματικὴ μορφὴ τὴν ἱστορία τοῦ φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀρχινάει ἀπὸ τὸ σπόρο καὶ γυρίζει εἰς αὐτον, ἀφοῦ περιέλθῃ, ὡς βαθμοὺς ξετυλιγμοῦ, ὅλαις ταῖς φυτικαῖς μορφαῖς, δηλαδή, τὴ ρίζα, τὸν κορμό, τὰ φύλλα, τ' ἄνθη, καὶ τοὺς καρπούς. Ἐφάρμοσέ την, καὶ σκέψου βαθειὰ τὴν ὑπόστασῃ τοῦ ὑποκειμένου, καὶ τὴ μορφὴ τῆς τέχνης. Πρόσεξε ὥστε τοῦτο τὸ ἔργο νὰ γένεται δίχως ποσῶς νὰ διακόπτεται.

1) Τὰ ἀποσπάσματα τοῦ ποιήματος Τὸ Μεσολόγγι, ἤτοι, Οἱ Ἐλεύθεροι Πολιορκημένοι, ἀνήκουν εἰς τρία Σχεδιάσματα Τὸ ἀρχαιότερο ἦταν, ὡς φαίνεται συνθεμένο εἰς εἶδος προφητικοῦ θρήνου εἰς τὸ πέσιμο τοῦ Μεσολογγίου, καὶ λυρικὸ εἰς τὸ σχῆμα· τὸ δεύτερο περιεχτικώτερο σύνθεμα καὶ ἐπικὸ εἰς τὸ ὁποῖον εἰκονίζοντο τὰ παθήματα τῶν γενναίων ἀγωνιστάδων εἰς ταῖς ὑστεριναῖς ἡμέραις τῆς πολιορκίας ἕως ποῦ ἔκαμαν τὸ γιουροῦσι, τὸ τρίτο ξανάπλασμα τοῦ δευτέρου, καὶ εἰς τὸ μέτρο καὶ εἰς τὴ μορφή.

Μία μεστὴ καὶ ὡραία δημοκρατία ἰδεῶν, οἱ ὁποίαις νὰ παρασταίνουν οὐσιαστικὰ τὸν εἰς ταῖς αἴσθησαις ἀόρατο Μονάρχη. Τότε εἶναι ἀληθινὸ ποίημα. Ὁ Μονάρχης, ὁποῦ μένει κρυμμένος γιὰ ταῖς αἴσθησαις, καὶ γνωρίζεται μόνον ἀπὸ τὸ πνεῦμα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθηκε, εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν περιφέρεια τοῦ Καιροῦ· ἀλλὰ μία δημοκρατία ἰδεῶν ἐνεργεῖ αἰσθητὰ μέσα εἰς τὰ ὅρια τοῦ Καιροῦ.

Σκέψου βαθιά, καὶ σταθερά, (μία φορὰ γιὰ πάντα) τὴ φύση τῆς Ἰδέας, πρὶν πραγματοποιήσῃς τὸ ποίημα. Εἰς αὐτὸ θὰ ἐνσαρκωθῇ τὸ οὐσιαστικώτερο καὶ ὑψηλότερο περιεχόμενο τῆς ἀληθινῆς ἀνθρώπινης φύσης, ἡ Πατρίδα καὶ ἡ Πίστις.

Ὁ θεμελιώδης ρυθμὸς τοῦ ποιήματος ἂς εἶναι, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, τὸ Κοινὸ καὶ τὸ Κύριο (Proprio), συρριζωμένα καὶ ταὐτισμένα μὲ τὴ γλῶσσα· ἂς ἐργάζεται (τὸ ποίημα) ἀδιάκοπα γιὰ τὴν ἀληθινὴν οὐσία, ἀλλὰ εἰς τρόπον ὥστε

Εἰς τὴν τάξη, τὴν ὁποίαν ἔδωσα εἰς τὰ Ἀποσπάσματα τοῦ κάθε Σχεδιάσματος, ἀκολούθησα τὴν ἱστορικὴ συνέχεια, ὅπου αὐτὴ εἶναι φανερή.

Διάφοραις μελέταις εἰς τὸ ποίημα περιέχουν τὰ χειρόγραφα τοὺς στοχασμοὺς τούτους, εἰς ἰταλικὴ γλῶσσα γραμμένους, ἀναγκάσθηκα νὰ μεταφράσω καὶ νὰ τοὺς προτάξω, ὡς εἰσαγωγήν, εἰς τὰ τρία Σχεδιάσματα, διὰ δύο λόγους, πρῶτον, ὅτι τὰ νοήματα καθ' ἑαυτὰ εἶναι ἀξιόλογα· δεύτερον, ὅτι αὐτὰ εἶναι ὡσὰν ἡ ψυχὴ ἑνὸς πλάσματος, τοῦ ὁποίου δὲν σώζονται εἰμὴ κάποια μέλη ἀτελειοποίητα.

Εἶναι ὁμοίως μεταφρασμένα ἀπὸ τὴν ἰταλικὴν ὅσα ἄλλα πεζὰ ἀπαντῶνται εἰς τὰ Σχεδιάσματα Β' καὶ Γ'. (Σημ. Ἐκδ. Κερκ. 1859).

νὰ μὴ τὸ καταλάβουν εἰμὴ οἱ νόες οἱ γυμνασμένοι καὶ βαθεῖς. Εἰς τοῦτο θὰ φθάση τινὰς μὲ τρόπον ἁπλό, πλούσιον ὅμως ἀπὸ δεσίματα, θρέφοντας τὴ Μορφὴ μὲ τύπους δημοτικούς· λ.χ. ἑτοιμοθάνατος,—χρυσοπηγή,—χρυσοπράσινα, καὶ ἄλλα.

Ὁ θεμελιώδης ῥυθμὸς ἂς στυλωθῇ εἰς τὸ κέντρο τῆς Ἐθνικότητος, καὶ ἂς ὑψώνεται κάθετα, ἐνῷ τὸ νόημα ἀπὸ τὸ ὁποῖο πηγάζει ἡ Ποίηση,καὶ τὸ ὁποῖο αὐτὴ ὑπηρετεῖ,ἁπλώνει βαθμηδὸν τοὺς κύκλους του.

Ὅλο τὸ ποίημα ἂς ἐκφράζῃ τὸ Νόημα, ὡσὰν ἕνας αὐτοὺπαρχτος κόσμος, μαθηματικὰ βαθμολογημένος, πλούσιος, καὶ βαθύς. Μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δρόμο μοναχὰ συγχωρεῖται νὰ προξενήσῃ τινάς, μὲ τὰ διάφορα ἀκόλουθα ἐφευρήματα, ταῖς πλέον μεγάλαις καὶ φοβεραῖς ἐντύπωσαις. Αὐτὸ δὲν ἔγινε ποτὲ ἀρκετὰ καλά. Ὅσοι ἐδοκίμασαν νὰ τὸ κάμουν (ὡς ὁ Εὐριπίδης,καὶ μ' αὐτὸν οἱ περισσότεροι τῶν νεωτέρων, οἱ ὁποῖοι εἶναι παιδιά του),ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὴν Ἰδέα, καὶ ὅποιος ἔχει νοῦν δὲν τὸ ὑποφέρει.

Εἰς τὸ ποίημα τοῦ Χρέους 1) μακρυνὴ πρέπει νὰ εἶναι ἡ φριχτὴ ἀγωνία μέσα εἰς τὴ δυστυχία καὶ εἰς τοὺς πόνους,

1) Ἄλλη ἐπιγραφὴ τὴν ὁποίαν ἤθελε κατ' ἀρχὰς νὰ βάλῃ εἰς τὸ ποίημα.

ὅπως ἐκεῖθε φανερωθῇ ἀπείραχτη καὶ ἅγια ἡ διανοητικὴ καὶ ἠθικὴ Παράδεισος.

Πραγματοποίησε τούτη τὴν ἰδέα· ὅλοι οἱ ἀνθρώπινοι δεσμοί,—πατρός,—ἀδελφοῦ,—γυναικός,—ριζωμένοι εἰς τὴ γῆ, καὶ μὲ αὐτοὺς ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς δόξας· — τοὺς ἁρπάζεται ἡ γῆ, καὶ τοιουτοτρόπως ἀναγκάζονται νὰ ξεσκεπάσουν εἰς τὰ βάθη τους τὴν ἁγιωσύνη τῆς ψυχῆς τους. Εἰς τὸν πάτο τῆς εἰκόνας πάντα ἡ Ἑλλάδα μὲ τὸ μέλλον της. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος περνᾶνε ἀπὸ πόνον εἰς πόνον ἕως τὸν ἄκρον πόνο· τότε **ἔτρεξε ἡ θάλασσα**, καὶ ἡ ψυχή τους ἔπλεε εἰς τὴν πίκρα καὶ ἐτρέκλιζαν ὡσὰν μεθυσμένοι. Τότε ὁ ἐχθρὸς τοὺς ζητεῖ ν' ἀλλαξοπιστήσουν. Ὁ Ἅγιος Αὐγουστῖνος λέγει ὅτι ὁ Σταυρὸς εἶναι ἡ καθέδρα τῆς ἀληθινῆς σοφίας· ἐπειδὴ ὅσα ὁ Ἰησοῦς εἰς τρεῖς χρόνους ἐδίδαξε μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅλα τὰ ἀνακεφαλαίωσε εἰς τρεῖς ὥραις ἀπάνου εἰς τὸ Σταυρό.

Ἔντοναις δύναμαις, οἱ ὁποίαις ξετυλίζονται εἰς φυσικοεθνικὰ ὄργονα, εἰς μία μικρὴ γῆ· δύναμαις μεγάλαις κάθε λογῆς, οἱ ὁποίαις ἐμψυχώνουν τὸ ξετύλιγμα, ὁποῦ ἀκατάπαυτα προχωρεῖ μεγαλήτερο. Ἐνῷ αὐξαίνει, κάμε ὥστε ἀνάμεσα εἰς ταῖς νικηφόραις ἐνάντιαις δύναμαις νὰ εὑρίσκεται ἡ ἐνθύμηση τῆς περασμένης δόξας.—Οἱ Ἀδελφοποιτοί.—Μελέτησε καλὰ τὴ φύση τῆς Ἰδέας, καὶ τὸ ὑπερφυσικὸ καὶ γεννητικὸ βάθος της ἂς πετάξῃ ἔξω τὸ φυσικὸ μέρος, καὶ τοῦτο ἂς τεθῇ ἀβίαστα εἰς ὄργανα ἐθνικά.

Ἀλλὰ ὅπως φθάσῃ τινὰς εἰς τοῦτο, ἀνάγκη νὰ μελετήσῃ

τὸν ὑποστατικὸν ἥσκιον, ὁποῦ θὰ βγάλῃ ἔξω τὰ σώματα μέσ' ἀπὸ τὰ ὁποῖα αὐτὸς θὰ φανερωθῇ μὲ ἐκεῖνα ἑνοποιημένος. Καὶ μέσα εἰς αὐτὰ τὰ σώματα ἂς ἐκφρασθῇ, εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ ἔργου, ἡ ἐθνικότης ὅσο τὸ δυνατὸ πλέον ἐκτεταμένη. Τοιουτοτρόπως ἡ Μεταφυσικὴ ἔγινε Φυσική.

Πᾶρε καὶ σύμπηξε δυνατὰ μίαν πνευματικὴ δύναμη, καὶ καταμέρισέ την εἰς τόσους χαρακτῆρες, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ν' ἀνταποκρίνωνται ἐμπράκτως τὰ πάντα. Σκέψου καλὰ ἂν τοῦτο θὰ γένῃ ρωμαντικά, ἤ, ἂν εἶναι δυνατό, κλασσικά, ἢ εἰς εἶδος μιχτό, ἀλλὰ νόμιμο. Τοῦ δευτέρου εἴδους ἄκρο παράδειγμα εἶναι ὁ Ὅμηρος· τοῦ πρώτου ὁ Σέϊκσπηρ· τοῦ τρίτου δὲν γνωρίζω.

Ἡ ἀπόλυτη ὕπαρξη τοῦ ποιήματος ἂς εἶναι πολυσήμαντη· —μία ἀπὸ ταῖς σημασίαις· ἡ μικρὴ γῆ, ἕως τότε δίχως δόξα, δίχως ὄνομα, διὰ μιᾶς ὑψώνεται εἰς τὸ ἄκρο τῆς δόξας, πρῶτα μὲ τὸ νὰ σηκωθῇ καὶ ἔπειτα μὲ τὸ νὰ βοσταχθῇ, ἀποκρούοντας πολλαῖς δύναμαις, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πέφτει εἰς τὴ βαθύτατη δυστυχία. Τοιουτοτρόπως μία ἑνότης πολλῶν δυνάμεων φανερώνεται εἰς τὴν ἰσοζυγία τῶν μορφῶν. Τὸ νόημα εἶναι πάντα τὸ αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὡς τὸ τέλος, ὅπου εἶναι ἡ λέξι **αἱματοτσακισμένα** —κ' ἔτσι τῳόντι κάθε λέξη ἐβγῆκε μεστὴ ἀπὸ τὸ νόημα, καὶ τὸ ἔργο δείχνεται ἀτομικό, σύμφωνο μὲ τὸ πνεῦμα τῆς Γενικότητος, ποῦ τὸ ἐγέννησε.

Τὸ ποίημα ἂς ἔχῃ ἀσώματη ψυχή, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ ἀφοῦ σωματοποιηθῇ εἰς τὰ ὄργανα καιροῦ, τό-

που, ἐθνικότητος, γλώσσας, μὲ τοὺς διαφορετικοὺς στοχασμούς, αἰσθήματα κλίσαις κ. ἄ. (ἂς γένῃ ἕνας μικρὸς σωματικὸς κόσμος ἱκανὸς νὰ τὴ φανερώσῃ), τέλος ἐπιστρέφει εἰς τὸν Θεό.

Σὲ βυθὸ πέφτει ἀπὸ βυθὸ ὡς ποῦ δὲν ἦταν ἄλλος,
Ἐκεῖθ' ἐβγῆκε ἀνίκητος·

Κύτταξε νὰ σχηματίσῃς βαθμηδὸν ὡσὰν μίαν ἀναβάθρα ἀπὸ δυσκολίαις ταῖς ὁποίαις θὰ ὑπερβοῦν ἐκεῖνοι οἱ Μεγάλοι, μὲ ὅσα οἱ αἴσθησαις ἀπορρουφοῦν ἀπὸ τὰ ἐξωτερικά, τὰ ὁποῖα ἢ τοὺς τραυοῦν μὲ τὰ κάλλη τους, ἢ τοὺς βάζουν μὲ τὴν ἀνάγκη καὶ μὲ τὸν πόνο, ἕως εἰς τὴ βεβαιότητα τοῦ θανάτου, ἀλλὰ ἐξαιρέτως μὲ τὴν ἐνθύμηση τῆς περασμένης δόξας. Ὅλα αὐτά, ὅσο μεγαλύτερα εἶναι καὶ πλέον διάφορα, εἰς τόσο ὑψηλότερο στυλοπόδι σταίνουν τὴν Ἐλευθερίαν μεστὴν ἀπὸ τὸ Χρέος, δηλαδή, ἀπ' ὅσα περιέχει ἡ Ἠθική, ἡ Θρησκεία, ἡ Πατρίδα, ἡ Πολιτικὴ κ ἄ.

Κάμε ὥστε ὁ μικρὸς Κύκλος μέσα εἰς τὸν ὁποῖον κινειέται ἡ πολιορκημένη πόλη, νὰ ξεσκεπάζῃ εἰς τὴν ἀτμοσφαῖρα του τὰ μεγαλύτερα συμφέροντα τῆς Ἑλλάδας, γιὰ τὴν ὑλικὴ θέση ὁποῦ ἀξίζει τόσο γιὰ ἐκείνους ὁποῦ θέλουν νὰ τὴν βαστάξουν, ὅσο γιὰ ἐκείνους, ὁποῦ θέλουν νὰ τὴν ἁρπάξουν,— καὶ γιὰ τὴν ἠθικὴ θέση, τὰ μεγαλύτερα συμφέροντα τῆς Ἀνθρωπότητος. Τοιουτοτρόπως ἡ ὑπόθεση δένεται μὲ τὸ παγκόσμιο σύστημα.—Ἰδὲς τὸν Προμηθέα καὶ ἐν γένει τὰ συγγράμματα τοῦ Αἰσχύλου.—Ἂς φανῇ καθαρὰ ἡ μικρότης τοῦ τόπου, καὶ ὁ σιδερένιος καὶ ἀσύντριφτος κύκλος ὁποῦ τὴν

ἔχει κλεισμένη. Τοιουτοτρόπως ἀπὸ τὴ μικρότητα τοῦ τόπου, ὁ ὁποῖος παλεύει μὲ μεγάλαις ἐνάντιαις δύναμαις, θέλει ἔβγουν οἱ Μεγάλαις Οὐσίαις.

Μεῖνε σταθερὸς εἰς τούτη τὴν ὑψηλὴ θέση. Ἡ θλίψις τους στέκεται εἰς τὸ νὰ θυμοῦνται τὴν εὐτυχισμένη κατάστασή τους, ὅθεν ἔπρεπε νὰ βλαστήσῃ τὸ καλὸ τῆς πατρίδας. Τώρα αἰσθάνονται ὅτι θὰ χάσουν τὰ πάντα· τὸ αἰσθάνονται βαθμηδόν, καὶ ἐπομένως ὁλικῶς. Ἡ πεῖνα δὲ μπαίνει εἰς τὸν κύκλον εἰμὴ μόνον ὡς ἐξωτερικὴ δύναμη, τὴν ὁποίαν ὑπερνικοῦν καθὼς ὅλαις ταῖς ἄλλαις.

Σκέψου τὴν ἰσοζυγία τῶν δυνάμεων μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Ἐκεῖνοι ἂς αἰσθάνωνται ὅλα, καὶ ἂς νικᾶνε ὅλα, μὲ τὴν οὐσίαν ἔξυπνη· τούταις ἂς νικᾶνε καὶ αὐταῖς, ἀλλ' ὡσὰν γυναῖκες. 1)

---

1) Στὰ χειρόγραφα τοῦ ποιητῆ εὑρέθηκαν, ξεχωριστά, καὶ οἱ ἑξῆς δύο στοχασμοί:

«Ἀκολούθησε σταθερὰ τοῦτο. Ἀνάμεσα εἰς τὰ τρομερὰ ἢ λυπηρὰ πράγματα, σφιχτὰ δεμένα, μία ἁπλούστατη μικρὴ κοντυλιὰ τερπνὴ (ἢ ἀντίστροφα), καθὼς ἡ εἰκόνα τοῦ μικροῦ χλωροῦ βάτου εἰς τοὺς ἀπείρους ἄμμους τῆς Ἀφρικῆς».

Ἡ Τέχνη σιωπηλὴ λατρεύει τὴ Φύση, καὶ τούτη, ὡς ἀνταμοιβὴ τῆς μακρινῆς ἀγάπης, ἐβάλθηκε γυμνὴ νὰ χορεύῃ ἐμπροστά της. Ἐκείναις ἡ Μορφαῖς ἀντιχτύπησαν εἰς τὸ νοῦ τῆς Τέχνης, καὶ αὐτὴ ταῖς ἐχάρισε τῶν ἀνθρώπων».

ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ Α΄

I

Τότες ἐταραχθήκανε τὰ σωθικά μου, καὶ ἔλεγα πῶς ἦρθε ὥρα νὰ ξεψυχήσω· κ' εὑρέθηκα σὲ σκοτεινὸ τόπο καὶ βροντερό, ποῦ ἐσκιρτοῦσε σὰν κλωνὶ στάρι 'ς τὸ μύλο ποῦ ἀλέθει ὀγλήγορα, ὡσὰν τὸ χόχλο 'ς τὸ νερὸ ποῦ ἀναβράζει· ἐτότες ἐκατάλαβα πῶς ἐκεῖνο ἤτανε τὸ Μεσολόγγι1)· ἀλλὰ δὲν

1) Ἐδῶ ταιριάζει νά μπῃ ἕνα κομμάτι πεζοῦ σχεδιάσματος, ὅπως τὸ ἔγραψεν ὁ ποιητής, τὴν ἐποχὴ ποῦ ἡ Ζάκυνθος ἐφιλοξενοῦσε πολλὰ γυναικόπαιδα, ὁριμένα ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πολιορκία καὶ τό χαμὸ τοῦ Μεσολογγιοῦ. Τὸ κομμάτι παρμένο εἶναι μέσ' ἀπὸ τὰ Προλεγόμενα τοῦ Πολυλᾶ. (Σ. Ε. Κ. 1859).

«1. Καὶ ἐσυνέβηκε αὐταῖς ταῖς ἡμέραις ὁποῦ οἱ Τοῦρκοι ἐπολιορκοῦσαν τὸ Μεσολόγγι· καὶ συχνὰ ὁλημερνῆς, καὶ κάποτε ὁλονυχτῆς ἔτρεμε ἡ Ζάκυνθος ἀπὸ τὸ κανόνισμα τὸ πολύ.

2. Καὶ κάποιαις γυναῖκες μεσολογγίτισσαις ἐπερπατοῦσαν τριγύρω γυρεύοντας γιὰ τοὺς ἄντρες τους, γιὰ τὰ παιδιά τους, γιὰ τ' ἀδέλφια τους ποῦ πολεμούσανε.

3) Καὶ 'ς τὴν ἀρχὴ ἐντρεπόντανε νά βγουνε καὶ ἐπροσμένανε τὸ σκοτάδι γιὰ ν' ἁπλώσουνε τὸ χέρι, ἐπειδὴ δὲν ἤτανε μαθημέναις.

4) Καὶ εἶχανε δούλους, καὶ εἶχανε σὲ πολλαῖς πεδιάδες, γίδια, βόϊδια, καὶ πρόβατα πολλά.

5. Καὶ ἀκολούθως ἐβιαζόντανε καὶ ἐσυχνοτηράζανε ἀπὸ τὸ παραθύρι τὸν ἥλιο, πότε νὰ βασιλέψῃ γιὰ νά βγουνε.

6. Ἀλλὰ ὅταν ἐπερισσέψανε αἱ χρείαις ἐχάσανε τὴν ἐντροπή· ἐτρέχανε ὁλημερνῆς.

ἔβλεπα μήτε τὸ κάστρο, μήτε τὸ στρατόπεδο, μήτε τὴ λίμνη, μήτε τὴ θάλασσα, μήτε τὴ γῆ ποῦ ἐπάτουνα, μήτε τὸν οὐρανό· ἐκατασκέπαζε ὅλα τὰ πάντα μαυρίλα καὶ πίσσα, γιομάτη λάμψι, βροντή, καὶ ἀστροπελέκι· καὶ ὕψωσα τὰ χέρια μου καὶ τὰ μάτια μου νὰ κάνω δέηση, καὶ ἰδοὺ μέσ' 'ς τὴ καπνίλα μία μεγάλη γυναῖκα μὲ φόρεμα μαῦρο σὰν τοῦ λαγοῦ τὸ αἷμα, ὅπου ἡ σπίθα ἔγγιζε καὶ ἐσβενότουνε· καὶ μὲ φωνή, ποῦ μοῦ ἐφαίνονταν πῶς νικάει τὴν ταραχὴ τοῦ πολέμου, ἄρχισε·

Τὸ χάραμα ἐπῆρα
Τοῦ Ἥλιου τὸ δρόμο,
Κρεμῶντας τὴ λύρα
Τὴ δίκαιη 'ς τὸν ὦμο,-1)

7. Καὶ ὅταν ἐκουραζόντανε, ἐκαθόντανε 'ς τ' ἀκρογιάλι, καὶ συχνὰ ἀσηκώνανε τὸ κεφάλι, κι' ἀκούανε, γιατί ἐφοβόντανε μὴ πέσῃ τὸ Μεσολόγγι.

8) Καὶ ταῖς ἔβλεπε ὁ κόσμος νὰ τρέχουνε τὰ τρίστρατα, τὰ σταυροδρόμια, τὰ σπίτια, τὰ ἀνώγια καὶ τὰ χαμώγια, ταῖς ἐκκλησίαις τὰ ξωκκλήσια, γυρεύοντας.

9. Καὶ ἐλαβαίνανε χρήματα, παννιὰ, γιὰ τοὺς λαβωμένους.

10. Καὶ δὲν τοὺς ἔλεγε κανένας τὸ ὄχι, γιατί οἱ ρῶτησαις τῶν γυναικῶν ἦταν ταῖς περισσότεραις φοραῖς συντροφευμέναις ἀπὸ ταῖς κανονιαῖς τοῦ Μεσολογγιοῦ, καὶ ἡ γῆ ἔτρεμε ἀποκάτου ἀπὸ τὰ πόδια μας.

11. Καὶ οἱ πλέον πάμπτωχοι ἐβγάνανε τ' ὀβολάκι τους, καὶ τὸ δίνανε, καὶ ἐκάνανε τὸ σταυρό τους, κυττάζοντας κατὰ τὸ Μεσολόγγι καὶ κλαίοντας.»

1) Παραλλαγ': Βαστῶντας τὴ λύρα
Καὶ μῶκρουζ' ἡ λύρα
Ἡ δίκαιη στὸν ὦμο.

Κι' ἀπ' ὅπου χαράζει
Ὡς ὅπου ῥυθᾷ,

Τά μάτια μου δὲν εἶδαν τόπον ἐνδοξότερον ἀπὸ τοῦτο τὸ ἁλωνάκι».

2

Παράμερα στέκει
Ὁ ἄντρας καὶ κλαίει· 1)
Ἀγρὰ τὸ τουφέκι
Σηκώνει, καὶ λέει·
«Σὲ τοῦτο τὸ χέρι
»Τί κάνεις ἐσύ;
»Ὁ ἐχθρός μου τὸ ξέρει
»Πῶς μοῦ εἶσαι βαρύ.»
»Τῆ· μάννας ὦ λαύρα!
»Τὰ τέκνα τριγύρου
Φθαρμένα καὶ μαῦρα,
Σὰν ἤσκιους ὀνείρου·
Λαλεῖ τὸ πουλάκι
Σ τοῦ πόνου τὴ γῆ,
Καὶ βρίσκει σπειράκι,
Καὶ μάννα φθονεῖ.

1) Παραλλαγ: Σουλιώτης καὶ κλαίει.

3

Γροικοῦν νὰ ταράζῃ
Τοῦ ἐχθροῦ τὸν ἀέρα
Μιὰν ἄλλη, ποῦ μοιάζει 1)
Τ' ἀντίλαλου πέρα·
Καὶ ξάφνου πετειέται
Μὲ τρόμου λαλιά·
Πολληώρα γροικειέται,
Κι' ὁ κόσμος βροντᾷ.

4

'Αμέριμνον ὄντας
Τ' 'Αράπη τὸ στόμα
Σφυρίζει, περνῶντας
'Σ τοῦ Μάρκου τὸ χῶμα·

1) Παραλλαγ : Χαμένη γροικᾶνε
'Στοῦ ἐχθροῦ τὸν ἀέρα
Μιὰν ἄλλη, σὰν νά ναι
Τ' ἀντίλαλου πέρα.

Σκληρὰ περιπαίζει
'Στοῦ ἐχθροῦ τὸν ἀέρα.

'Η ἀπάνθρωπη μοιάζει
Τ' ἀντίλαλου πέρα.

Διαβαίνει, κι' ἀγάλι
Ξαπλώνετ' ἐκεῖ,
Ποῦ ἐβγῆκ' ἡ μεγάλη
Τοῦ Μπάϊρον ψυχή.

5

Προβαίνει καὶ κράζει
Τὰ ἔθνη σκιασμένα.

6

Καὶ ὦ πεῖνα καὶ φρίκη!
Δὲ σκούζει σκυλί!

7

Καὶ ἡ μέρα προβαίνει,
Τὰ νέφια συντρίβει·
Νά, ἡ νύχτα ποῦ βγαίνει,
Κι' ἀστέρι δὲν κρύβει.

ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ Β'.

1

Ἄκρα τοῦ τάφου σιωπὴ 'ς τὸν κάμπο βασιλεύει·
Λαλεῖ πουλί, παίρνει σπειρί, κ' ἡ μάννα τὸ ζηλεύει 1)
Τὰ μάτια ἡ πεῖνα ἐμαύρισε· 'ς τὰ μάτια ἡ μάννα μνέει·
Στέκει ὁ Σουλιώτης ὁ καλὸς παράμερα, καὶ κλαίει·
»Ἔρμο τουφέκι σκοτεινό, τί σ' ἔχω γὼ 'ς τὸ χέρι;
Ὅποῦ σὺ μοῦ γινες βαρύ, κι' ὁ Ἀγαρηνὸς τὸ ξέρει.» 2)

2

Τὸ Μεσολόγγι ἔπεσε τὴν ἄνοιξη· ὁ ποιητὴς παρασταίνει τὴν Φύση, εἰς τὴ στιγμὴ ποῦ εἶναι ὡραιότερη, ὡς μία δύναμη, ἡ ὁποία, μὲ ὅλα τ' ἄλλα καὶ ὑλικὰ καὶ ἠθικὰ ἐνάντια, προσπαθεῖ νὰ δειλιάσῃ τοὺς πολιορκημένους· ἰδοὺ οἱ στοχασμοὶ τοῦ ποιητῆ·

1) Παραλλ· Ἐκάθησε ἐκπλάϊδησε γλυκόφωνο πουλάκι.
Ἡ μαύρη μάννα τὸ φθονεῖ πῶς πῦρ' ἕνα σπειράκι.

Ἦρθε, ἐκπλαΐδησε γλυκὰ πουλὶ ποῦ ταξιδεύει.
Ἤρε σπειρὶ κ' ἐπῆρε το, κ' ἡ μάννα τὸ ζηλεύει.

Μόνε ξανοίγω καὶ φθονῶ πουλὶ 'ς τὸ πέταμά του,
Καὶ 'ς τὸ σπειράκι πῶβρηκε, καὶ 'ς τὴ γλυκειὰ χαρά του.»

Πολὺν καιρὸ τὸ βάσταξα μέσα 'ς τὴν ἔρμη ἀγκάλη,
«Κ' ἐφθόνεσα μικρὸ πουλί, ποῦ βρε σπειρὶ κ' ἐλάλει.
2) Παραλ. Καὶ τὸ τουφέκι τὸ πιστὸ σηκώνει μ' ἀργὸ χέρι·
«Ἔρμο! σὺ μῶγεινες βαρύ· ὁ Ἀγαρηνὸς τὸ ξέρει.»
Ἐρμιᾶς σπαθὶ καὶ σκοτεινιᾶς, σὰν τί σ' ἔχω 'ς τὸ χέρι;

Ἡ ζωὴ ποῦ ἀνασταίνεται μὲ ὅλαις της ταῖς χαραῖς, ἀναβρύζοντας ὁλοῦθε, νέα, λαχταριστή, περιχυνόμενη εἰς ὅλα τὰ ὄντα· ἡ ζωὴ ἀκέραιη, ἀπ' ὅλα τῆς φύσης τὰ μέρη, θέλει νὰ καταβάλῃ, τὴν ἀνθρώπινη ψυχή· θάλασσα, γῆ, οὐρανός, συγχωνευμένα, τὰ ὁποῖα πάλιν πολιορκοῦν τὴν ἀνθρώπινη φύση 'ς τὴν ἐπιφάνεια καὶ εἰς τὸ βάθος της.

Ἡ ὡραιότης τῆς φύσης, ποῦ τοὺς περιτριγυρίζει, αὐξαίνει εἰς τοὺς ἐχθροὺς τὴν ἀνυπομονησία νὰ πάρουν τὴ χαριτωμένη γῆ, καὶ εἰς τοὺς πολιορκημένους τὸν πόνο ὅτι θὰ τὴ χάσουν.

Ὁ Ἀπρίλης μὲ τὸν Ἔρωτα χορεύουν καὶ γελοῦνε,
Κι' ὅσ' ἄνθια βγαίνουν καὶ καρποὶ τόσ' ἄρματα σὲ κλειοῦνε
Λευκὸ βουνάκι πρόβατα κινούμενο βελάζει,
Καὶ μέσ' 'ς τὴ θάλασσα βαθειὰ ξαναπετειέται πάλι,
Κι' ὁλόλευκο ἐσύσμιξε μὲ τ' οὐρανοῦ τὰ κάλλη.

Καὶ μέσ' 'ς τῆς λίμνης τὰ νερά, ὅπ' ἔφθασε μ' ἀσποῦδα.
Ἔπαιξε μὲ τὸν ἥσκιο της γαλάζια πεταλοῦδα,
Ποῦ εὐώδιασε τὸν ὕπνο της μέσα 'ς τὸν ἄγριο κρίνο·

Τὸ σκουληκάκι βρίσκεται 'ς ὥρα γλυκειὰ κ' ἐκεῖνο 1).

1) Παραλλαγ: Καὶ μέσ' 'ς τῆς λίμνης τὰ νερά, μὲ πόθο καὶ μ' ἀσποῦδα,
Ἔπαιξε μὲ τὸν ἥσκιο της βωδάτη πεταλοῦδα,
Ὁποῦ ἐξενύχτισε ὄμορφα μέσα 'ς τὸν ἄγριο κρίνο·
Καὶ τὸ σκουλῆκι βρίσκεται 'ς ὥρα γλυκειὰ καὶ κεῖνο.
Ἐκεῖ χε μὲ τὸν ἥσκιο της ἡ λεφτερίδα ..
Ὅλ' ἀγριόκρινου βωδιαῖς, ὅπ' εἶχε ξενυχτίσῃ.

Μάγεμα ἡ φύσις κι' ὄνειρο 'ς τὴν ὁμορφιὰ καὶ χάρη[1],
Ἡ μαύρη πέτρα ὁλόχρυση καὶ τὸ ξερὸ χορτάρι·
Μὲ χίλιαις βρύσαις χύνεται, μὲ χίλιαις γλώσσαις κρένει[2].
Ὅποιος πεθάνῃ σήμερα χίλιαις φοραῖς πεθαίνει.

Τρέμ' ἡ ψυχὴ καὶ ξαστοχᾷ γλυκὰ τὸν ἑαυτό της.

3

Ἐνῷ ἀκούεται τὸ μαγευτικὸ τραγοῦδι τῆς ἄνοιξης, ὁποῦ κινδυνεύει νὰ ξυπνήσῃ εἰς τοὺς πολιορκημένους τὴν ἀγάπη τῆς ζωῆς τόσον, ὥστε νὰ ὁλιγοστέψῃ ἡ ἀντρεία τους, ἕνας τῶν Ἑλλήνων πολεμάρχων σαλπίζει κράζοντας τοὺς ἄλλους εἰς συμβούλιο, καὶ ἡ σβυμένη κλαγγή, ὁποῦ βγαίνει μέσ ἀπὸ τὸ ἀδυνατισμένο στῆθός του, φθάνοντας εἰς τὸ ἐχθρικὸ

1) Παραλλαγ: Ὄνειρο μὲ τὰ μάγια του παντοῦ ὁμορφιὰ καὶ
(χάρη.

2) Παραλλαγ. Σὲ χίλιαις βρύσαις χύνεται, σὲ χίλιαις γλώσσαις
(κρένει.

Μὲ χίλιαις βρύσαις χύνεται, μὲ χίλια μάγια δένει.
Κι' ὅμοια 'ς τ' ἀνθρώπου τὴν ψυχὴ ἡ φύση κατεβαίνει.
Ἡ φύσις
Πηγάζει ἀπὸ πολλαῖς πηγαῖς μὲ ὅλα της τὰ μάγια,

στρατόπεδο παρακινεῖ ἕναν Ἀράπη νὰ κάμῃ ὅ,τι περιγράφουν οἱ στίχοι 4—12.

«Σάλπιγγα. κόψ' τοῦ τραγουδιοῦ τὰ μάγια μὲ βία,
Γυναικός, γέροντος, παιδιοῦ, μὴ κόψουν τὴν ἀντρεία».
Χαμένη, ἀλίμονον! κι' ὀκνὴ τὴν σάλπιγγα γροικάει·
Ἀλλὰ πῶς φθάνει 'ς τὸν ἐχθρὸ καὶ καθ' ἠχὴ ξυπνάει;
Γέλιο 'ς τὸ σκόρπιο στράτευμα σφοδρό γεννοβολειέται,
Κ' ἡ περιπαίχτρα σάλπιγγα μεσουρανὶς πετειέται·
Καί μὲ χαρούμενη πνοὴ τὸ στῆθος τὸ χορτᾶτο,
Τ'ἀράθυμο, τὸ δυνατό, κι' ὅλο ψυχαῖς γιομᾶτο,
Βαρῶντας γύρου ὁλόγυρα, ὁλόγυρα καὶ πέρα,
Τὸν ὅμορφο τρικύμισε καὶ ξάστερον ἀέρα·
Τέλος μακρειὰ σέρνει λαλιά, σὰν τὸ πεσούμεν' ἄστρο,
Τρανὴ λαλιά, τρόμου λαλιά. ῥητὴ κατὰ τὸ κάστρο. 1)

1) Παραλ. Σάλπιγγα, ἰδού, χωρὶς πνοὴ αὐτοὺς τοὺς ἤσκιους
(κράζει,
Κινοῦν ἀνάκατα κι' ἀκοῦν μιὰ ἄλλη ποῦ τῆς μοιάζει,
Γέλιο σφοδρὸ τὸ τούρκικο στράτευμα συνεπαίρνει,
Κ' ἡ ἀναγελάστρα σάλπιγγα τρόμου λαλιὰ ξεσέρνει.

Χαμένη σάλπιγγα, τί θὲς κι' αὐτοὺς τοὺς ἤσκιους κράζεις;
Καὶ σὺ τί θὲς ἀντίπερα ποῦ σὰν ἠχώ της μοιάζεις;

Σώπαινε σάλπιγγα ὀκνηρὴ π' αὐτοὺς τοὺς ἤσκιους κράζεις
Καὶ σὺ σκληρὴ π' ἀντίπερα ὡσὰν ἠχώ της μοιάζεις

Ἀνακατώνονται, κινοῦν ἀργοὶ συλλογισμένοι.
Ποῦ σάλπιγγα τοὺς ἔκραξε λεπτή, μικρή, χαμένη·
Καὶ γροικοῦν περ' ἀντίπερα μιὰν ἄλλη ποῦ τῆς μοιάζει.

4

Μόλις ἔπαυσε τὸ σάλπισμα ὁ Ἀράπης, μιὰ μυριόφωνη βοὴ ἀκούεται εἰς τὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο, καὶ ἡ βίγγλα τοῦ

Σήκω καλή μου σάλπιγγα ! καὶ βρόντα χέρι χέρι·
'Εδῶ ναι κόραις ἄβγαλταις, κι' ἄπραγοι νέοι καὶ γέροι.»
Χαμένη, ἀλίμονον! κι' ὀκνὴ τὴ σάλπιγγα γροικάει,
'Αλλὰ πῶς φθάνει ἀντίπερα καὶ τὴν ἠχὼ ξυπνάει ;
Γέλιο 'ς τὸ σκόρπιο στράτευμα τ' ἐχθροῦ γεννοβολειέται,
Κ' ἡ ἀναγελάστρα σάλπιγγα μεσουρανὶς πετειέται·
Κ' ἐλεύθερη, χαρούμενη, γύρου βαρεῖ καὶ πέρα
'Ηχοποντεῖ 'ς τὸν ἄπειρο καὶ καθαρὸ ἀέρα.
Καὶ τέλος πάντων μακρινὴ σέρνει λιαλιά, σὰν ἄστρο,
Μίσους λαλιά, τρόμου λαλιά, ρητὴ κατὰ τὸ κάστρο.

«Σάλπιγγα, βάρει γλήγορα....
Τὰ μάγια κόψ' τοῦ τραγουδιοῦ, μὴ κόψουν τὴν ἀντρεία,»
Γέλιο 'ς τ' ἐχθροῦ τὸ στράτευμα σφοδρὸ γεννοβολειέται,

"Ασβεστο γέλιο 'ς τὸ πλατὺ στρατόπεδο γροικειέται,
Καὶ βαρεῖ γύρου ἐλεύθερα τὸν καθαρὸν ἀέρα,
Μ' ἠχοὺς πολλοὺς πολλῶ λογιῶ κι' ὥρα πολλὴ καὶ πέρα·

Κ' ἐλεύθερη καὶ πρόσχαρη γύρου βαρεῖς καὶ πέρα
Τρικύμισε κόσμος ἠχοι τὸν ξάστερον ἀέρα.
Πλημμύρα ἠχοὶ τρικύμισαν τὸν ξάστερον ἀέρα.
Λογιῶν ἠχοὶ πλημμύρισαν τὸν ξάστερον ἀέρα.
Κόσμος ἠχοὶ 'ς τὸν καθαρό, 'ς τὸν ἄπειρον ἀέρα.
Τέλος βαρεῖ τρόμου λαλιὰ καὶ χύνεται 'σὰν ἄστρο,
Τοῦ μάκρου τέλος ἡ σκληρὴ σέρνει λαλιὰ, σὰν ἄστρο,
Τρόμου ψηλὴ χύνει λαλιὰ καὶ βγάν' ἠχοὺς πολλὴ ὥρα.
Χύνει κλαγγὴ χαρούμενη μακρυὰ παντοῦ, σὰν ἄστρο,
Τέλος βαρεῖ τρόμου λαλιὰ ρητὴ κατὰ τὸ κάστρο.
Κ' ἠχοβολάει βροντόφωνα κατὰ τὸ μαῦρο κάστρο.
Κ' ἠχολογάει βροντόφωνα κατὰ τὸ μαῦρο κάστρο.

κάστρου, ἀχνὴ σὰν Χάρο, τὸ λέει τῶν Ἑλλήνων· «Μπαίνει ὁ ἐχθρικὸς στόλος» Τὸ πυκνὸ δάσος ἔμεινε ἀκίνητο εἰς τὰ νερὰ ὅπου ἡ ἐλπίδα ἀπάντεχε νὰ ἰδῇ τὰ φιλικὰ καράβια. Τότε ὁ ἐχθρὸς ἐξανανέωσε τὴν κραυγή, καὶ εἰς αὐτὴν ἀντιβόησαν οἱ νεόφθαστοι μέσ' ἀπὸ τὰ καράβια. Μετὰ ταῦτα μία ἀκατάπαυστη βροντὴ ἔκανε τὸν ἀέρα νὰ τρέμῃ πολλὴ ὥρα καὶ εἰς αὐτὴ τὴν τρικυμία

Ἡ μαύρη γῆ σκιρτᾷ ὡς χοχλὸ μέσ' 'ς τὸ νερὸ ποῦ βράζει.

— Ἕως ἐκείνη τὴ στιγμὴ οἱ πολιορκημένοι εἶχαν ὑπομείνῃ πολλοὺς ἀγῶνες μὲ κάποιαν ἐλπίδα νὰ φθάσῃ ὁ φιλικὸς στόλος, καὶ νὰ συντρίψῃ ἴσως τὸν σιδερένιο κύκλο ὁποῦ τοὺς περιζώνει· τώρα ὁποῦ ἔχασαν κάθε ἐλπίδα, καὶ ὁ ἐχθρὸς τοὺς τάζει νὰ τοὺς χαρίσῃ τὴ ζωὴ ἂν ἀλλαξοπιστήσουν, ἡ ὑστερινή τους ἀντίσταση τοὺς ἀποδείχνει Μάρτυρες.

5

. . . . . Στὴ πεισμωμένη μάχη
Σφόδρα σκιρτοῦν μακριὰ πολὺ τὰ πέλαγα κ' οἱ βράχοι, 1)
Καὶ τὰ γλυκοχαράματα, καὶ μέσ' 'ς τὰ μεσημέρια, 2)
Κι' ὅταν θολώσουν τὰ νερά, κι' ὅταν ἐβγοῦν τ' ἀστέρια.
Φοβοῦνται γύρου τὰ νησιά, παρακαλοῦν καὶ κλαῖνε, 3)
Κ' οἱ ξένοι ναύκληροι μακριὰ πικραίνονται καὶ λένε·

1) Παραλλ. Πολλὰ μερόνυχτ' ἔσκιρταν τὰ πέλαγα κ' οἱ βράχοι.
2) Παραλλ. 'Από τὸ βγάλσιμο τοῦ ἡλιοῦ 'ς τὰ κύματα ἀναμιένα.
3) Παραλλ. Καὶ τὰ νησάκια ὁλόγυρα παρακαλοῦν καὶ τρέμουν.

«'Αραπιᾶς ἄτι, Γάλλου νοῦς, σπαθὶ Τουρκιᾶς μολίβι,
Πέλαγο μέγα βράζ' ὁ ἐχθρὸς πρὸς τὸ φτωχὸ καλύβι.»1)

6

Ἕνας πολέμαρχος ξάφνου ἀπομακραίνεται ἀπὸ τὸν κύκλο ὅπου εἶναι συναγμένοι εἰς συμβούλιο γιὰ τὸ γιουροῦσι, γιατ τὸν ἐπλάκωσε ἡ ἐνθύμηση, τρομερὴ, εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν τῆς ἀκρας δυστυχίας, ὅτι εἰς ἐκεῖνο τὸ ἴδιο μέρος, εἰς ταῖς λαμπραῖς ἡμέραις τῆς νίκης, εἶχε πέσῃ κοπιασμένος πὸ τὸν πολεμικὸν ἀγῶνα, καὶ αὐτοῦ ἐπρωτάκουσε, ἀπὸ τὰ χείλη τῆς ἀγαπημένης του, τὸν ἀντίλαλο τῆς δόξας του, ἡ ὁποία ἕως τότε εἶχε μείνῃ ἄγνωστη εἰς τὴν ἁπλῆ καὶ ταπεινὴ ψυχή του.

Μακριὰ ἀπ' ὅπ' ἦτα' ἀντίστροφος κι' ἀκίνητος ἐστήθη·
Μόνε σφοδρὰ βροντοκοποῦν τ ἁρματωμένα στήθη·
«'Εκεῖ ἦρθε τὸ χρυσότερο ἀπὸ τὰ ὀνείρατά μου·
Μὲ τ' ἅρματ' ὅλα βρόντησα τυφλὸς τοῦ κόπου χάμου.

1) Παραλ. «'Αραπιᾶς ἄτι, Γάλλου νοῦς, σπαθὶ Τουρκιᾶς μολίβι,
Πέλαγο μέγα βράζ' ὁ ἐχθρὸς πρὸς τὸ φτωχὸ καλύβι.»
'Απάνου 'ς τὸ κατάστρωμα οἱ καλοὶ ναύταις λένε,
Καὶ τὰ νησάκια ὁλόγυρα παρακαλοῦν καὶ κλαῖνε,

Τουρκιὰ μὲ δύναμη 'Αραπιά, μὲ νοῦ 'Ιταλοὶ καὶ Γάλλοι
Σ' ἔζωσ' ὁ ἐχθρός, σὰν πέλαγο μὲ δίχως ἀκρογιάλι.

Τουρκαραπιὰ μὲ δύναμη.

"Αλογ' 'Αράπη, Γάλλου νοῦς Τούρκου ὁδηγᾷ μολίβι.

Φωνή πε· 'Ο δρόμος σου γλυκὸς καὶ μοσχοβολισμένος 1)
'Στὴν κεφαλή σου κρέμεται ὁ ἥλιος μαγεμένος 2)
Παλληκαρᾶ, καὶ μορφονιέ, γειά σου, καλέ, χαρά σου!
Ἄκου! νησιά, στεριαῖς τῆς γῆς, ἐμάθαν τ' ὄνομά σου 3)
Τοῦτος, ἄχ! ποῦ ν' ὁ δοξαστός, κ' ἡ θεϊκιὰ θωριά του;
'Η ἀγκάλη μ' ἔτρεμ' ἀνοιχτὴ κατὰ τὰ γόνατά του 4).
Ἔρρηξε χάμου τὰ χαρτιὰ μὲ τ'ς εἴδησαις τοῦ κόσμου
'Η κορασιὰ τρεμάμενη. . . . . .
Χαρὰ τῆς ἔσβυε τὴ φωνή, ποῦ ν' τώρα ἀποσβυμένη·
Ἄμε, χρυσ' ὄνειρο, καὶ σὺ μὲ τὴ σαβανωμένη 5).
Ἐδῶ ναι χρεία νὰ καταιβῶ, νὰ σφίξω τὸ σπαθί μου,
Πρὶν ὅλοι χάσουν τὴ ζωή, κ' ἐγ' ὅλη τὴ πνοή μου·
Τὰ λίγα ἀπομεινάρια τῆς πείνας καὶ τ'ς ἀντρείας.
. . . . . ,
Γκόλφι νὰ τά χω 'ς τὸ πλευρό, καὶ νὰ τὰ βγάλω πέρα,
Ποῦ μ' ἔκραξαν μ' ἀπαντοχή, φίλο, ἀδελφό, πατέρα·
Δρόμ' ἀστραφτὰ νὰ σχίσω τους 'ς ἐχθροὺς καλὰ θρεμμένους,

1) Παραλλ. Φωνὴ π' ὁ δρόμος σου ὄμορφος καὶ λούλουδα σπαρ-
(μένος.

Περβόλι ὁ δρόμος ποῦ πατεῖς κι' ὁ ἥλιος μαγεμένος,

'Ο δρόμος μοσχοβολητὸς κι' ὁ ἥλιος μαγεμένος.

2) Παραλ. Στέκει 'ς τὸ χῶμα ποῦ πατεῖς ὁ ἥλιος λατρεμένος.
3) Παραλ. Ἄκου! στεριαῖς, νησιὰ τῆς γῆς, ἠχοῦν μὲ τ' ὄνομά σου.
4) Παραλλαγ. 'Η ἀγκάλη μ' ἐλαχτάριζε κτλ.
5) Παραλλαγ. Τῆς δοξας ὄνειρο χρυσό, τί θές με καὶ σὺ τώρα

Σ' ἐχθροὺς πολλούς, πολλ' ἄξιους, πολλὰ φαρμακωμένους 1)·
Νὰ μείνῃς, χῶμα πατρικό, γιὰ μισητὸ ποδάρι·
Ἡ μαύρη πέτρα σου χρυσῆ καὶ τὸ ξερὸ χορτάρι».

«Θύραις ἀνοίξτ' ὁλόχρυσαις γιὰ τὴν γλυκειὰν ἐλπίδα».

7

Κρυφὴ χαρά στραψε 'ς ἐσέ· κάτι καλό χει ὁ νοῦς σου·
Πές, νὰ τὸ ξεμυστηρευτῇς θὲς τ' ἀδελφοποιτοῦ σου ; 2)
Ψυχὴ μεγάλη καὶ γλυκειά, μετὰ χαρᾶς σ' τὸ λέω·
Θαυμάζω ταῖς γυναῖκές μας, καὶ 'ς τ' ὄνομά τους μνέω.

Ἐφοβήθηκα κάποτε μὴ δειλιάσουν, καὶ ταῖς ἐπαρατήρησα ἀδιάκοπα,
Γιὰ ἡ δύναμη δὲν εἶν' 'ς αὐταῖς ἴσια μὲ τ' ἄλλα δῶρα.

Ἀπόψε, ἐνῷ εἶχαν τὰ παράθυρα ἀνοιχτὰ γιὰ τὴ δροσιὰ, μία ἀπ' αὐταῖς, ἡ νεώτερη, ἐπῆγε νὰ τὰ κλείσῃ, ἀλλὰ μία ἄλλη τῆς εἶπε:

«Ὄχι, παιδίμου· ἄφησε νά μπῃ ἡ μυρωδιὰ ἀπὸ τὰ φαγητά· εἶναι χρεία νὰ συνειθίσουμε.

1) Παραλ. Σὲ πολλοὺς λύκους μὲ πολὺ μῖσος, τροφὴ καὶ λύσσα,
Παιγνίδι τὸ ποῦ στάθη με, τεράστιο τὸ ποῦ μένει·
Οἱ ἐχθροὶ χορτᾶτοι κι' ἄξιοι, πολλοὶ καὶ θυμωμένοι.

2) Παραλ. Κρυφὴ χαρὰ σ' ἐπλάκωσε, μοῦ λέει τὸ πρόσωπό σου,
Γιὰ νὰ τὴ ξεμυστηρευθῇς 'ς τὸν ἀδελφοποιτό σου.
Βίγλα ποῦ ἀπόψε ἐβίγλιζες. . . .
Κάτσε καὶ τ' ἀδελφοποιτοῦ γλυκὰ ξεμυστηρέψου.
Βίγλα, γιὰ πὲς τί στάθηκε ἀπόψε, παλληκάρι.
Γιὰ κάθησ', ἀλελφοποιτέ, καὶ ξεμυστήρεψέ μου.

Μεγάλο πρᾶμα ἡ ὑπομονή! . . .
Ἄχ! μᾶς τὴν ἔπεμψε ὁ Θεός· κλεῖ θησαυροὺς κ' ἐκείνη.

Ἐμεῖς πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπομονή, ἂν καὶ ἔρχονταν οἱ μυ-
(ρωδιαῖς.
Ἀπ' ὅσα δίν' ἡ θάλασσα, ἀπ' ὅσ' ἡ γῆ ὁ ἀέρας».

Καὶ ἔτσι λέγοντας ἐματάνοιξε τὸ παράθυρο, καὶ ἡ πολλὴ μυρωδιὰ τῶν ἀρωμάτων ἐχυνότουν μέσα, κ' ἐγιόμισε τὸ δωμάτιο. Καὶ ἡ πρώτη εἶπε: «Καὶ τὸ ἀεράκι μᾶς πολεμάει». — Μία ἄλλη ἔστεκε σιμὰ εἰς τὸ ἑτοιμοθάνατο παιδί της.
Κι' ἄφσε τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ, κ' ἐσώπασε λιγάκι,
Καὶ ξάφνου τῆς ἐφάνηκε 'ς τὸ στόμα τὸ βαμπάκι.
Καὶ ἄλλη εἶπε χαμογελῶντας, νὰ διηγηθῇ καθεμία τ' ὄνειρό της.

Κι' ὅλαις ἐφώναξαν μαζί, κ' εἶπαν πῶς εἶδαν ἕνα·
Κι' ὅτι ἀποφάσισαν μαζὶ νὰ ποῦν τὰ ὀνείρατά τους,
Εἶπα, νὰ ἰδῶ τὴ γνώμη τους 'ς τὴν ὑπνοφαντασιά τους 1).

Καὶ μία εἶπε: «Μοῦ ἐφαινότουν ὅτι ὅλοι ἐμεῖς, ἄντρες καὶ γυναῖκες, παιδιὰ καὶ γέροι, ἤμαστε ποτάμια, ποιὰ μικρά, ποιὰ μεγάλα, κ' ἐτρέχαμε ἀνάμεσα εἰς τόπους φωτεινούς,

1) Παραλ. Ἐσπούδαξα τὴ γνώμη τους 'ς τὴν ὑπνοφαντασιά τους· Τὸ ποῦ χε ὁ νοῦς τους τὸ σκοπὸ 'ς τὴν ὑπνοφαντασιά τους

εἰς τόπους σκοτεινούς, σὲ λαγκάδια, σὲ γκρεμούς, ἀπάνου κάτου, κ' ἔπειτα ἐφθάναμε μαζὶ 'ς τὴ θάλασσα μὲ πολλὴ ὁρμή.

Καὶ μέσ' 'τὴ θάλασσα γλυκὰ 'βαστοῦσαν τὰ νερά μας.»

Καὶ μία δεύτερη εἶπε:

«'Εγώ δα δάφναις. — Κ' ἐγὼ φῶς. . . . .

—Κ' ἐγῶ 'ς φωτιὰ μιὰ ὄμορφη π' ἀστράφταν τὰ μαλλιά της».

Καὶ ἀφοῦ ὅλαις ἐδιηγήθηκαν τὰ ὀνείρατά τους, ἐκείνη, ποῦ χε τὸ παιδὶ ἑτοιμοθάνατο, εἶπε· «'Ιδὲς, καὶ εἰς τὰ ὀνείρατα ὁμογνωμοῦμε, καθὼς εἰς τὴ θέληση καὶ εἰς ὅλα τ' ἄλλα ἔργα.» Καὶ ὅλαις οἱ ἄλλαις ἐσυμφώνησαν κ' ἐτριγύρισαν μὲ ἀγάπη τὸ παιδί της, ποῦ χε ξεψυχήση.

'Ιδού, αὐταῖς οἱ γυναῖκες φέρνονται θαυμαστά· αὐταῖς εἶναι μεγαλόψυχαις, καὶ λένε ὅτι μαθαίνουν ἀπὸ μᾶς· δὲ δειλιάζουν, μ' ὅλον ὅτι τοὺς ἐπάρθηκε ἡ ἐλπίδα, ποῦ εἶχαν, νὰ γεννήσουν τέκνα γιὰ τὴ δόξα καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία. 'Εμεῖς λοιπὸν μποροῦμε νᾶ μάθουμε ἀπ' αὐταῖς, καὶ νὰ ταῖς λατρεύουμε ἕως τὴν ὕστερη ὥρα.— Πές μου καὶ σὺ γιατὶ ἐχθές, ὕστερ' ἀπὸ τὸ συμβούλιο, ἐνῷ ἐστεκόμαστε σιωπηλοί, ἀπομακρύθηκες ταραγμένος·

Νὰ μοῦ τὸ πῇς νὰ τό χω γὼ γκολφ.σταυρὸ 'ς τὸν ᾅδη. 1)
'Εχαμογέλασε πικρά, κι' ὁλούθενε κυτταζει·
Κι' ἀνεῖ πολὺ τὰ βλέφαρα τὰ δάκρυα νὰ βαστάξουν.

1) Παραλ. Νὰ τό χω γκόλφι καὶ σταυρὸ καὶ μέσα στὸ μνημοῦρι.
Γιὰ δὲν ὠμίλησε ποτὲ τοῦ τάφου ἡ πέτρα. . .

8

Παρασταίνεται ὁ Ἰμπραὶμ Πασᾶς συλλογιζόμενος τὴ σημαντηκότητα τῆς γῆς, τὴν ὁποία θέλει νὰ κυριέψη καὶ τὸν πόνον καὶ τὴν ἐντροπή του ἂν δὲν τὸ κατορθώση.

Καθὼς ἐκεῖ 'ς τὴν Ἀραπιά. . . . , . .
Χύνεται ἀνάερα τὸ σκυλὶ τῆς δίψας λυσσιασμένο.
Μέσ' 'στὴν ψυχὴ τὴν ἀγρικᾶ σὰ σπίθα 'ς τὴ φωτιά της,
Καὶ συχνὰ τοῦ π' ἡ ἀράθυμη καὶ τρίσβαθη ψυχή του·
«Κάμποι, βουνὰ καρπόφορα, καὶ λίμνη ὡραία καὶ πλούσια.»
«Σ τουφέκι ἀλλάξαν καὶ σπαθὶ τὸ δίχτυ καὶ τ' ἀγκίστρι.»
«Μάννα καλὴ παλληκαριῶν, καὶ κάμε τη δική σου 1).»
«Αἰώνια ἤθελ' ἤτανε ὁ πόνος κ' ἡ ντροπή μου»

9

Ἐτούτ' εἶν' ὕστερη νυχτιά· ὅλα τ' ἀστέρια βγάνει.
Ὁλονυχτὶς ἀνέβαινε ἡ δέηση, τὸ λιβάνι.

Ὁ Ἀράπης, τραυηγμένος ἀπὸ τὴ μυρωδιὰ ποῦ ἐσκορποῦσε τὸ θυμίαμα, περίεργος καὶ ἀνυπόμονος, μὲ βιαστικὰ πατήματα πλησιάζει εἰς τὸ τεῖχος.

1) Παραλ. Μαννα τρανὴ παλληκαριῶν, καὶ κάμε τὴ δική σου.

Καὶ ἀπάνου, ἀνάγκη φοβερή! σκυλί δὲν τοῦ λυχτάει.

Καὶ ἀκροάζεται· ἀλλὰ τὴ νυχτικὴ γαλήνη δὲν ἀντίσκοβε μήτε φωνή, μήτε κλάψα, μήτε ἀναστεναγμός· ἤθελε πῆς ὅτι εἶχε παύση ἡ ζωή· οἱ ἥρωες εἶναι ἐνωμένοι καὶ μέσα τους, λόγια λένε.

Γιὰ τὴν αἰωνιότητα, ποῦ μόλις τὰ χωράει.
Σ' τὰ μάτια καὶ 'ς τὸ πρόσωπο φαίνοντ' οἱ στοχασμοί τους·
Τοὺς λέει μεγάλα καὶ πολλὰ ἡ τρίσβαθη ψυχή τους.
Ἀγάπη κ' ἔρωτας καλοῦ τὰ σπλάχνα τους τινάζουν·
Τὰ σπλάχνα τους κ' ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν ἡσυχάζουν·
Γλυκειὰ κ' ἐλεύθερ' ἡ ψυχὴ σὰ νά τανε βγαλμένη,
Κ' ὑψώναν μὲ χαμόγελο τὴν ὄψη τὴ φθαρμένη 1).

10

Ἀφοῦ ἔκαψαν τὰ κρεβάτια, οἱ γυναῖκες παρακαλοῦν τοὺς ἄντρες νὰ ταῖς ἀφήσουν νὰ κάμουνε ἀντάμα, εἰς τὸ σπήλαιο, τὴν ὑστερινὴ δέηση. Μί' ἀπ' αὐταῖς, ἡ γεροντότερη, μιλεῖ γιὰ ταῖς ἄλλαις «Ἄκουσε, παιδί μου, καὶ τοῦτο ἀπὸ τὸ στόμα μου,

Ποῦ εἶμ' ὅλη κάτου ἀπὸ τὴ γῆ κ' ἕνα μπουτσοῦνι ἀπ' ἔξω.
Ὀρκίζουν σε 'ς τὴ στάχτ' αὐτή. . . . . .

1) Παραλ. Κ' ὑψώναν 'ς τὸ χαμόγελο τὴν ὄψη τὴ φθαρμένη.

Καὶ 'ς τὰ κρεβάτια τ' ἄτυχα μὲ τὸ σεμνὸ στεφάνι·
Ν' ἀφῆστε σᾶς παρακαλοῦν νὰ τρέξουμε 'ς ἐκεῖνο,
Νὰ κάμουμ' ἅμα τὸ στερνὸ χαιρετισμὸ καὶ θρῆνο.»
Κ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἀργοῦσε ὀλίγο νὰ δώση τὴν ἀπόκριση,
Ὅλοι; 'ς τὴ γῆ τὰ γόνατα ἐχτύπησαν ὁμπρός του,
Κ' ἐβάσταν ὅλαις κατ' αὐτὸν τὴ χοῦφτα σηκωμένη.
Καὶ μὲ πικρὸ χαμόγελο τὴν ὄψη τὴ φθαρμένη,
Σὰ νὰ θελ' ἔσπλαχνα ὁ Θεὸς βρέξῃ ψωμὶ 'ς ἐκείναις.

11

Οἱ γυναῖκες εἰς ταῖς ὁποίαις ἕως τότε εἶχε φανῇ ὅμοια μεγαλοψυχία μὲ τοὺς ἄντρες, ὅταν δέωνται καὶ αὐταῖς, δειλιάζουν λιγάκι καὶ κλαῖνε· ὅθεν προχωρεῖ ἡ Πράξη· διότι ὅλα τὰ φερσίματα τῶν γυναικῶν ἀντιχτυποῦν εἰς τὴν καρδιὰ τῶν πολεμιστάδων, καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ὑστερινὴ ἐξωτερικὴ δύναμη, ποῦ τοὺς καταπολεμάει, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, ὡς ἀπ' ὅλαις ταῖς ἄλλαις, αὐτοὶ βγαίνουν ἐλεύθεροι.

12

Εἶναι προσωποποιημένη ἡ Πατρίδα, ἡ Μεγάλη Μητέρα, θεάνθρωπη, ὥστε νὰ αἰσθάνεται ὅλα τὰ παθήματα, καὶ καθαρίζοντάς τα εἰς τὴ μεγάλη ψυχή της νὰ ἀναπνέῃ τὴν Παράδεισο.

Πολλαῖς πληγαῖς κ ἐγλύκαναν γιατ' ἔσταξ' ἁγιομύρος.

Μένει ἄγρυπνη μέρα καὶ νύχτα, καρτερῶντας τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος· δὲν τὰ φοβᾶται τὰ παιδιά της μὴ δειλιάσουν· εἰς τὰ μάτια της εἶναι φανερὰ τὰ πλέον ἀπόκρυφα τῆς ψυχῆς τους.

Σ' τοῦ πέκνου σύρριζα τοῦ νοῦ, Θεοῦ τῆς μάννας μάτι
Λόγο, ἔργο, νόημα. . . . . .
Ἀπὸ τὸ πρῶτο μίλημα 'ς τὸν ἀγγελοκρουμό του.
Γιὰ τοῦτο αὐτὴ εἶναι
Ἥσυχη γιὰ τὴ γνώμη τους, ἀλλ' ὄχι γιὰ τὴ Μοῖρα,
Καὶ μέσ' 'ς τὴν τρίσβαθη ψυχὴ ὁ πόνος τῆς πληγμύρα,

Ἐπειδὴ βλέπει τὸν ἐχθρόν ἄσπονδον, ἄπονον ἀπὸ τὸ πολὺ πεῖσμα, καὶ καταλαβαίνει ὅτι ἂν τὸ Ἔλεος ἔχυνε μέσ' 'στὰ σπλάχνα του ὅλους τοὺς θησαυρούς του, τοῦτοι.

Τριαντάφυλλά ναι θεϊκὰ 'ς τὴν κόλασι πεσμένα.

13

Μένουν οἱ Μάρτυρες μὲ τὰ μάτια προσηλωμένα εἰς τὴν ἀνατολή, νὰ φέξῃ γιὰ νά βγουνε 'ς τὸ γιουροῦσι, καὶ ἡ φοβερὴ αὐγή,

Μνήσθητι, Κύριε,-εἶναι κοντά· Μνήσθητι, Κύριε,-ἐφάνη!
Ἐπᾶψαν τὰ φιλιὰ 'ς τὴ γῆ. . . . . .
Σ' τὰ στήθια καὶ 'ς τὸ πρόσωπο, 'ς τὰ χέρια καὶ 'ς τὰ πόδια.
Μία φοῦχτα χῶμα νὰ κρατῶ καὶ νὰ σωθῶ μ' ἐκεῖνο.

Ἰδού, σεισμὸς καὶ βροντισμὸς, κ' ἐβάστουναν ἀκόμα,
Ποῦ ὁ κύκλος φθάνει ὁ φοβερὸς μὲ τὸν ἀφρὸ 'ς τὸ στόμα,
Κ' ἐσχίσθη ἀμέσως, κ' ἔβαλε 'ς τῆς Μάννας τὰ ποδάρια
Τῆς πείνας καὶ τοῦ. . . τὰ λίγα ἀπομεινάρια·
Τ' ἀπομεινάρια ἀνέγγιαγα καὶ κατατρομασμένα,
Τὰ γόνατα καὶ τὰ σπαθιὰ τὰ ματοκυλισμένα.

14

Τὸ μάτι μου ἔτρεχε ῥονιά, κι' ὀμπρός του δὲν ἐθώρα,
Κ' ἔχασα αὐτὸ τὸ θεϊκὸ πρόσωπο γιὰ πολλὴ ὥρα,
Π' ἄστραψε γέλιο ἀθάνατο, παιγνίδι τῆς χαρᾶς του,
Σ' τὸ φῶς τῆς καλωσύνης του, 'ς τὸ φῶς τῆς ὀμορφιᾶς του·

15

Ἔχε ὅσαις ἔχ' ἡ Ἀνατολὴ κι' ὅσαις εὐχαῖς ἡ Δύση.

16

Μ' ὅλον ποῦ τότ' ἀσάλευτος 'ς τὸ νοῦ μ' ὁ νιὸς ἐστήθη,
Κ' εἶχε τὸν ἥλιο πρόσωπο καὶ τὸ φεγγάρι στήθη 1).

1) Παραλ. Ἄχ! γιατί μοὔρθ' ὁ νιὸς μπροστὰ μὲ τὴ θεϊκιὰ
θωριά του,
Κ' ἔπαιξε μὲ τὸ φῶς τοῦ ἡλιοῦ, κι' αὐτὸς μὲ τὰ μαλλιά του.

17

Κι' ἄνθιζε μέσα μου ἡ ζωὴ μ' ὅλα τὰ πλούτια πῶχει

18

Συχνὰ τὰ στήθια ἐκούρασα, ποτὲ τὴν καλωσύνη.

19

Ὁ υἱός σου κρίνος μὲ δροσιὰ φεγγαροστολισμένος.

20

Σ τὸν ὕπνο της μουρμούριζε τὴν κλάψα τῆς τρυγόνας.

21

Ἀνάξιε δοῦλε τοῦ Χριστοῦ, κάτου τὰ γόνατά σου.

22

Γιά κύττα κεῖ χάσμα σεισμοῦ βαθιὰ 'ς τὸν τοῖχο πέρα 1),
Καὶ βγαίνουν ἄνθια πλουμιστά, καὶ τρέμουν 'ς τὸν ἀέρα·
Λούλουδα μύρια, ποῦ καλοῦν χρυσὸ μελισσολόϊ,
Ἄσπρα, γαλάζια, κόκκινα, καὶ κρύβουνε τὴ χλόη.

1) Παραλ. Χάσμα σεισμοῦ ποῦ βγάν' ἀνθοὺς καὶ τρέμουν 'ς τὸν ἀέρα

23

Χιλιάδες ἦχοι ἀμέτρητοι, πολὺ βαθιὰ 'ς τὴ χτίση 1).
Ἡ Ἀνατολὴ τ' ἀρχίναγε κ' ἐτέλειωνέ το ἡ Δύση,
Κἄποι ἀπὸ τὴν Ἀνατολή, κι' ἀπὸ τὴ Δύση κἄποι·
Κάθ' ἦχος εἶχε καὶ χαρά, κάθε χαρὰ κι' ἀγάπη.

24

Κἄνε σιμὰ κ' εἶναι ψιλαῖς, κἄνε βαρειαῖς καὶ πέρα,
Σὰν τοῦ Μαΐου ταῖς εὐωδιαῖς γιομόζαν τὸν ἀέρα.

25

Ἡ ὄψη ὁμπρός μου φαίνεται, καὶ μέσ' τὴ θάλασσ' ὄχι.
Ὅμορφη ὡς εἶναι τ' ὄνειρο μ' ὅλα τὰ μάγια πῶχει·

26

Χρυσ' ὄνειρο ἠθέλησε τὸ πέλαγο ν' ἀφήση,
Τὸ πέλαγο, ποῦ πάτουνε χωρὶς νὰ τὸ συγχύση.

1) Παραλ. Ἐκρυφανάβρυζε βαθιὰ κ' ἐγιόμιζε τὴ Χτίση.
Τρίσβαθο ἐκρυφανάβρυζε κ' ἐπότιζε τὴ Χτίση.
Κρυφαναβρύζει τρίσβαθο, καὶ πλημμυρίζ' ἡ Χτίση.
Κρυφαναβρύζει τρίσβαθο κ' ἐχόρταινε τὴ Χτίση.

27

Κ' ἔφυγε τὸ χρυσ' ὄνειρο ὡς φεύγουν ὅλα τ' ἄλλα.

28

Ἦταν μὲ σένα τρεῖς χαραῖς 'ς τὴν πίκρα φυτρωμέναις
Ὅμως γιὰ μένα 'ς τὴ χαρὰ τρεῖς πίκραις ριζωμέναις

29

Ὅλοι σὰν ἕνας, ναί, χτυποῦν, ὅμως ἐσὺ σὰν ὅλους

30

Τοῦ πόνου ἐστρέψαν οἱ πηγαῖς ἀπὸ τὸ σωθικό μου,
Ἔστρωσ' ὁ νοῦς, κι' ἀνέβηκα πάλι 'ς τὸν ἑαυτό μου 1)

31

Τὸ γλυκὸ σπίτι τῆς ζωῆς, ποῦ χε χαρὰ καὶ δόξα.

32

Παράπονο χαμὸς καιροῦ 'ς ὅ τι κάνεις κι' ἂ χάσῃ.

1) Παραλ. Τοῦ πόνου ἐστρέψαν οἱ πηγαῖς ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια,
Καὶ μέσα πάλι ἐγύρισε ψυχὴ καὶ καλοκάρδια.

33

Χαρὰ 'ς τὰ μάτια μου νὰ ἰδῶ τὰ πολυαγαπημένα,
Ποῦ μῶδειξε σκληρ' ὄνειρο 'ς τὸ σάβανο κλεισμένα.

34

Καὶ μετὰ βίας
Τί μῶστειλες χρυσοπηγὴ τῆς Παντοδυναμίας ;

35

Ἔστρωσ', ἐδέχθ' ἡ θάλασσα ἄντρες ῥιψοκινδύνους,
Κ' ἐδέχθηκε 'ς τὰ βάθη τους τὸν οὐρανὸ κ' ἐκείνους.

36

Πάντ' ἀνοιχτά, πάντ' ἄγρυπνα, τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου.

37

Ὅποῦ ν' ἐρμιὰ καὶ σκοτεινὰ καὶ τοῦ θανάτου σπίτι 1).

38

Τὸ πολιορκούμενο Μεσολόγγι ἔχει τριγύρου χάντακα,
Πῶφαγε κόκκαλο πολὺ τοῦ Τούρκου καὶ τ' Ἀράπη 2).

1) Παραλ. Ὅποῦ ν' ἐρμιὰ καὶ σκοτεινιὰ καὶ κατοικιὰ τοῦ Χάρου
2) Παραλ. Κ' ἐδέχθη κόκκαλο πολύ. . .

39

Χθὲς πρωτοχάρηκε τὸ φῶς καὶ τὸν γλυκὸν ἀέρα.

40

Πάλι μοῦ ξίππασε τ' αὐτὶ γλυκειᾶς φωνῆς ἀγέρας,
Κ' ἔπλασε τ' ἄστρο τῆς νυχτὸς καὶ τ' ἄστρο τῆς ἡμέρας.

41

Ὀλίγο φῶς καὶ μακρινὸ σὲ μέγα σκότος κ' ἔρμο.

42

Κι' ὅπου ἡ βουλή τους συφορά, κι' ὅπου τὸ πόδι χάρος.

43

Σὲ βυθὸ πέφτει ἀπὸ βυθὸ ὡς ποῦ δὲν ἦταν ἄλλος.
Ἐκεῖθ' ἐβγῆκε ἀνίκητος.

44

Φῶς ποῦ πατεῖ χαρούμενο τὸν Ἅδη καὶ τὸ Χάρο.

45

Ὁ ἀριθμὸς τοῦἐχθροῦ,
Τόσ' ἄστρα δὲν ἐγνώρισεν ὁ τρίσβαθος αἰθέρας.

46

Ἡ Ἐλπίδα περνάει ἀπὸ ψηλὴν ἐρημία μὲ
Τὰ χρυσοπράσινα φτερὰ γιομᾶτα λουλουδάκια.

47

Χάνονται τ' ἄνθη τὰ πολλά, ποὖχ' ἄσπρα μὲ τὰ φύλλα

48

Γιὰ νὰ μοῦ ξεμυστηρευθῇ τα αἰνίγματα τὰ θεῖα.

49

Σ' ἐλέγχ' ἡ πέτρα ποῦ κρατεῖς, καὶ κλεῖ φωνὴ κι' αὐτήνη.

50

Μέσ' 'ς τ "Αγιο Βῆμα τῆς ψυχῆς.

51

Ἡ δύναμή σου πέλαγο, κ' ἠθέλησή μου βράχος.

52

'Σ τὸν κόσμο τοῦτον χύνεται καὶ 'ς ἄλλους κόσμους φθάνει.

53

Μὲ φουσκωμένα τὰ πανιὰ περήφανα κι' ὡραῖα.

54

Πολλοί ν' οἱ δρόμοι πῶχει ὁ νοῦς.

55

Ἡ βοὴ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατόπεδου παρομοιάζεται μὲ τὸν ἄνεμο,
Ὁποῦ περνάει τὸ πέλαγο καὶ κόβεται 'ς τὸ βράχο.

56

Καὶ τὸ τριφύλλι ἐχόρτασε καὶ τὸ περιπλοκάδι,
Κ' ἐχόρευε, κ' ἐβέλαζε, 'ς τὸ φουντωτὸ λιβάδι.

57

Ὦ γῆ. . . . . .
Ὁ οὐρανὸς σὲ προσκαλεῖ, κ' ἡ κόλαση βρυχίζει.

58

Καὶ μὲ τὸ ροῦχο ὁλόμαυρο σὰν τοῦ λαγοῦ τὸ αἷμα.

59

Καὶ ταῖς ἀτάραχαις πνοαῖς ταῖς πολυαγαπημέναις.

60

Οἱ Ἕλληνες, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ φθάσῃ ὁ φιλικὸς στόλος, κυττάζουν τὸν μακρυνὸ ξάστερον ὁρίζοντα κ' εὔχονται.

Νὰ θολωνε 'ς τὰ μάτια τους μὲ κάτι, ποῦ προβαίνει.

61

Κ' ἐπότισέ μου τὴν ψυχή ποῦ χόρτασεν ἀμέσως.

ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ Γ'.

1

Μητέρα, μεγαλόψυχη 'ς τὸν πόνο καὶ 'ς τὴ δόξα,
Κι' ἂν 'ς τὸ κρυφό μυστήριο ζοῦν πάντα τὰ παιδιά σου
Μὲ λογισμὸ καὶ μ' ὄνειρο 1), τί χάρ' ἔχουν τα μάτια,
Τὰ μάτια τοῦτα, νὰ σ' ἰδοῦν μέσ' 'ς τὸ πανέρμο δάσος,
Ποῦ ξάφνου σοῦ τριγύρισε τ' ἀθάνατα ποδάρια
(Κύττα) μὲ φύλλα τῆς Λαμπρῆς, μὲ φύλλα τοῦ Βαϊῶνε!
Τὸ θεϊκό σου πάτημα δὲν ἄκουσα, δὲν εἶδα,
Ἀτάραχη σὰν οὐρανὸς μ' ὅλα τὰ κάλλη πῶχει,
Ποῦ μέρη τόσα φαίνονται καὶ μέρη ναι κρυμμένα·
Ἀλλά, Θεά, δὲν ἠμπορῶ ν' ἀκούσω τὴ φωνή σου,
Κ' εὐθὺς ἐγὼ τ' Ἑλληνικοῦ κόσμου νὰ τὴ χαρίσω;
Δόξα χ' ἡ μαύρη πέτρα του καὶ τὸ ξερὸ χορτάρι.

(Ἡ θεὰ ἀπαντάει εἰς τὸν ποιητή, καὶ τὸν προστάζει νὰ ψάλῃ τὴν πολιορκία τοῦ Μεσολογγιοῦ).

1) Παραλ. Λογισμὸς κ' ἔργο κι' ὄνειρο.

2

Ἔργα καὶ λόγια, στοχασμοί, -στέκομαι καὶ κυττάζω-,
Λούλουδα μύρια, πούλουδα, ποῦ κρύβουν τὸ χορτάρι,
Κι' ἄσπρα, γαλάζια, κόκκινα, καλοῦν χρυσὸ μελίσσι.
Ἐκεῖθε μὲ τοὺς ἀδελφούς, ἐδῶθε μὲ τὸ Χάρο.
Μέσ' 'ς τὰ χαράματα συχνά, καὶ μέσ' 'ς τὰ μεσημέρια,
Καὶ σὰ θολώσουν τὰ νερά, καὶ τἄστρα σὰ πληθύνουν,
Ξάφνου σκιρτοῦν οἱ ἀκρογιαλιαῖς, τὰ πέλαγα κ' οἱ βράχοι.
«Ἀραπιᾶς ἄτι, Γάλλου νοῦς, βόλι Τουρκιᾶς, τόπ' Ἄγγλου!
«Πέλαγο μέγα πολεμᾷ, βαρεῖ τὸ καλυβάκι.
»Κι' ἀλιά! σὲ λίγο ξέσκεπα τὰ λίγα στήθια μένουν·
»Ἀθάνατή σαι, ποῦ ποτέ, βροντή, δὲν ἡσυχάζεις;» 1)
Σ τὴν πλώρη, ποῦ σκιρτᾷ, γυρτός, τοῦτά π' ὁ ξένος ναύτης.
Δειλιάζουν γύρου τὰ νησιά, παρακαλοῦν καὶ κλαῖνε,
Καὶ μὲ λιβάνια δέχεται 2) καὶ φῶτα τὸν καϊμό τους
Ὁ σταυροθόλωτος ναὸς καὶ τὸ φτωχὸ ξωκκλῆσι.

1) Παραλ. Τὸ πέλαο ξάφνου μακριὰ μουγγοβολᾷ καὶ σειέται.
Ἄχ! τ' ἄλλογο τῆς Ἀραπιᾶς καλὰ χαλινωμένο.
Καὶ μὲ τοῦ Τούρκου τ' ἅρματα νοῦς Ἰταλοῦ καὶ Γάλλου.
Σὲ λίγο μένουν ἄφραχτα τὰ λίγα στήθια πῶχει.
Ἀκοίμητή σαι ποῦ ποτέ, βροντή, δὲν ἡσυχάζεις;
2) Παραλ. Καὶ δέχεται μὲ λιβανιαῖς.

Τὸ μῖσος ὅμως ἔβγαλε καὶ κεῖνο τὴ φωνή του 1)·
«Ψαροῦ, τ' ἀγκίστρι π' ἄφησες, ἀλλοῦ νὰ ῥήξῃς ἄμε.»
Μέσ' 'ς τὰ χαράματα συχνά, καὶ μέσ' 'ς τὰ μεσημέρια,
Κι' ὅταν θολώσουν τὰ νερά, κι' ὅταν πληθύνουν τ' ἄστρα,
Ξάφνου σκιρτοῦν οἱ ἀκρογιαλιαῖς, τὰ πέλαγα κ' οἱ βράχοι.
Γέρος μακριά, π' ἀπίθωσε 'ς τ' ἀγκίστρι τὴ ζωή του,
Τὸ πέταξε, τ' ἀστόχησε, καὶ περιτριγυρνῶντας 2)·
«'Αραπιᾶς ἄτι, Γάλλου νοῦς, βόλι Τουρκιᾶς, τόπ' Ἄγγλου!
«Πέλαγο μέγ', ἀλίμονον! βαρεῖ τὸ καλυβάκι·
»Σὲ λίγην ὥραν ξέσκεπα τὰ λίγα στήθη μένουν·
»'Αθάνατή σαι, ποῦ, βροντὴ, ποτὲ δὲν ἡσυχάζεις;
»Πανερημιὰ τῆς γνώρας μου, θέλω μ' ἐμὲ νὰ κλάψῃς.

3

Δὲν τοὺς βαραίν' ὁ πόλεμος, ἀλλ' ἔγινε πνοή τους,
. . . . . κ' ἐμπόδισμα δὲν εἶναι
'Σ ταῖς κορασιαῖς νὰ τραγουδοῦν, καὶ 'ς τὰ παιδιὰ νὰ παίζουν.

1) Παραλ. Τὸ μῖσος ὅμως ἔβγαλε τὴν ἔχθρα τῆς ψυχῆς του·
«Ψαροῦ, τὸ δίχτυ π' ἄφησες, νὰ πᾷς ἀλλοῦ νὰ ῥήξῃς.»
Κι' ὁ φθόνος εἶδε κ' ἔρρηξε τῆς ἀδικιᾶς τὸ μῖσος.
«Καλά καμες, περήφανη, 'ς ἐσὲ νὰ στέρξ' ὁ κόσμος.
Νὰ ἰδῇ τὸ δίχτυ π' ἄφησες πῶς πᾷς ἀλλοῦ νὰ ῥήξῃς.»
Κι' ὁ φθόνος ἐσαΐττεψε τὴν ἀδικιὰ τοῦ μίσους·
«Δίχτυ, ψαροῦ περήφανη, νὰ πᾷς ἀλλοῦ νὰ ῥήξῃς.»
2) Παραλ. Ψαρᾶς μακριὰ π' ἀπίθωσε 'ς τ' ἀγκίστρι τὴ ζωή του,
Τ' ἀστόχησε τρισεύγενα, καὶ ἐφώναξε σκωμένος.

4

Ἀπὸ τὸ μαῦρο σύγνεφο κι' ἀπὸ τὴ μαύρη πίσσα,

. . . . . .

Ἀλλ' ἥλιος, ἀλλ' ἀόρατος αἰθέρας κοσμοφόρος
Ὁ στύλος φανερώνεται, μὲ κάτου μαζωμένα
Τὰ παλληκάρια τὰ καλά, μ' ἀπάνου τὴ σημαία,
Ποῦ μουρμουρίζει καὶ μιλεῖ καὶ τὸ Σταυρὸν ἁπλώνει
Παντόγυρα 'ς τὸν ὅμορφον ἀέρα τῆς ἀντρείας,
Κι' ὁ οὐρανὸς καμάρωνε, κ' ἡ γῆ χεροκροτοῦσε·
Κάθε φωνὴ κινούμενη κατὰ τὸ φῶς μιλοῦσε,
Κ' ἐσκόρπα τὰ τρισεύγενα λουλούδια τῆς ἀγάπης·
«Ὄμορφη, πλούσια, κι' ἄπαρτη, καὶ σεβαστή, κι' ἁγία!» 1)

1) Παραλ. . . . . τὰ παλληκάρια
'Σ τὸν ἴσκιο τῆς ἀπείραχτης καὶ . . . σημαίας,
Καὶ μ' ὅλα τ' ἅρματα βροντοῦν τυφλὰ τοῦ κόπου χάμου,
Καὶ χάμου μ' ὅλα τ' ἅρματα βροντοῦν τυφλὰ τοῦ κόπου.
Κ' εὐφραίνονται τὰ μάτια τους, κ' εὐτύχησαν κυττῶντας
Ταῖς κορασιαῖς νὰ τραγουδοῦν, καὶ τὰ παιδιὰ νὰ παίζουν.
'Αλλ' ἥλιος μέγας κι' ἄσβυστος, αἰθέρας κοσμοφόρος
'Αλλ' ἥλιος, ἀλλ' ἀμέτρητος, αἰθέρας κτλ.
'Αλλ' ἥλιος, ἀλλ' ἀκλόνιστος κτλ.
'Αλλ' ἥλιος, ἀλλ' ἀτάραχος κτλ.
Ποῦ μουρμουρίζει, καὶ μιλεῖ, καὶ τὸ Σταυρὸ τεντώνει
'Σ τὸν ὅμορφο κι' ἀτάραχον ἐλευθεριᾶς ἀέρα.
'Σ ταῖς ὅμορφαις, κ' ἐλεύθεραις, κ' εὐτυχισμέναις αὔραις.
Κι' ὁ Οὐρανὸς τὴ βλόγουνε, κ' ἡ γῆ τὴ χαιρετοῦσε.
. . . ἀνθρώπινη μιλιά, καὶ σὲ στεφάνι πλέκει
Τὰ πλούσια καὶ τρισεύγενα τοῦ πόθου λουλουδάκια.
. . . ἡ πρόθυμη γλυκειὰ φωνὴ σὲ κράζει,
Σκορπῶντας τὰ τρισεύγενα τ'ς ἀγάπης λουλουδάκια.
Ἀνίκητή εἶσαι κι' ὄμορφη, καὶ σεβαστή, κι' ἁγία.

5

Ἀπὸ τὴν ἄπειρην ἐρμιὰ τὰ μάτια μαθημένα
Χαμογελάσαν κι' ἄστραψαν, κ' εἶπαν τὰ μαῦρα χείλη·
«Παιδί, 'ς τὴν πόρτα χαίρεσαι μὲ τὴ βοή, ποῦ στέρνεις·
Μπροστά, λαγέ, 'ς τὸν κυνηγό, κατακαμπὶς καπνίζεις·
Γλάρε, στρειδόφλουντσα ξερνᾷς, ἀφρό, σαλιγκοκαῦκι »
Καὶ τώρα δά, τ' ἀράθυμο πάτημ' ἀργοπορῶντας,
Κατὰ τὸ κάστρο τὸ μικρὸ πάλι κυττᾷ, καὶ σφίγγει,
Σφίγγει στενὰ τὴ σπάθη του 'ς τὸ λαβωμένο στῆθος,
Π' ἀγροίκα μέσα τὴν καρδιὰ μεγάλη καὶ τὴ θλίψη 1).

1) Παραλ. Γέρνεις, παιδάκι, 'ς τὴ μπασιά, καὶ στέρνεις τὴ φωνή σου.
Γροικῶ σε, γλάρε, ποῦ ξερνᾷς φλούντσια στρειδιοῦ'ς τὸ βράχο.
Δουλειά χεις, γδυμνοσάλιγκα, καὶ βλέπω τοὺς ἀφρούς σου.

Ξερνῶντας τὰ φλουντσόστρειδα, γλάρε, βαρεῖς τὸ βράχο.

Γλάρε, στρειδόφλουντσα ξερνᾷς, πολὺν ἀφρό, σαλίγκι.

Κατακαμπὶς ὁ κυνηγὸς λαγό 'δε νὰ καπνίζῃ.

Μακρυὰ λαγὸ δ' ὁ κυνηγὸς κατακαμπὶς ν' ἀχνίζῃ..
Τώρα μὲ τὴν πανάγρια θωριὰ ταπεινωμένη
Κυττᾷ, καὶ σφίγγει τὸ σπαθὶ 'ς τὸ λαβωμένο στῆθος,
Ποῦ μέσ' ἀγροίκα τὴν ψυχὴ μεγάλη καὶ τὴ θλίψη.

Καὶ τώρα
Πάλε βαρῶντας μὲ τὸ νοῦ κατὰ τὸ φῶς, καὶ πάλε
Κυττῶντας, καὶ τ' ἀράθυμο πάτημ' ἀργοπορῶντας,
Καταπλακώνει τὸ σπαθὶ 'ς τὸ λαβωμένο στῆθος,
Π' ἀγροίκα μέσα τὴν καρδιὰ μεγάλη καὶ τὴ θλίψη.

Κατὰ τὸ κάστρο τὸ μικρό, καὶ μὲ τὰ δυό του χέρια
Σφίγγει σφιχτὰ τὴ σπάθη του κτλ.

6

Ὁ Πειρασμός.

Ἔστητ' ὁ Ἔρωτας χορὸ μὲ τὸν ξανθὸν Ἀπρίλη,
Κ' ἡ φύσις ηὗρε τὴν καλὴ καὶ τὴ γλυκειά της ὥρα,
Καὶ μέσ' 'ς τὴ σκιά, ποῦ φούντωτε καὶ κλεῖ δροσιαῖς καὶ μόσχους.
Ἀνάκουστος κηλαϊδισμὸς καὶ λιποθυμισμένος 1).

1) Παραλ. Ὁ Ἔρωτας ἐχόρεψε μὲ τὸν ξανθὸν Ἀπρίλη.
Κ' ἡ φύσις ὅλη βρίσκεται μέσ' 'ς τὴ γλυκειά της ὥρα.
Εἰς τ' οὐρανοῦ τὴν πλατωσιὰ καὶ 'ς τὰ κρυφὰ τοῦ βάτου
'Σ τοῦ ῥοδισμένου ...μέσ' 'ς τὸν πυκνὸ κρυψιῶνα
Ἀνάκουστοι κελαϊδισμοὶ καὶ λιγοθυμισμένοι.
Καὶ φέρνουν οἱ ἀέρηδες, χορτᾶτοι νερατζάνθη,
Ἀνάκουστους κελαϊδισμοὺς καὶ λειποθυμισμένους.

Σὲ γῆ, σὲ κῦμα, σὲ γιαλό,
Μέ ῥόδο, μὲ γιοφύλλι,
(Πόδι, Κύρ' Ἔρωτα, χρυσὸ)
Τώρα ποῦ ἔστησε χορὸ
Μὲ τὸν ξανθὸν Ἀπρίλη.

'Σ τὴ φράχτη μέσ' 'ς τὴ φουντωτή,
Χαριτωμένη τώρα,
Ὁποῦ δροσιαῖς καὶ μόσχους κλεῖ
Κ' ἡ φύσις πῦρε τὴν καλὴ
Καὶ τὴ γλυκειά της ὥρα.

Νερὰ καθάρια καὶ γλυκά, νερὰ χαριτωμένα,
Χύνονται μέσ' 'ς τὴν ἄβυσσο τὴ μοσχοβολισμένη,
Καὶ παίρνουνε τὸ μόσχο της, κι' ἀφίνουν τὴ δροσιά τους,
Κι' οὔλα 'ς τὸν ἥλιο δείχνοντας τὰ πλούτια τῆς πηγῆς τους,
Τρέχουν ἐδῶ, τρέχουν ἐκεῖ, καὶ κάνουν σὰν ἀηδόνια 1).
Ἔξ' ἀναβρύζει κ' ἡ ζωὴ 'ς γῆ, 'ς οὐρανό, σὲ κῦμα.
Αλλὰ 'ς τῆς λίμνης τὸ νερό, π' ἀκίνητό ναι κι' ἄσπρο,
Ακίνητ' ὅπου κι' ἂν ἰδῇς, καὶ κάτασπρ' ὡς τὸν πάτο,
Μὲ μικρὸν ἦσκιον ἀγνωρον ἔπαιξ' ἡ πεταλοῦδα,
Ποῦ χ' εὐωδίσῃ τ' 'ς ὕπνους της μέσα 'ς τὸν ἄγριο κρίνο 2).

Δροσιαῖς καὶ μόσχους κλεῖ κι' αὐτὸς
Ὁ βάτος φουντωμένος
Καὶ μέσ' ἀκούστηκε γλυκὸς
Ἀνάκουιτο κελαϊδισμὸς
Καὶ λιποθυκισμένος.

1) Παραλ. Ἐνῷ ξούθ' ὡραιότατα νερὰ χαριτωμένα
Πέφτουνε μέσ' 'ς τὴν ἄβυσσο...
Καὶ χαίροντας τὸ μόσχο της καὶ δίνουν τὴ δροσιά τους,
Μ' ὅλα τὰ πλουσιοπάροχα τῆς νεροµάννας.
Καὶ τὰ νερὰ σπουδάζουνε καὶ κάνουν σὰν ἀηδόνια.

Καὶ παίρνουνε τὸ μόσχο της γιὰ τὴ δροσιὰ π' ἀφίνουν.
Νεράκι, π' ἀηδονολαλεῖς, καὶ ῥὲς μὲ σποῦδα 'ς τ' ἄνθη.
Σοῦ δίνουνε τὸ μόσχο τους γιὰ τὴ δροσιὰ π' ἀφίνεις.

2) Παραλ. Ἀλλὰ 'ς τῆς λίμνης τὸ νερὸ π' ἀσάλευτό ναι κι' ἄσπρο,
Ἀσάλευτ' ὅπου κι' ἂν ἰδῇς, καὶ κάτασπρ' ὡς τὸν πάτο,
Μὲ μικρὸν ἦσκιον ἔπαιξε χρυσῆ πεταλουδοῦλα,
Ποῦ βώδισε τὸν ὕπνο της μέσα 'ς τὸν ἄγριο κρίνο.
Ποῦ πέρασεν εὐωδικιὰ νύχτα 'ς τὸν ἄγριο κρίνο.

Ἀλαφροΐσκιωτε καλέ, γιὰ πὲς ἀπόψε τί δες·
Νύχτα γιομάτη θαύματα, νύχτα σπαρμένη μάγια!
Χωρὶς ποσῶς γῆς, οὐρανός, καὶ θάλασσα νὰ πνένε,
Οὐδ' ὅσο κάν' ἡ μέλισσα κοντὰ 'ς τὸ λουλουδάκι,
Γύρου σὲ κἄτι ἀτάραχο, π' ἀσπρίζει μέσ' 'ς τὴ λίμνη,
Μονάχο ἀνακατώθηκε τὸ στρογγυλλὸ φεγγάρι,
Κι' ὄμορφη βγαίνει κορασιὰ ντυμένη μὲ τὸ φῶς του 1).

Ὅποῦ χε 'ς τ' ἀγριόκρινου τοὺς μόσχους ξενυχτήσῃ.
Ποῦ μέσα 'ς τὸν ἀγριόκρινο γλυκά χε ξενυχτήσῃ.
Λευκὸ βουνάκι πρόβατα ποῦ σειέται καὶ βελάζει,
Καὶ μέσ' 'ς τῆς λίμνης τὰ νερὰ στρωτά, γλυκά, καθάρια,
Στῆς ἔρμης λίμνης τὰ νερὰ ὁλόστρωτα καθάρια
Ἔπαιξε μὲ τὸν ἴσκιο της γαλάζια πεταλοῦδα,
Ποῦ εὐώδιασε τὸν ὕπνο της μέσα 'ς τὸν ἄγριο κρίνο.

1) Παραλλαγή: Γιὰ πές, ἀλαφροΐσκιωτε, 'ς τὴ λίμνη ἀπόψε τ' εἶδες.
Ἐσύ σκιον ἔχεις ἀλαφρό, καὶ πὲς ἀπόψε τ' εἶδες.
Ἐστὴ λίμνη κλεῖ κἄτι λευκὸ διπλῶντας τὸ φεγγάρι,
Κἄτι λευκὸ κι' ἀτάραχο τυλίζει τὸ φεγγάρι.
Ἐκεῖ ποῦ ἡ λίμνη φούσκωσε 'ς τὸ στρογγυλὸ φεγγάρι,
Συχνὰ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ κἄτι λευκὸ τυλίζει
Κ' ἐβγῆκε κόρη θεϊκιὰ καὶ φεγγαροντυμένη.
Σὲ κἄτι ἀπάνου ἀτάραχο π' ἀσπρίζει μέσ' 'ς τὴ λίμνη,
Ἐσυχνανακατώθηκε τὸ στρογγυλὸ φεγγάρι,
Κι' ὄμορφη βγαίνει κορασιὰ ὁλόλαμπρη 'ς τὸ φῶς του,
Κι' ὄμορφη βγαίνει κορασιὰ καὶ θεϊκιὰ ς' τὸ φῶς του.
Κι' ὄμορφη βγαίνει κορασιὰ στημένη μέσ' 'ς τὸ φῶς του.
Ἀγαπημένα σὲ καλεῖ, δροσᾶτα σὲ χαϊδεύει,
Γλυκὸς ἀέρας καθαρός, μοσχοβολιαῖς χορτᾶτος,
Κι' ἀνάκουστους κηλαϊδισμοὺς καὶ λιποθυμισμένους.
Γλυκὰ χαϊδεύει δροσερὸς τῆς εὐωδιᾶς ἀέρας.
Μ' ἀνάκουστους κηλαϊδισμοὺς καὶ λιποθυμισμένους.
Καλεῖς, χρυσὲ τῆς εὐωδιᾶς, τῆς ὀμορφιᾶς ἀέρα.
Μή με χαϊδεύῃς, δροσερὲ τῆς ὀμορφιᾶς ἀέρα.

7

Ἔρμα ν' τὰ μάτια, ποῦ καλεῖς, χρυσὲ ζωῆς ἀέρα.

8

Εἰς τὸ ποίημα ἓν ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα πρόσωπα ἦταν μία κόρη, ὀρφανή, τὴν ὁποίαν οἱ ἄλλαις πλέον ἡλικιωμέναις γυναῖκες εἶχαν ἀνοθρέψη καὶ τὴν ἀγαποῦσαν ὅλαις ὡς θυγατέρα τους. Πέφτει εἰς τὸν πόλεμον ἕνας τῶν ἐνδοξοτέρων ἀγωνιστάδων, τὸν ὁποῖον αὐτὴ εἶχε ἀγαπήση εἰς τὸν καιρὸ τῆς εὐτυχίας· ὥςτε ἀπὸ τὸ ἄκρο τῆς ἐλπίδας ἡ καρδιά της βυθίζεται εἰς τὴν λύπη· εὑρίσκει παρηγορία κυττάζοντας τ' ἀγαπημένα πρόσωπα καὶ τὸ ὑψηλὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων γυναικῶν. Αὐτὰ ἀρκοῦν νὰ διαφωτίσουν ὁπωσδήποτε τοῦτο τὸ κομμάτι, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἐνθουσιασμένη νέα στρέφεται νοερῶς πρὸς τὸν Ἄγγελο, τὸν ὁποῖον εἶδε 'ς τὸ ὄνειρό της νὰ τῆς προσφέρη τὰ φτερά του· γυρίζει ἔπειτα πρὸς ταῖς γυναῖκες νὰ τοὺς εἰπῆ, ὅτι αὐτὴ τὰ θέλει τὰ φτερὰ πραγματικῶς, ἀλλ' ὄχι γιὰ νὰ φύγη, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὰ κρατῆ κλεισμένα ἐκεῖ κοντά τους, καὶ νὰ περιμείνη μαζί τους τὴν ὥρα τοῦ θανάτου. Μετὰ ταῦτα ἀνατρέχει ἡ φαντασία της εἰς ἄλλα περασμένα· πῶς τὴν ἐπαρηγοροῦσαν, ἐνῷ ἐκείτετο ἄρρωστη, «ὁ ἀτάραχαις πνοαῖς οἱ πολυαγαπημέναις» τῶν ἄλλων γυναικῶν ὁποῦ ἐκοιμοῦνταν κοντά της· καὶ τέλος πῶς ἔχει ἰδῆ τὸν νέον νὰ χορεύη εἰς τὴ χαρμόσυνη ἡμέρα τῆς νίκης.

Ἄγγελε, μόνον 'ς τ' ὄνειρο μοῦ δίνεις τὰ φτερά σου ;
'Σ τ' ὄνομ' Αὐτοῦ, ποῦ σ' τά πλασε, τ' ἀγγειὸ τ'ς ἐρμιᾶς τὰ θέλει.

Ἰδού, ποῦ τὰ σφυροκοπῶ 'ς τὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα,
Χωρὶς φιλί, χαιρετισμό, ματιά, βασίλισσαίς μου !
Τὰ θέλω γώ, νὰ τά χω γώ, νὰ τὰ κρατῶ κλεισμένα,
Ἐδῶ π' ἀγάπης τρέχουνε βρύσαις χαριτωμέναις. 1)
Κι' ἄκουα ποῦ λέγετε· «Πουλί, γλυκειὰ ποῦ ν' ἡ φωνή σου!»
Ἀηδονολάλειε στῆθός μου, πρὶν τὸ σπαθὶ σὲ σχίση·
Καλαῖς πνοαῖς παρηγοριὰ 'ς τὴ βαρειὰ νύχτα κ' ἔρμη 2).
Μὲ σᾶς νὰ πέσω 'ς τὸ σπαθί, κι' ἄμποτε νά μαι πρώτη !
Τὸ στραβὸ φέσι 'ς τὸ χορὸ τ' ἄνθια 'ς τ' αὐτὶ στολίζει,
Τὰ μάτια δείχνουν ἔρωτα γιὰ τὸν ἀπάνου κόσμο,

1) Παραλ. Φτερά χετε, π' ἀνέγγιαγα παντοῦ πετοῦν, Ἀγγέλοι.
Παντοῦ πετοῦν κ' εἶν' ἄφθαρτα, Ἀγγέλοι, τὰ φτερά σας·
'Στ' ὄνομ' Αὐτοῦ, ποῦ τά πλασε, τ' ἀγγειὸ τ'ς ἐρμιᾶς τὰ θέλει.
Ἰδού, μ' ἀσποῦδα τὰ φορῶ, μ' ἀλαιμαργιὰ τὰ σφίγγω,
Νὰ τά χω δῶ, καὶ νὰ τὰ κλειῶ, νὰ τὰ κρατῶ κλεισμένα,
Ἐδῶ ποῦ τρέχουνε γιὰ μὲ γλυκειαῖς ἀγάπης βρύσαις.
Κι' ἀμέσως τὰ σφυροκοπῶ 'ς τὸν ἀνοιχτὸν ἀέρα,
Χωρὶς φιλί, χαιρετισμό, χωρὶς ματιὰ νὰ δώσω.
Ὄχι φιλί, χαιρετισμό, μήτε ματιὰ νὰ δώσω.

2) Παραλλ: Παρηγοριὰ καλαῖς πνοαῖς, ψυχὴ τῆς ἔρμης νύχτας.
Γλυκαῖς πνοαῖς παρηγοριὰ κτλ.
Ἔσπρωξ' ἀπόψε κατὰ σᾶς τὰ χέρια ποῦ χαν θέρμη·
Παρηγοριὰ καλαῖς πνοαῖς 'ς τὴ μαύρη νύχτα κ' ἔρμη.

Καὶ 'ς τὴ θωριά του εἶν' ὄμορφο τὸ φῶς καὶ μαγεμένο ! 1)

9

Τὰ σπλάχνα μου κ' ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν ἡσυχάζουν,
Κι' ὅσ' ἄνθια θρέφει καὶ καρποὺς τόσ' ἄρματα σὲ κλειοῦνε.

10

Φεύγω τ' ἀλόγου τὴν ὁρμὴ καὶ τοῦ σπαθιοῦ τὸν τρόμο
Τ' ὀνείρου μάταια πιθυμιά, κι' ὄνειρο αὐτή ν' ἡ ἴδια !
Εγύρισε ἡ παράξενη τοῦ κόσμου ἡ ταξειδεύτρα,
Μοῦ πε μὲ θεῖο χαμόγελο βρεμένο μ' ἕνα δάκρυ 2)·
Κόψ' τὸ νερὸ 'ς τὴ μάννα του, μπάσ' το 'ς τὸ τεριβόλι,
'Σ τὸ περιβόλι τῆς ψυχῆς τὸ μοσχοαναθρεμμένο 3).

1) Παραλλ: Τὸ στραβὸ φέσι 'ς τὸ χορὸ τ' ἄνθια 'ς τ' αὐτὶ στολίζει,
Ἐτοχαστικὰ τὰ μάτια του τριγύρου δὲν κυττάζουν,
Καὶ δείχνουν τὴν ἀγάπη τους γιὰ τὸν ἀπάνου κόσμο.

Ἄχ ! 'ς τὴ θωριά του ν' ὄμορφο τὸ φῶς καὶ μαγεμένο.
Βάνουν ἀγάπη 'ς τὰ ψηλὰ τα μάτια κ' ἡ θωριά του,
Κι' ἀπάνου της εἶν' ὄμορφο τὸ φῶς τὸ μαγεμένο.
Τὰ μάτια χύνουν ἔρωτα κατὰ τὸν ἄνου κόσμο,
'Οποῦ τὸν ἀλαφρόδενε 'ς τὴ γῆ μὲ τὸ χορό του,
Καὶ 'ς τὴ θωριά του κτλ
Δέν' ἐλαφρὰ τὸν οὐρανὸ 'ς τὴ γῆ μὲ τὸ χορό του.

2) Παραλλ. Μοῦ 'πε μὲ θεῖο χαμόγελο ὅπ' ἔσταξ' ἕνα δάκρυ·

3) Παραλλ. 'Στὸ περιβόλι τῆς ψυχῆς τὸ μοσχαναστημένο.
'Σ τὸ περιβόλι τῆς ψυχῆς τὸ μοσχοβολισμένο.

11

Μία τῶν γυναικῶν προσφεύγει εἰς τὸ στοχασμὸ τοῦ θανάτου, ὡς μόνη σωτηρία της μὲ τὴ χαρά, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται τὸ πουλάκι.

Ὅποῦ δὲ σκιᾶς παράδεισο, καὶ τήνε χαιρετάει
Μὲ τοῦ φτεροῦ τὸ σάλαγο καὶ μὲ κἀνέναν ἦχο,
εἰς τὴν στιγμὴν ὁποῦ εἶναι κοπιασμένο ἀπὸ μακρινὸ ταξίδι, εἰς τὴ φλόγα καλοκαιρινοῦ ἥλιου.

12

Καὶ βλέπω πέρα τὰ παιδιὰ καὶ ταῖς ἀντρογυναῖκες
Γύρου 'ς τὴ φλόγα π' ἄναψαν, κι' Ὀλιβερὰ τὴ θρέψαν
Μ' ἀγαπημένα πράματα, καὶ μὲ σεμνὰ κρεβάτια,
Ἀκίνηταις, ἀστέναχταις, δίχως νὰ ῥήξουν δάκρυ·
Καὶ γγίζ' ἡ σπίθα τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ λειωμένα ῥοῦχα·
Γλήγορα, στάχτη, νὰ φανῇς, οἱ φούχταις νὰ γιομίσουν 1)

1) Παραλ. Γύρου 'ς τὴ φλόγα, π' ἄναψαν καὶ τὴν ἐτριγυρίσαν,
Κυττάζουν δίχως κίνημα, κυττάζουν δίχως δάκρυ,
Τ' ἀγαπημένα πράματα καὶ τὰ σεμνὰ κρεβάτια·
Καὶ μέσ' 'ς τὴ φλόγα π' ἄναψαν μὲ τὰ δικά τους χέρια
Κυττάζαν δίχως κίνημα, κυττάζαν δίχως δάκρυ,
Ἀκίνηταις, ἀδάκρυταις, κυττῶντας, μελετῶντας.
Κυττῶντας μέσ' ἀκίνηταις, ἀδάκρυταις κυττῶντας.

13

Εἶν' ἕτοιμα 'ς τὴν ἄσπονδη πλημμύρα τῶν ἁρμάτων
Δρόμο νὰ σχίσουν τὰ σπαθιά, κ' ἐλεύθεροι νὰ μείνουν,
Ἐκεῖθε μὲ τοὺς ἀδελφούς, ἐδῶθε μὲ τὸ Χάρο.

14

(Μία γυναῖκα εἰς τὸ γιουροῦσι·)
Τουφέκια τούρκικα σπαθιά!
Τὸ ξεροκάλαμο περνᾷ.

15

Σὰν ἥλιος, ὅπου ξάφνου σκεῖ πυκνὰ καὶ μαῦρα νέφη,
Τ' ὄρος βαρεῖ κατάραχα καὶ σπίτια ἰδὲς 'ς τὴ χλόη 1).

1844

---

1) Παραλ. Τ' ὄρος βαρεῖ κατάραχα σκιῶντας τὰ νέφη ὁ ἥλιος,
Καὶ φανερὰ σοῦ γένονται τὰ σπίτια μὲσ' 'ς τὴ χλόη.

Γ

Η ΩΔΗ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΡΧΗ

CHIARE, FRESCHE E DOLCI ACQUE

Νερὰ καθαροφλοίσβιστα,
Γλυκύτατα καὶ κρύα,
Ποῦ μέσα ἀναγαλλιάζετο
Ἡ ἀσύγκριτη ὁμορφία·
Χλωρόκλαδα, ὅπου ἀκούμπησε
Τ' ὡραῖο της τὸ πλευρὸ
(Μ' ἀνοίγεται ἡ ἐνθυμούμενη
Καρδιὰ μὲ στεναγμό).

Κ' ἐσεῖς, ποῦ ἀπὸ τὸ μόσχο σας,
Δροσόχορτα, δροσάνθη,
Ὁ κόλπος τοῦ φορέματος
Ὁ ἀγγελικὸς εὐφράνθη·
Ἀέρα, ἱερέ, ποῦ μ' ἔσφαξαν
Τὰ μάτια τὰ λαμπρά·
Ἀκοῦστε τὰ παράπονα,
Ποῦ κάνω ὑστερινά.

Ἂν νὰ κλεισθοῦν οἱ μέραις μου
Δακρύζοντας μοῦ μέλλῃ
Ἀπὸ τὸ πάθος τὸ ἄπειρο,
Κι' ὁ Οὐρανὸς τὸ θέλῃ,
Μιὰ χάρην ἡ βαρειόμοιρη
Ψυχή μου ἐπιθυμεῖ,
Νὰ λάβῃ ἐδῶ τὸν τάφο της,
Κι' ὁλόγυμνη νὰ βγῇ.

Πικρός, πικρὸς ὁ θάνατος!
Ἀλλὰ δὲν εἶναι τόσο,
Ἂν τέτοια ἐλπίδα τῆς ψυχῆς
Ἐγὼ μπορῶ νὰ δώσω.
Γιατὶ ποῦ ναῦρῃ ἡ δύστυχη
Περσότερη ἡσυχιά,
Γιὰ νὰ γδυθῇ τὰ κόκκαλα,
Τὰ μέλη τ' ἀχαμνά;

Ἴσως καιροὶ θὲ νἄλθουνε
Ποῦ δὲ θὰ μὲ μισήσῃ
Ἡ ὡραιότης ἡ ἄσπλαχνη·
Καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ
Σ τὸν τόπο ποῦ μ' ἀπάντησε

Τὴ μέρα τὴν ἱερά,
Καὶ νὰ μὲ ἰδοῦν τὰ μάτια της.
Θὰ δείξῃ ἐπιθυμιά·

Ἀλλά, 'ς ταῖς πέτραις βλέποντας
Τὸ ὑστερινό μου χῶμα,
Θ' ἀνοίξῃ ἀναστενάζοντας
Ἔτσι γλυκὰ τὸ στόμα,
Ὁποῦ γιὰ κάθε ἁμάρτημα
Θὲ νὰ συχωρεθῶ,—
Στενεύοντας μὲ δάκρυα
Ὡραῖα τὸν Οὐρανό.

Ἄνθια, θυμοῦμαι, ἐπέφτανε
Ἀπ' τὰ κλωνάρια πλῆθος,
Συρμένα ἀπὸ τὸν Ἔρωτα
Σ τὸ μαλακὸ τὸ στῆθος·
Κ' ἔστεκε μὲ ταπείνωση
Σὲ τόσην δόξα αὐτή,
Ὀλόλαμπρη, ὁλοστόλιστη,
Ἀπ' τὴν ἀνθοβολή.

Καὶ ποιὸ ἀπὸ τ' ἄνθια ἡσύχαζε
Ἀπάνου 'ς τὴν ποδιά της,

Ποιὸ 'ς τὰ μαργαριτόπλεχτα
Λαμπρόξανθα μαλλιά της·
'Σ τὴν ὄψη ποιὸ τοῦ ρεύματος
Τοῦ λιβαδιοῦ, καὶ ποιὸ
Λὲς κ' ἔλεε ἀεροπλέοντας·
Ὁ ἔρως εἶν' ἐδῶ.

Πόσαις φοραῖς τὸ πνεῦμα μου
'Απὸ τρομάρα ἐπιάσθη,
Καί, τούτη, τούτη ἐφώναξα,
'Σ τὸν Οὐρανὸν ἐπλάσθη!
Γιατί ὅλα τότε μοῦ καναν
Τὰ φρένα ἐκστατικά,
Τὸ σῶμα, τὸ γλυκόγελο,
Τὸ πρόσωπο, ἡ λαλιά·

Καὶ τόσο αὐτὰ μοῦ κρύβανε
'Σ τὰ μάτια τὴν ἀλήθεια,
Ποῦ λεα· Καὶ πότε ἀνέβηκα,
Ποιὸς μοῦ δωκε βοήθεια;
Θαρρῶντας ὁπῶς ἔλαβα
Οἰκιὰ 'ς τὸν Οὐρανό·
Κ' ἐγὼ ἀπὸ τότε ἀνάπαψη
Δὲ βρίσκω παρὰ δῶ.

Καὶ σύ, καὶ σύ, τραγοῦδι μου,
Ἂν εἶχε ὁ νοῦς μου φθάση,
Νὰ σὲ στολίση ὡς ἤθελα,
Τώρ' ἄφινες τὰ δάση,
Κ' ἐπρόβανες τὰ λόγια σου
Σ' τὸν κόσμο θαρρετά·
Ἀλλὰ μὴν πᾷς, κι' ἀπόμεινε
Μ' ἐμὲ 'ς τὴν ἐρημιά.

ΜΙΜΗΣΗ

ΤΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ ΤΗΣ ΔΕΣΔΕΜΟΝΑΣ

The poor soul sat etc.

Shakesp. Othel Act IV. Sc. III

Ἡ ἀθλία ψυχὴ καθήμενη
Σὲ χόρτο, σὲ λουλοῦδι,
Μὲ μία φωνὴ νεκρώσιμη
Ἀρχίναε τὸ τραγοῦδι·
« Ἐλᾶτε, τραγουδήσετε
»Τὴν πράσινην ἐτιά».

Ἀκίνητο τὸ χέρι της
Εἰς τὴν καρδιά βαστάει,
Τὴν κεφαλὴ 'ς τὰ γόνατα
Τ' ἀδύνατα ἀκουμπάει,
Κι' ὁ ρύαξ ἐκεῖ 'ς τὰ πόδια της
Ἐφλοίσβιζε τερπνά.
« Ὅλοι, ὅλοι, τραγουδήσετε
»Ἐτιά, ἐτιά, ἐτιά.»

Πικρὰ ἀντάμα ἐβγαίνανε
Τὰ δάκρυα μὲ τὰ λόγια,
Κ' ἔτσι ἔλεγε ἀκατάπαυτα
Βαριὰ τὰ μοιρολόγια,
Ὅποῦ τὴν ἐλυπιόντανε
Λαγκάδια καὶ βουνά.
«Ἐτιὰ νὰ τραγουδήσετε,
»Ἐτιὰ καὶ πάντα ἐτιά.»

»Δὲ φταίει· ψεύτη τὸν Ἔρωτα
»Κανεὶς ἂς μὴν τὸν κράζῃ·
»Ἕως ποῦ μιλεῖ τ' ἀχεῖλι μου,
»Δὲ φταίει, θὲ νὰ φωνάζῃ·
»Γιατὶ μοῦ τὸ φανέρωτε
»Πῶς πλέον δὲ μ' ἀγαπᾷ,
»Κι' ἀμέσως ἐγὼ ἀρχίνησα
»Νὰ τραγουδήσω ἐτιά.

Μιὰ μέρα ἐγὼ τοῦ κλαύθηκα
»Πῶς πέφτει 'ς ἄλλα στήθη,
»Κ' ἐμένα μ' ἀπαράτησε,
»Κ' ἐκεῖνος μ' ἀποκρίθη·
Μιμήτου με κι' ἀγάπησε
»Ἄλλη κ' ἐσὺ ἀγκαλιά.-
»Τί νὰ ἀγαπήσω ἡ δύστυχη
»Πάρεξ θανάτου ἐτιά!

»Δὲ θέλω νὰ μοῦ βάλουνε
Εἰς τὸ στερνὸ κλινάρι
»Μυρτιαῖς, οὔτε τριαντάφυλλα,
»Πάρεξ ἐτιᾶς κλωνάρι,
»Κι' ἀπάνου ἀπὸ τὸ μνῆμα μου
»Ἄλλη δὲ θέλω ἠτκιά·
»Ὅλοι, ὅλοι, τραγουδήτετε
»Τὴν πράσινην ἐτιά.»

* Η ΑΝΟΙΞΙ

ΤΟΥ ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΟΥ

Già riede primavera
Col suo fiorito aspeto

Ἀπ' τὴν ἄνοιξη, ποῦ ἐγύρισε,
Οὐρανὸς καὶ γῆς εὐφράνθη,
Μὲ τὸ χόρτο καὶ μὲ τ' ἄνθι
Παίζει ὁ ζέφυρος τερπνά.

. . . . . .

Καὶ τὸ χόρτο πρασινίζει,
Μόν' 'ς ἐμένα δὲ γυρίζει
Τῆς καρδιᾶς ἡ σιγαλιά·

Ἥλιου ἀχτῖνα καθαρώτατη
Τοῦ βουνοῦ τὰ χιόνια λειώνει,
Ποῦ τὸ νέο του ξεφυτρώνει
Πράσιν' ἔντυμα λαμπρό·

Τὸ σιγὸ τὸ κυματάκι
Εἰς ταῖς ἄκραις του φλοισβίζει,
Καὶ τὸ ἀνθοδροσοστολίζει
Μὲ τ' ἀκοίμητα νερά.

Τὸ ἰσχυρὸ τὸ δέντρο, ποῦ εἴδανε
Σταθερὸ καιρὸ καὶ χρόνοι,
Τὰ κλωνάρια ξελαφρώνει
Ἀπ' τὰ χιόνια τὰ ὀκνηρά.

Παντοῦ ἰδού, ξυπνοῦν καὶ τρέμουν
Ἄνθια χίλια ἀπὸ τὸ χῶμα,
Ποῦ εἶν' ἀπείραχτα εἰς τὸ χρῶμα
Ἀπ' τ' ἀλέτρια τὰ σκληρά,

Νά, τὸ χελιδόνι ἐγύρισε,
Ποῦ τὸ πέλαο περνάει,
Κ' ἐδῶ πάλι οἰκοδομάει
Τὴ γλυκειά του τὴ φωλιά.

Κ' ἐκεῖ ποῦ μὲ τὴ φτεροῦγα
Τρέχει ὀγλήγορα καὶ λάμνει
Προσοχὴ κἀμμιὰ δὲν κάμνει
Εἰς ὁποῖον τὸν κυνηγᾷ.

Ἡ βοσκοῦλα ἐρωτεμένη
Πάει 'ς τὸ ῥεῦμα νὰ κυττάξῃ,
Γιὰ νὰ βάλῃ ὡραῖα σὲ τάξη
Τὰ ξανθά της τὰ μαλλιά.

Νὰ βοσκοῦν βγαίνουν τὰ πρόβατα·
Τώρα πλέον δὲν μνέσκουν ἄλλοι,
Ἢ Ψαράδες 'ς τ' ἀκρογιάλι,
Ἢ διαβάταις 'ς τὴν οἰκιά.

Ὡς καὶ ὁ ναύτης, ποῦ γυμνότατος
Σ τὴν πατρίδα του ἐσυνάχθη,
Γιατὶ ὁ μαῦρος ἐταράχθη
Ἀπὸ φουσκοθαλασσιά,

Βλέποντας σιγὸ τὸ κῦμα,
Λύει τὸ πλοῖον, καὶ δὲ φοβᾶται
Καὶ οὐδὲ πλέον ξαναθυμᾶται
Πῶς ἐφούσκωσε φριχτά.

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

ΤΟΥ ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΟΥ

Or che niega i doni suoi
La stagion dei fiori amica.

Τώρα ἡ ἄνοιξη μᾶς ἔκρυψε
Τ' ἀνθηρά, τὰ ὡραῖά της δῶρα,
Καὶ προβαίνει ἀσταχοφόρα
Τοῦ καλοκαιριοῦ ἡ αὐγή.

Καὶ ἀποκάτου ἀπὸ τὸν ἥλιο
Τόσο τοῦ ἄμμου ἡ λαύρα αὐξήνει,
Ποῦ εἰς τὴ βάρβαρη Κυρήνη
Μόλις εἶναι ἡ λαύρα αὐτή.

Τώρα πλέον τὸ γλυκοχάραμα
Ἡ δροσιὰ δὲν συντροφεύει,
Χόρτο οὔτ' ἄνθι θεραπεύει
Μήτε μία σταλαματιά.

Πλέον δὲ σέρνει ὁ ῥύαξ τὸ ῥεῦμα
Εἰς τὴν γῆν, ὁποῦ διψάει,
Καὶ σκασμένη ἀναζητάει
Τὰ καρπόφορα νερά.

Τὴ φαγὸ κυττάζει ὁ ἥλιος
Μπουχωμένη χλωμιασμένη,
Ποῦ εἶδε ὁ Μάης ξανανιωμένη,
Εἰς τὰ φύλλα, εἰς τὴ μορφή.

Καὶ εἰς τὴν γῆν τὴν μητρικήν της,
Σκιὰν ὀλίγη δὲν ἀφίνει,
Μήτε σκιὰ τοῦ ῥύακος δίνει,
Ποῦ τῆς ἔδωτε θροφή.

Ἱδρωμένος στήθια, πρόσωπο,
Πάνω ἐκεῖ 'ς τὰ θερισμένα,
Μὲ τὰ μέλη ξαπλωμένα,
Νά, κοιμᾶται ὁ θεριστής.

Πάει, καὶ τ' ἱδρωτες, ποῦ τρέχουν,
Ἀποπάνου του γυρμένη,
Ἡ βοσκοῦλα ἐρωτεμένη
Τοῦ σφουγγίζει παρευθύς.

Κείτεται 'ς τὴν γῆ τὴν ἄκαρπη
Τὸ σκυλί, κι' ἀδυναμίζει,
Καὶ ποτέ του δὲν γαυγίζει,
'Σ τὸν αὐθέντη του κοντά.

'Αλλὰ τὸ ξερὸ λαρύγγι
Πολεμάει νὰ ξανασάνῃ,
Παίρνει ἀέριδες καὶ βγάνει
Λαχανιάσματα συχνά.

Κειὸς ὁ ταῦρος, ποῦ ποιμένες,
Νύμφαις, τοῦ χανε καμάρι,
Μὲ τὰ κέρατα ἀντιβάρει
Εἰς τὰ δέντρα δυνατά,-

Τώρα ἀργὸς κυττάει μουγκρίζει,
'Σ τοῦ αὐλακιοῦ τὴν πρασινάδα,
Καὶ μὲ μούγκρισμα ἡ γελάδα
'Αποκρειέται ἐρωτικά.

Τὰ πετούμενα ἡσυχάζουν·
Μελωδίαις δὲν ἀσηκώνει
Τὸ γλυκόφωνο τ' ἀηδόνι,
'Αλλ' ὁ τσίτσικας λαλεῖ.

Καὶ τὰ ἐντύματα τὰ νέα
Δείχνουν τὰ παλαιὰ τὰ φίδια·
Διπλωμένα 'ς τὰ φραξίδια
Πρὸς τὸν ἥλιο ἔχουν στολή.

Τῆς ἡμέρας τῆς μακρύας
Εἰς τὴν κάψα, ὡς καὶ τὰ μαῦρα
Καὶ τὰ ψάρια ἀπὸ τὴ λαύρα
Ἔχουν κύματα ζεστά·

Καὶ ἀπὸ τ' ἄντρα τους δὲ βγαίνουν
Μέσ' 'ς τὸ πέλαο νὰ τρέχουν,
Ἀλλ' οἰκιὰ 'ς ταῖς πέτραις ἔχουν,
Καὶ εἰς τὰ φύκια τὰ πικρά.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

ΤΟΥ ΤΕΜΑΧΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΟΥ

Vo solcando un mar crudele

Σὲ σκληρότατη θάλασσα τρέχω,
Καὶ πανάκι καὶ ξάρτι δὲν ἔχω,
Καὶ τὸ πέλαο μουγκρίζει φριχτά.

Ἡ γλαυκότη τοῦ αἰθέρος μαυρίζει,
Ἡ φωνὴ τῶν ἀνέμων στρουρίζει,
Λείπει ἡ τέχνη καὶ δὲ μὲ βοηθᾷ.

Μὲ τὸν ἄθλιον ἡ Τύχη μὲ παίρνει,
Κι' ὅθε θέλει ἡ προδότρα μὲ σέρνει
Καθὼς φεύγει, καὶ δὲ μὲ κυττᾷ

Ἡ ἀθῳότη μ' ἀπόμεινε μόνη,
Τὴν αἰσθάνομαι μέσα 'ς τὰ στήθια,
Ἀλλ' ἀντὶ νὰ μοῦ φέρῃ βοήθεια,
Μὲ συντρίβει, μὲ πνίγει σκληρά.

ΑΜΟΥΣΙΑ

Τοῦ Σίλλερ

Der allein besitzt die Musen

Ἔχεις τὴ Μοῦσα, ἂν τὴ δεχθῇς εἰς τὸ θερμό σου στῆθος.
Γιὰ τοῦ βαρβάρου τὴν ψυχὴ δὲν εἶναι παρὰ λίθος.

Δ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

Εἰς τὴν ὥρα, ποῦ σκιασμένος,
Καὶ παράξενα ντυμένος,
Βγαίν' ὁ κλέφτης γιὰ νὰ κλέψῃ,
Κι' ὁ φονιὰς γιὰ νὰ φονέψῃ,·
'Σ ἄλλους τόπους ἐννοῶ
Κλεψιαῖς, φόνους, κι' ὄχι ἐδῶ,-
Εἶδα ἕν' ὄνειρο μουρλό
Καὶ θὰ τὸ διηγηθῶ.
Μέσ' 'ς τὸ νοῦ μου ἡ ψεσινή,
'Η περίφημη θανή,
Μίαν ἐντύπωση εἶχε ἀφήσῃ,
Π' ὁ καιρὸς δὲ θὰ τὴ σβύσῃ·
Καὶ 'ς τὸν ὕπν' ὁ λογισμός μου
Τὴν ξανάφερεν ὁμπρός μου.
'Σ τ' ὄνειρό μου ἀγροίκαα πάλι
Τὸν παπᾶ Τσετσὲ νὰ ψάλλῃ,
Μὲ τὴν τάξιν τ' ς 'Εκκλησίας·
Ὅμως ἔκαν', ἐξ αἰτίας
Τ' ὀνείρού μου τοῦ μουρλοῦ,
Τὴ φωνὴ τοῦ κουνουπιοῦ

Πλήθος ἔβλεπα λαμπάδες,
Καὶ καπίτολα 1)· οἱ παπάδες,
Τὰ φελόνια φορεμένα,
Ποιὸς καινούρια, ποιὸς σχισμένα,
Σοβαρὰ περιπατῶντας,
Τὴ λιρῶνα 2) μελετῶντας,
Ξαστοχοῦν τὸν πεθαμένο,
Κ' ἔχουν τὸ κερὶ σβυμένο.
Ἔκαναν φωναῖς καὶ γέλια
Τὰ παιδιὰ μὲ τὰ βατσέλια 3).
Κι' ὁ καπνὸς τοῦ μοσχολίβανου
Ἀπὸ τὰ λιβανιστήρια
Ἔμπαινε 'ς τὰ παρεθύρια.
Πολλοὶ ἀνθρῶποι ἀκολουθοῦσαν,
Καὶ περίλυπα ἐτηροῦσαν,
Γέρνοντας ταῖς κεφαλαῖς τους,
Καὶ μιλῶντας γιὰ δουλειαῖς τους.
Ἀλλὰ 'ς τὰ καμπαναρεῖα
Δὲν εἶν' τέτοια ἀδιαφορία·
Οἱ καμπάναις πλερωμέναις,
Ἔκαναν σὰ βουρλισμέναις.
Κι' ἀφοῦ εἶδα, ἕνα πρὸς ἕνα,
Οὖλα ἐκειά, ποῦ χα ἰδωμένα
Τρέχει τ' ὄνειρο καὶ μπαίνει
Μέσα 'ς τὴ Φανερωμένη.
Ἦτανε 'ς τὴν ἐκκλησία

Λίγο φῶς καὶ πολλὴ ἐρμία·
Καὶ κοντὰ 'ς τὸ ξυλοκρέβατο
Ξάφνου ἀγροίκησα νὰ βγῇ
Ἕνα σκούξιμο μακρύ.
Ὅτι ἐλόγιασα πῶς θά ναι
Ἀπὸ τόσους ἕνας κἄνε,
Ποῦ ἐλυπήθηκε καὶ σκούζει...
Νά σου ὁ ἴσκιος τοῦ Κουτούζη! 6
Καθὼς πόντα ἐσυνηθοῦτε,
Ὅμορφα ροῦχα φορεῦσε,
Κ' ἔδειχνε καμαρωτὰ
Τὸ καπέλλο του στραβά.
Εἰς τὸ πονηρό του χεῖλο,
Πῶσκιαζεν ὀχθρὸ καὶ φίλο,
Ἔβλεπα μὲ θαυμασμὸ
Ποῦ χε ἀκόμα τὸ πικρό,
Τὸ συνειθισμένο γέλιο,
Ξαστοχῶντας τὸ Βαγγέλιο·
Ἐτριγύρισε κομμάτ.
Εἰς τοῦ Χάρου τὸ κρεβάτι·
Ἀλλὰ βλέποντας ἐκεῖ
Τὸ καπέλλο, τὸ σπαθί,
Ποῦ ν' σημεῖα τῆς ἀρχοντιᾶς,
Ἐσταμάτησ' ὁ παπᾶς·
Καὶ καλὰ κυττάζοντάς τα,
Κι' ὅμορφα σηκώνοντάς τα,

Εἰς τὴν κάσσα τὰ χτυπάει,
Καὶ τ' ἀκόλουθ' ἀρχινάει,
Τὸ κορμί του συχνοσειῶντας,
Καὶ τὰ λόγια ἀργοπορῶντας·
—Καλὰ κάμαν καὶ σ' τὰ βάλανε
Ἐδῶ πάνου, ὅταν σ' ἐβγάλανε!
Μὰ τὸ ναίς, ὁποῦ σοῦ πρέπει,
Εἰς τὴν ὕστερή σου σκέπη,
Μπρὸς 'ς τὸν κόσμο νὰ κρατῇς
Τὰ σημάδια τῆς τιμῆς!
Μ' αὐτὰ τὰ ἴδια ἐγὼ σὲ εἶδα
Ποῦ κυρίευες τὴν πατρίδα
Τὸ θυμοῦμαι (ὠϊμένανε!)...
Ἐπειδὴ δὲ μ' ἀπομένανε,
Ἐκαθόμουνα ὁ φτωχὸς
Εἰς τὴν γάτα μου 5) ὁμπρός,
Κάνοντάς της χάϊδια χίλια,
Καὶ σὰν ν' ἄκουε τῆς ἐμίλεια·
Μωρὴ γάτα, τί σοῦ φαίνουνται
Τέτοια πράματα; ὑπομένουνται;
Νά ν' ὁ Γιάννης 6) εἰς τὸ σπίτι,
Μὲ τὸν ἄλλο ξεκληρίτη,
Σ τὴν καθίγλα νὰ προσμένουν
Οὔλους τ's ἄρχοντες, ποῦ μπαίνουν,
Καὶ ξανοίγουν, ἐνῷ σκύφτουνε
Μὲ τὰ ταπεινὰ κεφάλια,

Πλεζονιαῖς 7) καὶ κατρογυάλια;
Νιάϊ μου, νὰ σὲ χαρῶ,
Ἔχω πίκρα καὶ καϊμὸ
Νὰ τοὺς βλέπω, τσοῦ καϊμένους,
Κυριακάτικα ντυμένους,
Σ' ταῖς καθίγλαις νὰ καθίζουν,
Καὶ τὰ ροῦχά τους νὰ χρίζουν!
Τέτοια τσῆ λεγα· ἀλλὰ τώρα,
Ὁποῦ σ' εὗρηκε ἡ κακηώρα,
Πές, ποιὰ στόματα σ' ἐκράξαν,
Καὶ ποιὰ στήθη ἀναστενάξαν;
Ἃ δὲ σ' ἔκλαψαν, ἐγὼ
Σὰν παπᾶς τσοῦ συγχωρῶ.
Ὦ! φωνάξετε, Καιροί,
Ποῦ τὸν εἴδετε κριτή,
Τί καλό χει γεναμένο,
Κ' εὐθὺς φεύγω καὶ σωπαίνω!
Ἔτσι λέοντας μεγαλώνει
Τὴ φωνή του καὶ θυμώνει·
Μὰ καλό ναι πλούσιος νά σαι,
Καὶ ποτὲ νὰ μὴ θυμᾶσαι,
Πῶς 'ς τοὺς δρόμους ἀϊλογᾶνε
Κἄποιοι μαῦροι ποῦ πεινᾶνε;
Ὅταν ἔπλασαν τὰ χέρια,
Ποῦ σκορπήσανε τ' ἀστέρια,
Τοῦ θνητοῦ τὰ σωθικά,

(Καὶ τὰ πλάσανε καλά),
Πρῶτ' ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα πάθια
Τσοῦ ἔχουν βάλῃ τὴ Συμπάθεια·
Καὶ τὴν ἔδιωξες ἐσύ,
Σὰν τὴ χήρα τὴ φτωχή,
Ἀπ' τὴ νιότη σου τὴν πρώτη,
Γιὰ νὰ βάλῃς τὴ Σκληρότη·
Αὐτὴ σῶλεε νὰ ζητᾷς
Τὸ ψωμὶ τῆς φτωχουλιᾶς,
Καὶ τὸ διάφορο νὰ θὲς
Τρεῖς καὶ τέσσαρες φοραῖς.
Κι' ὁ φτωχός, ἀπορημένος,
Σ' ἐσ' ἐρχότουν τρομασμένος,
Γιὰ νὰ πῇ μὲ τὸ θλιμμένο
Χεῖλο· Τό χω πλερωμένο!
Καὶ 'ς τὰ πόδια σου νὰ ρήξῃ
Κλάψαις μύριαις, καὶ νὰ δείξῃ
Τ' ἀχαμνὰ τὰ γερατειά του,
Τὴ γυναῖκα, τὰ παιδιά του,
Καὶ τοῦ ρούχου τὰ ξεσκλίδια·
Καὶ τοῦ ἀμόλαες κερατίδια!
Κ' ἔτσι δά, μὲ τέτοιους φόνους,
Γιὰ σαράντα πέντε χρόνους,
Παντελῶς δὲν εἶναι θᾶμα,
Μήτε ἀλλόκοτο τὸ πρᾶμα,
Ἂν ἐσύφθασες νὰ κρύψῃς,

'Απ' τοὺς φόβους γιὰ νὰ λείψῃς,
Τὸ σωρὸ τοῦ χρυσαφιοῦ σου
Καὶ 'ς ταῖς τράβαις τοῦ σπιτιοῦ σου.
Μὰ τῆς φτώχειας ἡ κατάρα,
Δυστυχώτατη τρομάρα,
Θὰ πλακώσῃ τὴν ψυχή σου
Σὰν ἡ πλάκα τὸ κορμί σου.
Κύττα ἂν εἶν' Δικαιοσύνῃ
'Εκεῖ πάνου, γιὰ νὰ κρίνῃ !
Δὲν ἠθέλησε ν' ἀφήσῃ 8)
Τὸ κορμί σου νὰ ψοφήσῃ
Εἰσὲ δρόμο ἢ σὲ καλύβα,
Μὰ 'ς τὴν κάμορη τοῦ Σκλίβα !
'Εκεῖ σῶμενε νὰ φθάσῃς,
Καὶ τὸ λογικὸ νὰ χάσῃς,-
Τὸ παλιὸ τὸ σπίτι ἀφίνοντας,
Εἰς τ' ὁποῖο κἄποιος ἐμπῆκε,
Ποῦ πουλιό του δὲν ἐβγῆκε.
(Σκάψε, Ρώμα, γιὰ νὰ ἰδῇς
Μὴ τὰ κόκκαλά του βρῇς) -
'Εκεῖ, ἐνῷ 'ς αὐτὸ τὸ σπίτι
'Εκοπίαζες μὲ τὴ μύτη, 9)
Κάνοντας σὰν τὰ παιδάκια,
"Οταν φκειάνουν φυσουνάκια,
Σοῦ σηκώναν κἄποιοι τσάφοι 10)
Τὸ κλεμμένο τὸ χρυσάφι·

Ἐκεῖ ἐστέκαν, ἐνῷ σὄβγαινε
Τοῦ θανάτου ὁ γογγυσμός,
Τὸν ἀγροίκουναν, κ' ἐτρέμανε
Μὴ δὲν ἤτανε ὁ στερνός.
Κἄνε ἐμπόρειες ἀπ' τὸ βιό σου,
Ἔπειτ' ἀπ' τὸ θανατό σου
Καὶ τῆς φτωχουλιᾶς ν' ἀφήσῃς,
Καὶ τὰ στόματα νὰ κλείσῃς.
Ἀλλὰ ὁ Διάολος ἐφάνηκε
Σ τὸ πλευρό σου ἀδερφικᾶτα,
Ὅταν ἔγραφες τὴ διάτα·
Καὶ τὸ χέρι σου τηρῶντας,
Καὶ σκληρὰ χαμογελῶντας,
Ἐτραγούδουνε· Ὦ φτωχοί,
Ποῦ γυρεύετε ψωμί,
Κάθε λύπη τώρα ἀφῆστε,
Καὶ σὲ λίγο θὰ πλουτῆστε·
Γραικοὶ σκλάβοι, ἀκαρταρεῖτε·
Γιατ' εὐθὺς θὰ λυτρωθῆτε·
Ταῖς καδήναις θὰ πετάξτε,
Εἰς τὴ Ζάκυνθο ν' ἀράξτε,
Εἰς τὸ μνῆμά του νὰ ὁρμῆστε
Καὶ τὴν πλάκα νὰ φιλῆστε.-
Κ' ἔτσι μ' ὅλο σου τ' ἀσῆμι,
Μνέσκεις ἄκλαφτο ψοφίμι.
Ὅπως ἔζησες πεθαίνεις,

Κ' ἐκεῖ μέσα ὁ ἴδιος μένεις,
Μὲ ξεμυτερὰ τὰ νύχια,
Μαθημένα 'ς τὰ προστύχια·
Θέλω νὰ σὲ ἰδῶ σκυλί !
Κ' ἔτσι λέοντας, τὸ σπαθί,
Τὸ καπέλλο τοῦ πετάει,
Καὶ 'ς τὴν κάσσα εὐθὺς χουμάει·
Ὁ παπᾶς ἐκεῖ γυρμένος,
Καὶ 'ς τὰ χεῖλά του ἀφρισμένος,
Πολεμάει νὰ τὴν ἀνοίξῃ·
Κι' ὅτι ἀρχίνησε νὰ τρίξῃ,
Ἐγὼ πῶλεα μὴν ὁρμήσῃ,
Καὶ τὸ λείψανο χτυπήσῃ,
Τρέχω γλήγορα κοντά,
Γιὰ νὰ πῶ· μωρὲ παπᾶ !
Εἶναι ὁ μαῦρος πεθαμένος !
Ἀλλὰ ἐξύπνησα ἱδρωμένος.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ [1]

Έντονε ! μαμουριασμένος,
Σ τὰ γραψίματα γυρμενος.... (2)
Βρ' ἄφησέ τα, τ' ἄχερα !
Κάμε στρόμπαις (3). Ἔλα δά !
Σπούδαξε, νὰ σὲ στιμάρουνε !
Βλέπω γὼ πῶς μὲ τρατάρουνε !
Τρέχα λάουραις νὰ πάρῃς,-
Νὰ πετειέται ὁ Ταβουλάρης (4)
Σ τὰ πλιὸ ὄμορφα, ποῦ λές,
Νὰ σοῦ κάνῃ δυσκολιαῖς,
Ἢ νὰ κάνῃ, χά, χά, χά,
Τὸ παιδὶ τοῦ Μεσαλᾶ !
Μοναχὸ νὰ τ' ἀπαντήξω!
Σ τὸν ἀκούτη θὰ τοῦ σφίξω,
Νὰ τοῦ πῶ τὴν κακὴ μέρα του·
Ἂς γελάῃ μὲ τὸν πατέρα του·
Χά, χά, χά .. Ἀνανοήθηκα·
Νά 'ς τὴν ὥρα ποῦ ἐγεννήθηκα
Ἔσμπλαξα καὶ τὸ Τερτσέττη (5)
Νὰ κυττάζῃ τὸ Γρασσέττη, (6)

Τόμου σπάω τὸ λάρυγγά μου
Λέοντας τὰ σπροπόζιτά μου·
Τὸ Γρασσέττη νὰ κυττάῃ,
Καὶ νὰ τοῦ χαμογελάῃ.
Νὰ τσοῦ φίλους, ποῦ ἐγκαινιάστηκα !
Καὶ πούρ δὲν ἐξεκουτιάστηκα
Γιατί, πίστεψέ μου, ἐγώ,
Τόμου ἰδῶ γέλιο κρυφό,
Τόμου ἰδῶ κρυφὴ ματία,
Μπαίνω πάντα 'ς ὑποψία.
'Αγκαλά μου, ἐγὼ τὰ φταίω
«Πές μας βέρσα.» Κ' ἐγὼ λέω.
»Ἔ Dottore ! Μπρέ, νὰ ζῇς,
»Πές μας προζαις.» Κ' ἐγὼ εὐθύς.
»Πές μας κι' ἄλλα, Dottor caro.»
Μπρέ, χω κάψα καὶ κατάρρο.
«Θὰ μᾶς πῇς, δὲν εἶν' τὸ caso.»
Καὶ λέω τόσο, ποῦ βραχνιάζω,
Καὶ ξυπνάω μέσ' 'ς τὴν αὐγή...
Ἄ! Ἄ! γύρευε φωνή !
Ὄρσε, μὲ τὸ ρετσιτάρισμα,
'Στὸ λαρύγγι τέτοιο χάρισμα!
Χοῦ, χοῦ, ἀκοῦς ; 'Απομονή !... (7)
Καὶ γιὰ μῆνες. Μὰ πὲς τί
Γιὰ φωτίκι εἰς πλερωμή μου,
Τί μοῦ δίνουνε οἱ νουνοί μου;

Μὲ φορτώνουνται οἱ sciocconi,
Καὶ παινοῦνε τὸ Μαρώνη! (8(
Τί παινέσματα! Μαχαῖρι,
Νὰ παινᾷς τέτοιο χρυσάφι!
(Ἀγκαλά μου ὁ Θεὸς τὸ ξέρει
Καὶ γιὰ κείνους πόσα γράφει.)
Ἐ! ἀποφάσισα· θὰ σκάψω,
Ὅσα ἔχω νὰ τὰ θάψω,
Κἀμμιὰ νύχτα σκοτεινή.
Νὰ μὴ λάχῃ καὶ τὰ ἰδῇ
Ὁ Ἀντώνης, (9) ἢ μὲ σμπλάξῃ
Il mio Nume (10) καὶ τ' ἀδράξῃ·
Κι' ἂς γυρεύῃ 'ς τὸ ταυλί μου,
Ὅποιος θέλῃ, ἢ 'ς τὴν αὐλή μου.
Τὰ τρουπόνω! Κι' ἂς τοῦ πῇ
Τοῦ Τερτσέττη, ἂν εἶν' καλή,
Τῆς αὐλῆς μου τὰ κρυφὰ
Τοῦ κοκκόρου ἡ κουτσουλιά.
Μὰ τὸ Θεό, Τοῦρκος θὰ γένω·
Μὲ τσιμποῦκι θὲ νὰ βγαίνω,
Θὰ φορέσω καὶ σαρίχι,
Γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν ἀλλάξω τύχη.
Ποῦ πουλιό μου ἐγὼ νὰ ῥήχνω
Βέρσα ὁλοῦθε, καὶ νὰ δείχνω
Κάθε μέρα τὸ hic, hoc, haec! (11)
Θὲ νὰ λέω· Σ ε λ ά μ-Ἀ λ έ κ!

Εἶναι ἀδειανοὶ 'ς τὸ φόρο
Νὰ μοῦ λένε· Σιὸρ Δοτόρο·
Εἶμαι ὁ 'Ισούφ· Μπέη παιδί·
Δὲ τὸ ξέρεις; τοῦ Μουφτῆ.
Εἶμαι Μπέης, νὰ σὲ χαρῶ·
Δὲ μὲ βλέπεις τί φορῶ;
'Απὸ ἐννιὰ χρονῶν καὶ πρίχου
Ξέρω τὸ 'Αλκορὰν ξεστίχου.
Καὶ φαρσὶ τὸ ξέρω· νά,
Θὲς νὰ ἰδῇς; 'Α μ ὰ ν 'Α λ λ ά·
Κι' ἄλλα κι' ἄλλα, ἕνα σωρό,
Ποῦ βαρειοῦμαι νὰ σ' τὰ πῶ.
Δὲ μποροῦνε νὰ μὲ ἰδοῦνε·
Καὶ τί τ' σῶκαμ' ἂς τὸ ποῦνε.
Τί νὰ κάμω; Δίκιο ἔχουνε....
Οὔλοι ξέρουν τὰ κακά μου·
Ποιὸς δὲ ξέρει τὴ γενιά μου;
Κειὸ τὸ ξέρει κάθε μπάμπαλο.
Ποῦ ἐγὼ εἶμαι ἕνα σκυλί·
Εἶμαι μὲ τὸν Eliogabalo
Πάντα μου φιλὶ κλειδί.
'Ο Τιμπέριος ξάδερφός μου
Τόμου ἔρχεται ὀμπρός μου
Μ' ἀγκαλιάζει ἀδερφικά,
Καὶ λιγώνει ἀπὸ χαρά.
Κάθε νύχτα μήπως πέφτω;

Πάντα προβατῶ καὶ κλέφτω
Ἔχω ψεύτικα κλειδία
Γιὰ νὰ γδένω μαγαζεῖα,
Καὶ πετάω, πρὶν πάω σπίτι,
Ἕνα αὐτὶ ἡ καμμιὰ μύτη·
Ὢ ἔχω πάθος, ἔχω λύσσαις,
Γιὰ ν' ἀβελενάρω βρύσαις.
Γιαμὰ ρώτα τὸ Nerone
(Buon compagno e buon padrone
Ρώτα τονε ἂν ποτὲ
Ἔμεινε χωρὶς ἐμέ!
Νά χε λείψω ἔμνεσκε in aria·
Ἄ! μὲ τάϊζε κουκουνάρια!
Θέλει τό χετε ἀκουστά,-
Ἐγὼ τοῦ πα, τοῦ πα·-Ἄ!
Πρέπει, Νέρωνα, τσῆ μάννας σου
Τὰ μυαλὰ νὰ τσῆ πετάξῃς,
Καὶ τὸ Σένεκα νὰ σφάξῃς...
Ἂς τ' ἀρήτουμε, γιατὶ
Εἶναι ἡ μέρα ἡ σημερνή.
Σοῦ πανε πολλοὶ τὰ κάλαντα;
Ὥρα δείπνου ἐπῆα ἰς τὴν Κλάδαινα,
Ὅτι ἐφέρναν τὴν ἀπλάδαινα,-
Καὶ γυρίζοντας ἀπάντησα
Ταμπουράδες, μαντολιά,
Καὶ κιτάραις, καὶ βιολιά·

Κἄπου, κἄπου, ἄκουα per via,
Καὶ κἀμμία σιδεροστία·
Μ' ἕνα σίδερο σονάρουνε,
Τὰ βρωμόπαιδα τὸ ζάρουνε·
Παίρνουν ὄβολα ὡστόσο,
Κ' ἐγὼ παίρνω un cartiosso.

Ἐγὼ πάω νὰ κάμω βίζιταις;
Νά χω φτώχεια νά χω πόνους.
Καὶ ν' ἀκούω· Σὲ πολλοὺς χρόνους.
Vale a dir: Dottor, νὰ ζήσῃς,
Κι' ἀπὸ πεῖνα νἀψοφήσῃς.
Ξέρω γὼ ἐκεῖνοι οἱ Ἄρχοντες
Τὸ τὶ θέλανε νὰ κάνω·
Τὸ γιατρὸ τὸ τσαρλατᾶνο!
Τσαρλατᾶνος; ἄ! δὲ γένουμαι
Ξέρεις τί τοῦ ἀποκραίνουμαι,
Ὁποιανοῦ μὲ κονσουλτάρῃ;
«Ἔχω tormini »—Χαρμπάρι.
«Ἔχω βάρος 'ς τὸ κεφάλι.»
Ἐκειὸ τό χουν ἄλλοι κι' ἄλλοι
«Σιὸρ Dottore, ἔχω θέρμη·
«Τί νὰ κάμω; γιατὶ σκιάζομαι.»—
Τί νὰ κάμῃς; σὲ θιαμάζομαι!
Μὲ τὴν κάψα ξεθυμαίνεις·
Θὰ περάσῃ, κ' ἔτσι γιαίνεις.

»Μοῦ πεσε καὶ ὁ Κωσταντῆς.»-
Τὸν ἐσήκωσες εὐθύς;
«Μοῦ ἔρχεται νὰ πέσω χάμου·
»Ἔχω μέσ' 'ς τὰ σωθικά μου,
«Ἔχω σὰν ἕνα σουγλί.»-
Μὴ σοῦ καίεται καρφί.
«Ἀμμὴ τούτ' ἡ λουλαμάρα,
»Ποῦ μὲ φέρνει, 'ς τὸ ταβλί μου
»Νὰ κοιμοῦμαι πάντα ; »- Κοίμου·
Ἂς περάσῃ ὁπότε θέλῃ·
Κοίμου ὡς αὔριο· τί σὲ μέλει ;-
Alle Corte,-ἡ γιατρικὴ
Εἶναι semplice πολύ·
Σοῦ τὸ λέω χωρὶς μπαρμποῦτα·
Ἂν σοῦ σκαρφιστῇ, σὲ τοῦτα
Μέτρα ἀλλιώτικα νὰ πάρῃς,
Δέν εἶσαι γιατρός, μὰ Τσάρης. (12)
Ὅποιος θέλῃ τὰ μυστήρια
Νὰ ξαγγλίσῃ, ἔχει ντελίρια.
Ἐδῶ ἂς ἔλθουνε γιατροὶ
Νὰ μοῦ ποῦνε, ἂν εἶν' καλοί,
Τί ναι κειό π' ἀκούω μέσα μου,
Πάντα τόμου κομπονέρω·
Γιατὶ ἀκόμα δὲν τὸ ξέρω
Ἕνα Βζὶ τ μέσ' 'ς τὰ μυαλά,(13)
Κι' ὄξω ἐπίθετα... ἀπὸ κειά ! (14)

Β ζ ί τ, καὶ βγαίνει λέξη, γιέ μου,
Ποῦ δὲν ἄκουσα ποτέ μου
Β ζ ί τ, καὶ πράματα καινούρια
Ποῦ μερτάρουνε κουλούρια·
Β ζ ί τ, κ' ἡ πέννα πρᾶμα ρέει,
Ποῦ κάνει ἄνθρωπο καὶ κλαίει
Β ζ ί τ, κ' ἡ πέννα ὀμπρός, ὀμπρός,
Καὶ τελειώνεται ὁ χορός.
Στέκω λίγο . . . γιαμὰ παίρνω
Στουμπωμένο τὸ κουϊντέρνο
Ἀπὸ Β ζ ί τ, καὶ τὸ κυττάζω,
Καὶ πατόκορφα θαυμάζω·
Μπρέ, τί εἶν' τοῦτ' ἡ μπατόστα ;
Ἐτρελλάθηκα de posta !
Τί μπαράκα βλέπω δῶ,
Ποῦ δὲν ἔχει τελειωμό !
Πρέπει ἐδῶ, γιὰ ν' ἀγροικήτουνε,
Ἐξ ἀρχῆς νὰ ξενυχτήσουνε !
Πρίχου γράψω, ἐγὼ δὲν εἶχα
Εἰς τὸ νοῦ μου μία τρίχα !
Ὄξω ἕνα ἀνεμοστρόφουλο
Ἀπὸ Β ζ ί τ μέσ' 'ς τὰ μυαλά,
Γιαμὰ βλέπω ἐδῶ ὁλοστρόγγυλα (15)
Τοῦτα τὰ πολλὰ κακά !·
Τὰ ξαναδιαβάζω πάλι,
Καὶ μὲ gorga ἔτσι μεγάλη,

Ποῦ ξανακουφαίνω δὰ
Οὔλη μου τὴ γειτονιά!
Κι' ἀφοῦ εἶδα καὶ ξαναεῖδα
Ποῦ δὲ λείπει μία κουκκίδα
Τὰ μπουρσώνω, ἀντιποδάω
Γιὰ τὸ Νιόνιο (16), κι' ἂς πεινάω.
Οὔλοι οἱ γιατροὶ τοῦ κόσμου
Τώρα ἂς ἔλθουνε, μὰ ὀμπρός μου!-
Νἄλθουνε νὰ μ' ὀνοράρουνε,
Καὶ τὸ Β ζ ὶ τ ν' ἀναλυτσάρουνε.
Νὰ ἐκουνιόντανε γιὰ νἄρθ ιυνε!
Καὶ νὰ μὴ ξημερωθῶ,
Ἄ δὲν ἤθελα τσοὺ πῶ·
Πρὶν τσοῖ σκάλαις ἀνεβῆτε,
Νὰ μοῦ προβεντεριστῆτε
Γιὰ ν' ἀκοῦστε... τί τηράζετε;-
Tromba acustica χρειάζεται.
Ἔττοι γε.... Sior Cullen, στρώσου
Sior Morgagni, ἀνασκουμπώσου·
Signor Scarpa, B ζ ὶ τ che è?
Quando sentesi, e perchè?
Μίλειε, δὲν εἶσαι μαρμόττα·
Καὶ, ἂν ὁρίζης, βῆξε πρῶτα
Sior Cottugno; Signor Valles;
Signor Zimmerman; Sior Wit;
Signor Call, μέσ 'ς τσῆ καρκάλαις

Ἐσμπλαξες κἀνένα Β ζ ί τ ;
Ὄρσε τώρα ! . . . ἡ γιατρικὴ
Μαζωμένους ἔχει ἐκεῖ
Οὔλουτση τσοὺ διαλεχτούτση·
Τί ἀποκρένουνται ; Παποῦτσι.
Παίρνουν τὰ σαράντα ὄρατα,
Φεύγουνε μὲ τὰ μετσίλια
Οὔλοι, σὰν νὰ μὴ τσοὺ μίλεια·
Concludiamo : ἡ φλυαρία
Per gli effetti μοναχά,-
Sulle cause,- τσιμουτία,-
Οὔτε λίγα, οὔτε πολλά.
Μὴ γυρεύῃς τί ναι Β ζ ί·
Oh! gli effetti, Signor sì.
Ἀπὸ Β ζ ί τ, τὸ Passio βγαίνει, (17)
Ποῦ τὸ τύμπανο κουφαίνει·
Β ζ ί τ, καὶ βγαίνει ἡ Mottoneide (18),
Μ' ἕνα φάσκελο all' Eneide;
Ἀπὸ Β ζ ί τ, μὲ τσοῖ κορώναις
Βγαίνουν οἱ ντισερταττσιόναις,
Κ' εὐθὺς πᾶνε καὶ κουρνιάζουνε.
Σείου, σείου, καμαρωτὰ
Σ τὸ Demostene κοντά·
Μὲ τὸ Β ζ ἰ τ πετιέται tutto
Il sonetto 'ς τὸ χαρτί,
Ξάφνου ξάφνου come un rutto, (19)

Ποῦ γιὰ νά βγῇ δὲν ἀργεῖ.
Τὸ Β ζ ὶ τ τά χει γεναμένα
Ὅσα ἔχω καμωμένα·
Οὔλα μου εἶν τοῦ Β ζ ὶ τ παιδία,
Οὔλα, μὰ τὴν Παναγία !
Μὴ le cause,- γιατὶ χάνεσαι·
Σοῦ τὰ λέω, γιατὶ τὰ αἰσθάνεσαι·
Τέτοια ἂς λένε, ἂν ὁρίζουνε·
Γιατὶ ἀλλιῶς, μοῦ φλυαρίζουνε.
Μὰ σὲ σκότισα· σηκώνου
Κἄπου, κἄπου. Καὶ τοῦ χρόνου.

ΤΟ ΙΑΤΡΟΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

——

Τέλος πάντων ἦρθε ἡ ὥρα,
Ὁποῦ ἐσπάρθηκε 'ς τὴ χώρα
Πῶς πεθαίνει τ' ἀνεψίδι
Τοῦ Δοτόρου τοῦ Ῥοΐδη·
Καὶ ὁ Δοτόρος δὲν ἀργεῖ,
Ἀμπονώρα τὴν αὐγή,
Τὸ μπαστοῦνί του νὰ βάλῃ
Ἀποκάτου ἀπ' τὴ μασκάλη,
Καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι

Καὶ τὰ φρύδια, εὐθὺς ἁρπάζει
Τὸ καπέλλο, καὶ φωνάζει·
«Ah ! non voglio più aspettar ;
»Θὲ νὰ ἰδῶ, cos' è sto affar.
»Δύο-τρεῖς, τέσσερης-πέντε-ἕξη·
Ἀμπονώρα καὶ θὰ βρέξῃ·
»Cosi par. . . Μωρὴ κοπέλλα,
»Νὰ μοῦ φέρῃς τὴν ὀμπρέλλα·
»Εἶναι ἐνκόμοδο πολὺ
»Γιὰ τὸ χέρι νὰ κρατῇ
»Τὴν ὀμπρέλλα... Μὰ θὰ πῇς·
»Θέλεις κάλλιο νὰ βραχῇς ;
»Νιάνκα τοῦτο δὲ μοῦ μπαίνει.»
Κ' ἔτσι λέοντας κατεβαίνει,
Κι' ἀπανταίχνει, ἐκεῖ ποῦ βγαίνει,
Ἕνα του σκολειταροῦδι·
»Μωρέ, σύ σαι ἕνα λουλοῦδι·
Κ' ἐγὼ ἐγίνηκα κουκκοῦδι.
»Πόσα βάσανα! χιλιάδες
»Τρεμουλιό, θέρμη, σοχάδες·
Ma zà κάνω ogni sproposito
»Μέρα νύχτα... Μπά ! a proposito,
Vostra madre τί μοῦ κάνει ;
»Μὲ τὸν μπάρμπα πῶς τὰ βγάνει;
»Πόσο πῶχω νὰ τὴ δῶ!
»Μωρέ, ἄ δὲν ἔχω καιρό·

»Ἔχω ἐκεῖνο τ' ἀνεψίδι,
»Ποῦ θὰ λέῃ· Μπρὲ τὸ Ῥοΐδῃ
»Κἄποιος θὰ τὸν ἀποκοίμησε
»Ναί!-καὶ θέλει μ' ἀπεθύμησε!
»Πές τση pur πῶς τόμου ἀδειάσω
»Θἀρθω ἐκεῖ νὰ ὁλημεριάσω,
»Καὶ νὰ βράσῃ ἕνα κοττόπουλο,
»Καὶ νὰ ψήσῃ ἕνα γαλλόπουλο·
»Ἀγκαλά μου,-πίστεψέ μου,-
»Δὲν ἔχω ὄρεξη ποτέ μου,-
»Μὲ χορταίνει ἡ μυρωδία·
»Μὰ σᾶς κάνω συντροφία·
»Κ' ἔπειτα ἀπὸ τὸ γιόμα,
»Ἀπ' τὸ ἴδιο μου τὸ στόμα
»Θε ν' ἀκούσῃς, γιὰ νὰ κλαίς,
»Οὔλαις μου τσοῖ συφοραῖς!
«Ἀγκαλά μου, μισοξέρει
»Ὁ Σιὸρ πάρες κἄποια μέρη·
»Μὰ οὔλαις, οὔλαις, θὰ τσοῖ πῶ,
»Καὶ θὲ νὰ τσοῖ ξαναειπῶ,
»Νὰ τ'ς ἀκούσῃ ἡ Σιόρα μάρε·
Εἶναι gravida : mi pare,
Ἂς γεννήσῃ alla buon'ora
Rispettabille Signora !
Vera dama!-Τί γελᾷς ;
Νὰ μοῦ τήνε προσκυνᾷς.-

»Νὰ τσῆ πῇς τσῆ Σιόρα μάρες,
»(Μὰ νὰ μὴν εἶναι ὁ Σιὸρ πάρες)
»Νὰ μοῦ στείλῃ ἐκειὰ τὰ κλήματα·
»Addio caro : προσκυνήματα.-»
Καὶ τὴ ῥοῦγα του ὅτι ἀρχίζει,
Πάλι ὀπίσω του γυρίζει·
»Ἔ! κατ' ἤθελα νὰ πῶ·
»Ἄ! . . . γιὰ πές, νὰ σὲ χαρῶ.
»Κείνη, ἡ μωραϊτοποῦλα,
»Ὁποῦ εἴχετε γιὰ δοῦλα,
Εἶναι ζὰ ἀκόμη ἐκεῖ-
»Ben ! τὴν ἔχω γιὰ πιστή.
»Γειά σου, μάτια, προσκυνήματα·
»Καὶ θυμήσου γιὰ τὰ κλήματα.»
Μὲ τὰ κλήματα 'ς τὸ νοῦ του,
Πάει 'ς τὸ σπίτι τ' ἀνεψιοῦ του,
Κ' εὐθὺς πέρτει 'ς τὸ σοφᾶ
Λέγοντας· «Εἶμαι κακά!
»Εἰσὲ σῦλά μου τὰ μέλη
Ἔχω σὰν ἕνα τρουβέλι
»Μοῦ σφυρίζουνε τ' αὐτία,
»Κ' ἐδῶ πάντα μία χτυπία,
»Σ τσοὺ μηλίγγους μαρτελλάδες,
»Ε, per giunta, ἔχω σοχάδες.
»Κάλλιο νὰ ἤμουνα μαμοῦνι! —

(Στρέφεται πρὸς ἕνα παιδὶ ὁποῦ γελάει, ἐνῷ αὐτὸς ὁμιλεῖ)

»Τί γελᾷς, ἐσύ, γουροῦνι ;
Σοῦ μετράω μὲ τὸ μπαστοῦνι
»Ὅσαις σέρνει ὁ Κουτσοβλέβαρος,
»Σοῦ μετράω 'ς τὴ ῥάχη ἐσένανε !
»Τί σοῦ φαίνεται! μ' ἐμένανε
»Δὲ γελάει κἀνεὶς ποτέ !—

(Πρὸς τὴν ἀδελφή του)

»Ζαχαρένια μου, ἕνα τέ.
»Ἔλα δά ! σὲ σκουτελοῦλα·
»Μπά ! καὶ ῥούμ· μὰ μία σταλοῦλα—

(Πρὸς τὸ παιδὶ)

«Σοῦ τὴν τρίβω ἐγὼ τὴ μούρη.
Perchè no ?

(Πρὸς τὴν ἀδελφή του)

Κ' ἕνα κουλοῦρι.

(Πρὸς τὸ παιδὶ)

Σίγα, bestia, ἔβγα ἀπ' ἐδῶ.

(Πρὸς τὴν ἀδελφή του)

»Presto, cara. Θὲ νὰ ἰδῶ
Ἂν μπορῶ νὰ ζεσταθῶ.

»Μὰ τί γλήγορα ποῦ βγάνεις
»Οὔλαις τσοῖ δουλειαῖς ποῦ πιάνεις !
»Μῶρχονται συχνὰ λιγούραις
»Μυρωδιὰ ἀπὸ τσιπούραις·
»Οὔφ !

(Πρός τὸ παιδί)

»Καλά, μωρέ, καλά !

(Πρὸς τὴν ἀδελφή του)

»Ἔβαλες τὸ ροὺμ σωστά.
Ἄχ ! νὰ μοῦ εἶχε τὴν ὑγειά του '
»Πές μου ἐπῆε ποτὲ ἀπὸ κάτου ;
Ζαχ. Ὄχι ἀπὸ τὰ ψὲς τὸ βράδυ
Ῥοΐδ. Vi dirò ; καλὸ σημάδι.
Τίγαρης εἰς τὸ κρεβάτι
Ἐγὼ ἀπόψε ἔκλεισα μάτι ;
Κάθε λίγο εἶχα 'ς τὸ νοῦ μου
Τὴν ἀρρώστια τοῦ ἀνιψιοῦ μου.
Τόμου χάσω ἐγὼ τὸν ὕπνο,
Δὲ βασταίνω.—Μέγα δεῖπνο
Αὔριο βράδυ 'ς τοῦ Reggente ;
Dà la festa il Residente
Μ' ἐκαλέσανε κ' ἐμένα
Μὰ τσοὺ βούρλισε ἡ Νοβένα ! (1)
Πές μου ἀπόψε πῶς ἐπέρα

Μὲ τὸ γιατρικό ;

Ζαχ. Τὸ ξέρασε.

Ῥοΐδ. Μωρή, τῶλπιζα, καὶ τό πα
Μὲ τὸ νοῦ μου... Σώπα... σώπα...
Ὁ γιατρὸς ὁ Ταγιαπιέρρας·
Μὰ τὸ ναίς, ὁποῦ ναι τέρας·
Εἶναι χάρισμα Θεοῦ
Ταγιαπιέρρας (2) τοῦ κακοῦ !

Ταγιαπ. Σιὸρ Δοτόρο, καλὴ μέρα.

Ῥοΐδ. Μωρὲ γειά σου Ταγιαπιέρρα·
Καρτεροῦμε τσοὺ γιατροὺς·
Μπρέ, σὰν ψύχρα, – τὴν ἀκούς ;

Ταγιαπ. Maintenant je ne sens rien ; (3)
Il faut faire en medecin :
Il est temps de la finir.

Ῥοΐδ. Κάνει ψύχρα, vengo a dir.

(Πιαίνει ἕναν κούνουπα)

Ἄχ! τὸν ηὕρηκα per Bacco!....
Ἀρρωστία !.... δό μου ταμπάκο.
Μωρὲ γειά σου· εἶναι καλός·
Εἶναι τὰ ξενοτικός·
Καὶ ποτάζεις καὶ μπερκέτι·
Μωρὲ νά· καὶ γιόμισέτη·
Ἀγκαλά μου, εἶναι μικρή·

Νὰ σοῦ δώσω καὶ χαρτί.
Μπρέ, δὲν ἔχω·—Ζαχαρένια,
(Δὲ μοῦ κάμανε τὰ γένεια)
Πέννας, πέννας, καὶ χαρτί,
Φέρ' ἐδῶ φέρε πολύ·
Βλέπεις κιόλης, καρτεροῦμε
Τσοὺ γιατρούς, καὶ θὲ νὰ ἰδοῦμε
Ῥιτσετούλαις!....Εὐτυχία,
Πῶχαυνε τὰ σπετσαρία!
Καὶ τί ἔρχουνται νὰ ποῦνε;
Ζαχαρένια,—θὲ νὰ ἰδοῦνε!..
Τὶ κονσοῦλτο ποῦ θὲ νά ναι!
Καὶ τὰ σίσκλα θὰ γελᾶνε!
Μά γιὰ νὰ γενῇ σωστὸ
Κράχτε καὶ τὸ Μαυριανό·
Κράχτε τόνε τὶ μοῦ κάνει,
Καὶ τὸ Ζέππο τὸ Ζαυλάνη·
Ναῖσκε, ἂς ἔλθουνε,νὰ ἰδῇς,
Καρβελᾶς καὶ Πανταζῆς·
Ἀμμὴ ὁ Βοῦτος πῶς σοῦ φαίνεται;
Δὲν ἠξέρει τί τοῦ γίνεται·
Καὶ κορδώνεται,—κοσπέττο!
E quel fatuo di Zorzetto?
Ὁ Μπερέττας... ναί... κ' ἐκειός,
Struca, struca, εἶναι γιατρός.
Ταγιαπ. Les voilà qui viennent; Silance:

Il faut avoir prudence
Cher ami, vous êtes un fou.
Ῥοΐδ. Τσαμπουνίζεις, τοῦ κακοῦ.»

Ἤρθαν ὅλοι κ' ἐκαθήσανε,
Καὶ μὲ τρόπο ἐχαιρετήσανε,
Μὰ ἐκειὸς δὲν ἀναδεύτηκε,
Μὰ τσοὺ κύτταξε, κ' ἐρεύτηκε.
Τέλος βάνει τὰ γυαλιά του.
Ῥοΐδ. Ναί· σὰ τώρα ἀπάνου κάτου,
Ἤρθε ἐπέρσυ quel Signore,
Quell' 'Inglese viaggiatore
Io l' andavo a salutar,
Era ricco e singolar.
Ha viaggiato quanto Cook;
Ma venir bisogna ad hoc.
Prima già voglio informar:
È imbrogliato questo affar;
Questo affar è imbrogliatissimo»
Καὶ ὁ Καντιότος· va benissimo. (4)
Ῥοΐδ. Vengo, caro: Τὰ συμπτώματα·
Περνάει πάντα τ' ἀπογιόματα
Μὲ μιὰ σὰ λιμοκαψοῦλα,
Πάντα,... ἀλήθεια λέω, Φιροῦλα;
Κι' ἀκούει πόνο ἐδῶ, καὶ κλαίει.»

Καὶ ὁ Δικόπουλος τοῦ λέει·

Δικόπ. Καὶ πότε ἔπεσε;

Ροΐδ. A ponto:
Vengo questo è un altro conto;
Voglio andare colle serie,
Non confondo le materie.
Τὸν κυττάζω ἐκεῖ κ' ἐδῶ·
Δὲν ἠξέρω τί νὰ πῶ.
Καὶ γιὰ τούταις τσοῖ σκινέλλαις
Τοῦ ἔβαλα δύο τρεῖς ἀβδέλλαις·
Καὶ τοῦ δίνω ἕνα πουργάντε,
Καὶ τοῦ μπήχνω un vescicante.»
Καὶ ὁ Δικόπουλος μὲ γέλιο.

Δικόπ. (Μωρέ, ἀκούς, Μπερέττα;) Meglio!

Ροΐδ. Meglio; ναί, νὰ σὲ χαρῶ·
Grazie! io so quel che mi fo.
Κ' ἐγιατρεύτηκε, κ' ἐμίλησε,
Μὰ δελόγκου ἐξανακύλησε·
Εἶπα μέσα μου· Son stufo;
Sto ragazzo è già un martufo.
Κάνω, κάνω, ma un costrutto
Non lo veto, e qui sta il tutto».
Οἱ γιατροὶ ὁποῦ ἀγροικήσανε
Τέτοια κούρα, κ' ἐσαστίσανε,
Κάνουνε νὰ σηκωθοῦνε,
Ὡς γιὰ νὰ συμβουλευθοῦνε·

'Ροΐδ. Alto là, Conprofessori !
Ragguardevoli signori,
Tra voi l'infimo già son;
Pur con vostra permission...
Κ' ἔτσι λέοντας πάει νὰ πάρῃ
Τὸ χαρτί, τὸ καλαμάρι,
Γιὰ νὰ κάμῃ τὴ ῥιτσέττα.

'Ροΐδ. Ecco qui : l'ho fatta in fretta.
Κ' ἔτσι ἀρχίνητε νὰ λέῃ·
Drachmas duas recipe rhei
Optini pulverizzati,
Atque lapides, innati
Animalibus, addantur ;
Citri semina adjungantur
In decoctum viperarum,
Atque Hoffman juventarum,
Et alteae et camomillae,
Tormentillae et potentillae·
Pillulas Calomelani
Atque guttas Hoffemani.
Et radices erbae Paeoniae
Atque feculum Laponiae,
Virginiana serpentaria ;
Misce et fiant electuaria.
'Εδῶ εἶναι δύο ῥιτσέτταις·
Ἢ τὴ μία ἢ τὴν ἄλλη,

Πές τοῦ Ῥήγα (6) νὰ τὴ βγάλῃ·
Πές του ἀπ' ὄνομά μου, μάτια,»
Κι' ὅτι ἐγκρύλωνε τὰ μάτια,
Εὐθὺς φεύγουνε οἱ γιατροὶ
Σκοτισμένοι καὶ κουτοί,
Κόκκινοι 'ς τὸ πρόσωπό τους,
Κάνοντας καὶ τὸ σταυρό τους.
Κι' ὁ Ῥοΐδης θυμωμένος,
Κι' ἀπὸ δόξα μεθυσμένος,
Κοκκινίζει σὰν τὸ γάλλο,
Καὶ φουνιάζει· «Δὲ θέλω ἄλλο !
Τοῦτα εἶν' ἐκειὰ ποῦ τσοῖ σαστίζουνε !
Μὰ μ' ἐμὲ δὲ τσαμπουνίζουνε·
Δὲ μοῦ δίνουνε ἀμπόδιο,
Μὰ πεθαίνει . . . καταυόδιο !
Ma per altro, in conclusion,
Ebbi la soddisfazion,
Νὰ τσοὺ κάνω μιὰ ῥιτσέττα,
Ποῦ δὲν εἶναι γιὰ σεκέττα·
Νόστιμα τὴν ἐφορμάρισα,
Κι' οὔλους τσὴ ντεσκαριτσιάρισα !

ΕΙΣ ΜΕΓΙΣΤΑΝΑ

Δός μου ἄδεια νὰ πατήσω
Τὸ παλάτι τὸ χρυσό·
Κἄποιον ἦρθα νὰπαντήσω—
Μέγα Γιῶργο προσκυνῶ,

»Σπάθα, πάντα 'ς τὸ πλευρό σου
»Νὰ βαστᾷς παρακαλῶ,
»Καὶ σὰ νά τανε δικός σου
»Νὰ κυττᾷς τὸν οὐρανό.

»Σὲ ζητοῦν Γραικοὶ καὶ Ἰγγλέζοι
»Σὰν ἀθάνατο νερό,
»Καὶ τὸ φῶς βαρεῖ καὶ παίζει,
»Στὸ κορμί σου μοναχὸ—

»Πέφτω, λέει καθένας, χάμου·
»Καὶ τὴ φτέρνα σοῦ φιλῶ :
»Κλώτσησέ με, βασιλιᾶ μου,
Ἂν ἐπιθυμᾷς νὰ ζῶ.»

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΨΕΥΤΗ

1

Ἡ Μοῦσ' ἀλαφροπάτησε, καὶ ἐστάθηκ' ὀμπροστά μου,
Καὶ μ' ὦδειξε τὴ μύτη του γιὰ τὴ σκορδομυτιά μου.

2

Μοῦσα, καὶ πῶς νὰ τόνε πῶ γιὰ νὰ βαλθῇ σὲ μέτρο ;
—Βάλε του κάλπικ' ὄνομα, καὶ πές τονε Κὺρ Πέτρο.

3

Στρέψε, Σὶρ Πίτερ, κατὰ μὲ τὸ γαληνό σου βλέμμα,
Κι' ἂν ἠμπορῇς βγάλε πνοή, ποῦ νὰ μὴν εἶναι ψέμα.

ΕΙΣ ΑΡΠΑΓΑ

Τέτοιο φίλο γὼ νὰ χάσω !
Γιὰ τρεῖς μέρσις θὰ περάσω
Μὲ ψωμάκι μὲ τυρί.
Καὶ σύ, κόκκορε τ' ς αὐλῆς μου,
Γιὰ τὸ φίλο τῆς ψυχῆς μου
Μαῦρο βάψε τὸ λειρί.

ΣΧΕΣΙΣ ΠΟΛΥΠΛΟΚΗ

'Αργὰ πάει πέρα
Νὰ βρῃ τὸ φῶς του,
Τὴ θυγατέρα
Τῆς γυναικός του,
Ποῦ χε δικό της
Φῶς τὸ γαμπρό της·

ΤΟ ΨΙΧΑΛΟ

Σὲ βλέπω πάντα ποῦ κυλᾷς·
Γιὰ πές μου, ψίχαλο, ποῦ πᾷς;
Ποῦ πᾷς ὁμπρὸς ὀπίσω ;
—Τὸν κόσμο νὰ φωτίσω.

ΞΕΡΗ ΠΟΛΥΜΑΘΕΙΑ

Δῶ μιὰ φορά ἦταν ἄνθρωπος, κ' ἐκεῖ ἦταν ἕνας τόπος.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Δυστυχισμένε μου λαέ, καλὲ καὶ ἠγαπημένε,
Πάντοτ' εὐκολοπίστευτε καὶ πάντα προδομένε

ΕΙΣ ΤΑ ΣΑΤΙΡΙΚΑ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ

Τὸ Ὄνειρο.

(1) Καπίτολα) Οἱ εἰς Κέρκυρα, μ' ἄλλο ὄνομα ὁμοίως ἰταλικό, λεγόμεναις σκόλαις. Εἶναι στῦλος ὁποῦ βαστάει ἕνα παννὶ ἁγιογραφισμένο καὶ εἰς ταῖς δύο μεριαῖς.

(2) Λιρῶνα) Βενετικὸ νόμισμα· ἐδῶ σημαίνει τὴν πλερωμὴ τῶν ἱερέων.

(3) Βατσέλια) Συνειθίζεται εἰς τὴ Ζάκυνθο, εἰς τὰ ξόδια νὰ προπορεύωνται παιδιὰ μὲ δίσκους (βατσέλια), καὶ εἰς τὴ μέση τοῦ δίσκου ἕνα λιβανιστῆρι ἀναμμένο.

(4) Κουτούζης) Παπᾶς, ποιητὴς σατιρικός, καὶ ζωγράφος. Ἡ μεγάλη πικρία καὶ ἡ αἰσχρότης τῆς ὁμιλίας του καὶ τῶν σατιρικῶν ποιημάτων τὸν ἔχθρεψαν μὲ πολλούς, ὅθεν αὐτὸς ἔλεγεν ὅτι μόνος του φίλος καὶ σύντροφος ἦταν ἡ γάτα του. Ἡ ἀγαπημένη του γάτα ἐφαίνετο καὶ εἰς ταῖς σάτιραις καὶ εἰς τὰ ζωγραφήματά του, κἄποτε καὶ εἰς τὰ εἰκονίσματα. Κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα πράγματα ἀνάρμοστα εἰς τὸν ἱερὸ χαρακτῆρα του εἶχε καὶ τὴ συνήθεια νὰ δείχνεται κοσμικὸς λεβέντης· ράσα μακρινὰ ὡς ταῖς φτέρναις· σκαλτσούνια κόκκινα μεταξωτά· παπούτσια μὲ γάζους. στραβὸ ἐβαστοῦσε τὸ χαμηλὸ καὶ πλατόγυρο καπέλλο, τὸ ὁποῖον ἐσυνειθοῦσαν νὰ φοροῦν εἰς τὴ Ζάκυνθο οἱ παπάδες.—Ἐθάφτητε εἰς τὸν ναὸ τῆς Φανερωμένης, ὅπου μετὰ ταῦτα καὶ ὁ σατιριζόμενος.

(5) Ἴδε τὴν προηγούμενη σημείωση.

(6) Ὁ σατιριζόμενος μὲ τὸν ἀδελφό του· ἄτεκνοι καὶ οἱ δύο.

(7) Πλεζονιαῖς). Τὰ εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος ὀνομαζόμενα χειμωνικά, ἢ καρπούζια.

(8) Εἰς τὴν κάμαρη τοῦ Σκλίβα). Ὁ Σκλίβας, πλούσιος ἔμπορος, ἦταν στενὸς συγγενὴς τοῦ σατιριζομένου. Λέγεται ὅτι τοῦτος τὸν ἐγύμνωσε, ὥστε ὁ Σκλίβας ἀπὸ τὴν ἀπελπισία ἔχασε τὸ λογικό. Ἐννοεῖ ὁ ποιητής, ὅτι ἡ Θεία δίκη ἐφύλαε εἰς τὸν ἀπάνθρωπον ἅρπαγα κάτι χειρότερο παρὰ τὴ φτώχεψη· νὰ πεθάνῃ, δηλαδή, καὶ αὐτὸς τρελλὸς εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ἀδίκησε.—Τὸ παλιὸ τὸ σπίτι ἀφίνοντας Ὁ σατιριζόμενος, πρὶν κληρονομήσῃ τὸν Σκλίβα, ἐκατοικοῦσε εἰς τὴν οἰκία Καπνίση· αὐτοῦ, λέγεται, ἐδέχτηκε ἕναν πλούσιον ξένον, τὸν ἔκλεψε, τὸν ἐφόνεψε καὶ τὸν ἔθαψε εἰς τὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ σπίτι αὐτὸ τοῦ Καπνίση τὸ ἐκληρονόμησε ὁ Κόμης Ρώμας. Εἰς τοῦτο ἀποβλέπουν οἱ στίχοι, Σκάψε, Ρώμα κτλ.

(9) Ὁ σατιριζόμενος εἰς τὴν τρέλλα του ἐφυσοῦσε μὲ τὴ μύτη.

(10) Τσάφοι) Κλέφταις· δηλαδή, ὅσοι τὸν ἐτριγύριζαν νὰ τὸν κληρονομήσουν.

Ἡ πρωτοχρονιά.

(1) Διονύσιος ὁ Ῥοΐδης, τὸν ὁποῖον πιστὰ ζωγραφίζουν τὰ ἑξῆς δύο σατιρικὰ αὐτοσχεδιάσματα, ἦταν Ζακύνθιος καλὰ γεννημένος. Εἶχε σπουδάξῃ εἰς τὸ Παταύιον, ὅπου ἀκολούθησε τὰ φιλολογικὰ μαθήματα τοῦ Καισαρώττη, καὶ ἔλαβε καὶ τὸν στέφανο τῆς Ἰατρικῆς. Τὸ πολὺ τὸ διάβασμα ἔκαμεν ὥςτε εἰς τὸ μικρό του κεφάλι ἐγεννήθηκε ἡ ἰδέα ὅτι ἦταν ἕνας μέγας νοῦς, καὶ ἐβάλθηκε νὰ συγγράφῃ ἐπιστημονικὰ καὶ ποιητικὰ κάθε λογῆς. Μὲ τοῦτο τὸ φρόνημα ἐγύρισε εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου ἡ οἰκονομική του κατάσταση τὸν ἀνάγκασε νὰ κάμῃ τὸ δάσκαλο· ἐπειδή, ὡς ἰατρός, δὲν ἐπιτύχαινε εἰς καμμία θεραπεία, εἰς τρόπον ὥςτε ἐγελοῦσεν ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμη. Εἰς τὴν πατρίδα του ἐπερνοῦσε ὡς σοφός, ἀλλὰ ἰδιότροπος, ἄνθρωπος. Ἅμα ὁ Σολωμὸς ἐπέστρεψε εἰς τὴ Ζάκυνθο καὶ ἐπρωτογνώρισε τὸν Ῥοΐδη, ἐκατάλαβε ὅτι ἦταν ἕνα ἄτομο μοναδικὸ εἰς τὸ εἶδος του, καὶ ὅτι ἕως τότε τοῦ εἶχε λείψῃ μόνον ἡ ἀφορμὴ νὰ φα-

νερώση ὅλα τὰ ἀξιογέλαστα ἰδιώματά ταυ. Ὁ Σολωμὸς ἄρχισε νὰ τοῦ δείχνεται ἄκρος θαυμαστής του, καὶ νὰ τοῦ ἀνάβῃ τὴ διξομανία του μὲ τοὺς πλέον κολακευτικοὺς τρόπους· μ' ὅλον ὅτι δὲν ἠμποροῦσε, οὔτε τὸν ἔμελε, νὰ βαστάξῃ τὰ γέλοια ὅταν ὁ Ῥοΐδης τοῦ ἐδιάβαζε τὰ συγγράμματά του· ἀλλὰ τοῦτος τυφλωμένος ἀπὸ τὴ φιλαυτία ἐλογάριαζε μοναχὰ τὰ παινέσματα. Αὐτά, καὶ ἡ γενναιότης τοῦ Σολωμοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἐβοηθοῦσε ἀνάκοπα εἰς ταῖς χρείαις του, (α) ἔκαμαν ὥστε ὁ Ῥοΐδης ἐμακάριζε τὸν ἑαυτό του ὅτι εὗρηκε τέλος τὸν ἄνθρωπον, ὁποῦ ἐννόησε τὸ πνεῦμα του καὶ τὴν προκοπή του· τὸν ἔλεγε it mio Nume (ὁ Θεός μου). Σιμὰ εἰς τὴν ἀναποδιὰ τοῦ λογικοῦ ὁ Ῥοΐδης εἶχε μίαν ἄκρα ἠθικὴ ἀναισθησία· δὲν ἦταν ὅμως ὅλως δι' ὅλου γυμνὸς ἀπὸ κάθε χάρισμα· ἦταν καρδιογνώστης καὶ εἶχε ζωντανή, ἂν καὶ παράξενη, φαντασία.—Ἡ φιλία καὶ οἱ κολακείαις τοῦ Σολωμοῦ τὸν ἔκαμαν νὰ ξεσκεπάσῃ τολμηρὰ ὅλη τὴ φιλαυτία του καὶ τὴν καταφρόνεση, τὴν ὁποίαν αἰσθάνετο κατάκαρδα γιὰ τοὺς πλέον πνευματώδεις καὶ προκομμένους συμπολίταις του, καὶ νὰ πεθάνῃ μὲ τὴν πεποίθηση, ὅτι ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς του.

(2) Ὁ Ῥοΐδης πηγαίνει νὰ εὕρῃ τὸν ποιητὴ τὴν πρώτη τοῦ χρόνου 1824· τὸν βλέπει ὁποῦ γράφει, καὶ ἀπ' αὐτὸ παίρνει ἀφορμὴ νὰ μιλήσῃ, καθὼς ἔκανε πάντα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Φαίνεται ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Ῥοΐδης εἰς τὴν ὁμιλίαν του ἐσυγκεφαλαίωσε ὅλα του τὰ παράξενα ἰδιώματα· ὅθεν ἡ φαντασία τοῦ Σολωμοῦ ἔλαβε ζωντανὴν ἐντύπωση, κ' ἐμόρφωσε τούτη τὴ σάτυρα, ἡ ὁποία εἶναι μία συνοπτικὴ εἰκόνα τοῦ Ῥοΐδη.

(3) Χαρτὶ μὲ μπαροῦτι ὁποῦ φτειάνουν τὰ παιδιὰ 'ς ταῖς ἑορταῖς.

(α) Ὁ Σολωμὸς εἶχε τὰ χρήματά του εἰς ἕνα συρτάρι ἀκλείδωτο. ὅταν ὁ Ῥοΐδης εἶχε χρεία, ἐπήγαινε νὰ τὸν εὕρῃ τὸ πρωΐ, ἐνῷ ἦταν ἀκόμη εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ ὁμπροστά του ἄνοιγε τὸ συρτάρι κ' ἔπαιρνε χρήματα. Ὁ Σολωμὸς τοῦ ἔλεγε· Ἀγαπητὲ Δοτόρο, μὴ τὰ πάρῃς ὅλα τί δὲν καρτερῶ ἄλλα γιὰ τούταις ταῖς ἡμέραις.— Μὴ φοβᾶσαι, τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ Ῥοΐδης, θέλει πάρω ἕνα μέρος μοναχά.— Κ' ἔτσι ἔκανε, ἐπειδὴ ἦτανε μέτριος.

(4) Νέος Ζακύνθιος στιχουργός.

(5) Ὁ γνωστὸς ποιητὴς Κύρ. Γεώργιος Τερτσέττης, συμπολίτης καὶ φίλος τοῦ Σολωμοῦ· ὁ τώρα Βιβλιοφύλακας τῆς Βουλῆς εἰς Ἀθήνας· Ὅταν εἰς τὴ συναναστροφὴ τοῦ Σολωμοῦ ὁ Ῥοΐδης ἐκφωνῶντας τὰ συγγράμματά του ἐκαλοκάρδιζε τοὺς πλέον σοβαρούς, τὰ δυνατὰ γέλια δὲν τὸν ἐπείραζαν παρὰ πολύ· ἀγαποῦσε νὰ πάρῃ ὡς ἀταξίαις τῆς νεότητος· ἔλεγε· «Μωρὲς διαολόπουλα, ἡσυχάστε, γιὰ ν' ἀδράξετε τὸ νόημα.» Ἀλλὰ τὸ κρυφὸ γέλιο, ἡ κρυφὴ ματιὰ τὸν ἔκαναν νὰ βγῇ ἀπὸ τὰ ὅρια, νὰ βρίζῃ μὲ βρισιαῖς παράξεναις, πρωτότυπα γεννήματα τῆς φαντασίας του. λ.χ. Λέρα τοῦ παντός.

(6) Γαετάνος Γρασσέττης ἰταλὸς Διδάσκαλος τῆς Λατινικῆς καὶ Ἰταλικῆς Φιλολογίας. Εἶχε νυμφευθῆ γυναῖκα Ζακυθινή. Ἐγνώριζε καλὰ τὴν ὁμιλουμένη μας γλῶσσα κ' ἐμετάφρασεν ἰταλικὰ τὸν Ὕμνον εἰς τὴν Ἐλευθερία· εἰς τὰ σημειώματά του ἔδειξε κρίσιν ὀρθὴ, καὶ γνώση τῆς ποιητικῆς. Μετὰ τὸν θάνατό του ἐτυπωθηκε μία ἁπλοελληνικὴ Γραμματική του. Ὁ Γρασσέτης δὲν ἐγελοῦσε εὔκολα· κάπου κάπου ὅμως, ἐνῷ ὁ Ῥοΐδης ἐδιάβαζε τὰ συνθέματά του, ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σοβαρό του ἦθος μὲ ἕνα μισόγελο, ὁποῦ ἐπείσμωνε πολὺ τὸν Ῥοΐδη.

(7) Ἦταν ἡ ἀλήθεια· οἱ διατριβαῖς τοῦ Ῥοΐδη ἦταν ἀπέρανταις, καὶ ταῖς ἐρτζιτάριζε μεγαλοφώνως· εἰς τοῦτο ἦταν ἀκούραστος, καθὼς δὲν ἐβαρειότουν ποτὲ νὰ ἀντιγράφῃ καὶ νὰ ξαναντιγράφῃ τὰ συγγράμματά του. Ὁ Ῥοΐδης ἐξερόβηχε συχνά, ἀλλὰ ταῖς περισσότεραις φοραῖς δίχως καμμίαν ἀνάγκη, εἰμὴ γιὰ νὰ σύρῃ τὴν προσοχὴ τῶν ἄλλων εἰς τὸν ἑαυτό του.

(8) Ἕνας Ἰταλὸς ἱερέας ὁποῦ εὑρίσκετο τότε εἰς τὴ Ζάκυνθο. Ὁ Σολωμὸς ἔκανε ἐναντίον τοῦ Ῥοΐδη σάτιραις ἰταλικαῖς καὶ ταῖς ἔδινε τοῦ Μαρώνη για νὰ ταῖς περνάῃ γιὰ δικαῖς του. Ὁ Ῥοΐδης ἀπαντοῦσε μὲ ἄλλαις σάτιραις. Τότε ὁ Σολωμὸς ὑπερεπαινοῦσε τοὺς στίχους τοῦ Ῥοΐδη, καὶ ἔψεγε τὴν αὐθάδεια τοῦ Μαρώνη.

(9) Ἀδελφὸς τοῦ Ῥοΐδη.

(10) Ἴδ. τὴν Σημ. 1.

(11) Ἔδειχνε καὶ τὴ λατινικὴ γλῶσσα· ἀλλὰ εἶχε καὶ εἰς αὐτὸ μέθοδο τόσον ἀλλόκοτη, ὥστε κανένας δὲν ἐμάθαινε τίποτε ἀπὸ αὐτόν. Ἰδοὺ ὁ ὁρισμός τῆς Γραμματικῆς, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπροοιμίαζε τὸ μάθημά του «Παιδί μου, ἡ Γραμματικὴ εἶναι ἕνα ἀρ.

μάρι μὲ πολλὰ παρακάσελα· σήμερα τραβοῦμε τὸ παρακάσελο, ὅπου εὑρίσκεται τὸ ῥ ῆ μ α».

(12) Τσάρης) Ὄνομα κύριο, τὸ ὁποῖον, ἀπὸ τὸ ἰδίωμα τοῦ ἀνθρώπου ὁποῦ τὸ ἔφερνε, ἐκατάντησε, εἰς τὴ Ζακυνθο, συνώνυμο τοῦ μ ω ρ ο ῦ.

(13) Τὸ Βζίτ· δηλαδή μία, ὡσὰν σφουριξιά, τὴν ὁποίαν ἄκουε καθὼς ἔλεγε ὁ ἴδιος μέσ' 'ς τὰ μυαλά του, ἦταν ἡ Μοῦσα τοῦ Ροΐδη.

(14) Ἐπίθετα... ἀπὸ κειά !) Δηλαδὴ τὰ πλέον παράξενα, τὰ πλέον ἀνάρμοστα, τὰ πλέον ἀσυνήθιστα, ὁποῦ ἠμποροῦσε νοῦς ἀνθρώπου νὰ φαντασθῇ μὲ αὐτὰ ὁ Ροΐδης ἐστοχάζετο νὰ ξαφνίσῃ τὸν κόσμο.

(15) Ὁλοστρόγγυλα) Εἶχε γράψιμο στρογγυλό.

(16) Νιόνιος). Χαϊδευτικὸ τοῦ «Διονύσιος»· ἐννοεῖ τὸν Σολωμό.

(17) Λόγος εἰς τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ· τὸ κυριώτερο ἀπὸ τὰ πεζά του συγγράμματα. Εἰς αὐτὸ εἶχε σωρεύσῃ ὅ,τι καὶ ἂν ἤξερε, φιλολογικά, μαθηματικά, ἱστορικά, ἰατρικά, μὲ ἕνα πλῆθος ὀνόματα συγγραφέων, στρατηγῶν κ.τ λ.

(18) Ἕνα ἐπικὸ ποίημά του.

(17) Ὅλο τὸ ἐνάντιο· μάλιστα ἐδυσκολεύετο πολὺ εἰς τὴ στιχουργία, μ' ὅλον ὅτι εἶχε κάμῃ χιλιάδες κακοὺς στίχους. Κάποτε ὅμως τοῦ ἐτύχανε νὰ κάμῃ δύο τρεῖς καλούς. Αὐτοὶ δὲν ἐξέφευγαν τοῦ Σολωμοῦ· καὶ μόλις τοὺς ἄκουε, ἔπαυε τὰ γέλοια κ' ἔτρεχε καὶ τὸν ἐφίλειε.

Τὸ ἰατροσυμβούλιο.

(1) Ἡ Νοβένα) Ἕνα ποίημά του.

(2) Παίζει μὲ τὸ ὄνομα Tagliapietra = πετροκόπος. Ταγιαπιέρρας τοῦ κακοῦ = πελεκητὴς τῆς ἀρρώστιας.

(3) Ὁ Ταγιαπιέρρας εἶχεν ἀναθραφῇ εἰς τὴ Γαλλία, καὶ ἐσυνειθοῦσε νὰ ὁμιλῇ γαλλικά.

(4) Ὁ ἰατρὸς Καντιότος ἔλεγε εἰς ὅλα· Va benissimo = πολὺ καλά.

(5) Ρήγας Φαρμακοπώλης.

E

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

A voce più ch' al ver drizzan li volti
E cosi ferman lore opinione
Prima ch' arte o ragion per lor s'ascolti
Dante Purg C XXVI

ΠΟΙΗΤΗΣ-ΦΙΛΟΣ-ΣΟΦΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΣ

ΦΙΛ. Ἔπειτα ἀπὸ τόσαις ὁμιλίαις, ἐξέχασες κυττ·ζοντας κατὰ τὸ Μοριά.

ΠΟΙΗΤ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐξέχασες καὶ σύ, γιατί δὲν μοῦ ὡμ·λοῦσες παντελῶς· εἶναι πιθανὸ νὰ ἐστοχαζόμασθε τὰ ἴδια πράγματα καὶ οἱ δύο ἠμπορεῖ νὰ ἐπέρασα· τρεῖς ὧραις ἀφοῦ ὁ ἥλιος ἐμεσουράνησε, θέλουν ἀκόμη τέσσαρες γιὰ νὰ θολώσουν τὰ νερά, καὶ ἂν θέλῃς ἠμποροῦμε νὰ καθίσουμε εἰς τούτη τὴ πέτρα καὶ νὰ ξαναρχινήσουμε.

ΦΙΛ. Ἂς καθίσουμε· γλυκειὰ ἡ μυρωδιὰ τοῦ πελάγου, γλυκὸς ὁ ἀέρας, καὶ ὁ οὐρανὸς ἀσυγνέφιαστος.

ΠΟΙΗΤ. Τὸ πέλαγο εἶναι ὅλο στρωτό, καὶ ὁ ἀέρας λεπτότατος, καὶ ὅποιος ἤθελε νὰ κινήσῃ γιὰ τὸ Μοριά, δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ταξίδι χωρὶς νὰ δουλέψουν ἀκατάπαυτα τὰ κουπιά

ΦΙΛ. Τί σοῦ ἀρέσει περισσότερο ἡ ἡσυχία τῆς θάλασσας, ἢ ἡ ταραχή;

ΠΟΙΗΤ. Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, μοῦ ἄρεσε πάντα ἡ γαλήνη, ὁποῦ ἁπλώνεται καθαρώτατη· τὴν ἐθεωροῦσα σὰν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῦ ἀπομακρένει ἀπὸ ταῖς ἀνησυχίαις τοῦ κόσμου, καὶ μὲ εἰλικρίνεια φανερώνει ὅσα ἔχει μέσα του. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπέρασαν τὰ καράβια μας γιὰ νὰ πᾶνε 'ς τὸ Μεσολόγγι, μ' ἀρέσει περισσότερο ἡ ταραχή· ἐφαίνονταν δύο δύο, τρία τρία, καὶ ἐξάνοιγες λευκὰ τὰ κατάρτια ἀπὸ τὰ φουσκωμένα πανιά, λευκὰ ἀπὸ τοὺς διασκορπισμένους ἀφροὺς τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα μὲ μία βουή, ὁποῦ λὲς καὶ ἦταν χαρᾶς, ἀναγάλλιαζαν εἰς τὸ πέλαγο τοῦ Ἰονίου, καὶ ἐσυντρίβονταν εἰς τὸ γιαλὸ τῆς Ζακύνθου.

ΦΙΛ. Τὸ θυμοῦμαι καλά· καὶ τόσος ἦταν ὁ κρότος, καὶ τόση ἡ ἀνακάτωση τοῦ πελάγου, ὁποῦ σὲ ἐπαραμέρισα, γιὰ ν' ἀποφύγουμε τὸ ράντισμα, ὁποῦ ἀποπάνου μας σταλοβολοῦσε ἡ θάλασσα.

ΠΟΙΗΤ. Φαίνεται ὅτι ἐκεῖ πέρα οἱ δικοί μας δὲν ἔχουν τόση δυσκολιὰ νὰ βρέχωνται μὲ τὸ αἷμά τους, ὅσην ἔχουμε ἐμεῖς νὰ νοτισθοῦμε ἀπὸ ὀλίγαις σταλαγματιαῖς θαλασσιναῖς.

ΦΙΛ. Ἑτοιμάζεσαι πάλι νὰ ξανακυττάξῃς κατὰ τὸ Μοριά, καὶ νὰ ξανασωπάσῃς... ἀγκαλὰ ἐγὼ ἔχω τὸν τρόπο νὰ σὲ κάμω νὰ ὁμιλῇς ὁπότε θέλω.

ΠΟΙΗΤ. Ἐκατάλαβα θέλεις νὰ ὁμιλήσουμε γιὰ τὴ γλῶσσα· μήγαρις ἔχω ἄλλο 'ς τὸ νοῦ μου, πάρεξ ἐλευθερία καὶ γλῶσσα; Ἐκείνη ἄρχισε νὰ πατῇ τὰ κεφάλια τὰ τούρ-

κικα, τούτη θέλει πατήση ὀγλήγορα τὰ σοφολογιωτατίστικα καὶ ἔπειτα ἀγκαλιασμέναις καὶ οἱ δύο θέλει προχωρήσουν εἰς τὸ δρόμο τῆς δόξας, χωρὶς ποτὲ νὰ γυρίσουν ὀπίσω, ἂν κἀνένας Σοφολογιώτατος κρώζη, ἢ κἀνένας Τοῦρκος βαυίζη, γιατὶ γιὰ μὲ εἶναι ὅμοιοι καὶ οἱ δύο.

ΦΙΛ. Βέβαια εἶναι ἐχθροί μας καὶ οἱ δύο· μὲ κάνεις νὰ θυμηθῶ τὰ λόγια τοῦ Λόκ. Ἡ γλῶσσα εἶναι ἕνα μεγάλο ποτάμι, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουν ἀνταπόκριση τὰ ὅσα γνωρίζει ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὅποιος δὲν τὴν μεταχειρίζεται καθὼς πρέπει κάνει ὅτι τοῦ βολέση, γιὰ νὰ κόψη ἢ νὰ ἐμποδίση τοὺς δρόμους, μὲ τὸ μέσον τῶν ὁποίων τρέχει ἡ πολυμάθεια. Ὅποιος κάνει λοιπὸν αὐτὸ μὲ ἀπόφαση θελληματική, πρέπει οἱ ἄλλοι νὰ τὸν στοχάζωνται ἐχθρὸν τῆς ἀλήθειας καὶ τῆς πολυμάθειας.

ΠΟΙΗΤ. Τί λές ; ὡς πότε θὰ πηγαίνη ὁμπρὸς αὐτὴ ἡ ὑπόθεση; ἕνας λαὸς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος νὰ ὁμιλῆ ’ς ἕναν τρόπο, ὀλίγοι ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ ἐλπίζουν νὰ κάμουν τὸν λαὸν να ὁμιλῆ μίαν γλῶσσαν δικήν τους !

ΦΙΛ. Γιὰ κάποιον καιρὸ ἡ ὑπόθεση θέλει ἀκολουθήση· ἡ ἀλήθεια εἶναι καλὴ Θεά, ἀλλὰ τὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου συχνότατα τὴν νομίζουν ἐχθρήν. Κάποιοι γνωρίζουν τὴν ἀλήθεια, ἀλλ’ ἐπειδὴ γράφοντας εἰς ἐκεῖνον τὸν τρόπον τὸν σκοτεινὸν ἀπόχτησαν κάποια φήμη σοφίας, τὸν ἀκολουθοῦν, καὶ ἂς εἶναι καὶ σφαλερός.

ΠΟΙΗΤ. Λοιπὸν εἶναι ἀξιοπαρόμοιαστοι μὲ τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι γιὰ νὰ ζήσουν πουλοῦν φαρμάκι.

ΦΙΛ. Περιγράφει τὸ ἐργαστῆρι ἑνὸς ἀπ' αὐτοὺς ὁ Σέϊκσπηρ ἐξαίρετα, καὶ θέλω νὰ σοῦ ξαναθυμήσω τὰ λόγια του, γιατί, τῇ ἀληθείᾳ, μοῦ ξαναθυμοῦν τὸν τρόπον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι γραμμένα τὰ βιβλία τῶν Σοφολογιώτατων.— Ἐκρέμονταν ἀπὸ τὸ πατερὸ τοῦ φτωχότατου ἐργαστηριοῦ μία ξεροχελῶνα, ἕνας κροκόδειλος ἀχερωμένος, καὶ ἄλλα δερμάτια ἄσχημων ψαριῶν· ἦταν τριγύρου πολλὰ συρτάρια ἀδειανὰ μὲ ἐπιγραφαῖς, ἀγγειὰ ἀπὸ χοντρόπηλο πράσινο, ἦταν φούσκαις, ἦταν βρωμόχορτα παλιωμένα, κακομοιριασμένα δερμάτια βοῦρλα, παλιὰ κομμάτια ἀπὸ διαφόρων λογιῶν ἰατρικά, ἀριὰ σπαρμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ, γιὰ νὰ προσκαλέσουν τὸν ἀγοραστή.

ΠΟΙΗΤ. Βλέπω ἀπὸ μακριὰ ἕναν Σοφολογιώτατον· ἐπιθυμῶ γιὰ τὴν ἡσυχία μου καὶ γιὰ τὴ δική σου, καὶ γιὰ τὴ δική του, νὰ μὴν ἔλθῃ κοντά μας.

ΦΙΛ. Τὸ ἐπιθυμῶ πολύ· ἐσὺ θυμώνεις παρὰ πολύ.

ΠΟΙΗΤ. Θυμώνω γιατὶ εἶμαι στενεμένος νὰ ξαναπῶ τὰ πράγματα, ὁποῦ εἶπαν τόσαις φοραῖς τὰ ἄλλα ἔθνη, καὶ δίχως ὠφέλεια νὰ τὰ ξαναπῶ. Οἱ Γάλλοι ἔλαβαν φιλονεικία γιὰ τὴ γλῶσσα, καὶ ἐτέλειωσε εἰς τὴν ἐποχὴ τοῦ Δαλαμβέρτ· τὴν ἔλαβαν οἱ Γερμανοί, καὶ ὁ Ὄπιτς ἔδωσε τὸ παράδειγμα τῆς ἀλήθειας· τὴν ἔλαβαν οἱ Ἰταλοί, καὶ μὲ τόσο πεῖσμα, ὁποῦ μήτε τὸ παράδειγμα τοῦ Ὑψηλότατου Ποιητῆ εἶχε φθάσῃ γιὰ τότε νὰ τοὺς καταπείσῃ. Ἡσύχασαν τέλος πάντων, γράφοντας τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ τους, τὰ σοφὰ ἔθνη, καὶ ἀντὶ ἐκείναις οἱ ἐλεειναῖς ἀνησυχίαις νὰ μᾶς εἶναι παράδειγμα γιὰ νὰ ταῖς

ἀποφύγουμε, ἐπέσαμε εἰς χειρότερα σφάλματα. Τέλος πάντων οἱ Σοφολογιώτατοι ἐκείνων τῶν ἐθνῶν ἤθελαν νὰ γράφεται μία γλῶσσα, ὁποῦ ἦταν μία φορὰ ζωντανὴ εἰς τὰ χείλη τῶν ἀνθρώπων· κακὸ πρᾶγμα βέβαια, καὶ ἂν ἦταν ἀληθινὰ δυνατόν· γιατὶ δυσκολεύει τὴν ἐξάπλωση τῆς σοφίας· ἀλλ' οἱ δικοί μας θέλουν νὰ γράφουμε μία γλῶσσα, ἡ ὁποία μήτε ὁμιλειέται, μήτε ἄλλαις φοραῖς ὡμιλήθηκε, μήτε θέλει ποτὲ ὁμιληθῇ.

ΦΙΛ. Ὁ Σοφολογιώτατος ἔρχεται κατὰ μᾶς.

ΠΟΙΗΤ. Καλῶς τὰ δέχθηκε μὲ τὴν ὑπομονή σου! ἐγὼ δὲν θέλω λόγια μ' αὐτόν. Κύττα πῶς τρέχει! Τὸ πηγοῦνι του σηκώνει τὴν ἄκρη, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴ μύτη. Ὢ νὰ ἐγένονταν ἡ ἕνωση, καὶ τόσο σριχτή, ποῦ νὰ μὴν μπορῇ πλέον ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸ γένος!

ΣΟΦ. Ἔφαγα τὸν κόσμο, φίλτατε, γιὰ νὰ σ' εὕρω· ἔτρεχα, ὅπως εἶναι τὸ χρέος ἑνὸς καλοῦ πατριώτη νὰ τρέχῃ, ὅταν εἶναι εἰς κίνδυνον ἡ δόξα τοῦ γένους· ἕνα βιβλίο θέλει τυπωθῇ γλήγορα, γραμμένο εἰς τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδας, ὁποῦ λέγει κακὸ γιὰ μᾶς τοὺς σοφούς, καὶ μοῦ κακοφαίνεται.

ΦΙΛ. Γιατὶ σοῦ κακοφαίνεται;

ΣΟΦ. Γιατὶ πολλὰ μυαλὰ εἶναι σωστά, καὶ πολλὰ ὄχι· καὶ ὅσα δὲν εἶναι σωστά, ἠμπορεῖ νὰ ἀπατηθοῦν. Εἶναι τόσοι χρόνοι ὁποῦ σπαυδάζω γιὰ τὸ κοινὸν ὄφελος τῆς πατρίδας μου, καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔβγουν ἄλλοι νὰ μοῦ τυφλώσουν

τοὺς ἀνθρώπους. Ἤλθα 'ς ἐσέ, ὁποῦ εἶσαι σοφὸς καὶ σύ, γὰ νὰ ἑνωθοῦμε μὲ ὅσους συλλογίζονται καλά, καὶ νὰ καταπλεκώσουμεν αὐτὸν τὸν βάρβαρον συγγραφέα.

ΦΙΛ. Καὶ ποῖος εἶναι ὁ συγγραφέας;

ΣΟΦ. Δὲν μοῦ εἶπαν τ' ὄνομά του μοῦ εἶπαν, πῶς εἶναι ἕνας νέος ὁ ὁποῖος γιὰ τὴ κοινὴ γλῶσσα βαστάει πάντα τὸ σπαθὶ 'ς τὸ χέρι, καὶ ἀπὸ τὴ μάνητα τὴ μεγάλη, ἠμποροῦμε νὰ ποῦμε πῶς ἐκαταστήθηκε ἄλλος Αἴας μαστιγοφόρος.

ΠΟΙΗΤ. Λοιπὸν πᾶρε τὰ μέτρα σου, μὴ λάχῃ καὶ 'ς τὸν θυμό του σκοτώσῃ πρόβατα καὶ αὐτός, καὶ ἐντροπιασθῇ.

ΣΟΦ. Ἂς ἐντροπιασθῇ· γι' αὐτὸν δὲν μὲ μέλει· γιὰ τὸ κοινὸν ὄφελος.

ΠΟΙΗΤ. Καὶ τί ὄφελος;

ΣΟΦ. Ἡ γλῶσσα σοῦ φαίνεται λίγη ὠφέλεια; μὲ τὴν γλῶσσα θὰ διδάξῃς τὸ κάθε πρᾶγμα· λοιπὸν πρέπει νὰ διδάξῃς πρῶτα ταῖς ὀρθαῖς λέξαις.

ΠΟΙΗΤ. Σοφολογιώτατε, ταῖς λέξεις ὁ συγγραφέας δὲν ταῖς διδάσκει, μάλιστα ταῖς μαθαίνει ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὸ στόμα· αὐτὸ τὸ ξέρουν καὶ τὰ παιδιά.

ΣΟΦ. (*Μὲ μεγάλη φωνή*). Γνωρίζεις τὰ Ἑλληνικά, Κύριε; τὰ γνωρίζεις, τὰ ἐσπούδαξες ἀπὸ μικρός;

ΠΟΙΗΤ. (*Μὲ μεγαλύτερη*). Γνωρίζεις τοὺς Ἕλληνας, Κύριε; τοὺς γνωρίζεις, τοὺς ἐσπούδαξες ἀπὸ μικρός;

ΦΙΛ. Ἀδέλφια, μὴν ἀρχινᾶτε νὰ φωνάζετε, γιατί βρι-

σκόμασθε εἰς τὸ δρόμο, καὶ ἡ ἀληθινὴ σοφία· λέει τὸ δίκαιόν της μὲ μεγαλοπρέπεια, καὶ χωρὶς θυμούς.

ΣΟΦ. (*Χαμηλώνοντας τὴ φωνὴ καὶ προσπαθῶντας νὰ φανῇ μεγαλόπρεπος*). Ἀλήθεια, φίλε, ἔτσι ἔκανε καὶ ὁ Σωκράτης.

ΠΟΙΗΤ. Ἀπαράλλαχτα! Θυμήσου τὸ ὄνομα, γιατὶ ἠμπορεῖ νὰ χρειασθῇ. Ὡστόσο σοῦ ξαναλέγω ὅτι ὁ διδάσκαλος τῶν λέξεων εἶναι ὁ λαός.

ΣΟΦ. Τοῦτο μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο· ἕνας ἀπὸ τοὺς σοφώτερους τοῦ ἔθνους μας ἔγραψε ὅτι γιὰ νὰ γράφουμε μὲ τὰ λόγια τοῦ λαοῦ, πρέπει καὶ μὲ τοὺς στοχασμοὺς τοῦ λαοῦ νὰ συλλογιζώμασθε.

ΠΟΙΗΤ. Αὐτὰ εἶναι τέκνα στραβόκορμα ἑνὸς πατέρα εὐμορφότατου. Ὁ Κονδιλλιὰκ εἶχε πῇ πῶς ἡ λέξη εἶναι τὸ σημεῖο τῆς ἰδέας· δὲν ἐφαντάσθηκε ὅμως ποτὲ πῶς ὅσοι ἔχουν ταῖς ἴδιαις λέξαις ἔχουν τοὺς ἰδίους στοχασμούς. Τὰ νομίσματα εἰς τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ζῇς, ἔχουν τὴν ἴδια τιμή· μ' ὅλον τοῦτο εἰς τὰ χέρια μου δὲν ἀξίζουν, γιατὶ δὲν ἠξέρω νὰ τὰ ξοδιάζω, εἰς τὰ χέρια σου ἀξίζουν ὀλίγο περισσότερο, γιατὶ ἠξέρεις καὶ τὰ οἰκονομεῖς, καὶ εἰς τὰ χέρια ἑνὸς τρίτου εἰς ὀλίγον καιρὸ πληθαίνουν. Ἂν ἦταν αὐτὸ ἀληθινό, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἑνὸς τόπου ἔπρεπε νὰ ἔχουν τοὺς ἴδιους στοχασμούς· διαφέρουν ὅμως εἰς αὐτούς, ὅπως διαφέρουν εἰς ταῖς φυσιογνωμίαις· καὶ ἂν κατὰ δυστυχίαν τοῦ γένους κἀνένας Σοφολογιώτατος ἐτρελλαινότουν, εἶναι πιθανὸ νὰ ἐξεθύμαινε τὴν τρέλλα του μὲ τὰ ἴδια λόγια, ὁποῦ ἦτον συνειθισμένος νὰ

λαλῇ· καὶ γιὰ τοῦτο εἶναι σωστὸ πρᾶγμα νὰ πῶ, ὅτι συλλογίζεται ὡσὰν κ' ἐσένα ;

ΣΟΦ. Σ' τοῦτο τὸ στερνό, φρόνιμα ὠμίλησες· ταῖς λέξαις ὅμως τοῦ λαοῦ νὰ μεταχειριζόμαστε εἶναι ἄγνωστο πρᾶγμα.

ΠΟΙΗΤ. Τὸ ἐνάντιο εἶναι ἄγνωστο. Εἰς τί περίστασαις βρισκόμαστε, εἰς τί περίσταιαις βρίσκεται ἡ γλῶσσα μας ; Ἐβγῆκε ἀκόμα κἀνένας μεγάλος συγγραφέας νὰ μᾶς εἶναι παράδειγμα, ὁ ὁποῖος νὰ εὐγένισε ἀληθινὰ τὰ λόγια της, ζωγραφίζοντας μὲ αὐτὰ εἰκόνες καὶ πάθη ;

ΣΟΦ. . . . . Σὰν τὸν Ὅμηρο, ὄχι βέβαια.

ΠΟΙΗΤ. Πολὺ ψηλὰ ἐπήδησες, φίλε. Πές μου λοιπὸν πῶς πρέπει νὰ πορευθοῦμε ;

ΣΟΦ. Πρέπει νὰ τρέξουμε εἰς ταῖς μορφαῖς τῶν ἑλληνικῶν λέξεων, καὶ νὰ πάρουμε ὅσαις ἠμποροῦμε, καὶ κἄποιαις ἀπὸ ταῖς δικαῖς μας, ὁποῦ δὲν εἶχαν οἱ Παλαιοί, νὰ ταῖς σύρουμε 'ς τὴν παλαιὰ μορφή.

ΠΟΙΗΤ. Γιατί ;

ΣΟΦ. Γιατὶ αὐταῖς οἱ λέξεις εἶναι εὐγενικώτεραις.

ΠΟΙΗΤ Πὲς τὴν ἀλήθεια, εἶναι ἄβλαβη ἡ συνείδησή σου ἐνῷ μοῦ λὲς τέτοια ;

ΣΟΦ. Ἄβλαβη, μὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Ἑλικῶνος !

ΠΟΙΗΤ. Φριχτότατος ὅρκος ! καὶ βεβαιώσου πῶς μοῦ ταράζει τὰ σωθικά. Ἐγὼ σοῦ λέω ὡστόσο, πῶς ἔχεις πλακωμένην τὴν κρίσιν ἀπὸ τὸν κόπον, ὁποῦ ἔκαμες, γιὰ νὰ ταῖς μοθῇς, καὶ ἐπειδὴ παρατηρῶ πῶς ἐσεῖς ὅλοι ἐλπίζετε νὰ φωτίστε τὸ γένος μὲτὸ ἀλφαβητάρι 'ς τὸ χέρι , σ' ἐρωτῶ ποῖο

ἀλφαβητάρι εἶναι εὐγενικώτερο τὸ δικό μας ἢ τὸ Ἰταλικό;

ΣΟΦ. Ὅσο για...τὰ γράμματα κάθε ἀλφαβηταριοῦ ἔχουν τὴν ἴδιαν εὐγένειαν.

ΠΟΙΗΤ. Ἤγουν δὲν ἔχουν κἀμμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ τους. Ὅταν εἶναι σκόρπια καὶ ἀνακατωμένα, τί δηλοῦν; ἔρχεται ὁ τυπογράφος, τὰ διαλέει, τὰ βάνει εἰς τάξη, καὶ τὸ μάτι διαβάζει· *Οὐρανός, Μάρκος Μπότσαρης, Σοφολογιώτατος.* Εἰς τὴν πρώτη λέξη, σκύφτω τὸ κεφάλι μου, ἀναδακρύζω 'ς τὴ δεύτερη, καὶ εἰς τὴν τρίτη, γελῶ γιὰ χρόνους. Τὸ ἴδιο πὲς γιὰ ταῖς λέξαις· ἡ εὐγένειά τους κρέμεται ἀπὸ τὴν τέχνη, μὲ τὴν ὁποίαν ταῖς μεταχειρίζεσαι.

ΣΟΦ. Ὁποιαν τέχνην καὶ ἂν μεταχειρισθῇς, οἱ λέξεις τῆς τωρινῆς Ἑλλάδας εἶναι διεφθαρμέναις. . . . . Τί μὲ κυττάζεις χωρὶς νὰ ὁμιλῇς;

ΠΟΙΗΤ. Κυττάζω ταῖς ἄσπραις τρίχες τῆς κεφαλῆς σου.

ΣΟΦ. Ἀμμὴ τί ἔχουν νὰ κάμουν μὲ ταῖς λέξαις;

ΠΟΙΗΤ. Ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τὸν καιρό. Ὁ καιρός, ὁποῦ ἄρχισε νὰ σοῦ κάνῃ σεβάσμια τὰ μαλλιά, διαφθείρει ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου, καὶ ταῖς γλώσσαις ἀκόμα, καὶ ἠσύχασε.

ΣΟΦ. Τί εὐγένεια ἠμποροῦν νὰ ἔχουν οἱ λέξαις μας, ἂν ἦναι διεφθαρμέναις;

ΠΟΙΗΤ. Τὴν εὐγένειαν, ὁποῦ εἶχαν οἱ ἀγγλικαῖς, πρὶν γράψῃ ὁ Σέϊκσπηρ, ὁποῦ εἶχαν οἱ γαλλικαῖς, πρὶν γράψῃ ὁ Ῥασίν, ὁποῦ εἶχαν οἱ ἑλληνικαῖς πρὶν γράψῃ ὁ Ὅμηρος, καὶ ὅλοι τους ἔγραψαν ταῖς λέξαις τοῦ καιροῦ τους. Κάθε γλῶσσα

πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ ἔχῃ λέξαις ἀπὸ ἄλλαις γλώσαις· καὶ ἡ εὐγένεια τῶν γλωσσῶν εἶναι ὡσὰν τὴν εὐγένεια τῶν ἀνθρώπων· εὐγενὴς ἐσύ, εὐγενὴς ὁ πατέρας σου, ὁ πάππος σου εὐγενής, ἀλλὰ παγαίνοντας ἐμπρὸς βρίσκεις βέβαια τὸν ἄνθρωπον, ὁποῦ ἔπαιζε τὴ φλογέρα βόσκοντας πρόβατα.

ΣΟΦ. Ἐγὼ δὲν λέγω νὰ γράφουμε καθαυτὸ ἑλληνικά, ἀγκαλὰ ἔπρεπε νὰ κάνουμε χίλιαις εὐχαῖς γιὰ νὰ ξαναζήσουν ἐκεῖνα τὰ λόγια.

ΠΟΙΗΤ. Ἐγὼ δὲν κάνω καμμία, γιὰ νὰ μὴν χάνω καιρὸ καὶ τὴ ζωὴ τοῦ Ματουσάλα νὰ ἤμουν βέβαιος πῶς θὰ ζήτω, δὲν ἄνοιγα στόμα γιὰ τέτοιαις εὐχαῖς, οἱ ὁποίαις φέρνουν τὸ ἴδιο ὄφελος, ὁποῦ φέρνουν τὰ κλάϊματα 'ς τὰ σώματα τῶν νεκρῶν. Οἱ εὐχαῖς, ὁποῦ κάνω εἶναι γιὰ νὰ ξαναζήσῃ ἡ σοφία, καὶ ἡ σοφία δὲν θέλει ξαναζήσῃ ποτέ, ὅσο γράφετε μὲ τὸν τρόπον τὸν ἐδικόν σας. Ἔλαβα πάντα τὴ δυστυχία νὰ στοχάζωμαι μὲ τὸν Σωκράτη ταῖς λέξαις ὡσὰν ταῖς σφυριαῖς· τὸ αὐτί σου πυθαγορίζει 'ς ταῖς παλαιαῖς, τὸ δικό μου καὶ τοῦ γένους 'ς ταῖς τωριναῖς.

ΣΟΦ. Καὶ ποῖος ἠμπορεῖ νὰ μοῦ ἐμποδίσῃ νὰ διορθώσω, καθὼς θέλει ὁ Κοραῆς, ταῖς λέξαις μας μὲ τὰ σχήματα τῆς παλαιᾶς;

ΠΟΙΗΤ. Γιὰ ποῖο δίκαιο θέλεις νὰ κάμῃς τέτοια διόρθωσῃ;

ΣΟΦ. Γιατὶ ἡ διόρθωσῃ μιᾶς γλώσσας νέας πρέπει νὰ γίνῃ μὲ τὴν ὁδηγία τῆς μητρός της· ὅλη ἡ Ἑλλάδα λέγει *μάτι* ἐμεῖς πρέπει νὰ διορθώσουμε, καὶ νὰ ποῦμε *ὀμμάτιον*· λέγει *κρεβάτι*, πρέπει νὰ ποῦμε *κρεβάτιον*.

ΠΟΙΗΤ. Ἡ πρόταση αὐτὴ ὁμοιάζει τὴν τρέλλα κἄποιων ἀνθρώπων, ὁποῦ ἔχουν τὰ φαινόμενα τῆς φρονιμάδας.

ΣΟΦ. Τί ἐννοεῖς νὰ πῇς;

ΠΟΙΗΤ. Ἐννοῶ νὰ εἰπῶ, ὅτι μ' ὅλον ποῦ ἡ πρόταση φαίνεται πῶς περιέχει κἄποιο δικαίωμα, ἂν τὴν ξετάξῃς καλά, δὲν περιέχει κἀνένα, καὶ εἶναι ἐνάντια εἰς τὰ παραδείγματα τῶν ἄλλων ἐθνῶν.

ΣΟΦ. Τοῦτο ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ ἀποδείξῃς.

ΠΟΙΗΤ. Μετὰ χαρᾶς· καὶ τόσο προθυμότερα σοῦ τὸ ἀποδείχνω, ὅσο συλλογίζομαι πῶς τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτο θεμέλιο, εἰς τὸ ὁποῖο ὑψώνεται τὸ μεγάλο χτίριο τῆς γλώσσας σας, ἡ ὁποία, μὲ τὸ θέλημά σου, εἶναι βαρβαρώτατη, ὅπως θέλει σοῦ τὸ ἀποδείξω εἰς τὸ ἑξῆς. Ἡ διαφθορὰ τῆς μορφῆς τῶν λέξεων, λέγει ὁ Γιβελέν, εἶναι τριῶν λογιῶν· ἢ ἀλλάχνουν τὰ φωνήεντα, ἢ ἀλλάχνουν τὰ σύμφωνα, ἢ ἀλλάχνουν τοποθεσία τὰ ψηφία, ὁποῦ συνθέτουν μίαν λέξη. Τοῦτο γίνεται εἰς κάθε γλῶσσα, ὁποῦ γενειέται ἀπὸ ἄλλην. Παρατήρησε τὴ γλῶσσα τῶν Λατίνων, τὴ γλῶσσα τῶν Ἱσπανῶν, τὴ γλῶσσσα τῶν Γάλλων, τὴ γλῶσσα τῶν Ἰταλῶν. Σύγκρινέ ταις μὲ τὴ γλῶσσα ποῦ ταῖς ἐγέννησε, καὶ θέλει ἰδῇς φανερώτατην τὴν ἀλήθειαν, ὁποῦ σοῦ λέγω. Τώρα ἂς πάρουμε τὸν πρῶτο στίχο τοῦ Δάντη, καὶ ἂς τὸν διορθώσουμε κατὰ τὸν τρόπο, ὁποῦ σεῖς ἀποφασίσετε νὰ μεταχειρισθῆτε· Nel mezzo del cammin di nostra vita. Ἡ ἰταλικὴ γλῶσσα δὲν εἶναι καθαυτὸ θυγατέρα τῆς Λατινικῆς, εἶναι ἔγγονή της· ἂς κάμουμε τὴ διόρθωσι μὲ τὴν ἴδιαν ἐπιδε-

ξιότητα, μὲ τὴν ὁποία τὴν κάνετε ἐσεῖς εἰς τὴ γλῶσσα σας· Nel, εἶναι βάρβαρο, πρέπει νὰ ποῦμε in. mezzo, κεῖνα τὰ δύο zz εἶναι βάρβαρα, πρέπει νὰ ποῦμε medio. - Del, τίποτες. Cammin, κάθου γύρευε πόθεν ἔρχεται! ἀλλὰ θέλει μεγαλοψυχία· ἂς τὸ λατινίσουμε cammini. nostra, πρέπει νὰ ποῦμε· nostrae· - vita, πρέπει νὰ ποῦμε· vitae. Νά, διωρθωμένος ὁ στίχος καὶ φωτισμένο τὸ γένος! In medio cammini nostrae vitae.

ΣΟΦ. Τοῦτο εἶναι γελοῖον.

ΠΟΙΗΤ. Καὶ τὰ δικά σας τάχα ἀλλιώτικα εἶναι; Εἶναι ἀπαράλλαχτα τὰ ἴδια. Καὶ τόσον ἀνόητος ἦταν ὁ Δάντης νὰ μὴν ἠξεύρῃ καὶ αὐτὸς κατ' ἀναλογία νὰ κάμῃ 'ς τὴ γλῶσσα του τέτοια διόρθωση; Οἱ στίχοι του οἱ λατινικοὶ δὲν εἶναι βέβαια εὔμορφοι, ὅμως μὲ τὸν Βιργίλιο, ὁποῦ ὅλον τὸν εἶχε 'ς τὸ νοῦ του, δὲν ἤθελε πολὺ τέτοιαις διόρθωσαις νὰ ταῖς κάμῃ. Γιατὶ δὲν ταῖς ἔκαμαν οἱ Γάλλοι; γιατὶ δὲν ταῖς ἔκαμαν οἱ Λατῖνοι; Καὶ πῶς ἠμποροῦσαν νὰ ταῖς κάμουν; Ἂς πάρουμε τὴν ὕστερη λέξη, καὶ ἂς ἰδοῦμε ἂν ἠμπορῇ ποτὲ νὰ ξεβαρβαρωθῇ. Εἴπαμε vitae, ἀντὶ γιὰ vita· ἀλλὰ ἐξεβαρβαρώθηκε εἰς τέτοιον τρόπο; Ὄχι, Σοφολογιώτατε· ἡ μορφὴ τῆς λέξης ἔπεσε ἀπὸ μίαν βαρβαρότητα εἰς ἄλλην· τὸ vitae εἶναι διεφθαρμένο καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὸ θαυμαστό σου *βίος*, τὸ ἑλληνικό· τὸ *βίος* λοιπὸν εἶναι ἡ πρωτότυπη μορφή, καὶ ἡ ἀληθινὰ εὐγενική; Ποῖος τὸ εἶπε; Ποῖος ξεύρει νὰ σοῦ τὸ πῇ; Τὸ *ὄφις*, τὸ ὁποῖο βέβαια τὸ στοχάζεσαι εὐγενικώτερο ἀπὸ τὸ *φίδι*, τὸ *ὄφις* λέγω, μὲ τόσαις ἄλλαις

λέξαις, δὲν εἶναι μήτε ἑλληνικό, γιατὶ τὸ οφ εἶναι ξένο, καὶ καὶ μοναχὰ ἡ κατάληξή του εἶναι ἑλληνική· καὶ ἔτσι καθὼς βλέπεις, Σοφολογιώτατε, ἀγάλια, ἀγάλια, ἐγὼ σὲ στενεύω νὰ ὁμιλήσῃς τοῦ Ἀδαμ τὴ γλῶσσα, καὶ ἠμπορεῖς νὰ μοῦ ψάλῃς μὲ τὸν Δάντη· La lingua ch'ei parlo fu tutta spenta· γιατὶ ἐγὼ σοῦ ἀποκραίνομαι· Ὁμίλειε μὲ τὰ νοήματα, γιὰ νὰ μὴ βαρβαρίζῃς !

ΣΟΦ. . . . Λοιπόν ;

ΠΟΙΗΤ. Λοιπὸν τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδας ὅλαις ταῖς λέξαις . . . .

ΣΟΦ. (*Κοκκινίζοντας*). Πάντα τὸν λαὸ μοῦ βγάνεις ἐξω γιὰ διδάσκαλο ! ποῖος τὸ εἶπε ποτέ !

ΠΟΙΗΤ. Πολλοὶ τὸ εἶπαν, πολλοί. Ὁ Βάκων λέγει, δὲν θυμοῦμαι εἰς τὶ μέρος, ὅτι εἶναι κάποιοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι στοχάζονται πῶς τὰ πράγματα εἰπώθηκαν ὅλα, κἂι ἐσὺ στοχάζεσαι πῶς δὲν εἰπώθηκε τίποτε.

ΣΟΦ. Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ πῇς ποῖος τὸ εἶπε ;

ΠΟΙΗΤ. Ἄκουε, Σοφολογιώτατε, καὶ τρόμαξε· Is qui, omnium eruditorum testimonio, lotiusque judicio Graeciae, cum prudentia et acumine et venustate, et subtilitate, tum vero eloqnentiae (ἀκούς, Σοφολογιώτατε; e l o q u e n t i a e) varietate, copia, quam se cumque in partem dedisset, omnium fuit facile princeps.

ΣΟΦ. Ποῖος ; πές μου ποῖος, νὰ ἡσυχάσουμε.

ΠΟΙΗΤ. Θυμήσου τὸ ὄνομα, ὁποῦ ἐμελέτησες προτύτερα, γιατὶ τώρα χρειάζεται.

ΣΟΦ. Ποῖος; ὁ Σωκράτης ;

ΠΟΙΗΤ. Ὁ ἴδιος· καὶ ἐπειδὴ σὲ βλέπω καὶ ἀχνίζεις εἰς τ' ὄνομά του, νὰ σὲ θερίσω καὶ μὲ τὰ λόγια του.

«Ἀ λ κ. Οἶμαι ἔγωγε· ἀλλὰ γοῦν πολλὰ οἷοί τ' εἰσὶν οἱ πολλοὶ διδάσκειν σπουδαιότερα τοῦ πεττεύειν. Σ ω κ. Ποῖα ταῦτα ; — Ἀ λ κ. Οἷον καὶ τὸ ἑλληνίζειν παρὰ τούτων ἔγωγε ἔμαθον· καὶ οὐκ ἂν ἔχοιμι ἐμαυτοῦ εἰπεῖν διδάσκαλον, ἀλλ' εἰς αὐτοὺς ἀναφέρω, οὓς σὺ φῂς οὐ σπουδαίους εἶναι διδασκάλους. - Σ ω κ. Ἀλλ', ὦ γενναῖε, τούτου μὲν ἀγαθοὶ διδάσκαλοι οἱ πολλοί, καὶ δικαίως ἐπαινοῖντ' ἂν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν. - Ἀ λ κ. Τί δή; - Σ ω κ. Ὅτι ἔχουσι περὶ αὐτά, ἃ χρὴ τοὺς ἀγαθοὺς διδασκάλους ἔχειν.»

ΣΟΦ. . . . Μὴ λάχῃ καὶ ἐννοεῖ τίποτε ἄλλο ;

ΠΟΙΗΤ. Ἐσύ, ὁποῦ εἶσαι ἑλληνιστής, μοῦ κάνεις ἐμὲ τέτοια ἐρωτήματα ; εἶναι δουλειὰ δική σου.

ΣΟΦ. Δὲν σοῦ λέγω τὸ ἐναντίο... Εὐμορφότατα λόγια !

ΠΟΙΗΤ. Εὐμορφότατο νόημα! Ναί, εὐμορφότατο νόημα! Ἀμμὴ τί ἤθελες ; νὰ γράφῃ ταῖς λέξαις τῆς κεφαλῆς του καθένας ; μὲ ποῖο δικαίωμα, μὲ τὸ δικαίωμα ποῦ δίνει τὸ πνεῦμα καὶ ἡ μάθηση ; Καλό, λοιπόν· ἕνας, ὁποῦ ἔχει πνεῦμα καὶ μάθηση, φτειάνει μορφαὶς λέξεων καθὼς θελήσῃ, ἕνας ἄλλος κάνει τὸ ἴδιο, ἕνας τρίτος κάνει χειρότερα, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸ δὲν ἔχουμε παρὰ σκοτάδια πυκνότατα. Γιὰ τοῦτο ἡ φύση τῶν πραγμάτων ἠθέλησε νὰ γεννιοῦνται τὰ λόγια ἀπὸ τὸ στόμα ὄχι δύο καὶ τριῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὸ στόμα· καὶ ἡ φιλοσοφία ἀγροίκησε αὐτὴν τὴν θέλησή της

καὶ τὴν ἐκήρυξε 'ς τοὺς ἀνθρώπους. Ὅσο μὲν γι' αὐτό, ποῦ ὑποπτεύεσαι, πῶς νὰ εἶναι ἄλλο τι ἀπ' ὅ,τι σημαίνουν τὰ λόγια, γιὰ ν' ἀφήσῃς κάθε ἀμφιβολία, νὰ σοῦ πῶ πόσοι Κλασσικοὶ ἐξαναεῖπαν τὸ ἴδιο πρᾶγμα.

ΣΟΦ. Ὄχι, ὄχι, μὴ μελετήσῃς κἀνέναν, γιατί ὁ Πλάτων ἀξίζει γιὰ ὅλους τους, καὶ γιὰ ὅσους γεννηθοῦν.

ΠΟΙΗΤ. Δίκαια κρίσῃ· ἀλλὰ ἡ προφητεία τὴν ὑπερβαίνει.

ΣΟΦ. Ἐγὼ πιστεύω τοῦ Πλάτωνος, περσότερο ἀπὸ ὅσα δικαιώματα ἠμπορεῖ κἀνεὶς νὰ προβάλῃ· παρὰ νὰ ἀμφιβάλλω 'ς τὰ λόγια του κάλλιο νὰ τρελλαθῶ, καὶ ἤθελε τωόντι τρελλαθῶ, ἂν ἀμφιβαλλα. Ἀγκαλά. . . τέτοιο πρᾶγμα μοῦ κάνει μεγάλην ἀγανάχτηση 'ς τὴν ψυχή μου. . . . Εἶσαι γενναῖος ;

ΠΟΙΗΤ. Καὶ δὲν εἶμαι, · ἀκολουθῶντας τὰ παραδείγματα τόσων ἄλλων, προσπαθῶ νὰ φαίνωμαι τέτοιος.

ΣΟΦ. Ὦ ! εἶσαι τέτοιος βέβαια, εἶσαι τέτοιος!

ΠΟΙΗΤ. Εὐχαριστῶ, καὶ ἂς εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποῦ μὲ βλέπεις.

ΣΟΦ. (*Ὁμιλῶντας ἀγαλινά*). Πιστεύεις πῶς ὁ Πλάτων (Θεέ μου, συγχώρεσέ με !) ὁ Πλάτων, λέγω, ὁ ἴδιος, ὁποῦ τὸ εἶπε, πιστεύεις πῶς ἔγραφε καθὼς ὁμιλεῖ ὁ λαός;

ΠΟΙΗΤ. Δὲν τὸ πιστεύω· καὶ ποῖος τὸ πιστεύει;

ΠΟΙΗΤ. Τὸ πιστεύουν ὅσοι εἶναι τῆς χυδαϊκῆς φατρίας.

ΠΟΙΗΤ. Στρεβλὸ πρᾶγμα.

ΣΟΦ. Τί ἔλεγες ἕως τώρα σὺ ὁ ἴδιος;

ΠΟΙΗΤ. Τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἐμεῖς δὲν εἴπαμεν ἀκόμη πῶς

πρέπει νὰ γράφουμε τὴ γλῶσσα· ἕως τώρα εἶπα, καὶ σοῦ ἀπόδειξα, πῶς οἱ μορφαῖς τῶν λέξεων, ὅταν εἶναι κοιναῖς, δὲν εἶναι ὑποκείμεναις νὰ ἀλλάζωνται ἀπὸ κανέναν, μὲ πρόφαση διόρθωσης· καὶ τίποτε ἄλλο.

ΣΟΦ. Καὶ τὰ λόγια τοῦ Πλάτωνος γιατί μοῦ τὰ ἀνάφερες;

ΠΟΙΗΤ. Γιὰ νὰ καταπεισθῇς πῶς τὴ σημασία τῶν λέξεων ὁ λαὸς τὴν διδάσκει τοῦ συγγραφέα.

ΣΟΦ. Τὸ σύγγραμμα λοιπὸν θὰ εἶναι κάθε ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ λαοῦ τὴν ὁμιλία.

ΠΟΙΗΤ. Ὄχι κάθε ἄλλο πρᾶγμα· ἐκεῖνο, ὁποῦ λέγει ὁ Βάκων γιὰ τὴ φύση, δηλαδή, πῶς ὁ φιλόσοφος, γιὰ νὰ τὴν κυριέψῃ, πρέπει πρῶτα νὰ τῆς ὑποταχθῇ, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πῇ γιὰ τὴ γλῶσσα· ὑποτάξου πρῶτα 'ς τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ, καί, ἂν εἶσαι ἀρκετός, κυρίεψέ την.

ΣΟΦ. Αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνω πῶς γίνεται.

ΠΟΙΗΤ. Νά, πῶς γίνεται Ἀπὸ τὰ παραδείγματα, ποῦ θέλει σοῦ ἀναφέρω, θέλει φανερωθῇ πῶς ὁ συγγραφέας πότε 'ς ταῖς φράσαις του ἀκολουθάει τὸν λαό, πότε ὄχι· πῶς ἡ μορφὴ τῶν λέξεων, ὁποῦ μεταχειρίζεται ὁ λαός, δὲν ἀλλάζεται ἀπὸ τὸν συγγραφέα· πῶς κάθε λέξη γιὰ νὰ λάβῃ εὐγένεια, δὲν χρειάζεται ἄλλο παρὰ ἡ τέχνη τοῦ συγγραφέα· ἂν παίρνω τὰ παραδείγματα ἀπὸ τοὺς ξένους μὴ μὲ ἐλέγχῃς· γιατὶ τὸ φταίξιμο δὲν εἶναι δικό μου· Quand' io fui desto innanzi la dimane - Pianger sentii fra 'l sonno i miei figliu - oli - Ch' eran con meco, e domandar del pane.

Παρατήρησε, σὲ παρακαλῶ· - τὸ θυμᾶσαι ὅλο ἐκεῖνο τὸ μεγάλο θαῦμα τῆς Τέχνης, τὸν Οὐγολῖνο; τοῦτα τὰ λόγια σοῦ ἐγγίζουν τὴν ψυχή;

ΣΟΦ. Μάλιστα.

ΠΟΙΗΤ. Ἐδῶ δὲν εἶναι μεταφορὰ καμμία, ἐδῶ δὲν εἶναι καμμία φράση δεινή, καὶ εἰς τούτους τοὺς τρεῖς στίχους ὁ Ποιητὴς ἀκολούθησε τὸν λαό· μάλιστα εἶναι καλὸ νὰ παρατηρήσουμε πῶς ἐκεῖνο τὸ con meco, ὁποῦ οἱ Ἰταλοὶ τὸ βρίσκουν σωστότατο, δὲν ἠμπορεῖ νὰ προέρχεται παρὰ ἀπὸ τὸν κοινὸ λαό, γιατὶ ὁ συγγραφέας ἀφ' ἑαυτοῦ του δὲν τολμάει νὰ τὸ κάμῃ· καὶ ὡς πρὸ τοῦτο, θυμήσου, τὸ δῶ τοῦ Ὁμήρου, τὸ ca' τοῦ Δάντη, καὶ ἄλλα τέτοια πλῆθος καὶ γιὰ νὰ πληροφορηθῇς πῶς ὁ συγγραφέας δὲν εἶναι ἐκεῖνος, ὁποῦ τὰ πλάττει, βάλε καὶ ἐσύ, κατὰ μίμησιν, ἀντὶ γιὰ ψωμί, ψῶ, νὰ ἰδοῦμε τί ἀπόκριση λαβαίνεις ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

ΣΟΦ. Εἰς ποίαις περίστασαις ὁ ποιητὴς δὲν ἀκολουθάει 'ς ταῖς φράσαις του τὸν λαό;

ΠΟΙΗΤ. Εἰς πολλαῖς· ὅμως καὶ εἰς αὐταῖς πρέπει οἱ φράσαις του νὰ ἔχουν κάποιαν ἀναλογία μὲ ταῖς ἄλλαις, ὁποῦ ὑπάρχουν· E questa e l' altre mossero a sua danza - E quasi velocissime faville - Mi si velàr di subita distanza - 'Σ τοὺς πρώτους δύο στίχους οἱ φράσαις τοῦ ποιητῆ εἶναι φράσαις τοῦ λαοῦ, 'ς τὸν τρίτον ὄχι, καὶ ἔχει τέχνην καλὴν ἡ μορφὴ τῶν λέξεων, μ' ὅλον τοῦτο εἶναι πάντοτε ἡ ἴδια.- I' venni in loco d' ogni luce muto· αὐτὴ ἡ φράση δὲν εἰ-

ναι τοῦ λαοῦ, τὰ λόγια ὅμως τὰ καταλαβαίνει γιατὶ εἶναι δικά του.

ΣΟΦ. Δός μου κἀνένα παράδειγμα, γιὰ νὰ καταλάβω εἰς τί τρόπον αἱ λέξαις, ὁποῦ φαίνονται χυδαϊκαῖς ἠμποροῦν νὰ εὐγενισθοῦν.

ΠΟΙΗΤ. Εὐθύς· ὄχι ποτὲ ἀλλάζοντας μορφή. Ἀλλὰ πές μου ἐσὺ πρῶτα,-sollevò, peccator, capo, pasto, forbenao, cappelli, αὐτὰ τὰ λόγια σοῦ φαίνονται εὐγενικά;

ΣΟΦ. Τὰ τρία τὰ στερνὰ μοῦ φαίνονται πολὺ χυδαῖα.

ΠΟΙΗΤ. La bocca sollevò, dal fiero pasto-Quel peccator, forbendola a' cappeli-Del capo ch'egli avea diretro quasto· Τώρα ἐκεῖνο τὸ forbento ἐκεῖνο τὸ pasto σοῦ φέρνουν φρίκην ἢ ὄχι ;

ΣΟΦ. —

ΠΟΙΗΤ. Νά, λοιπόν, ἂν ἔχῃς ψυχή, αἰσθάνεσαι πῶς ἔτσι μεταχειρισμένα τὰ λόγια δὲν εἶναι χυδαϊκά· ἂν δὲν ἔχῃς μήτε τὰ φαντάσματα τῆς ποιήσεως βλέπεις, μήτε τὰ πάθη αἰσθάνεσαι. καὶ μὲ τὴν πρόληψη, ποῦ ἔχεις, τὰ λόγια σοῦ φαίνονται χυδαϊκά.

ΣΟΦ. Ἡ βάση λοιπόν, εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ καλλωπίσουμε τὴ γλῶσσα μας, ἀντὶ νὰ εἶναι ἡ ἑλληνική, θέλεις νὰ εἶναι ἡ τωρινή;

ΠΟΙΗΤ. Ἐξ ἀποφάσεως.

ΣΟΦ. Καὶ πῶς ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό; Εἶναι τόσαις διάλεκτοι 'ς τὴν Ἑλλάδα, καὶ δὲν ἀκουόμασθε ἀνάμεσό μας.

ΠΟΙΗΤ. Πόσαις διάλεκτοι; πόσαις; Κύττα καλέ, μή σε

ἀπατήση ἡ διαφορὰ τῆς προφορᾶς, ἐνῷ κρίνεις ταῖς διαλέκτους τῆς Ἑλλάδας· δέκα λόγια, ὁποῦ ἐμεῖς ἔχουμε ἀλλοιώτικα ἀπὸ κεῖνα ὁποῦ ἔχουν εἰς τὸ Μοριά, τί πειράζουν; Ἔπειτα ποίαις εἶναι τούταις οἱ μεγάλαις διαφοραῖς; Ἐμεῖς λέμε πατερό, καὶ ἀλλοῦ λένε πάτερο, ἐμεῖς λέμε ματία, καὶ ἀλλοῦ λένε ματιά, ἐμεῖς λέμε ἀέρας, καὶ ἀλλοῦ λένε ἀγέρας, ἐμεῖς ἠμποροῦνε, καὶ ἀλλοῦ λένε ἠμποροῦν· τί διαφοραῖς εἶναι τούταις; δὲν ἀκουόμεθα ἀνάμεσό μας ; ἄφησε νὰ τὸ λέγουν οἱ Ἰταλοί, οἱ ὁποῖοι ἀληθινὰ δὲν ἀκούονται. Ἔλαβες ξένον δοῦλον ποτέ;

ΣΟΦ. Τοὺς δούλους μοῦ βγάνεις ἔξω;

ΠΟΙΗΤ. Ἀποκρίσου, γιατὶ δὲν ἠξέρεις ποῦ ἀποβλέπει ἡ ἐρώτησή μου.

ΣΟΦ. Ἔλαβα.

ΠΟΙΗΤ. Ὅταν ὡμιλοῦσαν, τοὺς ἐκαταλάβαινες;

ΣΟΦ.—

ΠΟΙΗΤ. Ἀποκρίνομαι ἐγώ· ἐγὼ ἔλαβα δούλους ξένους, ἕναν ἀπὸ τὴ Μάνη, καὶ τὸν ἐκαταλάβαινα ἐξαίρετα ἕναν ἀπὸ τὸ Γαστοῦνι, ἕναν ἀπὸ τὸν Ὄλυμπο, ἕναν ἀπὸ τὴ Χιό, ἕναν ἀπὸ τὴ Φιλιππούπολη, καὶ τοὺς ἐκαταλάβαινα ἐξαίρετα· ἄκουσα νὰ ὁμιλοῦν ἀνθρώπους ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι, ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη, καὶ τὰ λοιπά, καὶ τοὺς ἐκαταλάβαινα τόσο, ὁποῦ σχεδὸν ἔλεγα ὁπῶς εἶναι ἀπὸ τὸν τόπο μου.

ΣΟΦ. Ἀμμὴ αὐτοὶ ἦταν ἀμαθέστατοι ὅλοι.

ΠΟΙΗΤ. Ἦταν καὶ ὁ Χριστόπουλος, ὁποῦ εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ ἀμαθέστατος, γράφει μὲ ταῖς λέξαις αὐτῶν.

ΣΟΦ. Καὶ αὐταῖς οἱ λέξαις. . .

ΠΟΙΗΤ. Καὶ αὐταῖς οἱ λέξαις εἶναι οἱ ἴδιαις, μὲ ταῖς ὁποίαις βρίσκεις γραμμένη τὴ Βοσκοπούλα, ποίημα, ὁποῦ δὲν εἶναι γυναῖκα νὰ μὴ γνωρίζῃ, καὶ ἔχει 'ς τὴ ράχη του χρόνους διακόσιους. Εἴδαμε τὰ Κλέφτικα τυπωμένα, καὶ γνωρίζουμε καὶ ἄλλα ἀπ' αὐτά, καὶ ἐπαρατηρήσαμε πῶς δὲν ἔχουν μία λέξη, ποῦ νὰ μὴ σώζεται 'ς τὴ Ζάκυνθο.

ΣΟΦ. Καὶ ἡ φτώχεια τῆς γλώσσας δὲν σοῦ φέρνει σύγχυση κἀμμία;

ΠΟΙΗΤ. Πρῶτον μὲν, δὲν ἄκουσα ποτὲ πῶς ἡ φτώχεια μιᾶς γλώσσας εἶναι ἀρκετὸ δικαιολόγημα, γιὰ νὰ τὴν ἀλλάξουν οἱ σπουδαῖοι· δεύτερον δέ, ποῖος ἀποφάσισε πῶς εἶναι φτωχή;

ΣΟΦ. Ὅλοι οἱ σοφοὶ τοῦ ἔθνους.

ΠΟΙΗΤ. Σοφοί; ἂς εἶναι· καὶ οἱ σοφοὶ δὲν σοῦ φαίνονται πῶς ἠμποροῦν νὰ πάρουν λάθος;

ΣΟΦ. Εἶναι εὐκολώτερο νὰ λανθάνεσθε ἐσεῖς.

ΠΟΙΗΤ. Νὰ ἦταν τοῦτο ζήτημα σκοτεινὸ καὶ καινούριο, ἴσως· ἀλλὰ εἶναι καινούριο; εἰς τὴν ἐποχὴ τοῦ Δάντη δὲν ἐκινήθηκε κἄτι παρόμοιο; ὅλοι οἱ σοφοί, καθὼς τοὺς κράζεις ἐσύ, ἐκείνου τοῦ καιροῦ, δὲν ἐκατάτρεξαν τὸν Δάντη; δὲν τοῦ ἔλεγαν πῶς ἡ γλῶσσα εἶναι διεφθαρμένη, δυστυχισμένη, φτωχή, καὶ πῶς δὲν εἶναι ἄξια νὰ τὴ γράφῃ ἄνθρωπος, ὁποῦ ἔχει σοφία; Δὲν αὐθάδιασαν νὰ φωνάξουν πῶς ἔπρεπε νὰ διπλώσουν μὲ τὰ συγγράμματά του τὸ πιπέρι; Τί λοιπὸν μοῦ φέρνεις ἔξω τοὺς σοφούς γιὰ νὰ μὲ τρομάξῃς; Δὲν εἶχαν εἰς τοῦτο περισσότερη γνώση ἀπὸ τοὺς φιλοσόφους οἱ χυδαῖοι

ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐτραγουδοῦσαν 'ς τοὺς δρόμους τοὺς στίχους του; Εἶναι τώρα ἕνας 'ς τὴν Ἰταλία ποῦ νὰ μὴ σπουδάζῃ, γιὰ νὰ μάθῃ τὴ γλῶσσα, τὸν Δάντη;

(*) * * *

ΣΟΦ. Ἐγὼ σὲ βεβαιώνω ὅτι πολεμῶ γιὰ τὴν ἀλήθεια, καὶ ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο.

ΠΟΙΗΤ. (*Πιάνοντας φιλικὰ τὸ χέρι τοῦ Σοφ.*) Τίμια λόγια σοῦ ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ στόμα· καὶ ἐγὼ καὶ ἐσὺ πολεμοῦμαι γιὰ τὴν ἀλήθεια· ἀλλὰ συλλογίσου καλά, μήπως κυνηγῶντας τὴν ἀλήθειαν εἰς ἐκεῖνον τὸν τρόπο, ἀπατηθῇς, σφίγγοντας εἰς τὸν κόρφο σου τὸ φάντασμά της. Ἔλα 'ς τὸ νοῦ σου, στοχάσου πόσο κακὸ κάνει ἡ γλῶσσα ποῦ γράφετε· ὡς πότε θὰ ἀκολουθοῦν νὰ μᾶς κλαίγουν οἱ ξένοι, καὶ νὰ μᾶς ξαναθυμοῦν ταῖς δόξαις τῶν παλαιῶν μας, γιὰ νὰ μᾶς αὐξήσουν τὴν ἐντροπή; Ἡ *δάφνη κατεμαράνθη*, ἐφώναξε ὁ γενναῖος· πικρότατα καὶ ἀληθινὰ λόγια! Ναί! Ἀλίμονον! ἡ δάφνη κατεμαράνθη! Ἔρχεται ὁ ξένος καὶ βρίσκει ἀκόμη ζωντοναῖς πολλαῖς συνήθειαις τῆς Ἰλιάδος· ἀκόμη οἱ γυναῖκες λέγουν τὰ μυρολόγια εἰς τὰ λείψανα, καὶ τὰ φιλοῦν ἀκόμη ὁ γέρος 'ς τὴ δυ-

(*) Ἕως ἐδῶ τελειώνουν τὸ πρῶτο, δεύτερο, καὶ τρίτο τετράδιον· δὲν εὑρέθη τὸ τέταρτο, ἴσως λείπει καὶ τὸ πέμπτο· τὸ ἀκόλουθον εἶναι τὸ ὑστερινό. (Σημ. Ἐκδ. Κερκ. 1859).

στυχιά του χτυπάει τὸ μέτωπό του μὲ τὰ δυό του χέρια, καὶ τὰ σηκώνει 'ς τὸν οὐρανό, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, γιατὶ ἔπεσε τέτοια συμφορὰ 'ς τὸ κεφάλι του· ἀκόμη γυμνώνει τὸ βυζί της ἡ μάννα καὶ ξαναθυμάει τοῦ παιδιοῦ της τὸ γάλα ποῦ τοῦ ἔδωσε· ἀκόμη ὁ δοῦλος κάνει ὅρκον εἰς τὸ ψωμὶ ποῦ τὸν ἔθρεψε. Ὅμως ὁ ξένος δὲν ἔχει ἄλλα δικά μας νὰ μουρμουρίσῃ 'ς τὰ χεῖλα του παρὰ *Μῆνιν ἄειδε, Θεά*, γιατί ἡ δάφνη κατεμαράνθη. Καὶ τώρα, ποῦ ξαναγίνεται νίκη 'ς τὸ Μαραθῶνα, δὲν σώζεται φωνὴ ἀνθρώπου νὰ ξανακάμῃ 'ς τὴ γλῶσσα μας ὅρκον. *Μὰ ταῖς ψυχαῖς ποῦ ἐχάθηκαν πολεμῶντας!* γιατί ἡ δάφνη κατεμαράνθη (*ὁ ποιητὴς κλαίει*).

ΣΟΦ. (*Γελάει*). Σὲ παρακαλῶ νὰ θυμηθῇς τὰ λόγια τὰ πικρὰ ποῦ μοῦ εἶπες.

ΠΟΙΗΤ. Συγχώρεσέ με· ἔχω εὔκολο τὸ χεῖλο καὶ δὲν ἔχω κακὴ τὴν καρδιά· συγχώρεσέ με, σοῦ λέγω.

ΣΟΦ. Πὲς πῶς τὰ ξαστόχησα ὅλα.

ΠΟΙΗΤ. Ὄχι ὅλα, ἀδελφὲ ἠγαπημένε, μὰ τὴ μνήμη τοῦ Μπότσαρη, μὴ τὰ ξαστοχήσῃς ὅλα! Τόσοι πατέρες ἔχουν εἰς τὴ διδασκαλία σου τὰ παιδιά τους, καὶ ἐλπίζουν νὰ τὰ κάμῃς ἀσπίδες τῆς πατρίδας, καὶ μὴν θέλῃς νὰ πάρῃς τὸ κρῖμα 'ς τὸ λαιμό σου. Δὲν εἶναι ἐντροπὴ νὰ φανερώσῃ ἄνθρωπος πῶς ἔσφαλε, μάλιστα θέλει σ' ἐπαινέσῃ κάθε γενναῖος, καὶ ἐγὼ σοῦ δίνω 'ς τὸ μέτωπο τὸ φιλὶ τῆς εἰρήνης.

ΣΟΦ. Ἐμεῖς, ἐμεῖς, θέλει σηκώσουμε τοὺς στύλους τῆς γλώσσας, τώρα ποῦ ἡ ἐλευθερία. . .

ΠΟΙΗΤ. Δὲν ὑποφέρεσαι πλέον! Ἐσεῖς ἐσεῖς θέλει ση-

κώσετε τοὺς ἴδιους στύλους, ὁποῦ ἔστησε περνῶντας ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην ὁ Σέσωστρις ! Δὲν ὑποφέρεσαι πλέον ! Ἐσὺ ὁμιλεῖς γιὰ ἐλευθερία ; ἐσύ, ὁποῦ ἔχεις ἁλυσωμένον τὸν νοῦν σου ἀπὸ ὅσαις περισπωμέναις ἐγράφθηκαν ἀπὸ τὴν ἐφεύρεση τῆς ὀρθογραφίας ἕως τώρα, ἐσὺ ὁμιλεῖς γιὰ ἐλευθερία ; Εἴδαμε τὸ ὄφελος, ὁποῦ ἐκάματε μὲ τὰ φῶτα σας εἰς τὴν ἐπανάσταση τῆς Ἑλλάδας· ἀκούσαμε ποιητάδες ἀνόητους, ποῦ ἤθελαν νὰ ἀθανατίσουν τοὺς Ἥρωες καὶ οἱ παινεμένοι Ἥρωες δὲν ἐκαταλάβαιναν λέξη· ἀκούσαμε πεζοὺς σκοτεινόμυαλους, οἱ ὁποῖοι ἐπροσπαθοῦσαν νὰ ἀνάψουν φλόγα πολέμου εἰς τὸν λαό, καὶ ἀρχινοῦσαν μὲ τὴ λέξη Προτροπή Καὶ πῶς; ὁ λαὸς τῆς Ρώμης ἔτρεχε ν' ἀκούσῃ τὸν Κικέρωνα, γιατί δὲν ἐκαταλάβαινε τίποτε; γιατὶ δὲν ἐκαταλάβαινε τίποτε, ἐδιόρθωνε ὁ λαὸς τὸν Δημοσθένη, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε ἐπιταυτοῦ μὲ τὴ λέξη σφαλμένη; γιατὶ δὲν ἐκαταλάβαινε τίποτε ἐθαύμασε, ὅταν ἐδιάβασε τὴν ἱστορία του ὁ Ἡρόδοτος, καὶ ἔκλαιγε ὡστόσο ἀκούοντάς την ὁ Θουκυδίδης, ὁποῦ ἦταν δεκατρίων χρονῶν; καὶ γιατί δὲν ἐκαταλάβαιναν τίποτε ἐκφωνοῦσαν οἱ Σπαρτιάταις, τρέχοντας εἰς τὴ μάχη, τὰ πολεμικὰ τραγούδια τοῦ Τυρταίου, καὶ αἰσθάνονταν τραγουδῶντας καὶ ἄλλην ψυχὴ μέσ' 'ς τὰ στήθια τους ; Ὦ νέοι συμαθητάδες μου, πῶς ἠμπορεῖτε νὰ λάβετε ποτὲ ἐλπίδα νὰ τραγουδήσουν καὶ τὰ δικά σας, ἐὰν σᾶς τροποῦν τ' αὐτιὰ οἱ διδάσκαλοί σας μὲ *βρώματα, μὲ θούριον*, καὶ μὲ παρόμοια ; Ὦ Σοφολογιώτατοι ! αὐτὰ εἶναι τὰ μαθήματα, ὁποῦ τοὺς δίνετε, καὶ θέλετε νὰ τοὺς φωτίσετε ! τόσο

κάνει νὰ τοὺς φωτίσετε καὶ μὲ μιὰ φοῦχτα στάχτη 'ς τὰ μάτια! Σᾶς δίνω ὅμως τὴν εἴδηση ὅτι ἐτελείωσε τὸ βασίλειόν σας εἰς τὴν Ἑλλάδα μὲ τῶν Τουρκῶν τὸ βασίλειο. Ἐτελείωσε καὶ ἴσως ἀναθεματίστε τὴν ὥρα τῆς Ἐπαναστάσεως· ὄχι, ὄχι, ἡ Εὐρώπη, ὁποῦ ἔχει προσηλωμένα εἰς ἐμᾶς τὰ μάτια της, γιὰ νὰ ἰδῇ τί κάνουμε τώρα, ὁποῦ συντρίβουμε ταῖς ἅλυσαις τῆς σκλαβιᾶς, δὲν θέλει μᾶς ἰδῇ ποτὲ νὰ ὑποταχθοῦμε εἰς τριάντα τυράννους ξύλινους!

ΦΙΛ. Σώπα γιατί, μαζώνεται ὁ λαός.

ΠΟΙΗΤ. Δὲν μὲ μέλει, ἂς μαζωχθῇ· μάλιστα ἂς μαζωχθῇ ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδας ὅλης, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ ὁ Σοφολογιώτατος πῶς ὁμιλεῖ· ἂς μαζωχθῇ, γιὰ νὰ τὸν φωνάξω ὅσο δύναμαι δυνατώτερα πόσο εἶναι ἀδικημένος εἰς τὸ σκῆπτρο τῆς γλώσσας, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔδωκε ἡ φύση. Ἐγνώρισε τὴ δύναμη αὐτοῦ τοῦ σκήπτρου ὁ Σωκράτης, τὴν ἐγνώρισε ὁ Κικέρων, τὴν ἐγνώρισεν ὁ Σπερόνης, τὴν ἐγνώρισαν ὅλοι οἱ σοφοὶ κάθε ἔθνους, καὶ κάθε καιροῦ, καὶ τοῦτος θέλει νὰ τὸν ἀδράξῃ ἀπὸ τὰ χέρια του, νὰ τὸ τσακίσῃ καὶ νὰ του δώσῃ ἄλλο βρικολακίττικο!

ΣΟΦ. Ἀλλά, Κύριε....

ΠΟΙΗΤ. Ἀλ λά, Κύριε, δὲν θέλει τὸ τσακίστε ποτέ· οἱ ἀνδρεῖοι θέλει τὸ μεταχειρισθοῦν εἰς τὴν πλάτη σας, καθὼς ὁ Ὀδυσσέας ἐμεταχειρίσθηκε τὸ δικό του εἰς τὴν πλάτη τοῦ Θερσίτη.

ΣΟΦ. Ἀλλά, Κύριε.....

ΠΟΙΗΤ. Ἀλλά, Κύριε, δὲν ἠξέρεις τί συλλογίζεσαι. Νὰ ἀλλάξῃς τὴ γλῶσσα ἑνὸς λαοῦ! Σῦρε, λοιπόν, τριγύρισε τὴν Ἑλλάδα, σῦρε νάβρῃς τὴν κόρη, καὶ πές της μὲ τί λόγια πρέπει νὰ λέγῃ ὅτι ἡ εὐμορφότερη εὐμορφιὰ τοῦ κορμιοῦ της εἶναι ἡ τιμή· ἄμε νά βρῇς τοὺς πολεμάρχους, ψηλάφησέ τους ταῖς λαβωματιαῖς καὶ πές τους ὅτι πρέπει νὰ ταῖς λὲν τραύματα· ἄμε νά βρῇς τὸν ἀσπρομάλλη, ὁ ὁποῖος θυμᾶται πόσον αἷμα μᾶς ἐρούφηξεν ὁ Ἀλῆς, καὶ πές του μὲ τί λόγια πρέπει νὰ παρασταίνῃ βρέφη, παρθέναις, γέροντες ἀδικοσκωτωμένους ἑξῆντα χιλιάδες· ἄμε νά βρῇς τοὺς δυστυχέστατους Χιώταις, οἱ ὁποῖοι παραδέρνουν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, καὶ ὅταν κουρασθοῦν κάθονται, ἴσως, εἰς κανένα ἔρημο ἀκρογιάλι, καὶ ψάλλουν μὲ λόγια δικά τους, *ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος ἐκεῖ ἐκαθίσαμε καὶ ἐκλαύσαμε.*

ΣΟΦ. Ἀλλά, Κύριε....

ΠΟΙΗΤ. Ἀλλά, Κύριε, δὲν σ' ἀφίνω νὰ ὁμιλῇς πλέον. Ἄλλην ἔγνοια δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διακονεύετε λέξαις μὲ τὰ κεφάλια σας· καὶ τὰ κεφάλια σας εἶναι ἄλαλα καὶ ξερά, ὡσὰν τὰ κρανία, ποῦ κοιμοῦνται 'ς τὰ χώματα. Θέλει ἄλλο παρὰ λέξαις διακονεμέναις γιὰ νὰ ὠφελήσῃς ἕναν λαό, ὁ ὁποῖος πολεμάει γιὰ τὴν ἐλευθερία, ὁποῦ ἔχασε ἀπὸ αἰῶνες, καὶ κάνει τέρατα! Εἶναι δύο φλόγες, διδάσκαλε, μία 'ς τὸ νοῦ, ἄλλη 'ς τὴν καρδιά, ἀναμμέναις ἀπὸ τὴ φύση εἰς κάποιους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἰς διάφοραις ἐποχαῖς διαφορετικὰ μέσα μεταχειρίζονται γιὰ ν' ἀπολαύσουν τὰ ἴδια ἀπο-

τελέσματα· καὶ ἀπὸ τὴ γῆ πετειοῦνται 'ς τὸν οὐρανό, καὶ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πετειοῦνται 'ς τὸν Ἄδη, καὶ ζωγραφίζουν εἰκόνες καὶ πάθη, παρόμοια μ' ἐκεῖνα, ὁποῦ εἶναι σπαρμένα ἀπὸ τὴ φύση 'ς τὸν κόσμο καὶ ἀγαποῦν καὶ σέβονται, καὶ λατρεύουν τὴν τέχνη τους, ὡσὰν τὸ πλέον ἀκριβὸ πρᾶγμα τῆς ζωῆς, καὶ ὁμοιώνονται μὲ τὰ συμβεβηκότα, ποῦ περιγράφουν, καὶ κάνουν τοὺς ἄλλους καὶ γελοῦν, καὶ κλαίουν, καὶ ἐλπίζουν, καὶ φοβοῦνται, καὶ δειλιάζουν, καὶ ἀνατριχιάζουν, καὶ δὲν ἀφίνουν ἀναίσθηταις παρὰ ταῖς πέτραις καὶ σέ.

ΣΟΦ. (*Ὁμιλῶντας γλήγορα*). Καλά, καλά, ἀλλὰ λίγοι γνωρίζουν τὴν παλαιὰν ὀρθογραφία.

ΠΟΙΗΤ. Χαίρετε, λοιπόν, θεῖοι τόνοι, ὀξείαις, βαρείαις, περισπωμέναις! χαίρετε, ψιλαῖς, δασείαις, στιγμαῖς, μεσοστιγμαῖς, ἐρωτηματικαῖς, χαίρετε! Ὁ κόσμος τρέμει τὴ δύναμή σας, καὶ οὐδὲ ποιητής, οὐδὲ λογογράφος ἠμπορεῖ νὰ γράψῃ λέξη χωρὶς πρῶτα νὰ σᾶς ὑποταχθῇ. Ἐσεῖς ἐμπνεύσετε, πρὶν γεννηθῆτε, τὸν Ὅμηρο, ὅταν ἐτραγουδοῦσε τὴν Ἰλιάδα, τὴν Ὀδύσσεια, τοὺς Ὕμνους καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδας τὸν ἐπερικύκλωνε καὶ τὸν ἐκαταλάβαινε· ἐσεῖς τὸν ἐμπνεύσετε, ὅταν περιγράφῃ τὸν ἀποχαιρετισμὸ τοῦ Ἕκτορος εἰς τὴν Ἀνδρομάχη, καὶ τὸ τέκνο του τὸν φοβᾶται καὶ κρύβεται· ἐσεῖς τὸν ἐμπνεύσετε, ὅταν περιγράφῃ τὸν δυστυχισμένον βασιλέα τῆς Τρωάδας, ποῦ πηγαίνει 'ς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ πέρτει 'ς τὰ πόδια του, καὶ τοῦ φιλεῖ τὰ χέρια, ὁποῦ τοῦ εἶχεν ὀλίγο προτύτερα σκοτώση τὸ ἀκριβώτερό του παιδί· ἐσεῖς

ἐμπνεύσετε τὸν Δάντη, ὅταν ἐτραγουδοῦσε τὸν Οὐγολῖνο μὲ μίαν δύναμη, ποῦ δὲν βρίσκω παρόμοιαν εἰς ὅλη τὴν ποίηση τῶν παλαιῶν· ἐσεῖς τὸν Σέϊκσπηρ, ὅταν ἐπαράσταινε τὸν Λέαρ, τὸν Ἄμλετ, τὸν Ὀτέλλο, τὸν Μάκβεθ, καὶ ἀνατρίχιαζεν ὅλος ὁ κόσμος τῆς Ἀγγλίας· ἐσεῖς τὸν Γόεθ, ἐσεῖς τὸν Πίνδαρο, ὁποῦ ἦταν στενοχωρημένος ἀπὸ τοὺς σοφολογιώτατους τοῦ καιροῦ του νὰ τοὺς κράζῃ κοράκους. Κοράκοι, ὅλοι κοράκοι ἀληθινοί, καὶ χειρότεροι ἀπὸ τὸν κόρακα, ὁποῦ ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν Κιβωτό, καὶ ἐθρεφότουν ἀπὸ τὰ λείψανα, ὁποῦ εἶχε ἀφήσῃ ὁ κατακλυσμὸς τοῦ Κόσμου.

ΣΟΦ.....(*Κυττάζει 'ς τὰ μάτια τὸν ποιητὴ καὶ φεύγει*).

ΦΙΛ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τοῦ φαίνεται πῶς σ' ἐχαιρέτησε, τόσο εἶναι καταζαλισμένος! Δὲν ἠξέρει τί ν' ἀποκριθῇ, ὅμως δὲν τὸν ἐκατάπεισες. Τρέχει νὰ ξαναπῇ ἀλλοῦ ὅτι εἶναι γλῶσσα διεφθαρμένη.

ΠΟΙΗΤ. (*Κυττάζοντας κατὰ τὸ Μοριά*). Ὁ ἥλιος ἔχει συναγμέναις ταῖς ὑστεριναῖς ἀχτῖνες ἐκεῖ.

ΦΙΛ. Θυμήσου τὰ λόγια τῆς Θείας Γραφῆς· νὰ μὴ σ' εὕρῃ θυμωμένον ὁ ἥλιος ὁποῦ πέφτει.

ΠΟΙΗΤ. Ἁγιώτατα λόγια! καὶ προσπαθῶ,'ς τὴ ζωή μου, νὰ τὰ θυμοῦμαι, ὅσον δυνατὸν περισσότερο· ἀλλὰ κάθε φορά, ποῦ φιλονεικήσω μὲ τοὺς Σοφολογιώτατους, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ τυφλώσουν τὸ γένος, τέτοια λόγια μοῦ βγαίνουν ὁλότελα ἀπὸ τὸ νοῦ.

ΦΙΛ. Ἔχεις προσηλωμένα τὰ μάτια σου, ἐκεῖ, καὶ τόσο

ἀναμμένος εἶσαι 'ς τὸ πρόσωπο, καὶ τόσο σοῦ τρέμουν τὰ μέλη, ὁποῦ φαίνεται πῶς ἑτοιμάζεσαι νὰ πᾷς ἐκεῖ πέρα νὰ πολεμήσῃς.

ΠΟΙΗΤ. Μοῦ πονεῖ ἡ ψυχή μου· οἱ δικοί μας χύνουν τὸ αἷμά τους ἀποκάτου ἀπὸ τὸ Σταυρό, γιὰ νὰ μᾶς κάμουν ἐλεύθερους, καὶ τοῦτος, καὶ ὅσοι τοῦ ὁμοιάζουν, πολεμοῦν, γι' ἀνταμοιβή, νὰ τοὺς σηκώσουν τὴ γλῶσσα.

ΤΕΛΟΣ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελ.
Εἰς κόρην ἡ ὁποία ἀνεθρέφετο μέσα εἰς μοναστῆρι. . .	5
Ἀνθοῦλα.	5
Ἀνάμνησις	6
Τὸ ὄνειρο.	10
Ἡ ἀγνώριστη	12
Δὲ μ' ἀγαπᾷς	12
Ἡ Ξανθοῦλα	12
Πρὸς τὸν κύριον Λουδοβίκον Στράνη	14
Κάκιωμα	15
Εἰς φίλον ψυχορραγοῦντα . .	16
Ὁ θάνατος τῆς ὀρφανῆς . .	
Ὁ θάνατος τοῦ βοτκοῦ . .	19
Ἡ Εὐρυκόμη	20
Ἡ ψυχοῦλα	21
Πρὸς τὸς κύριον Γεώργιον Δὲ Ρώτση εὑρισκόμενον εἰς τὴν Ἀγγλίαν	22
Τὸ κοιμητῆρι	23
Ἡ φαρμακωμένη	24
Στὸ θάνατο τῆς μικρῆς ἀνεψιᾶς	26
Εἰς μοναχήν.	27
Γαλήνη	33
Ὕμνος εἰς τὴν ἐλευθερίαν .	33
Σημείωσαις τοῦ ποιητῆ .	74
Εἰς τὸ θάνατο τοῦ λόρδου Μπάϊρον	78
Σημείωσαις τοῦ ποιητῆ . .	124
Ἡ καταστροφὴ τῶν Ψαρῶν .	128
Πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Ἑλλάδ.	128
Εἰς Φραγκίσκαν Φραΐζερ . .	129
Ὁ Λάμπρος (ὑπόθεση) . .	133
Τὸ παράπονο τῆς Μαρίας .	137
Τὸ ὄνειρο τῆς Μαρίας . . .	138
Ὁ μάρτυρας	141
Ὁ Λάμπρος μὲ τὴ θυγατέρα του	143
Δύο ἄσματα	144
Τὰ δύο ἀδέλφια.	145
Ἡ τρελλὴ μάνα ἢ τὸ κοιμητήριον	154
Τὸ ξεμυστήρευμα	165
Ἡ ἡμέρα τῆς Λαμπρῆς . .	167
Ἡ δέηση τῆς Μαρίας . .	169
Ἡ τρέλλα τῆς Μαρίας . .	177
Ὁ θάνατος τοῦ Λάμπρου καὶ τῆς Μαρίας	178
Ἀποσπάσματα διάφορα . .	181
Πόθος	182

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΑΙΣΧΥΛΟΣ

Ὁ μέγιστος τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων τραγικῶν ποιητῶν διὰ τὴν ἰσχυρὰν δραματικότητα, τὸ βαθὺ καὶ συχνὰ προφητικὸν τῆς σκέψεως, τὴν λυρικὴν ἔξαρσιν καὶ τὴν ἁρμονίαν τῆς ἐννοίας καὶ τοῦ ἤχου. Αἱ τραγῳδίαι του ἀπότολμοι εἰς σύνθεσιν καὶ πλοκὴν ἐνέχουν συνάμα ἰσχυρὰν τὴν αἴσθησιν καὶ τὴν ψυχολογίαν τοῦ φυσικοῦ, ὥστε δυνατὸς εἰς αὐτὰς ἐγκλείεται ὁ παλμὸς τῆς ζωῆς. Τοιοῦτος ὁ Αἰσχύλος, ἀποτελεῖ τὴν τελειοτέραν ποιητικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ μεγαλείου.

Ἀγαμέμνων, τὸ πρῶτον δρᾶμα τῆς Τριλογίας «Ὀρέστεια», ἀναφερόμενον εἰς τὴν δολοφονίαν τοῦ Ἀγαμέμνονος ὑπὸ τῆς συζύγου του καὶ τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς. Ἡ σκηνὴ τῆς προφητικῆς Κασσάνδρας, ὀδυρομένης, κρίνεται ὡς μία τῶν τραγικωτέρων τοῦ παγκοσμίου θεάτρου. Δρ. 1.50

Χοηφόροι, τὸ δεύτερον δρᾶμα τῆς «Ὀρεστείας», περιέχον τὴν κυρίαν πρᾶξιν, τὴν μητροκτονίαν τοῦ Ὀρέστου, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται τὸ ἠθικὸν πρόβλημα τῆς Τριλογίας. Μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἀδελφῶν Ἠλέκτρας καὶ Ὀρέστου, καὶ μετὰ θρῆνον ἐπὶ τοῦ πατρικοῦ τάφου, θανατώνει τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν μητέρα του ὁ Ὀρέστης, τότε δὲ ὁ νοῦς του σαλεύεται, τὰ φάσματα τῶν Ἐρινύων τὸν καταδιώκουν καὶ φεύγει ἐξόριστος. Δρ. 1.50

Εὐμενίδες. Ἐκτυλίσσονται εἰς τοὺς Δελφούς, ὅπου ὁ Ἀπόλλων ἀποκοιμίζων τὰς Ἐρινύας φυγαδεύει τὸν Ὀρέστην, καὶ κατόπιν εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου κατ' ἀπόφασιν τῆς Ἀθηνᾶς δικάζεται ὁ μητροκτόνος ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἀπαλλάσσεται τῆς ποινῆς τοῦ φόνου. Δρ. 1.50

Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Ἀναφέρεται τὸ δρᾶμα εἰς τὴν τραγικὴν μοῖραν τῶν δύο υἱῶν τοῦ Οἰδίποδος, οἱ ὁποῖοι, μονομαχοῦντες διὰ τὴν βασιλείαν τῶν Θηβῶν, ἀλληλοφονεύονται. Ὁ ὕμνος τῶν Ἐρινύων καὶ ὁ παθητικώτατος θρῆνος τῆς Ἀντιγόνης καὶ τῆς Ἰσμήνης εἶναι ἐκ τῶν λυρικωτέρων τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας. Δρ. 1.50

Ὁ «Ἀγαμέμνων», αἱ «Χοηφόροι», αἱ «Εὐμενίδες» καὶ οἱ «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας» μετεφράσθησαν εἰς στίχους ἀριστοτεχνικούς, μὲ φιλολογικὴν ἀκρίβειαν καὶ μὲ δύναμιν ὕφους ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ν. Γρυπάρη.

Πέρσαι. Ἀποτελοῦν ὕμνον τῶν ἑλληνικῶν νικῶν κατὰ τοῦ Πέρσου. Ἡ μεγαλοπρεπὴς ἀφήγησις τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας κρίνεται ὡς μοναδικὸν ὑπόδειγμα ἐπικολυρικῆς περιγραφῆς, τὰ δὲ χορικὰ θαυμάζονται διὰ τὴν ἠχητικὴν πρὸς τὴν ἔννοιαν ἐναρμόνισιν. Δρ. 1.50

Προμηθεὺς Δεσμώτης, τὸ πλέον μεγαλεπήβολον καὶ ὑψιπετὲς ἔργον τοῦ παγκοσμίου θεάτρου, παρουσιάζον τὸν Προμηθέα προσηλούμενον ἐπὶ τοῦ Καυκάσου κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑπερτάτου θεοῦ καὶ πρὸς τιμωρίαν τῆς φιλανθρωπίας του. Τὸ Κράτος τοῦ Διὸς καὶ ἡ Βία προσωποποιούμενα, ὁ Ἥφαιστος, αἱ Ὠκεανίδες Νύμφαι, ὁ Ἑρμῆς, ὁ Ὠκεανός, ἡ Ἰὼ καὶ ὁ Προμηθεύς, ὅλοι δρῶντες ἀνθρωπίνως καὶ παθητικῶς, διατηροῦσιν ἐν τούτοις πλῆρες τὸ θεῖον μεγαλεῖον. Δρ. 1.50

Αἱ μεταφράσεις τῶν «Περσῶν» καὶ τοῦ «Προμηθέως Δεσμώτου», φιλολογικαὶ καὶ ἔμμετροι, ἀπηχοῦσαι τοῦ πρωτοτύπου τὸν ρυθμόν, ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβοῦ.

Ἱκέτιδες. Βασίζονται ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς παραδόσεως καὶ ἐξυμνοῦν τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ φιλόξενον τῶν Ἑλλήνων. Αἱ Δαναΐδες ἐξ Αἰγύπτου φεύγουσαι τὸν διὰ βίας γάμον φιλοξενοῦνται καὶ προστατεύονται ὑπὸ τῶν Ἀργείων, λυτροῦνται δὲ ἀπὸ τολμηθείσης ἁρπαγῆς. Ὑπέροχος, καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις δὲ θαυμαστός, εἶναι ὁ λυρισμὸς τοῦ ἔργου. Δρ. 1.50

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ **5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ
Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἀπὸ τοὺς τρεῖς κορυφαίους Ἕλληνας τραγικοὺς ὁ πλέον προσιτὸς εἰς τὴν ἀρχαιότητα καὶ σήμερον εἶναι ὁ Εὐριπίδης—δραματικὸς καὶ περιπαθής, φιλόσοφος δὲ συνάμα καὶ ψυχολόγος τῶν ἀνθρωπίνων ἀρετῶν καὶ ἐλαττωμάτων.

Ἀνδρομάχη εἰκονίζει θαυμασίως τὰ αἰσθήματα ζηλοτυπίας, μίσους καὶ στοργῆς. Ὁ Νεοπτόλεμος, χωρισθεὶς ἀπὸ τὴν Ἀνδρομάχην, νυμφεύεται τὴν Ἑρμιόνην, θυγατέρα τοῦ Μενελάου, ἡ ὁποία μετὰ τοῦ πατρός της Μενελάου συνεννοεῖται νὰ φονεύσουν τὸν ἀπὸ τοῦ πρώτου γάμου υἱὸν τοῦ συζύγου. Ὁ πάππος του Πηλεὺς τὸν σῴζει, ἀλλ' ὁ Μενέλαος μ' ἐπιβουλὴν φονεύει τότε τὸν Νεοπτόλεμον. Δρ. 1.50

Ἄλκηστις. Κατὰ τοῦ θεοῦ τὸν ὅρον ὁ Ἄδμητος θὰ ἐλάμβανε τὴν ἀθανασίαν, ἂν συγγενής του ἐθυσιάζετο πρὸς τοῦτο. Οἱ γονεῖς ἀποφεύγουν, ἀλλ' ἡ σύζυγος Ἄλκηστις προσφέρεται πρόθυμα νὰ θυσιασθῇ, παρέχουσα κορυφαῖον παράδειγμα συζυγικῆς ἀφοσιώσεως. Δρ. 1.50

Τὴν Ἀνδρομάχην καὶ τὴν Ἄλκηστιν ἐμμέτρως μετέφρασε μὲ κομψότητα καὶ ἀκρίβειαν ὁ κ. Γ. Τσοκόπουλος.

Μήδεια εἶναι τὸ τραγικώτερον δρᾶμα τοῦ Εὐριπίδου· τὸ πάθος τῆς ἐρωτικῆς ἐκδικήσεως εἰς τὸ ἔπακρον τῆς ἐκδηλώσεώς του. Προδοθεῖσα ἀπὸ τὸν Ἰάσονα ἡ Μήδεια καταπνίγει τὴν μητρικὴν στοργὴν καὶ φονεύει τὰ δύο τέκνα των, διὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Δρ. 1.50

Ἠλέκτρα. Ὁ Ὀρέστης καὶ ἡ ἀδελφή του Ἠλέκτρα θανατώνουν τὸν φονέα τοῦ πατρός των Αἴγισθον καὶ τὴν μητέρα των Κλυταιμνήστραν, συνεργὸν τοῦ πατρικοῦ φόνου. Ἡ κάθαρσις διὰ τοῦ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ παρέχει ἐξάγνισιν τῶν μητροκτόνων. Δρ. 1.50

Ἱππόλυτος ἀπὸ τὰ νεωτεριστικώτερα ἔργα τοῦ Εὐριπίδου. Πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ συζύγου της Θησέως, τὸν Ἱππόλυτον, ἡ Φαίδρα αἰσθάνεται ἀνόσιον ἔρωτα, ἀποκρουομένη δὲ αὐτοκτονεῖ, συκοφαντοῦσα δι' ἐπιστολῆς τὸν υἱὸν πρὸς τὸν πατέρα. Ὁ Θησεὺς ἐξορίζων τὸν Ἱππόλυτον, τὸν καταρᾶται νὰ ἐξολοθρευθῇ ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡ κατάρα πραγματοποιεῖται, ἀλλ' ἡ συκοφαντία φανερώνεται καὶ ὁ Ἱππόλυτος ἀποθνήσκει θρηνούμενος καὶ συγχωρῶν. Δρ. 1.50

Αἱ μεταφράσεις τῆς Μηδείας, τῆς Ἠλέκτρας καὶ τοῦ Ἱππολύτου φιλολογικαὶ ὑπὸ τοῦ κ. Α. Τανάγρα.

Ἰφιγένεια ἡ ἐν Ταύροις. Ἡ Ἰφιγένεια, θυσιαζομένη ἀπὸ τὸν πατέρα της εἰς τὴν Αὐλίδα, σῴζεται ὑπὸ τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος, εἰς τὴν χώραν τῶν Ταύρων. Ἐκεῖ μητροκτόνος τὴν συναντᾷ ὁ ἀδελφός Ὀρέστης Ἱέρειαν, ἀποκομίζει δὲ μαζί της τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος εἰς Ἀθήνας. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἔμμετρος, μὲ χορικὰ εἰς λυρικοὺς στίχους ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Κυπαρίσση.

Βάκχαι εἶναι ἀπὸ τὰς ἀρτιωτέρας καὶ πλέον λυρικὰς τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου. Ὁ Πενθεὺς καὶ ἡ μήτηρ του Ἀγαύη, ἀπιστοῦντες πρὸς τὰ θεῖα, τιμωροῦνται ὑπὸ τοῦ θεοῦ Διονύσου, διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ δεχθοῦν τὴν λατρείαν του εἰς τὰς Θήβας. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἔμμετρος, ἀποδίδουσα τὸν ρυθμὸν καὶ τὸ ὕφος τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Φοίνισσαι. Ἀναφέρονται εἰς τὴν τραγικὴν παράδοσιν τῆς ἀδελφοκτονίας Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους. Πλῆρες ἐπεισοδίων, ὡς ὁ θάνατος τῶν δύο ἀδελφῶν, ἡ ἀποδίωξις τοῦ Οἰδίποδος, ἡ γενναία τῆς Ἀντιγόνης ἀπόφασις κ.λ.λογίζεται ἐκ τῶν ὡραιοτέρων ἔργων τοῦ Εὐριπίδου. Δρ. 1.50

Ἱκέτιδες, δρᾶμα πολιτικὸν καὶ πατριωτικόν, ἀναγόμενον εἰς τὸν ἥρωα Θησέα, ὁ ὁποῖος θάπτει τοὺς πρὸ τῶν Θηβῶν πεσόντας Ἀργείους. Ὁ χορὸς ἀποτελεῖται ἐκ τῶν μητέρων καὶ τέκνων τῶν πεσόντων παρὰ τὰς Θήβας, τὰ χορικὰ δὲ τοῦ ἔργου εἶναι ἐκ τῶν περιπαθεστέρων τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας. Δρ. 1.50

Τὰς «Φοινίσσας» καὶ τὰς «Ἱκέτιδας» μετέφρασε φιλολογικῶς καὶ ἐμμέτρως, ἀποδώσας τὸν ῥυθμὸν τοῦ πρωτοτύπου, ὁ κ. Ν. Ποριώτης.

Ἡρακλῆς μαινόμενος. Ὁ Ἡρακλῆς ἀπολυτρώνων τὰ τέκνα του καταλαμβάνεται κατόπιν ὑπὸ μανίας καὶ τὰ φονεύει. Συνερχόμενος θέλει ν' αὐτοκτονήσῃ, ἀλλὰ σῴζεται ὑπὸ τοῦ φίλου του Θησέως. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς ἀρτία, ἔμμετρος καὶ διατηροῦσα κατὰ τὸ δυνατὸν τὰς ὡραιότητας τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

Ἴων, δρᾶμα διακρινόμενον διὰ τὴν περίτεχνον πλοκήν του, τὰς μετὰ τέχνης παρεμβαλλομένας περιπετείας καὶ τὴν ἀπροσδόκητον ἔκβασιν. Ὑπόθεσιν ἔχει τοὺς κινδύνους, τὴν ἀναγνώρισιν καὶ τὴν ἀναγόρευσιν ἔπειτα τοῦ Ἴωνος ὡς κληρονόμου τοῦ βασιλέως τῆς Ἀττικῆς Ξούθου. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἀκριβὴς καὶ ἔμμετρος ὑπὸ τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου.

Ἰφιγένεια ἐν Αὐλίδι. Ἐκ τῶν παθητικωτέρων καὶ καλυτέρων τραγῳδιῶν τοῦ Εὐριπίδου. Αἱ προσπάθειαι τοῦ Ἀγαμέμνονος πρὸς σωτηρίαν τῆς θυγατρός, ἡ ἀργὰ ἐπελθοῦσα συμπάθεια τοῦ Μενελάου πρὸς τὸ θῦμα, ἡ τολμηρὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἀντίστασις ἐναντίον τοῦ στρατοῦ ὑπὲρ τῆς μνηστῆς του ἐντείνουσι τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν τραγικότητα, παρεχομένης τῆς λύσεως διὰ τοῦ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἀκριβὴς καὶ ἀρτία ὑπὸ τοῦ κ. Φραγκιᾶ.

Κύκλωψ, δρᾶμα σατυρικόν, ἀνάγεται εἰς τὴν γνωστὴν Ὁμηρικὴν περιπέτειαν τοῦ Ὀδυσσέως, τὴν μέθην καὶ τύφλωσιν τοῦ Κύκλωπος καὶ τὴν οὕτω σωτηρίαν τοῦ ἥρωος καὶ τῶν συντρόφων του. Τὰ εἰς τὸ δρᾶμα κωμικὰ ἐπεισόδια καθιστῶσιν αὐτὸ ἐξόχως ἐνδιαφέρον. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογική, ἔμμετρος καὶ ἀρτίως ἀποδίδουσα τὸ πρωτότυπον ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Τσοκοπούλου.

Ὀρέστης, δρᾶμα πολύπλοκον καὶ νεωτεριστικόν. Ὁ Ὀρέστης ὑπὸ τῶν Ἀργείων καταδικάζεται εἰς θάνατον, ὁ δὲ θεῖός του Μενέλαος ἐκ δειλίας τὸν ἐγκαταλείπει. Ἐξαγριούμενος ἐκεῖνος θέλει νὰ φονεύσῃ τὴν σύζυγον τοῦ Μενελάου, καὶ τὴν θυγατέρα των Ἑρμιόνην. Ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀπὸ μηχανῆς θεοῦ μεταπείθεται καὶ νυμφεύεται τὴν Ἑρμιόνην. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς, πιστὴ καὶ ἔμμετρος ὑπὸ τοῦ κ. Ἡ. Βουτιερίδου.

Ῥῆσος. Εἶναι ἐκ τῶν νεωτέρων δραμάτων τῆς Ἀττικῆς τραγῳδίας, ἀποδιδόμενον μὲν παλαιόθεν εἰς τὸν Εὐριπίδην, ἀλλ' ἤδη τασσόμενον μᾶλλον εἰς τὴν σχολὴν τοῦ Φιλοκλέους. Ἀνάγεται εἰς τὸ Ὁμηρικὸν ἐπεισόδιον τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Πάριδος. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογική, ἀρτία καὶ ῥυθμικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Καμπάνη.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ἡρακλεῖδαι. Ἀναφέρονται εἰς τὴν περίθαλψιν τῶν Ἡρακλειδῶν ἐν τῇ Ἀττικῇ καὶ ἐξυμνοῦν τὴν τότε ἀνδρείαν τῶν Ἀργείων καὶ Ἀθηναίων ἡρώων. Τὸ ἐπεισόδιον, ἐν ᾧ παραδίδεται ἑκουσίως εἰς θάνατον ἡ Μακαρία χάριν κοινῆς σωτηρίας, ἐντείνει τὴν τραγικότητα τοῦ δράματος. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἔμμετρος, ἀποδίδουσα τὸ πρωτότυπον, ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

Ἑκάβη. Ἡ βασίλισσα τῆς Τροίας, συγκρατοῦσα τὴν θλῖψιν διὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ της Πολυδώρου, ἐπιτελεῖ τὸν ὄλεθρον τοῦ δολοφόνου. Ἰδίως τὸ πάθος τῆς ἐκδικήσεως περιγράφεται εἰς τὴν Ἑκάβην μὲ βαθυτάτην ψυχολογίαν. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις, ἀποδίδουσα τὸ πρωτότυπον ἐμμέτρως, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Πορφιώτη.

Ἑλένη. Ἀντιθέτως πρὸς τὴν παράδοσιν παριστωμένη ὡς πιστὴ σύζυγος ἡ Ἑλένη κατορθώνει νὰ λυτρωθῇ τοῦ γάμου πρὸς τὸν αἰγύπτιον βασιλέα, βοηθουμένη ὑπὸ τοῦ συζύγου της Μενελάου. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ αἰγυπτίου βασιλέως Θεονόη συμπονοῦσα καὶ βοηθοῦσα τοὺς συζύγους εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ ἀρχαίου δράματος τύπων. Δρ. 1.50

Τρῳάδες. Ἀποτελοῦν ἐξεικόνισιν τῶν φρικαλεοτήτων τῆς ἁλώσεως τῆς Τροίας. Ἡ σφαγὴ τῆς Πολυξένης, ὁ φόνος τοῦ Ἀστυάνακτος, ἡ ὄψις τῆς πυρπολουμένης πόλεως δίδουν δραματικὴν εἰκόνα τῆς ἁλώσεως.

Ἡ μετάφρασις «Ἑλένης» καὶ «Τρῳαδῶν» φιλολογική, ῥυθμικὴ καὶ καλλιτεχνος ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Καμπάνη. Δρ. 1.50

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Ὁ μέγιστος κωμικὸς καὶ σατυριστὴς τῶν κακιῶν, θαυμαστὸς ἠθογράφος καὶ ἐπινοητὴς δαιμόνιος σκηνικῆς πλοκῆς. Ἔχων γυμνότητα φράσεως, προσιτὴν εἰς ὡρίμους μόνον ἀνθρώπους, εἶναι οὐχ ἧττον κατ' ἐξοχὴν ἠθικολόγος. Αἱ κωμῳδίαι του ἔχουν τόσην γενικότητα καὶ ζωήν, ὥστε εἶναι πάντοτε σύγχρονοι.

Οἱ Ὄρνιθες ἀποτελοῦν σάτυραν τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς διαφθορᾶς καὶ σκῶμμα ἐναντίον τῶν θεωριῶν περὶ νέων πολιτευμάτων. Ὁ μῦθος πλέκεται περὶ δύο πολίτας Ἀθηναίους, ἐρχομένους πρὸς τὰ πτηνά, διὰ νὰ ἱδρύσουν ἐκεῖ νέαν πολιτείαν. Δρ. 3.—

Οἱ Βάτραχοι εἶναι φιλολογικοῦ θέματος κωμῳδία, ὅπου γελοιοποιοῦνται πολλοὶ τῶν ποιητῶν καὶ σατυρίζεται ἡ κατάπτωσις τῆς τέχνης. Ὁ Εὐριπίδης καὶ ὁ Αἰσχύλος εἰσάγονται εἰς τὴν σκηνήν, ἀνακηρύσσεται δὲ ὁ δεύτερος ὕπατος τραγικός. Ὑπαινιγμοὶ καταχρήσεων καὶ διαφθορῶν δίδουν εἰς τοὺς «Βατράχους» μέγα κοινωνικὸν ἐνδιαφέρον. Δρ. 3.—

Αἱ Ἐκκλησιάζουσαι γελοιοποιοῦν τὴν περὶ γυναικείας ἐλευθερίας ἰδεολογίαν καὶ ἰδίως τὰς περὶ κοινογαμίας καὶ κοινοκτημοσύνης τότε ἀναφυείσας θεωρίας. Δρ. 2.—

Αἱ Νεφέλαι εἶναι διακωμῴδησις τῶν σοφιστῶν. Τοιοῦτος ἐκλαμβάνεται καὶ ὁ Σωκράτης, περὶ τὸν ὁποῖον δρῶσι θαυμάσιοι κωμικοὶ τύποι. Ἡ ὑπεραπολογία τῶν ἀρχαίων ἠθῶν καὶ ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς ἀνηθικότητος χαρακτηρίζουσιν ἰδίως τὸ ἔργον. Δρ. 2.—

Ἡ Λυσιστράτη ἐπικρίνει τὴν πολεμομανίαν τῶν Ἀθηναίων. Διὰ νὰ παύσῃ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος, αἱ γυναῖκες ἀπέχουν κάθε συναφείας μὲ τοὺς ἄνδρας των, πλέκεται δὲ οὕτω κωμικώτατα καὶ σατυρικώτατα ὁ μῦθος. Δρ. 2.—

Αἱ μεταφράσεις φιλολογικαὶ καὶ ἔμμετροι ὑπὸ τοῦ κ. Πολ. Δημητρακοπούλου.

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝ... ΤΟΥ ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Εἰρήνη. Σατυρίζει τὴν πολυπραγμοσύνην **καὶ τὴν φιλοπόλεμον** τάσιν τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Διὰ κωμικωτάτης καὶ τὸ πλεῖστον συμβολικῆς πλοκῆς ἐξέρχεται εἰς τὸ φῶς **ἡ ἐνταφιασθεῖσα** ὑπὸ τῶν θεῶν Εἰρήνη, ἐξυμνοῦνται δὲ τότε τὰ ἐξ αὐτῆς ἀγαθά. Δρ. 2.50

Σφῆκες. Γελοιοποιοῦν τὴν μανίαν τῶν Ἀθηναίων διὰ δικαστήρια **καὶ** δίκας, παρουσιάζουν δὲ τὰ ἠθικὰ καὶ **κοινωνικὰ** ἄτοπα ἐκ τῆς τότε δικαστικῆς καταστάσεως. Οἱ δικασταί, ἐμφανιζόμενοι ὡς χορὸς Σφηκῶν, ἐνῷ τάχα ὑπερασπίζουν, διακωμῳδοῦσι τοὺς δικαστικοὺς θεσμούς. Δρ. 2.50

Ἀχαρνῆς. Χορὸς Ἀχαρνέων ἀγροτῶν ἐπικρίνει τοὺς ῥήτορας καὶ πολιτικοὺς ὡς αἰτίους τοῦ Πελοπον.πολέμου καὶ τῆς ὀλεθρίας διὰ τὰς Ἀθήνας φιλοδόξου πολιτικῆς. Τὰ ἐπεισόδια ἐκ τῶν εὐφυεστέρων τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας παρέχουν ζωντανὴν εἰκόνα τοῦ τότε ἀστικοῦ βίου. Δρ. 2.50

Ἱππῆς. Κωμῳδία **καυτηριάζουσα** δεινῶς τὸν δημοκόπον Κλέωνα, τὸν βυρσοδέψην, καὶ τὴν στρατηγίαν **αὐτοῦ** εἰς Πύλον. Ὁ χορὸς ἀπετελέσθη ἐκ τῆς τάξεως τῶν Ἱππέων, διότι **οὗτοι εἶχον καταδικάσει** ἄλλοτε τὸν Κλέωνα διὰ δωροδοκίαν. Πολλὰ τῶν τότε **πολιτικῶν καὶ κοινωνικῶν** ἠθῶν τῶν Ἀθηναίων **σατυρίζονται** εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Δρ. 2.50

Πλοῦτος, **ἡ γενικωτέρου** θέματος **καὶ παραστατικωτέρα** κωμῳδία τοῦ Ἀριστοφάνους. Γέρων ἐνάρετος **καὶ πτωχός**, συμμορφούμενος **μὲ χρησμόν, συναντᾷ** τὸν Πλοῦτον, τυφλόν. Θεραπεύσας **αὐτὸν πλουτεῖ** ὡς **καὶ ἄλλοι ἐνάρετοι, διότι** ἀποκατέστη τότε ἡ πρέπουσα τάξις **καὶ ἔπαυσεν ἡ ἐπικράτησις τῆς ἀνηθικότητος**, ἡ προκύψασα πρὶν ἐκ τῆς τυφλώσεως τοῦ Πλούτου. **Ἡ πλοκὴ διαπνέεται ὑπὸ** δριμυτάτης σατύρας τοῦ τότε κοινωνικοῦ βίου. Δρ.2.50

Θεσμοφοριάζουσαι, σάτυρα εὐφυεστάτης πλοκῆς ἐναντίον **τοῦ** Εὐριπίδου, ὁ ὁποῖος, διὰ **νὰ** σωθῇ ἀπὸ τὰς **γυναῖκας** ὁ **πενθερός** του, **καταφεύγει** εἰς **τὴν** βοήθειαν **δύο γυναίων.** Δρ. 2.50

Αἱ μεταφράσεις Εἰρήνης, Σφηκῶν, Ἀχαρνέων, Ἱππέων καὶ Πλούτου, ἔμμετροι, ἀποδίδουσαι ζωντανὰ τὸν ποιητὴν καὶ τὸ ὕφος του ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Λυγέρη.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

Κομψὸς τὸ ὕφος, πυρρωνιστὴς τὴν σκέψιν, σκώπτης καὶ χαριτολόγος ὁ Λουκιανός, περιέλαβεν εἰς τὰς διηγήσεις, τοὺς διαλόγους θεῶν, ἀνθρώπων καὶ νεκρῶν καὶ εἰς τὰς ποικίλας μελέτας του ὅλον τὸν ἀρχαῖον κόσμον.

Ἅπαντα. **ΤΟΜΟΣ Α΄.** Ὄνειρον ἢ βίος τοῦ Λουκιανοῦ.—**Πρὸς ἐκεῖνον ὅστις εἶπεν: εἶσαι Προμηθεὺς εἰς τὰ ἔργα σου.**—Πλοῖον **ἢ εὐχαί.**— Περὶ πένθους.— Τίμων ἢ μισάνθρωπος.—Ἐγκώμιον μυίας.— **Θεῶν διάλογοι.**— Κρίσεις **Θεῶν.—Πρὸς Νιγρῖνον** ἐπιστολή.—Νιγρῖνος ἢ περὶ φιλοσοφικοῦ χαρακτῆρος—Δίκη φωνηέντων.

ΤΟΜΟΣ Β΄. Διάλογοι θαλασσίων θεῶν.—Ἅλκυὼν ἢ περὶ μεταμορφώσεως.— Προμηθεὺς ἢ Καύκασος.—Νεκρικοὶ διάλογοι.—Μένιππος ἢ νεκρομαντεία.— **Φιλοψευδὴς ἢ ἀπιστῶν** — Πῶς πρέπει **νὰ γράφεται** ἡ ἱστορία.

ΤΟΜΟΣ Γ΄. Ἀληθὴς ἱστορία. — **Τυραννοκτόνος.** — Ἀποκηρυττόμενος. — Φάλαρις λόγος. — **Ἀλέξανδρος** ἢ ψευδόμαντις. —Ὁ Ἡρακλῆς.—Ὁ Διόνυσος. — Ψευδολογιστής.

ΤΟΜΟΣ Δ΄. Δὶς κατηγορούμενος ἢ δικαστήρια.—Περὶ παρασίτου.—Ἀνάχαρσις.—Πρὸς τὸν ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀγοράζοντα.—Ὅτι δὲν πρέπει **νὰ πιστεύωμεν** εὐκόλα τὴν διαβολήν.—Ζεὺς ἐλεγχόμενος. —Ῥητόρων διδάσκαλοι. — Ἱκαρομένιππος ἢ Ὑπερνέφελος.

ΤΟΜΟΣ Ε΄. Ἱππίας ἢ περὶ τοῦ λουτροῦ.— Μακρόβιοι.—Ὁ θάνατος **τοῦ** Περεγρίνου.— **Οἱ** δραπέται.— Περὶ τοῦ ἠλέκτρου ἢ τῶν κύκνων.— Περὶ τοῦ οἴκου.— Πατρίδος ἐγκώμιον. —Περὶ τῶν δυσαλώτων.— Περὶ ὀρχήσεως.— Εὐνοῦχος.— Βίος Δημώνακτος.— Διάλεξις μὲ τὸν Ἡσίοδον.—Χάρων ἢ ἐπισκοποῦντες.

ΤΟΜΟΣ ΣΤ΄. Εἰκόνες. —Ὑπὲρ τῶν εἰκόνων.— Ἑταιρικοὶ διάλογοι.—Ὄνειρος ἢ ἀλεκτρυών.— Συμπόσιον ἢ Λαπίθαι.—Θεῶν ἐκκλησία.—Βίων Πρᾶσις. — Ἁλιεύς.— Ψευδοσοφιστής.—Περὶ Συρίης Θεοῦ.—Ζεὺς τραγῳδός. Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 6, Δρ. 18.—

Τὴν ἀρτίαν καὶ φιλολογικῶς ἀρτίαν μετάφρασιν τοῦ Λουκιανοῦ συνεπλήρωσεν ὁ κ. Ἰ. Κονδυλάκης, ἐφάμιλλον τοῦ πρωτοτύπου εἰς ὕφος καὶ κομψότητα.

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

Ἀπαράμιλλοι εἰς δραματικὸν καὶ πλαστικὸν κάλλος αἱ τραγῳδίαι τοῦ Σοφοκλέους εἶναι ἄφθαστα πρότυπα τῆς δραματικῆς τέχνης ὅλων τῶν λαῶν καὶ τῶν αἰώνων. Ἁρμονικὸς ὑμνητὴς τῆς φύσεως ὁ Σοφοκλῆς, θαυμαστὸς ἀνατόμος τοῦ πάθους, φιλοσοφικὸς ἐρευνητὴς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ ἠθικοῦ κόσμου ἐξυψώνει, φωτίζει καὶ γοητεύει μὲ σκέψιν, λυρισμόν, περιπάθειαν καὶ καλλιτεχνικὴν ἀρτιότητα.

Ἀντιγόνη. Παρουσιάζει ἀντίμαχα τὸν φυσικὸν νόμον—τοῦ αἵματος τὴν φωνήν— πρὸς τὸν κοινωνικὸν νόμον ποῦ ἐπικρατεῖ μὲν καὶ συντρίβει διὰ τοῦ θανάτου τῆς Ἀντιγόνης, δὲν ἰσχύει ὅμως νὰ ταπεινώσῃ τὴν εὐγένειαν τοῦ φυσικοῦ τῆς στοργῆς νόμου. Μετάφρασις, ἀποδίδουσα ζωντανὸν τὸ πρωτότυπον, θαυμασίως ἁρμονικὴ καὶ καλλίτεχνος ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Χρηστομάνου. Δρ. 1.50

Ἠλέκτρα. Ἡ ἀλλεπάλληλος διαδοχὴ τραγικῶν γεγονότων καὶ ἡ συχνὴ μετάπτωσις αἰσθημάτων καὶ παθῶν δίδουν εἰς τὸ δρᾶμα τοῦτο νεωτεριστικώτερον τύπον. Μετὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν δύο ἀδελφῶν Ὀρέστου καὶ Ἠλέκτρας ἀποτολμᾶται ὑπ' αὐτῶν ὁ φόνος τῆς μητρὸς καὶ τοῦ ἐραστοῦ της πρὸς ἐκδίκησιν τῆς πατρικῆς δολοφονίας. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἔμμετρος, φιλολογικῶς δὲ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Αὐγέρη.

Οἰδίπους Τύραννος. Ὁ τραγικὸς θρῦλος τῆς ἀκουσίας πατροκτονίας τοῦ Οἰδίποδος καὶ τοῦ γάμου μὲ τὴν μητέρα του δραματοποιεῖται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ὡς ἀποκάλυψις θεόθεν ἐπερχομένη καὶ εὑρίσκουσα ἐξιλασμὸν διὰ τῆς αὐτοκτονίας τῆς αἱμομίκτου μητρὸς καὶ τῆς ἑκουσίας τυφλώσεως τοῦ Οἰδίποδος. Δρ. 1.50

Τραχίνιαι. Ὑπόθεσιν ἔχουν τὸν οἰκτρὸν θάνατον τοῦ Ἡρακλέους δι' ἐρωτικῶν φίλτρων τῆς συζύγου του Δηιανείρας, ἀκουσίως παρασυρθείσης ἀπὸ ὑπερβολικὴν ἀγάπην. Ἡ ἀκουσία δολοφόνος αὐτοκτονεῖ καὶ ὁ Ἡρακλῆς πρὶν ἀποθάνῃ γνωρίζει τὴν ἀθῳότητά της. Δρ. 1.50

Αἱ μεταφράσεις τοῦ Οἰδίποδος Τυράννου καὶ τῶν Τραχινιῶν, ἔμμετροι καὶ ἁρμονικῶς ἀποδίδουσαι τὰ πρωτότυπα, ὑπὸ τοῦ κ. Α. Καμπάνη.

Φιλοκτήτης. Ὁ Νεοπτόλεμος, διὰ νὰ λάβῃ τὰ πατρικὰ ὅπλα ἀπὸ τὸν Φιλοκτήτην σύμφωνα μὲ χρησμόν, μεταχειρίζεται κατ' ἀρχὰς δόλον, ὡς συνεβούλευσεν ὁ Ὀδυσσεύς. Ἀλλὰ συγκινούμενος ἀπὸ τὴν γενναιοψυχίαν τοῦ ἥρωος μετανοεῖ, φανερώνει τὸν δόλον καὶ παραιτεῖται τῶν σχεδίων του. Ὁ Ἡρακλῆς, ἐμφανιζόμενος ἀπὸ μηχανῆς θεός, συμβιβάζει τὰ διεστῶτα καὶ δίδει τὴν λύσιν σύμφωνον πρὸς τὴν Ὁμηρικὴν παράδοσιν. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ καλλίτεχνος

Αἴας μαστιγοφόρος. Ἀναφέρεται εἰς τὸν Ὁμηρικὸν ἥρωα παραφρονήσαντα κατὸ θείαν βουλὴν διὰ τὴν ἀλαζονείαν του. Συνελθὼν ὁ Αἴας καὶ αἰσχυνόμενος αὐτοκτονεῖ. Κατ' ἐπέμβασιν τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Τεύκρου καὶ τοῦ ἀντιπάλου του Ὀδυσσέως κηδεύεται λαμπρῶς διὰ τὸν ἡρωισμὸν καὶ τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἀγαθότητα. Δρ. 1.50

Μετάφρασις ἔμμετρος, ἀποδίδουσα τὸ πρωτότυπον ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

Οἰδίπους ἐπὶ Κολωνῷ, τὸ ὕστατον τοῦ Σοφοκλέους δρᾶμα, παρουσιάζον τὰς τελευταίας περιπετείας τοῦ Οἰδίποδος καὶ καταλῆγον εἰς τὸν θάνατόν του παρὰ τὸν Κολωνόν. Ἡ ἔξαρσις, ὁ λυρισμὸς πρὸς ἐξύμνησιν τῶν Ἀθηνῶν, τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἀποθνήσκοντος ἥρωος, ἀναδεικνύουν τὸ δρᾶμα ἓν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ παγκοσμίου θεάτρου. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις καλλιτεχνική, ἔμμετρος, ὑπὸ τοῦ κ. Ἡ. Βουτιερίδου.

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΠΛΑΤΩΝ

Εἰς τοὺς θαυμασίους διὰ τὴν ἔννοιαν καὶ διὰ τὴν τέχνην διαλόγους του ὁ Πλάτων ἀπέδωκε τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωκράτους, διετύπωσε δὲ ὑψίστης γενικότητος ἰδικάς του θεωρίας περὶ κόσμου καὶ ἀνθρώπου, περὶ ψυχῆς καὶ νοῦ, περὶ πολιτείας καὶ ἠθικῆς, ἐπιδράσας βαθύτατα ἐπὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀντιλήψεων τῆς νεωτέρας ἐποχῆς μέχρι σήμερον. Οἱ διάλογοί του ἀποτελοῦντες ἀρτίαν ἐγκυκλοπαιδικὴν διδασκαλίαν τῆς ἀρχαίας σοφίας ἔχουν τόσην φυσικότητα, περιγραφήν, γοργότητα καὶ χάριν, ὥστε δύνανται νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς φιλοσοφικὰ δράματα.

Φαίδων εἶναι ὑψηλὴ καὶ μεγάλη μελέτη περὶ ψυχῆς. Ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν του ὁ Σωκράτης εἰς τὰς τελευταίας ὥρας τῆς ζωῆς του διδάσκει μὲ ἠρεμίαν καὶ γαλήνην τὸν θεῖον προορισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ προσάγει ἰσχυρὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς. Ἡ λιτὴ δραματικὴ ἀφήγησις τοῦ διὰ κωνείου θανάτου τοῦ Σωκράτους εἰς τὸ τέλος τοῦ διαλόγου εἶναι μία ἀπὸ τὰς θαυμασιωτέρας σελίδας τῆς παγκοσμίου φιλολογίας. Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀρ. Χαροκόπου. Δρ. 2.50

Κρίτων ἀποτελεῖ φωτεινὴν διδασκαλίαν φιλοπατρίας καὶ ὑποταγῆς εἰς τοὺς νόμους. Ὁ μέγας φιλόσοφος, παρακινούμενος ὑπὸ τοῦ Κρίτωνος νὰ φύγῃ διὰ νὰ μὴ ὑποστῇ τὴν ἄδικον τιμωρίαν, ἀρνεῖται καὶ ἐξηγῶν τοὺς λόγους τῆς ἀρνήσεως διδάσκει διατί καὶ πῶς πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ σεβώμεθα τὴν πατρίδα καὶ τοὺς νόμους αὐτῆς. Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γκινοπούλου. Δρ. 0.80

Θεαίτητος εἶναι ὀψιγενὲς τοῦ Πλάτωνος ἔργον, ὅπου διερευνῶνται τὰ τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως καὶ καθορίζεται τὸ τί εἶναι ἐπιστήμη. Ἡ ἐνάργεια τῆς σκέψεως, ἡ βαθύτης τοῦ νοήματος καὶ ἡ ἀκρίβεια τῆς φιλοσοφικῆς διατυπώσεως καθιστῶσι τὸν Θεαίτητον ἕνα τῶν ἐξοχωτέρων Πλατωνικῶν διαλόγων. Ἡ μετάφρασις κριτικωτάτη, φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 3.—

Κρατύλος μὲ βαθυτάτην παρατηρητικότητα καὶ εὔληπτον ἀνάλυσιν ἐξετάζει ὁ διάλογος οὗτος πῶς παρήχθη ἡ γλῶσσα, πῶς πρέπει ν' ἀποβλέπωμεν εἰς τὴν μουσικὴν ἐτυμολογίαν τῶν λέξεων καὶ μέχρι τίνος σημείου ἡ σκέψις δύναται νὰ χειραφετηθῇ ἀπὸ τὰς ἀτελείας τῆς γλώσσης. Ἡ μετάφρασις κομψὴ συνάμα καὶ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 2.50

Σοφιστὴς εἶναι τολμηροτάτη φιλοσοφικὴ ἔξαρσις πρὸς ἐξακρίβωσιν τῶν ὁρίων τῆς ἀνθρωπίνης νοήσεως, δι' ἣ καὶ θεωρεῖται ὡς ἡ μεταφυσικὴ τοῦ Πλάτωνος, εἶναι δὲ ὁ κατὰ τὴν λογικὴν πολυτροπώτερος καὶ ὀξύτερος τῶν διαλόγων του. Ἡ ἀρτία φιλολογική του μετάφρασις ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 2.50

Πολιτικὸς φιλοσοφικῶς ἀναλύει τὴν ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν εἰς πρᾶξιν καὶ θεωρίαν, διὰ μεγάλου δὲ μύθου κατόπιν παρουσιάζει ἄλλο νέον πολίτευμα καὶ ὑποδεικνύει τὰς ἀτελείας τῶν ὑπαρχόντων πολιτευμάτων, ἀποτελῶν οὕτω τὴν κατ' ἐξοχὴν κοινωνιολογικὴν μελέτην τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα. Δρ. 2.50

Χαρμίδης ἀποτελεῖ ἐπισκόπησιν τῆς ἠθικῆς, ἐξετάζει δὲ κυρίως τί εἶναι σωφροσύνη καὶ συμπεραίνει ὅτι καὶ αὐτή, ὅπως τόσαι ἄλλαι ἠθικαὶ ἀξίαι, εἶναι σχετικὴ καὶ ἐπομένως ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις ἀπροσδιόριστος. Ἡ μετάφρασις ἐφιλοτεχνήθη ὑπὸ τοῦ κ. Α. Καμπάνη. Δρ. 0.80

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΠΛΑΤΩΝ

Ἱππίας μείζων καὶ ἐλάσσων. Εἰς τὸν «Ἱππίαν μείζονα» ὁ Σωκράτης φέρει εἰς ἀντιφάσεις τὸν σοφιστὴν Ἱππίαν, προκαλῶν αὐτὸν νὰ ὁρίσῃ τὸ ὡραῖον. Μετὰ ὑποδείξεις συγκεκριμένων ὡραίων πραγμάτων, τὰς ὁποίας ὁ Σωκράτης γελοιοποιεῖ, ἐρευνᾶται ἂν ὡραῖον εἶναι τὸ πρέπον ἢ τὸ χρήσιμον ἢ τὸ ἱκανὸν ἢ γενικώτερον ἀκόμη ἂν τοιοῦτον εἶναι τὸ ἀγαθοῦ αἴτιον ἢ θετικώτερον ἁπλῶς τὸ ἡδονικὸν τὴν ὅρασιν καὶ τὴν ἀκοήν. Ὅλους τούτους τοὺς ὁρισμοὺς ἐλέγχει ὁ Σωκράτης ὡς ἀτελεῖς, ὑποδεικνύων ἐν τούτοις ὡς εὐχάριστον καὶ ἐπαρκῆ διὰ τὸν νοῦν τὴν τοιαύτην πολλαπλῆν καὶ διαφορότροπον ἐπισκόπησιν τῶν γενικῶν ζητημάτων.—Ὅμοιον ἔχει συμπέρασμα ὁ «Ἱππίας ἐλάσσων», ἔχων ὅμως ἄλλο κατ' οὐσίαν θέμα, ἤτοι ἂν καὶ κατὰ πόσον ἡ ἀλήθεια διαφέρει τοῦ ψεύδους. Δρ. 2.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα.

Φαῖδρος. Διάλογος περιμάχητος, προκαλέσας ὁτὲ μὲν ἐπαίνους, ὁτὲ δὲ ἐπικρίσεις ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος διὰ τὰς παρατόλμους περὶ ἠθικῆς ἰδέας του, αἱ ὁποῖαι ἀναπτύσσονται τεχνικώτατα εἰς ὕφος ῥητορικὸν καὶ μὲ παραστατικὸν λυρισμόν. Πραγματεύεται περὶ ἔρωτος, περὶ ὡραιότητος καὶ περὶ σχετικῶν συναισθημάτων τῆς ψυχῆς, ἀντικρούων δὲ καὶ συμπληρῶν ἕνα σχετικὸν λόγον τοῦ Λυσίου ἀποδεικνύει συνάμα ὅτι ἡ ῥητορικὴ μόνον διὰ τῆς φιλοσοφίας δύναται ν' ἀναχθῇ εἰς τέχνην. Ζωηρά, χαρίεσσα καὶ κομψὴ εἶναι ἡ ἐν ἀρχῇ περιγραφὴ τοῦ τόπου τοῦ διαλόγου. Δρ. 2.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς πιστὴ καὶ γλαφυρὰ ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Γούναρη.

Ἀλκιβιάδης **Ἀλκιβιάδης δεύτερος** Ἡ αὐτοεπίγνωσις, τὸ «γνῶθι σαυτόν», καὶ βαθύτερον ἀκόμη ἡ θεωρία τοῦ ἔσω ἡμῶν κόσμου τίθεται εἰς τὸν Ἀλκιβιάδην ὡς ἀφετηρία καὶ βάσις τῆς ἐξυψώσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀφοῦ πρακτικῶς διευκρινισθῇ ὅτι χωρὶς τὴν αὐτοεπίγνωσιν δὲν ἔχομεν ὀρθὴν ἀντίληψιν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ὠφελίμου, γενικεύεται κατόπιν τῆς αὐτοεπιγνώσεως ἡ ἰδέα καὶ παρουσιάζεται ἡ ἐξ αὐτῆς ὠφέλεια ὡς ἡ κατ' ἐξοχὴν τελειοποιοῦσα τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐξυψοῦσα πρὸς τὸ θεῖον. Οὕτως αἱ ἀντιλήψεις τοῦ διαλόγου τούτου εἶναι ὁ πυρὴν ὅλης τῆς Νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας. Ὁ συναπτόμενος διάλογος «Ἀλκιβιάδης δεύτερος», ἀφορμώμενος ἐκ τοῦ ὅτι προσεύχονται οἱ ἄνθρωποι ζητοῦντες πολλάκις ἐπιβλαβῆ πράγματα, ἄγεται εἰς τὸ ὅτι ἀγνοοῦμεν τί εἶναι τὸ ὠφέλιμον καὶ τί τὸ ἀγαθόν. Δρ. 2.50

Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ φιλολογικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη.

Ἵππαρχος—Ἀντερασταί. Ἐρευνᾶται εἰς τὸν «Ἵππαρχον» τί εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ κέρδους καὶ γενικώτερον ἡ τάσις τῆς ἐκ τῶν ἄλλων ὠφελείας καὶ ἐπικρατήσεως καὶ κατὰ πόσον εἶναι αὐτὴ βλαβερὰ καὶ ἄδικος. Ἀφοῦ δὲ δειχθῇ ἡ σχετικότης τῶν τοιούτων ἀντιλήψεων, συμπεραίνεται ὡς φυσικὴ ῥοπὴ ἡ φιλοκέρδεια. — Εἰς τοὺς «Ἀντεραστὰς» ἐξετάζεται τί εἶναι φιλοσοφία καὶ κατὰ πόσον καὶ πῶς αὕτη ὠφελεῖ, κατακρίνονται δὲ οἱ ἐπιδεικνύοντες ἁπλῆν πολυμάθειαν ὡς σοφίανΔρ.0.80

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ ἀκριβὴς

Ἐρυξίας, Ἀξίοχος, Ἀλκυών. Ὁ «Ἐρυξίας» ἐρευνᾷ τί εἶναι πλοῦτος καὶ κατὰ πόσον εἶναι ὠφέλιμος.—Εἰς τὸν «Ἀξίοχον» γίνεται ἐπισκόπησις τῆς περὶ ψυχῆς ἐσωτέρας πίστεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ προβάλλεται ἐμμέσως ἡ πίστις αὕτη εἰς ἐκμηδένισιν τοῦ φόβου τοῦ θανάτου. Εἰς τὴν «Ἀλκυόνα» ποιητικῶς μετά τινος μυστικισμοῦ διεξηγεῖται ἡ μεταμορφωτικὴ τῆς ὕλης δύναμις τῆς φύσεως. Δρ. 1.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογική, πιστὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Μάνεση.

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΠΛΑΤΩΝ

Τίμαιος. Ἀποτελεῖ σύστημα μεταφυσικῆς φιλοσοφίας περὶ γενέσεως τοῦ κόσμου καὶ περὶ φύσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἔχει δὲ πολλὴν συγγένειαν μὲ τὰς Πυθαγορείους θεωρίας. Ὁ Τίμαιος ἀναπτύσσει τὰς βαθυτάτας ἐν τῷ διαλόγῳ μυστικιστικὰς ἰδέας «περὶ κόσμου φύσεως», ὁ δὲ Σωκράτης, διευκρινίζει, συντελεῖ εἰς τὴν ἐνάργειαν καὶ τὴν παραστατικότητα τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τὸ πλάτωνικὸν ὕφος. Δρ. 3.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικῶς ἀρτία καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Π. Γρατσιάτου.

Ἴων, Μίνως, Δημόδοκος, Σίσυφος, Κλειτοφῶν. Ὁ πρῶτος τῶν διαλόγων τούτων ἐλέγχει τὴν ἐπιπόλαιον γνῶσιν, ὁρίζει δὲ ἐμμέσως εἰς τί συνίσταται ἡ μερικὴ καὶ ἡ συνολικὴ γνῶσις. —Ὁ «Μίνως» ἀναφέρεται εἰς τὰς περὶ δικαίου καὶ ἀρετῆς γενικὰς καὶ σχετικὰς ἀντιλήψεις.—Ὁ «Δημόδοκος», ἀφορμώμενος ἐκ τοῦ ἐρωτήματος ἂν καὶ παρὰ τίνων πρέπει νὰ ζητῶμεν συμβουλάς, ἀνάγεται γενικώτερον εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ τρόπου καὶ τοῦ ποιοῦ τῆς ἐπικτήτου μορφώσεως.— Ὁ «Σίσυφος» ἀναλύει τί εἶναι σκέψις πρακτικὴ καὶ θεωρητικὴ καὶ πόσον εἶναι ὠφέλιμος. Ὁ «Κλειτοφῶν» ἐπισκοπῶν τὰς ἠθικὰς ἀντιλήψεις ἀποδεικνύει τὴν σχετικότητα αὐτῶν.

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη. Δρ. 2.—

Πολιτεία. Τὸ πρωτοτυπώτερον καὶ πλαστικώτερον τῶν πλατωνικῶν ἔργων, ἀποτελούμενον ἐκ 10 βιβλίων. Τὸ πρῶτον βιβλίον πραγματευόμενον περὶ δικαιοσύνης εἶναι ἀφετηρία διατυπώσεως ἔπειτα ἰδανικοῦ πολιτεύματος. Ἡ ὁριζομένη ἰσότης δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν, ἡ διακανόνισις ἴσης ἐργασίας, ἡ κατανομὴ τῶν πολιτῶν εἰς τρεῖς τάξεις, ἡ ἐξίσωσις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἡ κοινογαμία καὶ κοινοκτημοσύνη, ὁ ἀποκλεισμὸς τῶν ποιητῶν, ὁ περιορισμὸς τῆς αὐξήσεως τοῦ πληθυσμοῦ, αἱ πρωτόρρυθμοι γενικαὶ περὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ ἀστικοῦ δικαίου ἀρχαί, συνδυαζόμεναι εἰς ὀργανικὸν σύστημα εἰς τὴν «Πολιτείαν» τοῦ Πλάτωνος, ὑπῆρξαν ἀφετηρίαι πλείστων φιλοσοφικῶν, κοινωνιολογικῶν καὶ πολιτικῶν θεωριῶν. Ὥστε καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης εἶναι ἐκ τῶν σημαντικωτέρων δημιουργημάτων τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως. Δρ. 6.—

Ἡ μετάφρασις πιστή, σαφὴς καὶ γλαφυρὰ ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Ν. Γρυπάρη.

Νόμοι καὶ Ἐπινομίς. Τὸ ὡριμώτερον καὶ πραγματικώτερον τοῦ Πλάτωνος ἔργον, εἰς 12 βιβλία. Ὁ διάλογος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν παρουσιάζεται πλέον διδάσκων ἢ ἐλέγχων ὁ Σωκράτης, ἀλλὰ κάποιος ἀνώνυμος Ἀθηναῖος, ἤτοι ὁ Πλάτων, διεξάγεται εἰς μιᾶς ἡμέρας πορείαν ἀπὸ Κνωσσοῦ μέχρι τοῦ ἄντρου τοῦ Διός. Μετέχουσι δὲ αὐτοῦ ὁ Μέγιλος, Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Κλεινίας, Κρής, ἤτοι ἀντιπρόσωποι τῶν δύο περιφήμων ἀρχαίων πολιτευμάτων. Περιγραφαὶ χαρακτήρων καὶ ἐπεισόδια καὶ προσωποποιίαι δὲν ὑπάρχουν, ἕκαστος δὲ τῶν διαλεγομένων παρίσταται ἁπλῶς ὡς ἐκπροσωπῶν ὡρισμένην θεωρίαν, ἵνα διατυπωθῇ τελικῶς ἡ ὥριμος φιλοσοφικὴ ἀντίληψις τοῦ Πλάτωνος εἰς πολιτικὸν σύστημα ἐπιδεκτικὸν ἐφαρμογῆς καὶ πραγματοποιήσεως.—Ἡ προσηρτημένη «Ἐπινομὶς» ἀποτελεῖ συνέχειαν τῶν «Νόμων» καὶ ἐνιαχοῦ ἐπεξήγησιν αὐτῶν. Δρ. 8.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα.

Ἐπιστολαὶ καὶ ὅροι. Αἱ ὑπὸ τῆς ἀρχαιότητος ἤδη ἀποδιδόμεναι εἰς τὸν Πλάτωνα ἐπιστολαὶ ἀναφερόμεναι εἰς τὰς φιλοσοφικὰς αὐτοῦ ἀντιλήψεις καὶ παρέχουσαι λεπτομερείας περὶ τοῦ βίου του.—Μετὰ τῶν ἐπιστολῶν συνεξεδόθησαν οἱ «Ὅροι», ἤτοι ἑρμηνεία τῶν εἰδικῶν λέξεων καὶ φιλοσοφικῶν ὅρων, τῶν εἰς χρῆσιν ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος. Δρ. 2.—

100 ἀρχ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΗΡΟΔΟΤΟΣ

Πατὴρ τῆς Ἱστορίας ὠνομάσθη ὁ Ἡρόδοτος, τοῦ ὁποίου ἡ πιστοποιηθεῖσα ἐξ ἄλλων πηγῶν ἀκρίβεια τῆς ἀφηγήσεως ἁμιλλᾶται πρὸς τὴν γοητείαν τοῦ ὕφους.

Μοῦσαι εἶναι τὸ θαυμάσιον ἔργον, τὸ ἱστοροῦν τὴν ζωὴν τῶν ἀρχαίων Ἀσιατικῶν ἐθνῶν, τῶν βαρβάρων λαῶν, τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Ἑλλάδος. Οἱ ἐθνικοὶ καὶ θρησκευτικοὶ μῦθοι, αἱ περιγραφαὶ τόπων, ἠθῶν καὶ ἐθίμων καὶ ποικίλα ἐπεισόδια, παρεμβαλλόμενα, παρέχουν ἄφθαστον χάριν εἰς τὸ βιβλίον, τοῦ ὁποίου τὰ ἐννέα τεύχη ὠνόμασαν διὰ τοῦτο οἱ ἀρχαῖοι μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἐννέα Μουσῶν. Τόμοι 4. Δρ. 12.—

Ἡ μετάφρασις ὑπὸ Α. Σκαλίδου, ἐπιθεωρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβοῦ.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ

Ἡ ἀμερόληπτος ἀκρίβεια, ἡ κριτικὴ βαθύνοια, ἡ συντομία τοῦ λόγου καὶ ἡ ἀδρότης τοῦ νοήματος ἀνέδειξαν τὸν Θουκυδίδην κορυφαῖον ἱστορικὸν τοῦ κόσμου.

Πελοποννησιακὸς πόλεμος εἶναι ἡ θαυμασία ἱστορία τοῦ ἐμφυλίου μακροῦ πολέμου τῶν Ἑλλήνων, ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἡ ἀνεπανόρθωτος ἐξασθένισις τῆς Ἑλλάδος. Ἀνατρέχων εἰς τὰ ἀπώτατα αἴτια ὁ Θουκυδίδης ἐξηγεῖ τὰ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, περιγράφει τὴν σύστασιν καὶ τὴν ζωὴν τῶν καθέκαστα πολιτειῶν, παρέχει δὲ συγχρόνως οὕτως ἀρτίαν εἰκόνα τῆς ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων ζωῆς. Τόμοι 4. Δρ. 10 —

Ἡ μετάφρασις πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβοῦ.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ

Ὁ Δημοσθένης κρίνεται ὡς ὁ μεγαλύτερος τοῦ κόσμου ῥήτωρ καὶ οἱ λόγοι του εἶναι τὸ τελειότερον ὑπόδειγμα ῥητορικῆς τέχνης. Δυνατοὶ καὶ ἀκριβεῖς τὴν φράσιν, ἀκαταμάχητοι εἰς ἐπιχειρήματα, εἶναι καλλιτεχνήματα σκέψεως καὶ φράσεως.

Ὁ περὶ τοῦ στεφάνου λόγος, εἶναι ἀπολογία τοῦ πολιτικοῦ του βίου. Τόσον δὲ πλοῦτον εἰς ἐξάρσεις καὶ ῥητορικὰ τεχνάσματα περιέχει, ὥστε δύναται νὰ ποτελεσθῇ ἐξ αὐτοῦ ἀρτία διδασκαλία τῆς ῥητορικῆς. Δρ. 2.—

Οἱ τρεῖς Ὀλυνθιακοὶ εἶναι φανέρωσις τῆς πολιτικῆς τοῦ Φιλίππου καὶ ἐπίκρισις τῆς ἀδρανείας τῶν Ἀθηναίων. Κρίνονται ὡς οἱ κατ' ἐξοχὴν πολιτικοὶ λόγοι τοῦ Δημοσθένους. Δρ. 1.—

Οἱ τέσσαρες Φιλιππικοὶ ἀποτελοῦν δριμυτάτην ἐπίθεσιν κατὰ τοῦ Φιλίππου καὶ πρόκλησιν εἰς ἄμεσον κατ' αὐτοῦ ἐνέργειαν πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος. Δρ. 1.50

Αἱ μεταφράσεις ἀκριβεῖς, διατηροῦσαι κατὰ τὸ δυνατὸν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀνθηρότητα τοῦ πρωτοτύπου, ἔγιναν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γκινοπούλου.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ

Χαρακτῆρες. Τὸ κατ' ἐξοχὴν ἠθογραφικὸν καὶ ψυχολογικὸν τοῦτο ἔργον τοῦ φιλοσόφου συγγραφέως, ἀπομεῖνον ἔκτοτε πρότυπον εἰς τὸ εἶδός του, ἀποτελεῖ περιγραφὴν καὶ σάτυραν κοινωνικῶν καὶ ἀτομικῶν κακιῶν καὶ ἐλαττωμάτων. Δρ 1.—

Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ γλαφυρὰ ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Σιγούρου.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΟΜΗΡΟΣ

Τὸ μέγιστον καὶ ἀνυπέρβλητον ποιητικὸν μνημεῖον τῆς παγκοσμίου σκέψεως ἀποτελοῦν αἱ δύο θαυμασταὶ ἐποποιίαι Ἰλιὰς καὶ Ὀδύσσεια τοῦ Ὁμήρου. Ὅ,τι παρήγαγον οἱ ἀρχαῖοι τῆς Ἀνατολῆς πολιτισμοὶ εἰς γνῶσιν, εἰς θρησκευτικὰς δοξασίας καὶ μύθους καὶ σύμβολα, εἰς ἠθικὰς ἀντιλήψεις καὶ εἰς δημιουργήματα τέχνης, πολλαπλασιασθέντα ἐκ τῆς πλουσίας Ἑλληνικῆς διανοήσεως καὶ διυλισθέντα διὰ τῆς καθαρᾶς καὶ λεπτῆς Ἑλληνικῆς αἰσθητικῆς, ἀπέληξαν εἰς τὸν Ὅμηρον ὡς ἀπόσταγμα ποιήσεως, πλαστικότητος καὶ κάλλους. Οὕτως ἀπετελέσθησαν αἱ δύο ἐποποιίαι, πηγαὶ ἀοτείρευτοι πάσης τέχνης, πρότυπα ἰδεώδη καὶ ἄφθαστα πάσης ποιήσεως.

Ἰλιάς. Τὸ κυρίως ἡρωικὸν ἔπος, ὁρμώμενον ἀπὸ τῆς ἔριδος Ἀγαμέμνονος καὶ Ἀχιλλέως, ἱστορεῖ ὅλα τὰ κατόπιν καὶ ἐπεισοδιακῶς ὅλα τὰ πρότερον συμβάντα τοῦ Τρωικοῦ πολέμου. Θεοί, ἥρωες, παραδόσεις, περιπέτειαι, περιγραφαὶ ἀποτελοῦν εἰς τὴν Ἰλιάδα κόσμον κινούμενον καὶ ζῶντα μὲ ὅλην τὴν ἐνάργειαν τῆς ἀληθείας μέσα εἰς τὸ φῶς ἐξόχου ποιήσεως.

ΤΕΥΧΟΣ Α΄. Αἱ ἓξ πρῶται ῥαψῳδίαι: Α. Λοιμὸς-μῆνις—Β. Ὄνειρος-Βοιωτία ἢ κατάλογος νεῶν — Γ. Ὅρκοι. Τειχοσκοπία. Ἀλεξάνδρου καὶ Μενελάου μονομαχία — Δ. Ὁρκίων σύγχυσις. Ἀγαμέμνονος ἐπιπώλησις—Ε. Διομήδους ἀριστεία—Ζ. Ἕκτορος καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Β΄. Αἱ ἓξ ἑπόμεναι ῥαψῳδίαι: Η. Ἕκτορος καὶ Αἴαντος μονομαχία. Νεκρῶν ἀναίρεσις—Θ. Κόλος μάχη—Ι. Πρεσβεία πρὸς Ἀχιλλέα. Λιταί—Κ. Δολώνεια—Λ. Ἀγαμέμνονος ἀριστεία—Μ. Τειχομαχία. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Γ΄. Αἱ ἓξ ἑπόμεναι ῥαψῳδίαι: Ν. Μάχη ἐπὶ ταῖς ναυσίν—Ξ. Διὸς ἀπάτη—Ο. Παλίωξις παρὰ τῶν νεῶν—Π. Πατρόκλεια—Ρ. Μενελάου ἀριστεία—Σ. Ὁπλοποιία. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Δ΄. Αἱ ἓξ τελευταῖαι ῥαψῳδίαι: Τ. Μήνιδος ἀπόρρησις—Υ. Θεομαχία—Φ. Μάχη παραποτάμιος—Χ. Ἕκτορος ἀναίρεσις—Ψ. Ἆθλα ἐπὶ Πατρόκλῳ—Ω. Ἕκτορος λύτρα. Δρ.1.50

Ἡ μετάφρασις ῥυθμικὴ, σαφὴς καὶ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ἰω. Ζερβοῦ.

Ὀδύσσεια. Τὸ πολυσύνθετον καὶ πολυμερὲς ἔπος, τὸ ἱστοροῦν τὴν δεκαετῆ περιπλάνησιν τοῦ Ὀδυσσέως μετὰ τὸν Τρωικὸν πόλεμον. Οἱ πολιτισμοί, αἱ θρησκεῖαι, αἱ ἱστορίαι, τὰ ἤθη τῶν τότε καὶ τῶν μυθολογουμένων λαῶν περιλαμβάνονται καὶ περιπλέκονται εἰς τὴν θαυμασίαν περιπετειώδη ποιητικὴν ἀφήγησιν.

ΤΕΥΧΟΣ Α΄. Αἱ ἓξ πρῶται ῥαψῳδίαι: Α. Θεῶν ἀγορά. Ἀθηνᾶς παραίνεσις πρὸς Τηλέμαχον—Β. Ἰθακησίων ἀγορά. Τηλεμάχου ἀποδημία.—Γ. Τὰ ἐν Πύλῳ—Δ. Τὰ ἐν Λακεδαίμονι—Ε. Ὀδυσσέως σχεδία—Ζ. Ὀδυσσέως ἄφιξις εἰς Φαίακας. Δρ. 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Β΄. Αἱ ἓξ ἑπόμεναι ῥαψῳδίαι: Η. Ὀδυσσέως εἴσοδος πρὸς Ἀλκίνουν—Θ. Ὀδυσσέως σύστασις πρὸς Φαίακας—Ι. Ἀλκίνου ἀπόλογοι. Κυκλώπεια—Κ. Τὰ περὶ Αἰόλου καὶ Λαιστρυγόνων καὶ Κίρκης—Λ. Νέκυια—Μ. Σειρῆνες, Σκύλλα, Χάρυβδις, βόες Ἡλίου. Δρ.1.50

ΤΕΥΧΟΣ Γ΄. Αἱ ἓξ ἑπόμεναι ῥαψῳδίαι: Ν. Ὀδυσσέως ἀπόπλους παρὰ Φαιάκων καὶ ἄφιξις εἰς Ἰθάκην—Ξ. Ὀδυσσέως πρὸς Εὔμαιον ὁμιλία—Ο. Τηλεμάχου πρὸς Εὔμαιον ἄφιξις—Π. Τηλεμάχου ἀναγνωρισμὸς Ὀδυσσέως—Ρ. Τηλεμάχου ἐπάνοδος εἰς Ἰθάκην—Σ. Ὀδυσσέως καὶ Ἴρου πυγμή. Δρ 1.50

ΤΕΥΧΟΣ Δ΄. Αἱ ἓξ τελευταῖαι ῥαψῳδίαι: Τ. Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπης ὁμιλία. Ἀναγνωρισμὸς ὑπὸ Εὐρυκλείας—Υ. Τὰ πρὸ τῆς μνηστηροφονίας—Φ. Τόξου θέσις—Χ. Μνηστηροφονία—Ψ. Ὀδυσσέως ὑπὸ Πηνελόπης ἀναγνωρισμός—Ω. Σπονδαί. Δρ. 1.50

Ἡ μετάφρασις ἔμμετρος, σαφὴς καὶ πιστὴ ὑπὸ Ἰακ. Πολυλᾶ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ

Ὁ πλησιέστερος εἰς ἡμᾶς καὶ συγγενέστερος ἀρχαῖος ποιητής, ὑμνητὴς τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς φύσεως, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον ἐν συνόλῳ ἔχει πολλὰς ὁμοιότητας καὶ ἀναλογίας μὲ τὴν δημοτικήν μας ποίησιν.

Εἰδύλλια. Τὰ σῳζόμενα ποιήματά του, βουκολικά, ἐρωτικὰ καὶ ἄλλα, διαπνέονται ἀπὸ ζωὴν καὶ χάριν, παρέχοντα δὲ ζωντανὴν εἰκόνα τοῦ ἀρχαίου βίου παρουσιάζουν καὶ καταπληκτικὴν νεωτεριστικότητα. Ἡ μετάφρασις ἔμμετρος, καὶ ἀρτίως ἁρμονικὴ ὑπὸ τοῦ κ Ἰ. Πολέμη. Δρ. 2.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ

Ὁ πολυσχιδέστερος κ' ἐγκυκλοπαιδικώτερος τῶν φιλοσόφων, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον ὑπῆρξε καὶ ἡ βάσις ὅλης τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης καὶ φιλοσοφίας.

Ἠθικὰ Νικομάχεια εἶναι τὸ νεωτεριστικὸν ἔργον του, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξετάζονται, ἀναλύονται καὶ διατυποῦνται ἀπὸ θεωρητικῆς συνάμα καὶ πρακτικῆς ἀπόψεως αἱ ἀρχαὶ τῆς κοινωνικῆς καὶ τῆς ἀτομικῆς ἠθικῆς. Δρ. 5.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Ζάμπα.

Περὶ ψυχῆς. Εἰς τὸ περιλάλητον τοῦτο ἔργον διετύπωσεν ὁ Ἀριστοτέλης τὰς μεταφυσικὰς περὶ ψυχῆς θεωρίας του, βασιζομένας ἐπὶ τῶν δεδομένων τοῦ φυσικοῦ κόσμου καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Ὑπῆρξαν δὲ αὗται ἀφετηρία πλείστων ἐκ τῶν νεωτέρων μεταφυσικῶν συστημάτων. Δρ. 3.—

Μικρὰ Φυσικά. Τὰ πορισματα τῶν πρὸ αὐτοῦ φυσικῶν καὶ φιλοσόφων, μάλιστα δὲ τὰ ἐξαγόμενα τῆς κολοσσαίας αὐτοῦ προσωπικῆς ἐργασίας διετύπωσεν ὁ Ἀριστοτέλης εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, βαθὺ καὶ διαφωτιστικὸν τῶν τότε φυσικῶν καὶ βιολογικῶν γνώσεων. Δρ. 3.—

Τὰ «Περὶ Ψυχῆς» καὶ τὰ «Μικρὰ Φυσικὰ» μὲ φιλολογικὴν ἀκρίβειαν, καλλιέπειαν καὶ σαφήνειαν μετέφρασεν ὁ κ. Π. Γρατσιᾶτος.

Ἀθηναίων Πολιτεία. Ἱστορία πολιτικὴ καὶ πολιτειακὴ τῶν Ἀθηνῶν, ἡ κυριωτέρα τῆς μεγάλης «περὶ πολιτευμάτων» συγγραφῆς τοῦ Ἀριστοτέλους. Θαυμάζεται ἐν αὐτῇ ἡ λιτότης, καὶ ἡ τάξις τῆς συγγραφῆς, παρεχούσης πλείστας πολιτειακὰς μελέτας. Δρ. 3.—

Ἡ μετάφρασις μὲ ἀποκατάστασιν τοῦ ἐλλείποντος κειμένου καὶ μὲ εἰσαγωγὴν περὶ τοῦ βίου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἀριστοτέλους ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβοῦ.

ΞΕΝΟΦΩΝ

Λαξευτὴς τοῦ λόγου, ὑπερέχων εἰς σαφήνειαν, λιτότητα καὶ περιγραφικότητα, ὁ Ξενοφῶν ἀποτελεῖ τὸ ὑπόδειγμα τῆς Ἀττικῆς καλλιεπείας καὶ εἶναι εἷς τῶν μεγαλυτέρων ἱστορικῶν καὶ ἠθικολόγων τῆς παγκοσμίου φιλολογίας.

Τὰ Ἀπομνημονεύματά του εἶναι ἡ περίληψις τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωκράτους, περιέχουν δὲ κυρίως τὰς ἠθικὰς ἀντιλήψεις τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Δρ. 2.50

Ἡ μετάφρασις ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Βάρναλη.

Κύρου Ἀνάβασις. Ἱστορία τῆς ἐκστρατείας τοῦ νεωτέρου Κύρου καὶ ἰδίως ἡ ἀφήγησις τῆς ἐπιστροφῆς τῶν δέκα χιλιάδων Ἑλλήνων ὑπὸ τὴν στρατηγίαν τοῦ Ξενοφῶντος. Ἡ περιγραφὴ τῶν χωρῶν καὶ τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας ἐνισχύει τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς ἱστορικῆς ἀφηγήσεως. Δρ. 5.—

Ἡ μετάφρασις ἀρτία ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Ἀναστασοπούλου τοῦ Ἀθηναίου.

ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ

Ἐγχειρίδιον. Αἱ περὶ κόσμου, περὶ ἀνθρώπου, περὶ ἠθικῆς γνῶμαι τοῦ ἐπιφανοῦς στωικοῦ φιλοσόφου συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Δρ. 0.80

Ἡ μετάφρασις ἀριστοτεχνικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Α. Καμπάνη.

90 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ **5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

Ὁ μέγιστος μ. Χ. Ἕλλην συγγραφεὺς καὶ φιλόσοφος. Οἱ «Παράλληλοι βίοι» του εἶναι βιογραφίαι, καθ' ἃς εἰς ἕκαστον Ἕλληνα ἀντιπαραβάλλεται ὁ ἀντιστοιχῶν κατὰ χαρακτῆρα, δρᾶσιν καὶ περιπετείας Ῥωμαῖος· εἶναι δὲ φιλοσοφικαί, ἠθικολογικαί, διδακτικαὶ καὶ μάλιστα πηγαὶ πολυτιμότατοι τῆς ἱστορίας. Τὰ ἀνέκδοτα, ἡ ζωηρότης τῆς παραστάσεως, ἡ ἐνάργεια τῆς περιγραφῆς, αἱ σκέψεις, ἡ ἐμβριθὴς κρίσις, καθιστῶσι τοὺς «Παραλλήλους Βίους» μελέτην τερπνὴν καὶ μορφωτικήν.

Θησεὺς-Ῥωμύλος-Λυκοῦργος-Νουμᾶς.—Ὁ ἥρως τῶν Ἀθηνῶν παραβάλλεται πρὸς τὸν ἱδρυτὴν τῆς Ῥώμης Καὶ ὁ νομοθέτης τῆς Σπάρτης Λυκοῦργος πρὸς τὸν Ῥωμαῖον Νουμᾶν. Τόμος Α'. Δρ.3.

Σόλων-Ποπλικόλας, Θεμιστοκλῆς-Κάμιλλος, Περικλῆς-Φάβιος Μάξιμος.—Ὁ νομοθέτης τῶν Ἀθηνῶν ἀντικρύζεται πρὸς τὸν μεταρρυθμιστὴν Ποπλικόλαν. Ὁ δὲ νικητὴς τῶν Περσῶν Θεμιστοκλῆς πρὸς τὸν Κάμιλλον. Τέλος ὁ πολιτικὸς Περικλῆς πρὸς τὸν συνετὸν πολιτικὸν τῆς Ῥώμης Φάβιον Μάξιμον. Τόμος Β'. Δρ .3.—

Ἀλκιβιάδης-Κοριολανός, Τιμολέων-Αἰμίλιος Παῦλος, Πελοπίδας-Μάρκελλος.—Ὁ ἐπιτήδειος καὶ ἀλλοπρόσαλλος Ἀθηναῖος συγκρίνεται πρὸς τὸν ἱκανόν, ἀλλὰ πολεμήσαντα τὴν πατρίδα του Κοριολανόν. Ὁ ἐνάρετος δὲ Τιμολέων πρὸς τὸν ἀγαθὸν στρατηγὸν τῆς Ῥώμης. Καὶ τῶν Θηβῶν ὁ ὑπερασπιστὴς παραβάλλεται πρὸς τὸν Μάρκελλον. Τόμος Γ'. Δρ. 3.—

Ἀριστείδης-Κάτων, Φιλοποίμην-Φλαμινῖνος, Πύρρος-Μάριος.—Ὁ Ἀριστείδης τίθεται παράλληλος πρὸς τὸν Κάτωνα. Ὁ τελευταῖος τῆς Ἑλλάδος στρατηγὸς πρὸς τὸν Φλαμινῖνον. Καὶ ὁ ἡρωικὸς Πύρρος πρὸς τὸν στρατηγὸν Μάριον. Τόμος Δ'.Δρ.3.—

Λύσανδρος-Σύλλας, Κίμων-Λούκουλλος, Νικίας-Κράσσος.—Ὁ κακῶς ἀποθανὼν βασιλεὺς τῆς Σπάρτης παραβάλλεται πρὸς τὸν ὁμότυχον Σύλλαν. Ὁ Ἀθηναῖος Κίμων πρὸς τὸν ὁμοίως παραγνωρισθέντα στρατηγὸν Λούκουλλον. Καὶ ὁ δυστυχήσας στρατηγὸς Νικίας πρὸς τὸν Κράσσον. Τόμος Ε'. Δρ. 3.—

Σερτώριος-Εὐμένης, Ἀγησίλαος-Πομπήιος.—Ἡ ἀπὸ μικρῶν ἀνύψωσις εἰς μεγάλα τοῦ Σερτωρίου καὶ τοῦ Εὐμένους παραλληλίζονται. Ὁμοίως τοῦ Ἀγησιλάου καὶ τοῦ ἐνδόξου Πομπηίου ἡ πρώτη λαμπρὰ τύχη καὶ ἡ κατόπιν συμφορά. Τόμος ΣΤ' Δρ. 3.—

Ἀλέξανδρος-Ἰούλιος Καῖσαρ, Φωκίων-Κάτων.—Οἱ δύο μέγιστοι καὶ δυναστικοὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ῥώμης στρατηγοὶ παραλληλίζονται. Εἰς τοὺς ἑπομένους δύο βίους ὁ Φωκίων συγκρίνεται πρὸς τὸν Κάτωνα Τόμος Ζ'. Δρ. 3.—

Ἄγις καὶ Κλεομένης-Τιβέριος καὶ Γάϊος Γράκχος, Δημοσθένης-Κικέρων.—Οἱ δύο ἀναμορφωταὶ τῆς Σπάρτης ἀντιπαραβάλλονται πρὸς τοὺς δύο Ῥωμαίους. Καὶ ὁ ὑπέροχος Δημοσθένης πρὸς τὸν μεγάλον τῆς Ῥώμης ῥήτορα. Τόμος Η' Δρ. 3.—

Ἀρταξέρξης-Δημήτριος, Ἀντώνιος.—Ὁ πολιτικὸς τῶν Περσῶν βασιλεὺς παραλληλίζεται πρὸς τὸν Δημήτριον. Ἕπεται δὲ μόνος ὁ βίος τοῦ Ἀντωνίου. Τόμος Θ'. Δρ.3.—

Δίων-Βροῦτος, Ἄρατος-Γάλβας, Ὄθων.—Ὁ περιπετειώδης βίος τοῦ Συρακουσίου Δίωνος παραβάλλεται πρὸς τὸν βίον τοῦ Βρούτου. Τοῦ δὲ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Ἀράτου πρὸς τὸν τοῦ αὐτοκράτορος Γάλβα. Ἕπεται δὲ ὁ βίος τοῦ αὐτοκράτορος Ὄθωνος. Τόμος Ι'. Δρ. 3.—

Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι δέκα Δραχ. 30.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ **10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Π. Βράϊλα Ἀρμένη

Φιλοσοφικαὶ μελέται περὶ Χριστιανισμοῦ. (Αὐγ. Νικολάϊ), Τόμοι 3. . . . . 12.—
Φιλοσοφία τοῦ Σωκράτους . . 2.—
Στοιχεῖα θεωρητικῆς καὶ πρακτικῆς Φιλοσοφίας . . . . 3.—
Περὶ πρώτων ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν . 3.—
Περὶ ἐνότητος Λογικῶν Στοιχείων 1.—

Σ. Ἀποστολίδου

Αἱ Ψυχώσεις . . . . . 4.—

Louis Büchner

Ὁ Δαρβινισμός. Μετάφρ. Ἀνδρ. Φαρμακοπούλου. . . . . 4.—
Ὁ κατ' ἐπιστήμην ἄνθρωπος. Μετάφρ. Ἀ. Φαρμακοπούλου. 4.—
Δύναμις καὶ Ὕλη. Μετάφρασις Ν. Καζαντζάκη . . . . 4.—

John Caird

Ἡ Φιλοσοφία τῆς θρησκείας. Μετάφρ. Π. Γρατσιάτου. . 3.—

Felix le Dantec

Ὁ Ἀθεϊσμός. Μετ. Ἀ. Καμπάνη. 4.—

A. Debay

Φιλοσοφία τοῦ γάμου. Μετάφρ. Θ. Ὀρφανίδου . . . . . 3.—
Ὑγιεινὴ καὶ φυσιολογία τοῦ γάμου. Μετ. Τιμ. Καρδαρᾶ . . 3.—
Ὑγιεινὴ ἡδονῶν καὶ τέρψεων. Μετ. Δ. Εὐαγγελίδου . . 3.—

Gaston Danville

Ἡ Ψυχολογία τοῦ ἔρωτος. Μετ. Χρ. Δαραλέξη . . . . . 3.—

B. Dangennes

Ἡ Θέλησις. Μετ. Οἰκονομοπούλου. 3.—

X. Dastre

Ἡ Ζωὴ καὶ ὁ θάνατος. Μετ. Ἰδομ. Στρατηγοπούλου . . 4.—

Ἐπικτήτου

Ἐγχειρίδιον. Μετ. Ἀ. Καμπάνη. 0.80

H. Eckermann

Συνομιλίαι Ἐκκερμαν καὶ Γκαῖτε. Μετάφρ. Ν. Καζαντζάκη. . 3.—

Emerson

Λόγια τοῦ κόσμου. Μετ. Θ. Φλωρᾶ. 3.—

Louis Figuier

Ἡ ἐπαύριον τοῦ θανάτου. Μετ. Ἀντ. Πολυμέρη . . . . 4.—

Flammarion

Ὁ Θεὸς ἐν τῇ φύσει. Μετάφρ. Α. Ζάρκου . . . . . 4.—
Τὸ ἄγνωστον καὶ τὰ ψυχικὰ προβλήματα. Μετάφρ. Ἀλεξ. Γεωργιάδου . . . . . 3.—

Jean Finot

Ἡ ἐπιστήμη τῆς εὐτυχίας. Μετ. Ἀλεξ. Γεωργιάδου . . . . 3.—

I. Roques de Fursac

Ἡ Φιλαργυρία. Μετάφρασις Ν. Κουντουριώτου. . . . . 3.—

N. Guyau

Στοιχεῖα ἐλευθέρας ἠθικῆς. Μετ. Ν. Κουντουριώτου. . . . 5.—

V. Hugo

Φιλοσοφία καὶ Φιλολογία. Μετάφ. Γερασίμου Βουτσινᾶ. . . . 2.50

Ernest Haeckel

Ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου. Μετ. Ἀνδρ. Φαρμακοπούλου. . . 2.—
Ὁ Μονισμός. Μετάφρασις Ἀ. Φαρμακοπούλου . . . . 2—

W. James (Τζέϊμς)

Ἡ θεωρία τῆς συγκινήσεως. Μετ. Ν. Καζαντζάκη. . . . . .

Θ. Καΐρη

Φιλοσοφικὰ . . . . . 2.—

C. Laisant

Ἡ ἀγωγή. Μετ. Ν. Καζαντζάκη. 3.—

Lombroso

Ὁ ἐγκληματίας ἄνθρωπος. Μετ. Μπάμπη Ἀννίνου. . . . . 8.—

Ossip Lourié

Ἡ Φιλοσοφία τοῦ Τολστόη. Μετ. Γεωργίου Βουτσινᾶ. . . . 3.—
Ἡ Φιλοσοφία τοῦ Ἴψεν. Μετ. Γεωργ. Τσοκοπούλου. . . 3.—

John Lubbock

Πῶς νὰ ζῆτε. Μετ. Θ. Φλωρᾶ. 3.—
Αἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς. Μετ. Ἀ. Μαρπουτσόγλου . . . 3.—

M. Maeterlincq

Ὁ θησαυρὸς τῶν ταπεινῶν. Μετ. Ν. Κάζαντζάκη. . . . . 3.—

100 Δραχμῶν βιβλία ἀγοράζετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 5 Δραχμὰς κατὰ μῆνα.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

A. Metchnikoff.

Μελέται περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Μετ Ἀλ. Γεωργιάδου **4.—**

Max Nordau

Κοινωνιολογικὰ παράδοξα. Μετ. Ἀλ. Μαυρουδῆ . . . . **3.—**

Ψυχολογικὴ φυσιολογία τῆς μεγαλοφυΐας καὶ τῆς ἰδιοφυΐας. Μετ. Ἀλεξάνδρου Παλαμᾶ . . **2.—**

Ἐκφυλισμός. Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου . . . . . **2.—**

Ψυχολογικὰ παράδοξα. Μετάφρ. Ν. Κουντουριώτου . . . . **3.—**

F. Nietzsche (Νίτσε)

Γνῶμαι καὶ περικοπαί. Μετάφρασις Ἰω. Ζερβοῦ . . . . . **3.—**

Ἡ Γέννησις τῆς τραγῳδίας. Μετ. Ν. Καζαντζάκη . . . . . **3.—**

Ὁ Ζαρατούστρας. Μετ. Ν. Καζαντζάκη **4.50**

A. Pappalardo

Ἡ Τηλεπάθεια. Μετάφρ. Ἀρ. Καμπάνη **2.50**

Fr. Paulhan

Ἡ ἠθικὴ τῆς εἰρωνείας. Μετ. Χρ. Δαραλέξη. . . . . **3.—**

H. Poincaré

Ἐπιστήμη καὶ ὑπόθεσις. Μετάφρ. Πετρ. Ζερβοῦ. . . . . **4.—**

Papus

Ἀπόκρυφος ἐπιστήμη-Ψυχισμός. Μετάφρ. Ν. Κουντουριώτου **4.—**

Th. Ribot

Προβλήματα τῆς ψυχολογίας τῶν συναισθημάτων. Μετάφρασις Χ. Δαραλέξη. . . . . **3.—**

Αἱ ἀσθένειαι τῆς Προσωπικότητος. Μετ. Π. Ψηλορείτη. . . **3.—**

Αἱ ἀσθένειαι τῆς Βουλήσεως. Μετ. Π. Ψηλορείτη . . . . . **3.—**

Rousseau

Περὶ τῆς ἀνισότητος τῶν ἀνθρώπων Μετάφρ Α. Κιονίτη . . . **3.—**

Κοινωνικὸν συμβόλαιον. Μετάφρ. Ι. Ζερβοῦ . . . . . **3.—**

200 Δραχμῶν βιβλία ἀγοράζετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 10 Δραχμὰς κατὰ μῆνα.

Ernest Renan

Ὁ Ἀντίχριστος. Μετάφρ. Ἠλ. Οἰκονομοπούλου . . . . **3.—**

Richard

Ὁ Σοσιαλισμὸς καὶ αἱ κοινωνικαὶ συνθῆκαι. Μετάφρ. Ἠλ. Οἰκονομοπούλου . . . . **3.—**

Paul de Régla

Ἡ γυναῖκα. Μετ. Χ. Νεοκλέους. **3.—**

Spinosa

Ἠθικὴ. Μετ. Ν. Κουντουριώτου **5.—**

Schopenhauer

Συγγραφεῖς καὶ ὕφος. Μετάφρ. Α. Ζάρκου . . . . . **3.—**

Τὸ αὐτεξούσιον. Μετάφρασις Α. Πολυμέρη. . . . . **3.—**

Tolstoï

Τὰ Εὐαγγέλια. Μετ. Σ. Ζησίδη. **2.50**

Ἡ νέα Ζωή. Μετάφρ. Σ. Φραγκοπούλου **2.50**

Ἡ Ἀνάστασις. Μετάφρασις Ἠλ. Οἰκονομοπούλου . . . . **3.—**

Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς μας. Μετ. Σπ. Φραγκοπούλου . . . **1.50**

Ἡ ἀναγέννησις. Μετάφρασις Σπ. Φραγκοπούλου **2.50**

Ἡ σονάτα τοῦ Κρόϋτζερ. Μετ. Σπ. Φραγκοπούλου . . . **2.—**

Αἱ νέαι ἰδέαι. Μετάφρασις Ἠλ. Οἰκονομοπούλου . . . . **2.—**

Τὸ σχολεῖον τῆς Γιασνάϊας Πολιάνας. Μετ. Βλ. Σκορδέλη. **3.—**

H. Taine

Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι. Μετάφρ. Ἀ. Ἀγαθονίκου . . **2.50**

Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ. Μετάφρασις Ἀ. Ἀγαθονίκου . **2.50**

N. Vaschide

Ὁ ὕπνος καὶ τὰ ὄνειρα. Μετ. Ν. Κουντουριώτου. . . . **4.—**

W. Wundt

Ὑπνωτισμὸς καὶ ὑποβολή. Μετ. Ἀ. Πολυμέρη . . . . . **3.—**

Ἰω. Ζερβοῦ

Ἱστορία τῆς ἰδέας. Γαβριὰμ—Ἀστάρης. . . . . **4.—**

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ.

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

E. Haeckel (Μετ. Α. Φαρμακοπούλου)
Ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου

Ἐμβριθὴς ἑρμηνευτὴς καὶ ἐκλαϊκευτὴς τῆς Δαρβινίου θεωρίας τῆς ἐξελίξεως ὁ Χαϊκελ. ἐξετάζει εἰς τὸ βιβλίον του τοῦτο καὶ ἀναλύει τὰ τῆς ἐξελίξεως τοῦ ζωικοῦ βασιλείου μέχρι τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοὺς σταθμοὺς τῆς προόδου αὐτοῦ μέχρι τοῦ σημερινοῦ τύπου. Δρ. 2.—

J. Loubbock (Μετ. Θ. Φλωρᾶ)
Πῶς νὰ ζῆτε

Εἶναι ἓν ἀπὸ τὰ χρησιμότερα καὶ τερπνότερα σοβαρὰ βιβλία διὰ κάθε ἀναγνώστην. Ἀφηγηματικόν, μεστὸν ὠφελίμων γνωμῶν φιλοσοφικῶν καὶ ἐμπειρικῶν, μὲ ἀνέκδοτα καὶ μὲ συμπερασματικὴν σκέψιν ἀπηρτισμένον, ἀποτελεῖ πρακτικὸν ὁδηγὸν τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ζωῆς. Δρ. 3.—

W. James (Τζέιμς) (Μετ. Ν. Καζαντζάκη)
Ἡ θεωρία τῆς συγκινήσεως

Θεμελιώδης ἐνέργεια τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ εἶνσι ἡ συγκίνησις, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς ἡ ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου αἴσθησις καὶ ἀντίληψις καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ὑποκειμενικὴ διαμόρφωσις καὶ φανέρωσις, ἀπὸ τῶν πλέον στοιχειωδῶν καὶ κοινῶν συγκινήσεων μέχρι τῶν πλέον συνθέτων καὶ τελειοτέρων. Τοιουτοτρόπως ἐξετάζων καὶ ἀναλύων τὴν συγκίνησιν ὁ Τζέϊμς παρέχει πρωτοτύπως καὶ διαφωτιστικῶς ἰδίαν θεωρίαν φυσιολογικῆς ψυχολογίας. Δρ. 3.—

Fr. Paulhan (Μετ. Χ. Δαραλέξη)
Ἡ ἠθικὴ τῆς εἰρωνείας

Μετὰ φιλοσοφικὴν ἐπισκόπησιν τῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων καὶ τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς φυσιολογικῆς ψυχολογίας ἐξετάζει τὸ βιβλίον τοῦτο καὶ ἀναλύει τὴν εἰρωνείαν ὡς σκέψιν καὶ ὡς ἔκφρασιν καὶ χαρακτηρίζει τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ἀνήθικον ὄψιν αὐτῆς εἰς τὰς καθημερινὰς ἐκδηλώσεις καὶ εἰς τὰς καλλιτεχνικὰς καὶ γενικωτέρας μορφὰς αὐτῆς. Δρ. 3.—

X. Dastre (Μετ. Ι. Στρατηγοπούλου)
Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος

Ἀπὸ βιολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἀπόψεως ἐξετάζεται καὶ ἐξηγεῖται τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς καὶ τὸ ἐναλλάσσον φαινόμενον τοῦ θανάτου εἰς τὸν ἐνόργανον κόσμον, ἰδίως δὲ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἔκθεσις καὶ ἐξέλεγξις ὅλων τῶν σχετικῶν θεωριῶν, τὰ κρατήσαντα ἑκάστοτε δόγματα, τὰ δεδομένα τῆς ζωικῆς ἱστορίας, τὰ ἐκ τῆς χημείας καὶ γενικῶς ἐκ τῆς ἐπιστήμης συμπεράσματα παρατίθενται παράλληλα μὲ τὴν παρεχομένην θεμελιώδη δι' ἐπιστημονικῶν τρόπων ἐξήγησιν τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου. Δρ. 4.—

Gast. Danville (Μετ. Χ. Δαραλέξη)
Ἡ ψυχολογία τοῦ ἔρωτος

Ἐπιστημονικὴ ἀλλὰ καὶ ποιητικὰ διατυπωμένη ἐξήγησις τοῦ ἀνθρωπίνου ἔρωτος εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτοῦ δίδεται διὰ τοῦ ἔργου τούτου, ποῦ περιέχει συνάμα ὅ,τι διὰ τὸν ἔρωτα ἐγνωμάτευσεν ἡ φιλοσοφία, ἡ ποίησις καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον. Συμπέρασμα δὲ προκύπτει ὅτι ὁ ἔρως εἶναι φυσικὴ καὶ ὄχι ἀνώμαλος, ὑπερτέρα καὶ ὄχι ἔκφυλος λειτουργία τῆς ζωῆς. Δρ. 3.—

100 Δ ΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Tolstoï — Μετ. Σ. Φραγκοπούλου

Ἡ νέα ζωὴ

Τὸ πλέον ριζοσπαστικὸν κοινωνιολογικὸν ἔργον τοῦ Τολστόη εἶναι «Ἡ νέα ζωὴ» ποῦ ἐξετάζει μὲ ζωφερὰ χρώματα τὰς σημερινὰς κοινωνίας, εἰκονίζει θαυμαστὰ τὴν ἀθλιότητα τῶν ἐργατικῶν τάξεων, βαίνουσαν ἀπὸ τοῦ κακοῦ εἰς τὸ χειρότερον, διδάσκει δὲ τὴν ἁπλοποίησιν τῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν καὶ τὸν φυσικὸν καὶ ἀγροτικὸν βίον ὡς τὸ μόνον μέσον σωτηρίας ἀπὸ τῆς ἀθλιότητος. Δρ. 2.50

B. Dangennes — Μετ. Η. Οἰκονομοπούλου

Ἡ θέλησις

Ὅ,τι σχετικὸν μὲ τὴν ἄσκησιν καὶ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θελήσεως καὶ ὅσα εἶναι τὰ ἐξ αὐτῆς ὠφελήματα τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας, περιελήφθησαν εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Μεθοδικὰ ταξινομημένα καὶ ἑρμηνευμένα, μὲ ἀφηγηματικότητα δὲ καὶ χάριν, παρετέθησαν αἱ περὶ θελήσεως γνῶμαι ἀρχαίων καὶ νέων σοφῶν μαζὶ μὲ τὰ διδάγματα τῆς κοινωνικῆς πείρας. Δρ. 3.—

Jhon Caird — Μετ. Π. Γρατσιάτου

Ἡ φιλοσοφία τῆς θρησκείας

Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ μεταφυσικὴ δικαιολογία τῆς θρησκείας ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀνέκαθεν σκέψεως τῆς ἀνθρωπότητος καὶ σύμφωνα μὲ τὰς νεωτέρας γνώσεις διατυποῦται σαφῶς καὶ μεθοδικῶς εἰς τὸ φιλοσοφικὸν τοῦτο ἔργον, θεωρούμενον ὑπὸ τῆς κριτικῆς ὡς κλασσικὸν εἰς τὸ εἶδός του. Δρ. 3.—

Ἰω. Ζερβοῦ

Ἱστορία τῆς ἰδέας

Ἡ ἐξέλιξις τῶν ἀνθρωπίνων ἰδεῶν, θεολογικῶς, μεταφυσικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς καὶ τὰ ἐξαγόμενα τῶν ἰδεῶν τούτων εἰς θρησκευτικὰς πίστεις, εἰς ἠθικὰ δόγματα καὶ εἰς τὰς ἄλλας κοινωνικὰς ἐφαρμογὰς διατυπώνονται εἰς τὰ δύο βιβλία τοῦ ἔργου— τὸν Γαβατάμαν καὶ τὸν Ἀστάρην— περιληπτικῶς καὶ κατὰ τρόπους μεταφορικούς, χωρὶς νὰ παραβλεφθῇ ἐκ τούτου ἡ ἀκρίβεια. Ὡς συνάθροισμα καὶ ὁλοκλήρωσις τῶν ἱστορουμένων ἰδεῶν προκύπτει τέλος κεντρικὴ φιλοσοφικὴ ἰδέα, ἐξηγοῦσα, συναρμόζουσα καὶ ἑνώνουσα ὅλας τὰς ἀνέκαθεν κοινωνικὰς πίστεις καὶ φιλοσοφικὰς δοξασίας. Δρ. 4.—

E. Haeckel — Μετ. Α. Φαρμακοπούλου

Ὁ Μονισμὸς

Ἐξετάζων ἀπὸ βιολογικῆς ἀπόψεως καὶ ἰδίως σύμφωνα μὲ τὴν κρατοῦσαν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως ὁ Χαϊκελ τὴν κίνησιν, τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ὕλης παρουσιάζει τὸν Μονισμόν, ἤτοι τὴν ἁπλῆν καὶ ἐξ ἑνὸς στοιχείου σύστασιν τῆς ὕλης ὡς τὴν μόνην πραγματικὴν καὶ ἐναργῶς ἀληθῆ φιλοσοφικὴν περὶ τοῦ κόσμου ἀντίληψιν. Δρ. 2.—

V. Hugo — Μετ. Γερ. Βουτσινᾶ

Φιλοσοφία καὶ φιλολογία

Μὲ ὀξυδέρκειαν καὶ μὲ δύναμιν εἰς ὕφος ἐναργὲς καὶ ποιητικὸν ὁ Οὐγκὼ διερευνᾷ εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον του τὴν παγκόσμιον σκέψιν ὡς πρὸς τὴν καλλιτεχνικὴν ἰδίως ἐκδήλωσιν αὐτῆς. Ἡ ἀνάλυσις τοῦ ἔργου τοῦ Αἰσχύλου κατὰ συμπαραβολὴν μὲ τὸ ἔργον τοῦ Σαίξπηρ ἐκτεινόμεναι περιλαμβάνουν γενικὴν ἐπισκόπησιν τοῦ ἀρχαίου ἰδεώδους καὶ τοῦ νεωτέρου. Δρ. 2.50

300 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 15 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

John Lubbock — Μετ. Α. Μαρπουτσόγλου

Αἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς

Αἰσιόδοξος ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ δεινά, τὰς εὐτυχίας καὶ τὰς συμφορὰς τῆς ζωῆς, παρουσιάζων δὲ μέγα τὸ πλεόνασμα τῶν ἀπολαύσεων, διδάσκει πῶς καὶ εἰς τὰς ταλαιπωρίας ἀκόμη νὰ εὑρίσκωμεν τὴν ἀπόλαυσιν καὶ νὰ κατορθώνωμεν τὴν ἀποσόβησιν ἢ ἐλάττωσίν των. Δρ. 3.—

Richard — Μετ. Η. Οἰκονομοπούλου

Ὁ Σοσιαλισμὸς

Μελέτη τῆς ἱστορίας τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἔκθεσις περιληπτικὴ τῶν νεωτέρων σοσιαλιστικῶν συστημάτων καὶ τῶν ἐφαρμογῶν των, ἰδίως δὲ ἐξέλεγξις αὐτῶν σύμφωνα μὲ τὰς ἀντιλήψεις τῆς συγχρόνου οἰκονομολογικῆς ἐπιστήμης εἶναι τὸ ἔργον τοῦτο, τὸ ὁποῖον παρέχει ἰδίως πολλὰς καὶ πολυτίμους περὶ τοῦ σοσιαλισμοῦ γνώσεις καὶ πληροφορίας. Δρ. 3.—

Pappalardo — Μετ. Α. Καμπάνη

Ἡ Τηλεπάθεια

Ὅλα τὰ φαινόμενα παλαιὰ καὶ νέα, ὅσα ἐξηκριβώθησαν σχετικὰ μὲ τὴν ἐξ ἀποστάσεως αἴσθησιν, ἤτοι τὰ φαινόμενα τῆς τηλεπαθείας ἢ ἄλλως λεγομένης ἔκτης αἰσθήσεως, συνάμα δὲ καὶ ὅλας τὰς διατυπουμένας ὑπὸ διαφόρων ὑποθέσεις πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου, συνεκέντρωσεν ὁ συγγραφεὺς μεθοδικὰ εἰς τὸ βιβλίον αὐτό, ὥστε ἡ ἀνάγνωσίς του παρέχει σαφῆ ἰδέαν τοῦ τί εἶναι καὶ πῶς κρίνεται σήμερον ἡ τηλεπάθεια. Δρ. 2.50

Rousseau — Μετ. Α. Κιονίτη

Περὶ τῆς ἀνισότητος τῶν ἀνθρώπων

Εἶναι τὸ τολμηρότερον ἔργον τοῦ Ρουσσώ, περιέχον περιληπτικῶς τὰς φιλοσοφικάς του ἰδέας ὅπως ἀνεπτύχθησαν εἰς τὸ «Κοινωνικὸν Συμβόλαιον», εἰς τὰς «Ἐξομολογήσεις» του κ.τ.λ. Ὑποστηρίζει ὅτι τὰ δεινὰ τῆς ἀνισότητος προέκυψαν ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ ὑποδεικνύει τὴν ἐπαναστροφὴν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἀρχέγονον κατάστασιν. Δρ. 3.—

Rousseau — Μετ. Ι. Ζερβοῦ

Κοινωνικὸν συμβόλαιον

Βασιζόμενος ὁ Ρουσσὼ εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι αἱ Κοινωνίαι ἐσχηματίσθησαν βαθμηδὸν καὶ μὲ τὸ νὰ συμβληθοῦν μεταξύ των οἱ ἄνθρωποι, ἐξετάζει κατὰ πόσον τὸ Κοινωνικὸν αὐτὸ Συμβόλαιον εἶναι διατηρήσιμον καὶ δίκαιον ἢ δικαιοφανές. Καὶ καθ' ὅσον οἱ πλειότεροι ἄνθρωποι ἀδικοῦνται ἀπὸ τοὺς ὀλίγους κρίνει ὁ Ρουσσὼ ὡς δικαίαν τὴν ἐπανάστασιν. Ἀπὸ κοινωνιολογικῆς ἀπόψεως τὸ Κοιν. Συμβόλαιον εἶναι σπουδαιότατον ἔργον, ἱστορικῶς δὲ ὑπῆρξεν ἡ κυριωτέρα θεωρητικὴ διδασκαλία τῆς Γαλ. Ἐπαναστάσεως. Δρ. 3.—

Schopenhauer — Μετ. Α. Ζάρκου

Συγγραφεῖς καὶ Ὕφος

Ὁ μέγας τῆς Γερμανίας νεώτερος φιλόσοφος, βαθὺς καὶ πρωτότυπος, ὑπερέχει συνάμα καὶ εἰς κομψότητα ὕφους. Εἰς τὴν σειρὰν δὲ τῶν ἔργων του, τῶν ὑπὸ τίτλον «Πάρεργα καὶ Παραλειπόμενα» περιέλαβε τὸ ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον σύγγραμμα, ὅπου μὲ διαύγειαν φιλοσόφου καὶ πεῖραν μεγάλου καλλιτέχνου ὁρίζει τοὺς κανόνας τοῦ καλοῦ ὕφους, τοὺς τρόπους τῆς διατυπώσεως τῶν ἰδεῶν καὶ ἐν γένει τῆς συγγραφῆς, ἐπιτίθεται δὲ δριμύτατα ἐναντίον τῶν διαστροφέων τῆς γλώσσης καὶ των κενολόγων καλλιτεχνῶν. Δρ. 3.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Th. Ribot = Μετ. Π. Ψηλορείτη

Αἱ ἀσθένειαι τῆς προσωπικότητος

Αἱ μελέται τοῦ ἐπιφανοῦς φυσιολόγου καὶ ψυχολόγου κ. Ριμπὼ περὶ τῆς ἀτομικότητος, ἤτοι περὶ τοῦ πῶς ἡ προσωπικότης ἐσχηματίσθη εἰς τὸν ἄνθρωπον, πῶς λειτουργεῖ, πῶς σχετίζεται μὲ τὸν ἐσώτερον ὀργανισμόν, ἤτοι τὸν νοῦν, καὶ πῶς μὲ τὸν ἐξωτερικόν, ἤτοι τὸ σῶμα, καὶ πῶς εὑρίσκεται μέσα εἰς τὸ ἀντικειμενικὸν περιβάλλον, συγκεντροῦνται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Συνάμα δὲ καθορίζεται ἕως ποῦ ὑπάρχει φυσιολογικὴ ἐνέργεια τοῦ προσώπου καὶ ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει αὕτη νὰ γίνεται νοσηρά. Ὥστε ἐν συνόλῳ τὸ ἔργον εἶναι φυσιολογικὴ ψυχολογία διαλευκαίνουσα καὶ ἐξηγοῦσα κυριώτατα ἠθικὰ καὶ ψυχικὰ φαινόμενα. Δρ. 3

Th. Ribot = Μετ. Π. Ψηλορείτη

Αἱ ἀσθένειαι τῆς βουλήσεως.

Τὸ σπουδαιότερον κεφάλαιον τῆς ψυχολογίας εἶναι τὸ περὶ βουλήσεως. Ἡ βούλησις ἀληθινὰ εἶναι ἡ ἀφετηρία οἱασδήποτε ἐνεργείας καὶ ἐκδηλώσεως τοῦ ἀνθρώπου, συναφὴς μὲ τὴν νόησιν, ἐπιδρῶσα ἐπ' αὐτῆς καὶ ὑφισταμένη τὴν ἐπίδρασίν της. Εἰδικεύων τὰς ψυχολογικὰς μελέτας του ὁ κ. Ριμπὼ ἐξηγεῖ εἰς «τὰς Ἀσθενείας τῆς βουλήσεως» πῶς μορφώνεται κληρονομικῶς καὶ προσωπικῶς ἡ θέλησις, πῶς ἐξωτερικεύεται κάθε της ἐνέργεια καὶ πῶς ἐπιδρᾷ εἰς τὴν πνευματικὴν παραγωγήν, εἰς τὴν ψυχικὴν φανέρωσιν καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν τοῦ ἀτόμου. Δρ. 3

Louis Figuier Μετάφρ. Α. Πολυμέρη

Ἡ ἐπαύριον τοῦ θανάτου.

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀστρονομίας, φυσικῆς, βιολογίας κλ. ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζει ὡς ἀναμφισβήτητον τὴν ὕπαρξιν ψυχῆς καὶ μελλούσης μετὰ θάνατον ζωῆς. Αἱ θεμελιώδεις ἐπιστημονικαὶ γνώσεις καθὼς καὶ ὅλη ἡ φιλοσοφία τῶν ἰδεολόγων καὶ τῶν θρησκειῶν, διατυπωμέναι μὲ ἁπλότητα καὶ μὲ σαφήνειαν, κάμνουν ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσαν καὶ πολὺ διδακτικὴν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἔργου, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκδοσις ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἀλλαχοῦ. Δρ. 4

Ludwic Büchner Μετάφρ. Α. Φαρμακοπούλου

Ὁ Δαρβινισμός.

Ὁ διάσημος φυσιοδίφης καὶ βιολόγος τῆς Γερμανίας Βύχνερ ἐξηγεῖ εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο τοὺς νόμους καὶ τὰς ὑποθέσεις τῆς Δαρβινικῆς θεωρίας περὶ ἐξελίξεως καὶ ἐπιλογῆς τῶν εἰδῶν, περὶ ἱεραρχίας τῶν ὄντων κλ., συνάμα δὲ ἐξάγει γενικὰ συμπεράσματα περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ περὶ τοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ δύναται κάθε ἀναπτύξεως ἀναγνώστης νὰ μάθῃ εὔκολα τὴν ἔκτασιν, τὰς λεπτομερείας καὶ τὰ βιολογικὰ καὶ φιλοσοφικὰ πορίσματα τῆς Δαρβινικῆς θεωρίας. Δρ. 4

Léon Tolstoï Μετάφρ. Σ. Ζησίδη

Τὰ Εὐαγγέλια.

Ἐπιχειρῶν νὰ συστηματοποιήσῃ τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Εὐαγγελίων καὶ καθ' ὅσον περιέχουν αὐτὰ γενικὰς ἐντολάς, κατήρτισεν ὁ Τολστόη σύνολον ἐκ τῶν τεσσάρων Εὐαγγελιστῶν λαμβάνων ὑπ' ὄψιν του καὶ τὴν ὅλην χριστιανικὴν παράδοσιν. Θεμελιώδης ἰδέα τοῦ Νεοχριστιανοῦ φιλοσόφου εἶναι νὰ συναρμόσῃ τὴν σημερινὴν κοινωνικὴν ἀντίληψιν καὶ ζωὴν πρὸς τὰ χριστιανικὰ δόγματα, σύμφωνα μὲ τὰς ἰδικάς του φιλοσοφικὰς ἀντιλήψεις. Τὸ πολύκροτον ἔργον αὐτὸ τοῦ Τολστόη μετεφράσθη ἐπισταμένως ὑπὸ τοῦ κ. Ζησίδη. Δρ. 2.50

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Louis Büchner Ὁ κατ' ἐπιστήμην ἄνθρωπος.

Μετ. Ἀν. Φαρμακοπούλου

Τὸ ἔργον διαιρούμενον εἰς τρία μέρη ἐξετάζει ἀπὸ βιολογικῆς κυρίως ἀπόψεως: Πόθεν ἐρχόμεθα; Ποῖοι εἴμεθα; Ποῦ βαίνομεν; Ἡ πρωτογενὴς τοῦ ἀνθρώπου κατάστασις, ἡ κατ' ἐξέλιξιν καταγωγή του, ἡ σημερινὴ φυσιολογία καὶ ἡ κοινωνική, ἠθικὴ καὶ πολιτικὴ του ὑπόστασις ἐκτίθενται μὲ τὸ ἀναλυτικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἐξαιρετικὴν εὐρυμάθειαν τοῦ διασήμου ἐπιστήμονος, τὸν ὁποῖον ἀπέδωκε μὲ ἀκρίβειαν ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς δημοσιολόγος κ. Φαρμακόπουλος. Δρ. 4.

A. Debay = Φιλοσοφία τοῦ γάμου.

Μετ. Θ. Ὀρφανίδου

Ὁ φυσιολόγος συγγραφεύς, τοῦ ὁποίου ὅλα τὰ ἔργα ἐσημείωσαν καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν ἐκδόσεων ἐν Γαλλίᾳ καὶ πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης, πραγματεύεται τὰ τοῦ ἔρωτος, τῆς εὐτυχίας, τῆς συζυγικῆς πίστεως, τῆς ζηλοτυπίας, τῆς μοιχείας, τοῦ διαζυγίου, τῆς ἀγαμίας ἀπὸ βιολογικῆς καὶ ἠθικῆς ἀπόψεως. Ἡ μετάφρασις ἔγινεν ἐκ τῆς 115ης ἐκδόσεως. Δρ. 3.

A. Fouillé — Βράϊλα Ἀρμένη Ἡ φιλοσοφία τοῦ Σωκράτους.

Τὸ δίτομον σπουδαῖον σύγγραμμα τοῦ Φουγιὲ περὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Σωκράτους ὡς ἰδεολογίας καὶ ὡς ἠθικῆς συνέπτυξεν ὁ Ἕλλην συγγραφεὺς εἰς βιβλίον γενικῶς προσιτὸν διὰ τὴν σαφήνειαν, τὴν λογικὴν μέθοδον καὶ τὸ ὕφος του. Εἰς αὐτὸ διευκρινίζονται αἱ Σωκρατικαὶ ἀντιλήψεις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἔργων τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ξενοφῶντος, φαίνεται δὲ ἐναργῶς τὸ ὕψος καὶ ἡ ἔκτασις τῆς διδασκαλίας τοῦ μεγάλου φιλοσόφου. Δρ. 2.

Ernest Renan Ὁ Ἀντίχριστος.

Ὁ φιλόσοφος καὶ καλλιτέχνης συγγραφεύς, ὁ μέγας Ἀσσυριανολόγος καὶ Ἑβραΐστης Ρενὰν ἐξιστορεῖ μὲ τὸ θαυμάσιον ὕφος του τὰ τῆς παραδόσεως περὶ Ἀντιχρίστου κατὰ τοὺς πρώτους μετὰ Χριστὸν χρόνους ἐπὶ τῇ βάσει τῶν αὐθεντικῶν κειμένων. Ἡ φανέρωσις τῆς τότε κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς καταστάσεως, ἡ ἀνάπτυξις τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας καὶ ὅλα τὰ συναφῆ θέματα φιλοσοφικὰ καὶ ἱστορικὰ καθορίζονται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Δρ. 3.

Max Nordau Ψυχολογικὴ φυσιολογία.

Μετ. Η. Οἰκονομοπούλου

Ὑπέρμαχος τῶν ἠθικῶν τῆς κοινωνίας βάσεων, ἀπολογητὴς τῶν παλαιῶν ἀξιῶν κατὰ τρόπον ὄχι δογματικόν, ἀλλὰ ὀρθολογιστικόν, παρουσιάζεται ὁ Νορντάου εἰς τὸ ἔργον του ὑπὸ τὸν τίτλον «**Ψυχολογικὴ φυσιολογία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἰδιοφυΐας**». Καταπολεμεῖ τὴν ἐπαναστατικὴν ῥοπὴν εἰς τὴν ἰδεολογίαν καὶ ἰδίως ἀναλύει καὶ καθορίζει ἀπὸ φυσιολογικῆς ἀπόψεως τί εἶναι ὁ ὀρθὸς νοῦς, ἡ ἰδιοφυΐα καὶ ἡ μεγαλοφυΐα. Δρ. 2.

C. Flammarion Ὁ Θεὸς ἐν τῇ φύσει.

Μετάφρασις Α. Ζάρκου

Τὰς ἐπιστημονικὰς περὶ τοῦ σύμπαντος γνώσεις, κυρίως τὰς ἀναγομένας εἰς τὸν εὐρὺν ὁρίζοντα τῶν φυσικῶν νόμων καὶ τῆς ἀστρονομίας, παρουσιάζει εἰς τὸ βιβλίον του αὐτὸ ὁ Φλσμμαριών. Ἀφορμώμενος ἀπὸ τὸ δόγμα τοῦ Θεϊσμοῦ καὶ καταλήγων εἰς ἀναγνώρισιν τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἁρμονίας τοῦ κόσμου, ἀπὸ τοὺς πλέον γενικοὺς νόμους ἕως εἰς τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας τῶν ὑπάρξεων, παρουσιάζει μὲ πειστικότητα τὴν ὑπόστασιν Ἀνωτάτου Ὄντος δημιουργοῦ τῆς ζωῆς. Δρ. 4.

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Léon Tolstoï — Μετ. Σ. Φραγκοπούλου

Ἡ σονάτα τοῦ Κρόϋτζερ.

Ὑπὸ τύπον διηγήματος, μὲ ἰδιαιτέραν φιλολογικὴν ἀξίαν, συνάμα δὲ καὶ μὲ δύναμιν συλλογισμοῦ, ἀναπτύσσει ὁ Τολστόη τὰς γνώμας του περὶ γάμου καὶ περὶ τῶν αἰτίων τῆς ἀνηθικότητος καθὼς καὶ τὰς βασιζομένας εἰς τὸν Χριστιανισμὸν ἀρχάς του περὶ ἀτομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἠθικῆς. Δρ. 2.

Léon Tolstoï — Μεταφρ. Αλ. Σκορδέλη

Τὸ σχολεῖον Γιασνάϊας Πολιάνας.

Εἶναι αἱ ἰδέαι τοῦ Τολστόη περὶ ἐκπαιδεύσεως καὶ ἠθικῆς ἀνατροφῆς τῶν παίδων, βασιζόμεναι εἰς φυσιολογικάς, ψυχολογικὰς καὶ κοινωνικὰς παρατηρήσεις. Πρὸς ἐφαρμογὴν αὐτῶν ὁ συγγραφεὺς ἵδρυσε πρότυπον σχολεῖον εἰς τὸ κτῆμά του Γιασνάϊα Πολιάνα καὶ τὰ συμπεράσματα καὶ τὰποτελέσματα τῆς διδασκαλίας περιλαμβάνει ἐπίσης εἰς τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον οὕτως εἶναι μεγίστου κοινωνικοῦ καὶ παιδαγωγικοῦ ἐνδιαφέροντος. Δρ. 3.

C. Flammarion — Μετάφρ. Ἀλ. Γεωργιάδου

Τὸ ἄγνωστον καὶ τὰ ψυχικὰ προβλήματα

Τὰ ἀνεξήγητα φαινόμενα, τὰ θετικῶς ἤδη βεβαιούμενα ὑπὸ παρατηρητῶν καὶ ἐπιστημόνων ἀξιοπίστων, ἐκτίθενται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο τοῦ ἀστρονόμου μεταφυσικοῦ. Ἐμφανίσεις καὶ ἐκδηλώσεις θνησκόντων, ὀπτασίαι, τηλεπάθεια, ὅρασις ἐξ ἀποστάσεως, ψυχικαὶ ἐπικοινωνίαι, προφητεῖαι καὶ προρρήσεις τοῦ μέλλοντος καὶ ὄνειρα ἀξιοσημείωτα ἐξηγοῦνται οὕτως, ὥστε νὰ προκύπτῃ τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὑπάρχει ψυχή, ἔχουσα δυνάμεις ἀγνώστους εἰς τὴν ἐπιστήμην, ἐνεργοῦσα πέραν τῶν αἰσθήσεων καὶ προγινώσκουσα τὸ πεπρωμένον. Δρ. 3.

Léon Tolstoï — Μετ. Οἰκονομοπούλου

Ἡ ἀνάστασις.

Πολέμιος τοῦ ἠθικοῦ καθεστῶτος, μισῶν τὰς προλήψεις καὶ τὰ συμβατικὰ ψεύδη, ὑπέρμαχος τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀλληλοβοηθείας παρουσιάζει ὁ Τολστόη ὑπὸ καλλιτεχνικὸν τύπον ἀφηγήσεως τὰ ἄτοπα τῆς σημερινῆς κοινωνίας καὶ ὑποδεικνύει τρόπους ἐξαγνίσεως τοῦ ἀνθρώπου. Ἀφ' ὅτου ἐδημοσιεύθη «ἡ Ἀνάστασις» ἐξακολουθεῖ νὰ διαδίδεται καταπληκτικῶς καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς ἐπίδρασις ἐν Ῥωσίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ εἶναι μεγίστη. Δρ. 3.

Léon Tolstoï — Μετ. Οἰκονομοπούλου

Αἱ νέαι ἰδέαι.

Ἐπιτομὴ τῆς ἰδεολογίας καὶ τῶν ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀρχῶν τοῦ Τολστόη εἶναι τὸ βιβλίον τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξετάζονται πῶς εἶναι τώρα καὶ πῶς πρέπει νὰ εἶναι ἡ Ζωή, ὁ Ἄνθρωπος, ἡ Κοινωνία, ἡ Θρησκεία, ἡ Ἐξουσία, ἡ Πατρίς, ὁ Πλοῦτος, ἡ Ἐργασία, ἡ Ἐπιστήμη, ἡ Τέχνη, ὁ Ἔρως, ἡ Γυνή, τὸ Ἀγαθόν, ἡ Ἀλήθεια κλ. Πολλὰ ἀξιώματα καὶ γνωμικὰ ἐξ ὅλων τῶν ἔργων τοῦ Τολστόη περιλαμβάνονται ἐπίσης εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο. Δρ. 2.

Max Nordau — Μετ. Ἀγγέλου Βλάχου

Ὁ ἐκφυλισμός.

Ἰατρὸς καὶ φρενολόγος ὁ Νορδάου ἐνέκυψεν εἰς τὴν μελέτην τῆς συγχρόνου κοινωνίας καὶ τῶν νοσηρῶν ἐκδηλώσεών της· συμπέρασμα δὲ τῶν μελετῶν του εἶναι «ὁ Ἐκφυλισμός», ὅπου περιγράφονται αἱ παθολογικαὶ πνευματικαὶ τάσεις τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἰδεολόγων. Πολλοὶ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ νεώτεροι, ὁ Ἴψεν, ὁ Τολστόη, ὁ Ζολᾶ, ὁ Βάγνερ, ὁ Βερλαίν, ὁ Γκωτιὲ κλ., παρουσιάζονται ὡς ἐκφυλοι· ἐν τέλει δὲ ὑποδεικνύονται τὰ μέτρα ἀντιδράσεως ἐναντίον τῆς προϊούσης κοινωνικῆς ἐκφυλίσεως. Δρ. 2.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Max Nordau — Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ψυχολογικὰ παράδοξα

Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον μέρος τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Νορντάου. Τολμηρὸν εἰς φυσιολογικὰς ἀναλύσεις καὶ εἰς συμπεράσματα περὶ ἔρωτος, αἰσιοδοξίας καὶ ἀπαισιοδοξίας, περὶ προλήψεων ἠθικῆς καὶ ἀληθείας καὶ περὶ τοῦ ποῦ ἔγκειται ἡ ἀλήθεια. Τὸ ἀδρὸν ὕφος καὶ ἡ ζωντανὴ διατύπωσις τοῦ Νορντάου ἀπεδόθησαν γλαφυρῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν ἀπὸ τὸν κ. Κουντουριώτην. Δρ. 3.

Friedrich Nietzsche — Μετάφρασις Ἰωάννου Ζερβοῦ

Γνῶμαι καὶ περικοπαί.

Ἡ πρωτοτυπία τῆς σκέψεως, ὁ ἀπότολμος λυρισμός, ἡ ὀξεῖα φιλοσοφικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ ἀντίληψις τοῦ ὑπερόχου συγγραφέως κρατοῦν ὑπὸ τὴν γοητείαν καὶ τὴν ἐπίδρασίν των σήμερον τὴν παγκόσμιον ἐκλεκτὴν φιλολογίαν. Καὶ μέχρι τῆς φιλοσοφίας ἀκόμη ἔφθασεν ὁ ἀντίλαλος τοῦ Νιτσεϊσμοῦ. Τὰ ἔργα τοῦ Νίτσε: «Ἡ Γέννησις τῆς Τραγῳδίας», «Θεωρίαι ἀσύγχρονοι», «Ἀνθρώπινα πράγματα, πολὺ ἀνθρώπινα», «Ξημέρωμα», «Φαιδρὰ Γνῶσις», «Ζαρατούστρας», «Ἀντίχριστος», «Ἴδε ὁ Ἄνθρωπος» κτλ. ἔκαμαν κατάπληξιν, μεταφρασμένα εἰς κάθε φιλολογικὴν γλῶσσαν. Ἀπ' ὅλα αὐτὰ ὁ καθηγητὴς τοῦ ἐν Παρισίοις Πανεπιστημίου Λιχτεμπερζὲ ἔκαμεν ἐκλογήν, τὴν ὁποίαν ἠκολούθησεν ὁ κ. Ζερβός, ἀποδώσας εἰς τὴν γλῶσσάν μας ζωντανὰ τὸν δαιμόνιον συγγραφέα. Θαυμαστὴ βιογραφία καὶ ἀνάλυσις προτάσσεται τοῦ ἔργου. Δρ. 3.

Ossip Lourié — Μετ. Γεωργίου Βουτσινᾶ

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Τολστόη.

Αἱ θρησκευτικαί, αἱ ἠθικαί, αἱ φιλοσοφικαὶ ἰδέαι, ποῦ ἀνέπτυξεν εἰς τὰ τόσα συγγράμματά του φιλοσοφίας, δογματικῆς, μυθιστορήματος, δράματος, διηγήματος ὁ διάσημος Τολστόη — ὁ Ρῶσος ἐπαναστάτης φιλόσοφος, ὁ Νεοχριστιανικὸς — εὑρίσκονται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο, συστηματοποιηθεῖσαι ἀπὸ ἀξιοσημείωτον συγγραφέα, τὸν κ. Ὀσσὶπ-Λουριὲ καὶ κατὰ μετάφρασιν τοῦ δοκίμου δημοσιογράφου κ. Βουτσινᾶ. Δρ. 3.

Louis Büchner

Δύναμις καὶ ὕλη.

Αἱ χημικαὶ καὶ βιολογικαὶ θεωρίαι τοῦ διασήμου Γερμανοῦ φυσιολόγου Μπύχνερ, τεινουσαι εἰς ὑποστήριξιν τῶν ὑλιστικῶν γνωμῶν, διατυποῦνται εἰς τὸ πολύκροτον τοῦτο βιβλίον, ἄξιον μελέτης διὰ τὸν ἐπιστημονικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα ἀνεξαρτήτως γνωμῶν καὶ πεποιθήσεων. Δρ. 4.

Βράϊλα Ἀρμένη

Περὶ πρώτων ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν

Ἡ φιλοσοφικὴ διδασκαλία τοῦ Βράϊλα περιλαμβάνεται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο, ποῦ ἀποτελεῖ συνάμα καὶ περίληψιν πολλῶν φιλοσοφικῶν συστημάτων μεταφυσικῆς καὶ καθαρᾶς λογικῆς ἀπὸ Ἀριστοτέλους μέχρι Κάντ. Δρ. 3.

Léon Tolstoï — Μετ. Σ. Φραγκοπούλου

Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς μας.

Εἶναι τὸ βιβλίον, ποῦ ἐξέδωκεν ὁ Τολστόη μετὰ τὸν Ῥωσοϊαπωνικὸν πόλεμον, φιλοσοφικὸς ἀντίλαλος τῶν διαθέσεων τῆς Ῥωσικῆς ψυχῆς, ἀναφερόμενον ὅμως εἰς γενικότητας θεωριῶν ἐφαρμοσίμων εἰς κάθε λαὸν καὶ εἰς κάθε κοινωνίαν. Ὁ ὑπέρμαχος τοῦ δικαίου, ὁ ἀπολογητὴς τῆς ἰσότητος, ὁ κῆρυξ τῆς εἰρήνης Τολστόη μᾶς παρουσιάζει νέας ἀπόψεις μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητος εἰς τὸ ἔργον του τοῦτο. Δρ. 1.50.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Σ. Ἀποστολίδου — **Αἱ ψυχώσεις.**

Σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, ὅπου τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα κεφάλαια τῆς φυσιολογίας, ἡ ἐγκληματικότης, αἱ μονομανίαι, αἱ γενετήσιοι διαστροφαί, ὁ ἐκφυλισμός, ἡ ἀνισόρροπος εὐφυΐα, αἱ ψευδαισθήσεις διερευνῶνται καὶ περιγράφονται σαφῶς μετὰ περιέργων παραδειγμάτων ἐξ ὅλης τῆς ἱστορίας καὶ κατὰ τρόπον ἀφηγηματικόν, δυνάμενον νὰ ἑλκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον κάθε ἀναγνώστου. Δρ. 4.

A. Debay (Μετ. Τ. Καρδαρᾶ) — **Ὑγιεινὴ καὶ φυσιολογία τοῦ γάμου**

Ἤτοι φυσικὴ καὶ ἰατρικὴ ἱστορία τῶν συζύγων. Ἐπιστημονική, ἀλλὰ καὶ εὐληπτος δι' ὅλους διδασκαλία τῶν συζυγικῶν καθηκόντων, τῆς τερπνῆς συμβιώσεως καὶ τῆς γεννήσεως ὑγιῶν τέκνων, συνάμα δὲ καὶ ὑπόδειξις τῶν μεγάλων ἐξ ἀγνοίας σχετικῶν νοσημάτων. Ἡ μετάφρασις ἔγινεν ἐκ τῆς 221ης γαλλικῆς ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ Τ. Καρδαρᾶ. Δρ. 3.

A. Debay (Μετ. Τρ. Εὐαγγελίδου) — **Ὑγιεινὴ τῶν ἡδονῶν καὶ τέρψεων**

Ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις περὶ τοῦ μέτρου τῶν γενετησίων ὁρμῶν παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ, περὶ τοῦ τρόπου τῆς χρήσεως σχετικῶς μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν, τὴν ἡλικίαν, τὰς ἐποχάς, τὰς κοινωνικὰς συνθήκας κτλ. Ἡ φωτισμένη διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἀνάπτυξις τῶν σχετικῶν κεφαλαίων τῆς βιολογίας τοῦ ἐξησφάλισαν παγκόσμιον καὶ συνεχῆ ἐπιτυχίαν. Δρ. 3.

Π. Βράϊλα Ἀρμένη — **Περὶ ἑνότητος τῶν Λογικῶν Στοιχείων**

Ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς νεωτέρας μεταφυσικῆς φιλοσοφίας εἰς τὸ ἔργον αὐτὸ ὁ Βράϊλας ἐξηγεῖ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενικῶν φυσικῶν φαινομένων πῶς ἐμορφώθησαν οἱ θεμελιώδεις νόμοι τῆς ἐφηρμοσμένης λογικῆς, οἱ ὁποῖοι πάντες ἀποδεικνύουν τὴν ὕπαρξιν Θεοῦ καὶ ψυχῆς καὶ παρουσιάζουν ἀναμφισβήτητον τὴν ἀνωτέραν τοῦ ἀνθρώπου ὑπόστασιν. Δρ. 1.

Jean Finot (Μετ. Α. Γεωργιάδου) — **Ἡ ἐπιστήμη τῆς εὐτυχίας.**

Παγκοσμίως γνωστὸς διὰ τὴν ἐπιστημονικὴν καὶ φιλολογικὴν ἀξίαν τῶν ἔργων του, ποῦ τὰ διαπνέει ὅλα φιλοσοφικὴ αἰσιοδοξία, πραγματεύεται εἰς τὸ βιβλίον του αὐτὸ ὁ κ. Finot πῶς δύνανται κάθε ἄτομον καὶ κάθε κοινωνία νὰ ἐνισχύσουν τὸ ἔμφυτον εἰς τὴν ζωὴν κεφάλαιον εὐτυχίας καὶ νὰ τὸ πολλαπλασιάσουν, ὥστε ἡ ἀποκαρτέρησις καὶ ὁ ἀπελπισμὸς—νοσηρὰ συμπτώματα—νὰ περιορισθοῦν εἰς τὸ ἐλάχιστον. Ἡ φιλοσοφικότης, ἡ ἠθικολογία, ὁ ἐπιστημονισμὸς τοῦ ἔργου συνδυάζονται μὲ τερπνὴν ἀφηγηματικότητα. Δρ. 3.

Π. Βράϊλα Ἀρμένη — **Φιλοσοφικαὶ μελέται.**

Τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «**Φιλοσοφικαὶ μελέται περὶ Χριστιανισμοῦ**» ἔξοχον θεολογικῆς καὶ μεταφυσικῆς φιλοσοφίας ἔργον τοῦ Αὐγ. Νικολάϊ, εἰς τὸ ὁποῖον διατυποῦνται αἱ θεωρίαι περὶ Θεοῦ, ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, θρησκευτικῆς ἀποκαλύψεως, προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου κτλ., συνδυασμέναι μὲ τὰ δεδομένα τῶν σημερινῶν γνώσεων, ἀπεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἕλληνος φιλοσόφου Βράϊλα εἰς τὴν γλῶσσάν μας τόσον ἀρτίως, ὥστε ν' ἀποτελῇ ἴδιον αὐτοῦ ἔργον, φιλολογικὸν καὶ ἐπιστημονικόν. Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 3. Δρ. 12.

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Max Nordau — **Κοινωνιολογικὰ παράδοξα.**

Τὸ δεύτερον μέρος τῶν φιλοσοφικῶν ἀντιλήψεων τοῦ Νορντάου, σχετικῶν πρὸς τὴν ὑπόστασιν τῆς σημερινῆς κοινωνίας καὶ πρὸς τὰς τάσεις τῆς μελλούσης κοινωνικῆς ἐξελίξεως, περιέχεται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐπιστημονικῶς ῥιζοσπαστικὸν καὶ φιλοσοφικῶς φιλελεύθερον. Δρ. 3.

Π. Βράϊλα Ἀριμένη — **Στοιχεῖα φιλοσοφίας.**

Συμπλήρωσις τοῦ ἔργου «Περὶ πρώτων ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν» καὶ διδασκαλία ἰδεολογίας, ἠθικῆς ψυχολογίας καὶ φιλοσοφίας εἶναι τὸ ἔργον αὐτὸ τοῦ φιλοσόφου Βράϊλα, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν κύκλον τῶν γνώσεων τούτων περιέλαβε καὶ τὰς περὶ Γλυπτικῆς, Ζωγραφικῆς, Μουσικῆς, Ποιήσεως μεταφυσικὰς ἀντιλήψεις, καθὼς καὶ τὰς περὶ δικαίου θεωρίας. Δρ. 3.

Félix le Dantec — Μετάφρασις Ἀρ. Καμπάνη — **Ὁ ἀθεϊσμός.**

Τὸ σύστημα τοῦ Ὁριστικισμοῦ (déterminisme), ἤτοι ἡ φιλοσοφία ὡς συμπέρασμα τῶν ἐξηκριβωμένων ἐπιστημονικῶν γνώσεων, διατυποῦται μὲ πολυμάθειαν, μὲ ἰσχυρὸν λογικὸν εἱρμὸν καὶ μὲ συγγραφικὴν χάριν εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ καθηγητοῦ Ντανὲκ σχετικῶς μὲ τὰς κοσμολογικὰς καὶ θρησκευτικὰς θεωρίας. Χωρὶς νὰ διδάσκῃ καθαυτὸ τὸν ἀθεϊσμόν, συνοψίζει τὰς σχετικὰς παλαιοτέρας καὶ συγχρόνους θεωρίας, πολεμεῖ κυρίως τὴν αὐθαίρετον σκέψιν εἰς κάθε δόγμα εἴτε θεϊστικὸν εἴτε ὑλιστικὸν καὶ ὑποδεικνύει ὁρίζοντα ἐλευθέρας σκέψεως, ὑποταγμένης εἰς τοὺς μαθηματικούς, φυσικούς, χημικοὺς καὶ βιολογικοὺς νόμους. Ὥστε ἀνεξαρτήτως πεποιθήσεων καὶ ἰδεῶν παρέχει οὐσιαστικῶς πλῆθος γνώσεων εἰς κάθε ἄνθρωπον τῆς σκέψεως. Ἡ μετάφρασις ἐπιμελημένη ὑπὸ τοῦ λογογράφου κ. Ἀρ. Καμπάνη Δρ. 4.

Θ. Καΐρη — **Φιλοσοφικά.**

Εἶναι τὸ κεφαλαιῶδες ἔργον τοῦ ἐξόχου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἠθικολόγου, μεταφυσικοῦ φιλοσόφου καὶ αἱρεσιάρχου Θ. Καΐρη, ὁ ὁποῖος ἔσχε μεγάλην ἐπίδρασιν παλαιότερα καὶ ἕως σήμερον. Αἱ ἰδέαι του περὶ Θεϊσμοῦ, περὶ Ἠθικῆς, περὶ Νόμων, περὶ Λογικῆς, περὶ Κόσμου κ.τ.λ. διατυποῦνται εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο εὔληπτα καὶ σύντομα. Δρ. 2.

H. Taine — Μετ. Ἀγαθονίκου — **Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι.**

Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ κοινωνιολογικὴ κριτικὴ τοῦ διασήμου Ταὶν περὶ τῶν λόγων τῆς ἀναπτύξεως τῆς Καλλιτεχνίας, Ποιήσεως, Τραγῳδίας, Γλυπτικῆς, Ζωγραφικῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι περιέχονται εἰς τὸ βιβλίον αὐτό. Ἡ ποικιλία τῶν γνώσεων, ἡ κομψότης τῶν ἀντιλήψεων, ἡ γοητεία τοῦ ὕφους τὸ κάμνουν ἐξαιρετικὰ ἑλκυστικὸν καὶ προσιτὸν εἰς κάθε ἀναγνώστην. Ἡ μετάφρασις ἐπιμελημένη ὑπὸ τοῦ Ἀχ. Ἀγαθονίκου. Δρ. 2.50.

H. Taine — Μετ. Ἀγαθονίκου — **Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ.**

Εἰς τὸ ἔργον τοῦτο ἐπὶ τῇ βάσει τῆς θεωρίας του «τοῦ περιβάλλοντος» περιγράφει ὁ Ταὶν τὴν κοινωνικὴν ζωὴν τῶν χρόνων τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ ἐξηγεῖ πῶς ἐφανερώθη ἐντὸς ὀλίγου χρόνου τόση ἀκμὴ τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ μὲ τὸν Ραφαὴλ, τὸν Μιχαὴλ Ἄγγελον, τὸν ντὰ Βίντσι καὶ τοὺς ἄλλους κορυφαίους ζωγράφους, γλύπτας καὶ καλλιτέχνας ἐν γένει. Δρ. 2.50.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ **5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Friedrich Nietzsche — Μετάφρ. Ν. Καζαντζάκη.

Ἡ Γένεσις τῆς Τραγῳδίας

Τὸ θαυμάσιον ποιητικὸν καὶ φιλοσοφικὸν ἔργον τοῦ Νίτσε περὶ τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας. Ἐμβριθὴς γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, βαθὺς δὲ ψυχολόγος τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας, μὲ ποιητικὴν πρωτοτυπίαν καὶ μὲ κριτικὴν ἰσχυρὰν ἔδωκεν ἀποκαλυπτικὸν φῶς ἐπὶ τῆς ἀρχαίας τραγῳδίας καὶ γενικώτερον ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς. Δρ. 3.—

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ καὶ πιστὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη.

Wilhelm Wundt — Μετάφρ. Ἀ. Πολυμέρη

Ὑπνωτισμὸς καὶ Ὑποβολή.

Ὁ κορυφαῖος σύγχρονος φιλόσοφος τῆς Γερμανίας, δεινὸς βιολόγος, ψυχολόγος καὶ μελετητὴς τῶν κοινωνικῶν φαινομένων, ἱδρυτὴς ἰδίας φιλοσοφικῆς θεωρίας, συμπληρούσης τὴν μεταφυσικὴν ἀντίληψιν διὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τἀνάπαλιν, ἀσχολεῖται εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο μὲ τὰ φαινόμενα τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς ὑποβολῆς. Ἐξετάζει δὲ καὶ ἀναλύει καὶ κατατάσσει τὰ φαινόμενα ταῦτα ἀπὸ φυσικῆς, χημικοζωικῆς καὶ κοινωνιολογικῆς ἀπόψεως. Δρ. 3.—

Ἡ μετάφρασις πιστὴ καὶ σαφὴς ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Πολυμέρη.

Cesare Lombroso — Μετάφρ. Μπάμπη Ἀννίνου

Ὁ ἐγκληματίας ἄνθρωπος

Τὸ πολύκροτον ἐπιστημονικὸν καὶ κοινωνιολογικὸν σύγγραμμα τοῦ Λομπρόζο, τὸ προκαλέσαν σημαντικὰς τροποποιήσεις τῶν θεωριῶν καὶ τῶν ἐφαρμογῶν τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δεδομένων τῆς ψυχοπαθείας καὶ τῆς ἐμπειρικῆς ψυχολογίας, διὰ κλινικῶν δὲ καὶ ποικίλων στατιστικῶν παραδειγμάτων ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἐγκληματίαι εἶναι ἔκφυλοι συνεπῶς ἀνεύθυνοι ἀπὸ ἀτομικῆς ἀπόψεως. Εἰσάγων οὕτως ἄλλην θεωρίαν περὶ ποινῆς, ὑποδεικνύει καὶ ῥιζικὰς τροποποιήσεις ὡς πρὸς τὴν ἐπιβολὴν αὐτῆς. Τὸ σύγγραμμα, ἐκδοθὲν εἰς δύο τόμους, εἶναι προσιτὸν καὶ ἐξόχως ἐνδιαφέρον εἰς πάντα ἀναγνώστην, ἀπαραίτητον δὲ εἰς τοὺς ἐπιστήμονας, ἰατροὺς καὶ νομικούς. Δρ. 8.—

Ἡ μετάφρασις ἀρτία ἐκ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως ὑπὸ τοῦ κ. Μπάμπη Ἀννίνου.

Léon Tolstoi — Μετ. Σπ. Φραγκοπούλου

Ἡ Ἀναγέννησις.

Αἱ μελέται τῆς τελευταίας συγγραφικῆς περιόδου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ τῆς Ῥωσίας καὶ φιλοσόφου περιλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Μελέται θρησκευτικαί, κοινωνικαί, ἠθικαί, σοσιαλιστικαί, ὅλαι διαυγεῖς καὶ ἤρεμοι εἰς τὴν διατύπωσιν, ἀλλὰ ῥηξικέλευθοι καὶ ἐπαναστατικαὶ κατ' οὐσίαν.

Ἡ μετάφρασις φιλολογικὴ ὑπὸ τοῦ κ. Σπ. Φραγκοπούλου. Δρ. 2.50

H. Poincaré — Μετάφρ. Π. Ζερβοῦ

Ἐπιστήμη καὶ ὑπόθεσις.

Τὸ βαθὺ καὶ ἀποκαλυπτικὸν ἔργον τοῦ κορυφαίου τοῦ αἰῶνός μας φιλοσόφου ἐπιστήμονος. Ἐπισκοπεῖται εἰς αὐτὸ καὶ καθορίζεται ἡ σχετικότης καὶ ἡ ἀξία τῆς ἐπιστήμης καὶ καταδεικνύεται ἡ σημασία τῆς ὑποθέσεως εἴτε ἐπιστημονικὴ εἴτε καθαρῶς φιλοσοφικὴ εἶναι αὕτη. Οὕτω τίθενται τὰ ὅρια τῆς σήμερον ἀνθρωπίνης σκέψεως, διαγράφεται δὲ εὐρὺς ὁ ὁρίζων τῆς ἐπὶ τὰ πρόσω νοήσεως. Δρ. 4.—

Τὸ ἐξοχον ἔργον μετέφρασεν ἀκριβῶς καὶ σαφῶς ὁ κ. Παν. Ζερβός.

---

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ἰ. ΖΕΡΒΟΥ

Th. Ribot — Μετ. Χ. Δαραλέξη

Προβλήματα τῆς ψυχολογίας τῶν συναισθημάτων.

Φυσιολόγος καὶ φιλόσοφος ὁ συγγραφεὺς ἐπιχειρεῖ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο διὰ τῆς ἐπιστημονικῆς ἅμα καὶ τῆς ἰδεολογικῆς μεθόδου τὴν διερεύνησιν καὶ ἐξήγησιν τῶν πλέον περιπλόκων καὶ μυχίων ἐκδηλώσεων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Δρ. 3.

M. Maeterling — Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Ὁ θησαυρὸς τῶν ταπεινῶν.

Σειρὰ φωτεινῶν μελετῶν ἐπὶ συγκεκριμένων θεμάτων καὶ ἐπὶ ἀφηρημένων ζητημάτων, ὡς αἱ ὑπὸ τοὺς τίτλους «τὸ ξύπνημα τῆς ψυχῆς—οἱ προειδοποιημένοι (περὶ τοῦ θανάτου)—Νοβαλὶς—ἡ ἄλλη ἡμέραν τραγικότης» κ.λ.π., ἀποτελοῦσα σύνολον πρωτοτύπου ψυχολογίας καὶ κοινωνικῆς φιλοσοφίας. Δρ. 3.—

Osipe Lourié — Μετ. Γ. Τσοκόπουλου

Ἡ φιλοσοφία τοῦ Ἴψεν.

Ἡ φιλοσοφικὴ σκέψις ἡ ἐμπνέουσα τὸ ὅλον ἔργον τοῦ Ἴψεν, ἡ βασιζομένη εἰς τὰς συγχρόνους βιολογικὰς δοξασίας παρουσιάζεται εἰς ἕνιαῖον σύστημα. Ἐν ταὐτῷ γίνεται συσχέτισις ὅλων τῶν δραμάτων τοῦ μεγάλου Νορβηγοῦ συγγραφέως, παρέχεται δὲ ἀκριβὴς ἀνάλυσις ἑνὸς ἑκάστου αὐτῶν. Δρ. 3.—

A. Metchnikoff — Μετ. Χ. Γεωργιάδου

Μελέται περὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Ὁ διάσημος ἐν τῇ βιολογίᾳ βιολόγος θέτει διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἀπόψεις νέας ἠθικῆς, μὴ δεχόμενος ὡς ἠθικὴν βάσιν τὴν ἰδέαν τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς, προβάλλων δὲ ὡς τοιαύτην τὴν ἐπιδίωξιν τῆς μακροβιότητος. Παραλλήλως δὲ ὡς κοινωνικὸν παράγοντα περιόδου καὶ ὡς μέσον ἠθικοποιήσεως ὑποδεικνύει ἀντὶ τῆς φιλανθρωπίας τὴν συναίσθησιν ἀμοιβαίας ὠφελιμότητος. Δρ. 4.—

H. Ekkerman — Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Συνομιλίαι Ἐκκερμαν καὶ Γκαῖτε.

Αἱ φιλοσοφικαὶ ἀναλήψεις, αἱ περὶ φιλολογίας καὶ τέχνης γνῶμαι καὶ ὁ ἰδιωτικὸς βίος τοῦ Γκαῖτε κατὰ τὴν ὥριμον τῆς ζωῆς του περίοδον περιλαμβάνονται εἰς τὸ ἔργον τοῦτο. Δρ. 3.—

F. Vialt καὶ **F. Jolyet** — Μετ. Ἀλ. Γεωργιάδου

Φυσιολογία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐξήγησις ἐπιστημονικὴ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ καὶ περιγραφὴ τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος εὐμεθόδως καὶ ἀναλυτικῶς, παρέχουσαι καὶ εἰδικὰς καὶ ἐγκυκλίους γνώσεις, ἀπαραιτήτους διὰ τὴν κατανόησιν τῆς βιολογίας, τῆς κοινωνιολογίας καὶ τῆς καθόλου φιλοσοφίας. Δρ. 12.—

A. Schopenhauer — Μετ. Α. Πο[illegible]μέρη

Τὸ αὐτεξούσιον.

Ὁρμώμενος ἐκ τῆς ἐμπειρικῆς ψυχολογίας καὶ συνδυάζων τὰς παρατηρήσεις αὐτῆς πρὸς τὰ ἐκ τῆς φυσιολογίας πορίσματα τὸ ἔργον τοῦτο διερευνᾷ ἂν πραγματικῶς ὑπάρχῃ ἐλευθερία βουλήσεως εἰς τὸν ἄνθρωπον, κατὰ πόσον δὲ οὗτος ὑφίσταται ἀναπόδραστον ἐπίδρασιν προηγουμένων καὶ συγχρόνων του ἔξωθεν ἐνεργειῶν, εἶναι δηλαδὴ οὗτος ἀποτέλεσμα μᾶλλον ἢ αἴτιον. Ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θεωρίας περὶ τούτων προβαίνων ὁ Σοπενάουερ ἀναπτύσσει συναφῶς τὰς περὶ ἠθικῆς ἀντιλήψεις του, πόρισμα τῆς ὅλης φιλοσοφίας του. Δρ. 3.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 10 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Papus — Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ἀπόκρυφος ἐπιστήμη-ψυχισμός.

Ὁ συγγραφεύς, γνωστότατος ἐν Παρισίοις ἰατρὸς, καὶ ἐκ τῶν περιφανεστέρων μυστῶν τοῦ ἀποκρυφισμοῦ, ἐξωθεῖ τὴν τόλμην τῆς σκέψεως μέχρι τῶν ἀκροτάτων ὁρίων ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν ἀντιλήψεων τοῦ ἀποκρυφισμοῦ ἐπὶ τοῦ Σύμπαντος, τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ψυχῆς, τὴν ὁποίαν παρακολουθεῖ ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς της μέχρι τῆς ὁριστικῆς διὰ τῶν διαδοχικῶν μετενσαρκώσεων τελειώσεώς της. Τὸ βιβλίον ἔκαμε κατάπληξιν ἐν Γαλλίᾳ, τοιαύτην δὲ ἀναμφιβόλως θὰ προξενήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν τόσον εἰς τὸν γενικῶς σκεπτόμενον κόσμον καὶ τὸν ἐπιστημονικόν, ὅσον καὶ εἰς τοὺς κοινωνιολογοῦντας ἰδιαιτέρως. Δρ. 4.—

Paul Lefert — Μετάφρ. Α. Καλλιβωκᾶ

Ἐπιτομὴ Φυσιολογίας.

Ἐγκυκλοπαιδικὸν ἐπιστημονικὸν ἔργον, περιγράφον καὶ ἐξηγοῦν τὰ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ, ἤτοι τὴν σύστασιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, τὴν λειτουργίαν τῆς θρέψεως καὶ τῆς πέψεως, τὰ τῶν μυῶν, νεύρων κλπ. κατὰ τρόπον εὐχάριστον καὶ ἀντιληπτὸν εἰς ὅλους. Δρ. 5.—

Emerson — Μετάφρ. Θ. Χ. Φλωρᾶ

Λόγια τοῦ κόσμου.

Σειρὰ μελετῶν κοινωνικῶν, ψυχολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων τοῦ μεγάλου Σάξωνος συγγραφέως, τὰς ὁποίας διαπνέει καὶ καθιστᾷ εἰς ὅλους γοητευτικὰς καὶ ἀντιληπτὰς μία ὑπέροχος πνοὴ ποιήσεως, μὲ παραστατικότητα καὶ ἐνάργειαν ὕφους. Προηγεῖται βιογραφία κριτικὴ τοῦ συγγραφέως ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ καὶ ἕπονται αἱ μελέται: *Προορισμὸς—Πλοῦτος—Λατρεία—Αὐτεξούσιον—Χαρακτὴρ—Θάρρος.* Δρ. 3.—

Martin-Viel κλπ. — Μετ. Α. Καλλιβωκᾶ

Νόσοι καὶ Θεραπεῖαι.

Μετ' ἐπιμελῆ ἔρευναν συνεκεντρώθησαν ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ αἱ καλύτεραι εἰδικαὶ μελέται ἐξόχων ἐπιστημόνων, τοιαῦται ὥστε νὰ σύνανται ν' ἀναγνωσθῶσιν ὑφ' ὅλων καὶ νὰ εἶναι ἀντιληπταί, εὐχάριστοι καὶ ὁδηγητικαὶ ἐπὶ τῶν κυριωτέρων ἀσθενειῶν. Πλὴν τῆς περιγραφῆς περιέχουσι διάγνωσιν καὶ κυρίως ὁδηγίας προληπτικὰς καὶ θεραπευτικάς. Δρ. 5.—

N. Cuyau — Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Στοιχεῖα ἐλευθέρας ἠθικῆς.

Βιβλίον πολύκροτον. Ἡ ἠθικὴ διδασκαλία τοῦ Γκιγιώ, ἀνεξάρτητος ἀπὸ παντὸς θρησκευτικοῦ δόγματος καὶ ἠθικῆς κυρώσεως, τοιαύτην ἐπροξένησεν ἐντύπωσιν ἐν Γαλλίᾳ, ὥστε ἔγινεν ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας συζητήσεως εἰς τὴν *Γαλλικὴν Φιλοσοφικὴν Ἑταιρείαν*. Οἱ γνωρίζοντες τὰς φιλοσοφικὰς ἀντιλήψεις τοῦ Νίτσε θὰ ἐκπλαγοῦν βλέποντες πῶς δύο ὑπέροχοι διάνοιαι, ἀπὸ τῆς αὐτῆς βάσεως ὁρμηθεῖσαι, κατέληξαν εἰς συμπεράσματα ἐντελῶς ἀντίθετα, ἤτοι εἰς ἕνα ἐντελῶς διαφορετικὸν ὑπεράνθρωπον. Δρ. 5.—

N. Vaschide — Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ὁ ὕπνος καὶ τὰ ὄνειρα.

Τὸ ἀρτιώτερον προϊὸν τῆς περὶ ὀνείρων μελέτης εἶνε τὸ ἔργον τοῦτο, ἐν ᾧ ἐκτίθενται ὅλαι αἱ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος μέχρι σήμερον ἔρευναι πάντων τῶν σοφῶν, θίγονται δὲ ζητήματα σπουδαιοτάτης πρακτικῆς σημασίας, ὡς τὸ τῆς ἐπιδράσεως τῶν ὀνείρων ἐπὶ τῆς πραγματικῆς ζωῆς, τῆς διαγνωστικῆς αὐτῶν σημασίας, τῆς χρησιμοποιήσεως των ὡς παθογνωμονικῶν ἐνδείξεων κλπ. Δρ. 4.—

400 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 20 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Geriolles - Gaustier — Μετάφρασις Ν. Ποριώτη

Αἱ ξέναι χῶραι.

Καλλιτεχνικὴ καὶ ἐν ταυτῷ ἀκριβὴς περιγραφὴ χωρῶν καὶ λαῶν, πολιτισμοῦ καὶ θρησκειῶν καὶ ἐθίμων, γεωργίας, ἐμπορίου, ναυτιλίας κ.λ.π. τῶν μᾶλλον περιέργων καὶ ἀγνώστων πόλεων καὶ τόπων τῆς γῆς. Πρὸς συγγραφὴν τοῦ ἔργου συνειργάσθησαν ἐπιφανεῖς συγγραφεῖς περιηγηταί. Δρ. 5.—

Κ. Κυπριάδου

Μελετήματα Κοινωνιολογικὰ καὶ Ἐγκληματολογικά.

Αἱ νεώτεραι παρατηρήσεις, κοινωνιολογικαὶ ἀντιλήψεις καὶ ἠθικὰ πορίσματα ἐπὶ διαφόρων κοινωνικῶν θεσμῶν καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐγκληματικῶν τάσεων καὶ των περὶ ποινῆς θεωριῶν. Δρ. 1.20

Fred. Nietzche — Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Ὁ Ζαρατούστρας.

Τὸ ὑπέρογον καὶ κυριώτστον ἔργον τοῦ μεγάλου συγχρόνου ποιητοῦ καὶ φιλοσόφου τῆς Γερμανίας, ὅπου κυρίως ἐκτίθενται αἱ ριζοσπαστικαὶ θεωρίαι του περὶ τῆς παλαιᾶς—τῆς μέχρι σήμερον—ἠθικῆς καὶ τῆς ἐν γένει κοινωνικῆς ὀργανώσεως μὲ τρόπον θαυμασίως ποιητικὸν καὶ ὅπου παρουσιάζεται πλήρης ἡ πολύκροτος νιτσεϊκὴ θεωρία τοῦ *Ὑπεράνθρώπου*. Δρ. 4.50

Γ. Σωτηριάδου

Ἱστορία τῆς ἀρχαιότητος.

Ὅλη ἡ ἀρχαία ἱστορία ἀπὸ τῶν πρώτων φαραωνικῶν ἐποχῶν τῆς Αἰγύπτου μέχρι τῆς ὑποδουλώσεως τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τῶν Ρωμαίων, συγγραφεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητοῦ τῆς ἱστορίας. Ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια καὶ κριτικὴ διαύγεια διακρίνουσι τὸ ἔργον. Δρ. 4.—

Ι. Π. Καρκάβιας

Ἡ ὀροθεραπεία.

Ὁ νεώτατος καὶ κατ' ἐξοχὴν σπουδαῖος θεραπευτικὸς οὗτος κλάδος τῆς ἰατρικῆς, ἡ ὀροθεραπεία, ἐκτίθεται εὐλήπτως διὰ πάντα ἀναγνώστην καὶ διεξηγεῖται εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦτο, γραφὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπὶ τοῦ θέματος νεωτέρων αὐθεντικῶν ἔργων τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Δρ. 3.—

B. Spinosa — Μετ. Ν. Κουντουριώτου

Ἠθική.

Τὸ κεφαλαιῶδες ἔργον τοῦ μεγάλου πανθεϊστοῦ φιλοσόφου. Ἐν αὐτῷ δι' ἐπιστημονικῆς καὶ κατ' ἐξοχὴν κριτικῆς μεθόδου ἀνάγεται ὁ συγγραφεὺς εἰς γενικωτάτας καὶ καθωρισμένας ἀντιλήψεις περὶ θεοῦ, περὶ ἀρχῆς καὶ φύσεως τῆς ψυχῆς, περὶ συναισθημάτων καὶ παθῶν, περὶ κοινωνίας, κοινωνικῆς ἐξαρτήσεως τοῦ ἀνθρώπου κλπ. Αἱ ὑψηλαὶ καὶ ὑπέροχοι θεωρίαι του ἀποτελοῦσι κυριωτάτην βάσιν τῆς νέας φιλοσοφίας. Δρ. 5.—

C. A. Laisant — Μετ. Ν. Καζαντζάκη

Ἡ Ἀγωγή.

Ἡ ἀγωγὴ τῶν παίδων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπιστήμης εἶναι ὁ πλήρης τίτλος καὶ τὸ θέμα τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ ἐνέχει μέγα ἐνδιαφέρον ὄχι μόνον διὰ τοὺς παιδαγωγούς, ἀλλὰ καὶ διὰ πάντα περὶ τὴν κοινωνιολογίαν καὶ τὴν ἠθικὴν ἀσχολούμενον. Ἡ μύησις εἰς τὰ μαθηματικὰ καὶ εἰς τὰς φυσικὰς ἐπιστήμας, ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνατροφή, ἡ ψυχολογία καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἀνατροφῆς εἶναι τὰ κυριώτερα ζητήματα τοῦ βιβλίου. Δρ. 3.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

G. d'Annunzio

Ὄνειρον ἐαρινῆς πρωΐας (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) 0.60

Ed. de Amicis

Σκηναὶ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου . 2.—

Σ. Βασιλειάδου

Ἀττικαὶ νύκτες . . . . . 6.—

Ἀρ. Βαλαωρίτου

Ἔργα (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) 5.—

Γ. Βιζυηνοῦ

Τὸ ἁμάρτημα τῆς μητρός μου . 3.—

W. Gœthe (*Γκαῖτε*)

Βέρθερος (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . . . 2.—

H. Van Dyk

Διηγήματα. Μετ. Ἀ. Μαρκοτσόγλου 2.50

R. V. Emerson

Λόγια τοῦ κόμου. Μετάφρασις Θ. Φλωρᾶ . . . . . 3.—

H. Eckermann

Συνομιλίαι Ἐκκερμαν μὲ τὸν Γκαῖτε. Μετ. Ν. Καζαντζάκη . . . 3.—

Ἀρ. Ἐφταλιώτη

Νησιώτικες Ἱστορίες . . . . 3.—

Ἰω. Ζερβοῦ

Μῦθοι τῆς Ζωῆς . . . . . 3.—

E. Zola

Ἡ Ταβέρνα. Μετ. Χ. Νεοκλέους (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . 4.50

Ἡ Γῆ. Μετ. Μπ. Ἀννίνου (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . 4.50

Γ. Ζαλοκώστα

Τὰ ἅπαντα (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) 3.50

V. Hugo

Φιλοσοφία καὶ Φιλολογία. Μετ. Γερ. Βουτσινᾶ 2.50

200 Δραχμῶν βιβλία ἀγοράζετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ 10 Δραχμὰς κατὰ μῆνα.

H. Ibsen (*Ἴψεν*)

Οἱ βρυκόλακες (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . . . 1.—

Τὸ σπίτι τῆς κούκλας (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου). . . . 1.40

Ἰ. Κονδυλάκη

Ὁ Πατούχας . . . . . 3.—

Ἀνδρ. Κάλβου

Ἡ Λύρα . . . . . 2.—

P. Calderon

Ὁ Ἀλκάδης τῆς Θαλαμέας (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . 1.—

Τὸ Στοιχειὸ (ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) 1.—

Δ. Καμπούρογλου

Θρύψαλα . . . . . 2.—

G. Leopardi

Ἠθικὰ ἔργα. Μετ. Ἀ. Καμπάνη 3.—

M. Maeterlincq (*Μέτερλινγκ*)

Ὁ θησαυρὸς τῶν ταπεινῶν. Μετ. Ν. Καζαντζάκη . . . . . 3.—

Σ. Μελᾶ

Πολεμικαὶ Σελίδες, ἀπὸ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον 1912 5.—

Μουσαίου

Ἡρὼ καὶ Λέανδρος. Μετάφρασις Σίμου Μενάρδου 0.70

J.-B. Molière (*Μολιέρου*)

Τὰ ἐρωτικὰ πείσματα. Μετ. Ν. Πορφύρη 1.50

Ταρτοῦφος. Μετ. Ἰω. Σκυλίτση (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . 1.20

Ἀγαθόπουλος ὁ Ξηροχωρίτης (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . 0.80

Ἀρχοντοχωριάτης (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . . . 1.—

Fr. Nietzsche (*Νίτσε*)

Ἡ Γέννησις τῆς τραγῳδίας. Μετ. Ν. Καζαντζάκη . . . . . 3.—

Ὁ Ζαρατούστρας. Μετ. Ν. Καζαντζάκη 4.50

Γνῶμαι καὶ περικοπαί. Μετάφρ. Ἰω. Ζερβοῦ . . . . . 3.—

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Γρ. Ξενοπούλου

Στέλλα Βιολάντη . . . . . 3.—
Ὁ Κακὸς δρόμος κ' ἄλλα καινούργια διηγήματα . . . . 3.—

Κ. Παλαμᾶ

Τὰ Πρῶτα Κριτικὰ 3.50
Οἱ Καημοὶ τῆς Λιμνοθάλασσας καὶ τὰ Σατυρικὰ Γυμνάσματα 2.—

Ἀλεξ. Παπαδιαμάντη

Ἡ Γυφτοπούλα . . . . . 4.—
Ἡ Φόνισσα . . . . . 3.—
Ἡ Μάγισσες . . . . . 3.—
Πασχαλινὰ διηγήματα . . . . 1.—
Χριστουγεννιάτικα διηγήματα . 1.—
Πρωτοχρονιάτικα διηγήματα . 1.—
Ὁ Πεντάρφανος . . . . . 3.—
Τὰ ῥόδιν' ἀκρογιάλια 2.50
Ἡ χολεριασμένη 2.50
Ἡ νοσταλγός . . . . . 2.—
Τὰ Χριστούγεννα τοῦ τεμπέλη . 3.—
Τὰ ἅπαντα . . . . . Δραχ. 26—

Edgar Poe

Ἱστορίες ἀλλόκοτες. Μετάφρασις Ν. Σπανδωνῆ . . . . . 3.—

Π. Ροδοκανάκη

Τὸ Βυσσινὶ τριαντάφυλλο . . 2.—

Ἐμμ. Ροΐδου

Συριανὰ διηγήματα . . . . 3.—
Διηγήματα . . . . . 3.—
Κριτικαὶ μελέται . . . . . 3.—
Εἴδωλα . . . . . 4.—
Μελέται φιλολογικαί, καλλιτεχνικαί, φιλοσοφικαί . . . . 4.—
Πάρεργα καὶ παραλειπόμενα . . 4.—
Τὸ πνεῦμα τοῦ Ροΐδου . . . 3.—
Τὰ ἅπαντα . . . . . Δραχ. 24—

= 110 Δραχμῶν βιβλία ἀγοράζετε πληρώνοντες αὐτὰ ἀνὰ δ Δραχμὰς κατὰ μῆνα. =

Jean Richepin

Ἱσπανικὰ παραμύθια. Μετάφρ. Ν. Πορφύρη . . . . . 3.—

W. Shakspeare (Σαίξπηρ)

Κοριολανός. Μετ. Μ Δαμιράλη 2.—
Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτρα Μετ. Μ. Δαμιράλη . . . . . 2.—

Δ. Σολωμοῦ

Τὰ Ἔργα (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) 2.50

A. Schopenhauer

Συγγραφεῖς καὶ ὕφος. Μετ. Α. Ζάρκου . . . . . 3.—

H. Taine

Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἑλλάδι. Μετ. Ἀγαθονίκου 2.50
Φιλοσοφία τῆς τέχνης ἐν Ἰταλίᾳ. Μετ. Ἀγαθονίκου 2.50

L. Tolstoï

Ἡ Ἀναγέννησις. Μετ. Σ. Φραγκοπούλου 2.50
Ἡ Νέα ζωή. Μετ. Σ. Φραγκοπούλου 2.50
Σονάτα Κρόϋτζερ. Μετ. Σ. Φραγκοπούλου . . . . . 2.—
Ἡ Ἀνάστασις. Μετάφρασις Ἠλ. Οἰκονομοπούλου . . . . 3.—

Γ. Τσοκοπούλου

Ἡ Θειρίνα . . . . . 3.—

I. Turghenieff

Τὸ ξένο ψωμί (ἔκδοσις ἐπὶ κοινοῦ χάρτου) . . . . . 1.—

Κ. Χρηστομάνου

Ἡ Κερένια κούκλα . . . . 3.—

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Διονυσίου Σολωμοῦ Τὰ ἔργα.

Ὅλα τὰ ποιητικὰ καὶ πεζὰ ἔργα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ, μετὰ τῶν παραλλαγῶν στίχων καὶ διορθώσεών του—ποιήματα ἐθνικά. ἐπικολυρικά, σατυρικά, λυρικά, ἐπιγράμματα, σημειώσεις καὶ μελετήματα φιλολογικά, ἱστορικὰ καὶ κριτικά, ἐν οἷς «ὁ διάλογος τοῦ ποιητῆ, φίλου καὶ σοφολογιωτάτου», εἰς ἕνα τόμον κατὰ τὴν διαρρύθμισιν καὶ τὴν τάξιν τῆς κριτικῆς ἐκδόσεως Ἰακ. Πολυλᾶ.—Ἡ ἔκδοσις ἐπὶ χάρτου κοινοῦ. Δρ. 2.50

Ἰω. Ζερβοῦ Μῦθοι τῆς Ζωῆς.

Διηγήματα καὶ παραμύθια, συγχρονιστικὰ ἀλλὰ καὶ ἀναγόμενα εἰς θρύλους καὶ παραδόσεις τῆς Ἀνατολῆς, πρωτότυπα δὲ εἰς τὸ ὕφος καὶ εἰς τὴν καθόλου μορφήν. Τὸ πρῶτον μέρος, αἱ «Ἱστορίαι τοῦ Δισκεψίου» εἰκονίζουν ὑπὸ ἰδεολογικὸν τύπον, ἀλλὰ μὲ ὠμὸν κατ' οὐσίαν ρεαλισμόν, τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰς ὁρμάς καὶ τὰ πάθη των εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἰδανικά των. Τὸ δεύτερον μέρος,αἱ «Ἱστορίαι τοῦ Τρισκεψίου» παρουσιάζουν ὡς τρίτον παράγοντα τῆς ζωῆς τὴν ὑπερτέραν καὶ γενικὴν ἀντίληψιν τοῦ νοῦ, τὴν μοιραίως εἰρωνευομένην κάθε πραγματικὴν ἐνέργειαν καὶ κάθε ἐνδιάθετον ροπήν. Δρ. 3.—

W. Gœthe (Γκαῖτε) Βέρθερος.

Μετάφρ. Π. Παμπούκη

Μυθιστόρημα, τοῦ ὁποίου ἡ φιλολογικὴ καὶ κοινωνικὴ ἐπίδρασις ὑπῆρξε μοναδική, μεστὸν λυρισμοῦ, τρυφερότητος καὶ πάθους εἶναι ὁ Βέρθερ τοῦ κορυφαίου τῆς Γερμανίας ποιητοῦ Γκαῖτε. Ὁ ἔρως, ἐξεταζόμενος ἀπὸ τῆς πλέον αἰσθηματικῆς καὶ ἰδεολογικῆς ἀπόψεως, ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ ρωμαντικοῦ ἀλλὰ καὶ ψυχολογικοῦ τούτου μυθιστορήματος.

Ἡ ἔκδοσις ἐπὶ χάρτου κοινοῦ. Δρ. 2.—

Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου Ἔργα.

Τὸ ἔξοχον ποιητικὸν ἔργον τοῦ ὑμνητοῦ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος καὶ τῶν ἑλληνικῶν ἰδανικῶν, τοῦ ἀποδώσαντος συγχρονιστικῶς τὴν δημοτικήν μας τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Ῥούμελης ποίησιν. Τὰ προλεγόμενα καὶ αἱ φιλολογικαί, ἱστορικαὶ καὶ ἄλλαι σημειώσεις τοῦ ποιητοῦ συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον. — Ἡ ἔκδοσις ἐπὶ χάρτου κοινοῦ. Δρ. 5.—

Ἰ. Κονδυλάκη Ὁ Πατούχας

Τὸ δυνατὸν καὶ συνάμα κλασσικῶς λιτὸν ὕφος τοῦ συγγραφέως, ἡ ἐνάργεια καὶ ἡ παραστατικότης καὶ ἡ ἀλήθεια τῆς περιγραφῆς, ἡ ἀνεπιτήδευτος ἀλλὰ καὶ βαθεῖα ψυχολογία τῶν κοινωνικῶν καὶ τῶν κατ' ἄτομον ἐκδηλώσεων τῆς ζωῆς, προσόντα διακρίνοντα ἐξαιρετικῶς τὸ συγγραφικὸν τάλαντον τοῦ κ. Ἰ. Κονδυλάκη, συγκεντροῦνται καὶ παρέχονται πλούσια καὶ ἄφθονα εἰς τὸν Πατούχαν. Ὥστε τὸ ἀληθῶς Ἑλληνικὸν τοῦτο ἔργον, ἠθογραφικὸν ἅμα καὶ ψυχολογικόν, νὰ εἶναι ἰσάξιον πρὸς τὰ τελειότερα τοῦ εἴδους του εἰς τὴν ξένην φιλολογίαν. Δρ. 3.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Ἐμμανουὴλ Ῥοΐδου — Συριανὰ Διηγήματα.

Δημιουργὸς ἑλληνικοῦ φιλολογικοῦ ὕφους εἶναι ὁ Ῥοΐδης, συνδυάσας πολυμάθειαν καὶ ἀνθηρότητα φράσεως, σκέψιν καὶ σαφήνειαν, σκῶμμα ὀξὺ καὶ χαριτωμένην λεπτότητα. Τὰ κατεσπαρμένα πολλαχοῦ ἠθογραφικὰ διηγήματά του, μερικὰ ἐπιθεωρημένα ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, περιλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον μετὰ πλήρους βιογραφικῆς καὶ κριτικῆς μελέτης περὶ τοῦ συγγραφέως ὑπὸ τοῦ κ. Ἀ. Μ. Ἀνδρεάδου. Δρ. 3.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. Ἐμμ. Ῥοΐδης, Βιογραφία.— Ψυχολογία Συριανοῦ συζύγου. —Ἱστορία ἑνὸς σκύλλου. —Ἱστορία μιᾶς γάττας.— Τὸ ξεστούπωμα.— Τὸ παράπονο τοῦ νεκροθάπτου. —Ἱστορία ὀρνιθῶνος.

Ἀνδρέου Κάλβου — Ἡ Λύρα.

Αἱ εἰκοσιτέσσαρες θαυμασταὶ ᾠδαί, αἱ δημοσιευθεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ εἰς δύο τεύχη, ἤτοι τὸ ὅλον ποιητικὸν αὐτοῦ ἔργον, τὸ διάφορον, ἀλλὰ καὶ παράλληλον καὶ ἐφάμιλλον τοῦ ἔργου τοῦ Σολωμοῦ, ἐκδίδονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Προτάσσεται βιογραφία τοῦ Κάλβου ὑπὸ τοῦ κ. Ἰ. Ζερβοῦ, ἐν τέλει δὲ παρατίθεται ἡ συνταχθεῖσα ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ μετρικὴ τῶν ᾠδῶν του. Δρ. 2.—

Δ. Γ. Καμπούρογλου — Θρύψαλα.

Ἐντυπώσεις ὑπὸ πρωτότυπον διηγηματικὸν τύπον, κριτικαὶ γνῶμαι, φιλοσοφικαί, ἠθικαί, φιλολογικαί, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλαι ἐκτενέστεραι καὶ ἄλλαι κομψῶς ἐπιγραμματικαί, εἰς ὕφος ἐν συνόλῳ ἐπίχαρι ἀλλὰ μεστὸν λεπτῆς εἰρωνείας, περιλαμβάνονται εἰς τὸ πρωτότυπον τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Καμπούρογλου, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀποστάλαγμα πολυετοῦς καὶ ἀνθηρᾶς φιλολογικῆς ἐργασίας. Δρ. 2.—

W. Shakspear (Σαίξπηρ) — Κοριολανός.

Μετάφρασις Μ. Δαμιράλη

Ἡ ζωὴ τοῦ Κοριολανοῦ, τοῦ ἡρωικοῦ προασπιστοῦ τῆς πατρίδος του Ῥώμης καὶ κατόπιν προδότου καὶ πολεμίου αὐτῆς, ἀποτελεῖ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ θαυμασίου εἰς πέντε πράξεις δράματος, τὸ ὁποῖον οἱ κριτικοὶ θέτουν ἐφάμιλλον τοῦ «Βασιλέως Λήρ», τοῦ «Μάκβεθ» καὶ τοῦ «Ὀθέλλου», ἤτοι μεταξὺ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ κορυφαίου νεωτέρου τραγικοῦ. Δρ. 2.—

Λεοπάρδη — Ἠθικὰ ἔργα.

Τὸ ἀριστούργημα τοῦ ὑπερόχου τῆς Ἰταλίας φιλοσόφου καὶ ποιητοῦ Λεοπάρδη εἶναι τὰ «ἠθικὰ ἔργα» του. Ἡ παραστατικότης τῶν ἰδεῶν, ὁ λυρισμός, ἡ πρωτοτυπία καὶ τὸ κλασσικὸν ὕφος παρέχουν εἰς τὸ ἔργον μοναδικὴν γοητείαν καὶ χάριν. Ἐνῷ ἡ ἐμβρίθεια, αἱ φιλοσοφικαὶ ἀντιλήψεις καὶ ἡ εὐρύτης τῆς σκέψεως τὸ ἀναδεικνύουν ἐξόχως ὑποβλητικὸν συνάμα καὶ μορφωτικόν. Τοῦ ἔργου προτάσσεται πρόλογος ἐμβριθὴς περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων Λεοπάρδη ὑπὸ τοῦ καλλιτεχνικῶς μετασφράσαντος κ. Ἀ. Καμπάνη. Δρ. 3.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Βίος καὶ ἔργα τοῦ Λεοπάρδη.—Διάλογος τοῦ δόκτορος Rusch μὲ τὰς μούμιες.—Διάλογος τοῦ Πλωτίνου καὶ τοῦ Πορφυρίου.—Διάλογος ἑνὸς Ἰσλανδοῦ μὲ τὴν μητέρα Φύσιν.—Διάλογος τῆς Φύσεως καὶ μιᾶς ψυχῆς.—Ἐγκώμιον τῶν πουλιῶν.—Ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.—Σκέψεις.

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Ἐμμανουὴλ Ῥοΐδου — Διηγήματα.

Τὰ ποικίλα, πολύμορφα καὶ πολύτροπα διηγήματα τοῦ συγγραφέως τῆς Παπίσσης, ἠθογραφίαι, σάτυραι, ἱστορικαὶ εἰκόνες, ὅλα λεπτὰ εἰς σκέψιν, καὶ καλλίτεχνα εἰς διατύπωσιν, περιελήφθησαν εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Δρ. 3.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Τὰ Ἐφήμερα—Ἱστορία ἑνὸς τουφεκισμοῦ—Πανδαμάτωρ καὶ Πανδαμάτειρα—Ἡ Μηλιὰ—Μονόλογος εὐαισθήτου—Ἡ πρώτη του μονομαχία—Τὰ εὐτυχήματα τῆς ἀρρώστιας.—Τὸ θέατρον τοῦ Γιλδὶζ Κιόσκ.—Ἅγιος Σώστης—Ὀρέστης καὶ Πυλάδης—Χρυσῆς κλπ.

Κ. Χρηστομάνου — Ἡ κερένια κούκλα.

Ἀληθινὸν εἰς ψυχολογίαν, εἰς περιγραφήν, εἰς ἠθογραφίαν ἔργον, ἀντάξιον τοῦ συγγραφέως τῆς «Αὐτοκρατείρας Ἐλισάβετ», εἶναι ἡ «Κερένια κούκλα». Ἑλληνικὸν καὶ ἰδίως Ἀθηνσϊκὸν μυθιστόρημα, τὸ ὁποῖον καὶ δημοσιεύομεν ἤδη ὡς τὸ πρῶτον καὶ τὸ πρότυπον τοῦ εἴδους του. Ἡ κομψότης, ἡ πλαστικότης καὶ ἡ χάρις τοῦ ὕφους καὶ κάποια ὑποβλητικὴ δύναμις ἡ χαρακτηρίζουσα τὸν κ. Χρηστομάνον ὡς συγγραφέα, παρέχουν καὶ εἰς τὸ ἔργον του αὐτὸ ἐξαιρετικὴν δύναμιν, γοητείαν καὶ θέλγητρον. Δρ. 3.—

Ἀργύρη Ἐφταλιώτη — Νησιώτικες ἱστορίες

Κατ' ἐξοχὴν ζωγράφος τῆς Ἑλληνικῆς ζωῆς, δυνηθεὶς εἰς ἁπλᾶς τὸ ὕφος, φωτεινὰς δὲ καὶ μεστὰς λυρισμοῦ ἠθογραφίας νὰ δώσῃ μορφὴν ἰδιοτύπου διηγήματος, εἶναι ὁ κ. Ἐφταλιώτης. Αἱ «νησιώτικες ἱστορίες» του, τῶν ὁποίων τινὲς ἀνέκδοτοι, ὅλαι δὲ ἐπιθεωρηθεῖσαι καὶ συμπληρωθεῖσαι ὑπὸ τοῦ συγγραφέως, τὰς ὁποίας ἐκδίδομεν ἤδη, εἶναι ὡραῖαι καὶ πλήρεις ἐνδιαφέροντος εἰκόνες καὶ περιγραφαὶ τῆς ζωῆς τῶν ἑλληνικῶν παραλίων. Δρ. 3.—

Σ. Βασιλειάδου. — Ἀττικαὶ Νύκτες.

Τὰ ποιητικὰ καὶ πεζὰ ἔργα τοῦ Βασιλειάδου, λυρικὰ καὶ δραματικά, ἠθογραφίαι καὶ διηγήματα, σκέψεις καὶ χρονογραφήματα, περιλαμβάνονται ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον. — Ἡ ἔκδοσις ἐπὶ χάρτου κοινοῦ. Δρ. 6.—

Ἐμμανουὴλ Ῥοΐδου — Κριτικαὶ μελέται.

Ὁ κατ' ἐξοχὴν κριτικὸς ἐν Ἑλλάδι, ὁ διαφωτίσας, ὁ ποδηγετήσας, ὁ χαρακτηρίσας ἰδίως τὴν συγγραφικὴν ἐν Ἑλλάδι παραγωγὴν ὑπῆρξεν ὁ Ῥοΐδης. Γνῶμαι φωτειναί, γνώσεις πλούσιαι, ἀντιλήψεις ὀξεῖαι, χαρακτηρισμοὶ ἐπιτυχεῖς προσώπων καὶ πραγμάτων καθιστῶσι τερπνὰς καὶ πάντοτε μορφωτικὰς τὰς κριτικὰς μελέτας του, τὰς περιληφθείσας εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Δρ. 3.—

Μουσαίου — Ἡρὼ καὶ Λέανδρος.

Μετ. Σίμου Μενάρδου

Τὸ θαυμάσιον ποίημα λυρισμοῦ καὶ ἔρωτος, ἀποδοθὲν εἰς τὴν σημερινήν μας γλῶσσαν ἐμμέτρως ἀπὸ τὸν κ. Σῖμον Μενάρδον. Ἡ μετάφρασις ἐνθυμίζουσα τὰ κρητικὰ καὶ κυπριώτικα τραγούδια, γενομένη οὕτω διὰ νὰ ἀποδοθῇ ἡ τεχνοτροπία τοῦ Μουσαίου, παρέχει ἀκεραίαν τὴν καλλιτεχνίαν καὶ τὴν χάριν τοῦ πρωτοτύπου. Δρ. 0.70

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ **5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

W. Shakspear (Σαίξπηρ)
Μετάφρασις Μ. Δαμιράλη

Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτρα.

Ὁ ἔρως τοῦ Ἀντωνίου, τοῦ μεγάλου τῆς Ῥώμης στρατηλάτου καὶ ἄρχοντος, πρὸς τὴν Κλεοπάτραν τὴν γόησσαν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου, αἱ περιπέτειαι καὶ τὸ τραγικὸν τέλος αὐτῶν παρουσιάζονται θαυμασίως εἰς τὸ δρᾶμα τοῦτο, θεωρούμενον ὡς ἓν τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Σαίξπηρ. Δρ. 2.—

Κώστη Παλαμᾶ

Οἱ καημοὶ τῆς λιμνοθάλασσας,

καὶ τὰ σατυρικὰ γυμνάσματα.

«Οἱ καημοὶ τῆς λιμνοθάλασσας» εἶναι εἰς ἁρμονικὰς στροφὰς λυρικοὶ στοχασμοὶ ἐμπνευσμένοι ἀπὸ τὰς ὡραιότητας τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. «Τὰ σατυρικὰ γυμνάσματα» εἶναι δριμεῖα σάτυρα τῶν ἀτοπημάτων τῆς φυλῆς. Δρ. 2.—

Γρ. Ξενοπούλου

Ὁ κακὸς δρόμος

κι' ἄλλα καινούργια διηγήματα.

Εἶναι ὅλα τὰ νέα διηγήματα τοῦ συγγραφέως γοητευτικὰ διὰ τὴν τεχνικὴν πλοκήν, ὡραῖα εἰς τὸ ὕφος, ἀληθινὰ εἰς περιγραφὴν καὶ ψυχολογίαν. Δρ. 3.—

Γ. Β. Τσοκοπούλου

Ἡ θεατρίνα.

Ἓν ἐκτενὲς μὲ δυνατὴν πλοκὴν διήγημα ἠθογραφικὸν καὶ ψυχολογικὸν —ἡ θεατρίνα— μαζὶ μὲ ἄλλα ἀνέκδοτα διηγήματα τοῦ κ. Τσοκοπούλου, ὅλα ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος περιλαμβάνονται εἰς τὸν τόμον τοῦτον. Δρ. 3.—

Émile Zola
Μετ. Χ. Νεοκλέους—Μπ. Ἀννίνου.

Ἡ ταβέρνα.—Ἡ Γῆ.

Ῥεαλιστικὰ μυθιστορήματα τοῦ Ζολᾶ, ἐκ τῆς τραγικῆς κοινωνικῆς ἐποποιΐας τῶν Ρουγκὼν Μακάρ, ὅπου αἱ κοινωνικαὶ ἀθλιότητες καὶ τ' ἄμεσα ἀποτελέσματά των ζωγραφίζονται ἐκ τοῦ πραγματικοῦ πιστὰ καὶ ἀληθινά.
Ἕκαστον μυθιστόρημα Δρ. 4.50

Γ. Ζαλοκώστα

Ποιήματα.

Ὁλόκληρον τὸ πολυμερὲς ποιητικὸν ἔργον τοῦ Ζαλοκώστα, πρωτότυπα καὶ μεταφράσεις, πατριωτικὰ ποιήματα, λυρικὰ καὶ ἐρωτικά. Δρ. 3.50

Molière (Μολιέρου)

Ταρτοῦφος — Ἀγαθόπουλος— Ἀρχοντοχωριάτης.

Σάτυρα τῆς ὑποκρισίας εἶναι ὁ Ταρτοῦφος, διακωμώδησις τοῦ ἐπαρχιωτισμοῦ εἶναι ὁ Ἀγαθόπουλος καὶ γελοιοποίησις τῆς ἀλαζονείας τοῦ νεοπλούτου εἶναι ὁ Ἀρχοντοχωριάτης. Καὶ τὰ τρία ἔργα ὁμοῦ Δρ. 3.20

H. Ibsen (Ε. Ἴψεν)

Οἱ βρυκόλακες.—Τὸ σπίτι τῆς κούκλας.

Τραγικὴν ἀναπαράστασιν τῆς κληρονομικότητος ἀποτελοῦν οἱ «Βρυκόλακες». Πολεμικὴ κατὰ τῶν οἰκογενειακῶν θεσμῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων εἶναι τὸ «Σπίτι τῆς κούκλας». Καὶ τὰ δύο ἔργα ὁμοῦ Δρ. 2.40

300 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ **15 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Μολιέρου — Μετ. Ν. Ποριώτη

Τὰ ἐρωτικὰ πείσματα

Μία ἀπὸ τὰς ὡραιοτέρας κωμωδίας τοῦ Μολιέρου, ἀληθινὰ ψυχολογημένη, μὲ χαρακτηρισμοὺς προσώπων, ἐλαττωμάτων καὶ παθῶν, μὲ ἀλλεπάλληλα κωμικὰ ἐπεισόδια καὶ πλουσίαν σκηνικὴν πλοκήν, μεταφρασθεῖσα φιλολογικῶς καὶ πιστῶς εἰς μέτρον ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Ποριώτη. Δρ. 1,50

Ε. Ροΐδου

Τὰ εἴδωλα

Ἡ μεγάλη καὶ πολύκροτος γλωσσικὴ μελέτη τοῦ Ροΐδου, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ ἐμβριθῆ φιλολογικὴν κριτικὴν ὅλης τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς φιλολογίας. Μετ' αὐτῆς συνεξεδόθη καὶ ἡ συμπληρωματικὴ ἀπάντησις τοῦ Ροΐδου εἰς βιβλιογραφικὴν ἐπίκρισιν τοῦ Πολυλᾶ. Δρ. 4.—

Ἀλεξ. Παπαδιαμάντη

Τὰ Ἅπαντα

Ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ μὲ τὰ ἐθνικά της ἰδεώδη, τὰς οἰκογενειακὰς παραδόσεις, τὰ συναξάρια καὶ τοὺς θρύλλους καὶ τὴν ποίησίν της παρουσιάσθησαν ἀπὸ τὸν Παπαδιαμάντην εἰς ἀριστοτεχνικὰ μυθιστορήματα καὶ διηγήματα. Εἰς τὸν ἔξοχον διηγηματογράφον ἡ Ὀρθοδοξία εὗρε τὸν θαυμάσιον ραψῳδόν της καὶ ἡ ἑλληνικὴ φύσις τὸν ἔξοχον ὑμνητήν αὐτῆς.

Τὰ ἔργα τοῦ ἀφανῶς ζήσαντος καὶ πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐν πενίᾳ ἀποθανόντος μεγάλου Ἕλληνος συγγραφέως ἐξεδόθησαν εἰς τοὺς ἑξῆς 11 τόμους:

Ἡ Γυφτοπούλα	Δρ. 4	*Πρωτοχρονιάτικα διηγήματα*	Δρ. 1.—
Ἡ Φόνισσα	» 3	*Τὰ ρόδινα ἀκρογιάλια*	» 2.50
Ἡ Μάγισσες	» 3	*Ἡ χολεριασμένη*	» 2.50
Πασχαλινὰ διηγήματα	» 1	*Ἡ Νοσταλγὸς*	» 2.—
Χριστουγεννιάτικα διηγήματα	» 1	*Τὰ Χριστούγεννα τοῦ Τεμπέλη*	» 3.—
Ὁ πεντάρφανος	» 3	Οἱ ἕνδεκα τόμοι	Δρ. 26.—

Πλ. Ροδοκανάκη

Τὸ βυσσινὶ τριαντάφυλλο

Ὡραία παθητικὴ ἱστορία ἔρωτος, μὲ λυρισμὸν καὶ ψυχολογίαν ἰδιότυπον. Μετ' αὐτοῦ συνεξεδόθησαν δύο σειραὶ ἀνεκδότων διηγημάτων τοῦ κ. Ροδοκανάκη ὑπὸ τοὺς τίτλους «Παιδιάτικες Ἀγάπες» καὶ «Ἱστορίες» Δρ. 2.—

Ed. de Amicis — Μεταφρ. Ν. Σαράδου

Σκηναὶ τοῦ στρατιωτικοῦ βίου

Ἡ ζωὴ τοῦ στρατῶνος καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πολέμου μὲ τὴν χαρὰν ἀλλὰ καὶ τὰς φρικαλεότητας καὶ τὴν θλῖψιν της περιγράφονται ἀριστοτεχνικὰ ἀπὸ τὸν καλλιτέχνην συγγραφέα εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἑξῆς διηγημάτων: *ὁ Θάνατος, ὁ Πληγωμένος, ὁ Νεοσύλλεκτος, ὁ Σκοπός, ὁ Ὑπηρέτης, ἡ Μήτηρ* κλπ. Δρ. 2.—

Η. Δημητρακοπούλου

Σκουπιδιάδα

Ἰδιορρυθμος, δυνατὴ καὶ μοναδικὴ εἰς τὴν φιλολογίαν μας σάτυρα εἰς 16 ῥ ψῳδίας, σατυρίζουσα ἐλαττώματα καὶ ἀδυναμίας, προλήψεις καὶ κοινωνικὰ ἄτοπα τῆς ἐποχῆς καὶ τῆς ζωῆς μας. Δρ. 1.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 10 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

T. Turghenieff — Τὸ ξένο ψωμί.

Ἓν ἀπὸ τὰ δυνατώτερα καὶ πλέον χαρακτηριστικὰ δράματα τῆς Ρωσσικῆς φιλολογίας. Βάσις τῆς πλοκῆς αὐτοῦ εἶναι ἡ ἀδικία κατὰ τῶν λαϊκῶν ὁμάδων καὶ ἡ κατάθλιψις αὐτῶν ἐν Ρωσσίᾳ—συνέπεια τῆς μεγάλης ἀνισότητος τῶν κοινωνικῶν τάξεων. Δρ. 1.—

Jean Richepin — Ἱσπανικὰ παραμύθια.

Μετάφρασις Ν. Πορφύρα

Κομψὰ εἰς ὕφος καὶ ποιητικὰ εἰς ἔκφρασιν διηγήματα τοῦ Γάλλου ἀκαδημαϊκοῦ συγγραφέως. Εἶναι εἰλημμένα ἐκ τῶν ἠθῶν, τῶν ἐθίμων, τῶν παραδόσεων καὶ τῶν θρύλων τῆς Ἱσπανίας, τὴν ὁποίαν ὁ Richepin ἐπεσκέφθη μακρὸν περιηγήθη. Οὕτω διακρίνονται ὅλα διὰ τὸ πρωτότυπον, τὴν ἁπλότητα καὶ τὴν ἰδιορρυθμίαν των. Δρ. 3.—

G. d'Annunzio — Ὄνειρον ἐαρινῆς πρωΐας.

Μετάφρασις Γ. Λαμπελέτ

Παθητικὸν δρᾶμα ἔρωτος, ἐξελισσόμενον εἰς περίτεχνον πλοκὴν καὶ διαπνεόμενον ἀπὸ τὴν δυνατὴν παραστατικότητα καὶ τὸν ζωηρὸν λυρισμόν, τὸν διακρίνοντα τὸν κορυφαῖον σύγχρονον συγγραφέα τῆς Ἰταλίας. Δρ. 0.60

Κωστῆ Παλαμᾶ — Τὰ πρῶτα κριτικά.

Σειρὰ ἐμβριθῶν καὶ ἐμπνευσμένων κριτικῶν μελετῶν ἐπὶ τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογιας καὶ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων συγγραφέων—τοῦ Ῥίγα, τοῦ Σολωμοῦ, τοῦ Κάλβου, τοῦ Μαρκορᾶ, τοῦ Πολυλᾶ, τοῦ Λασκαράτου, τοῦ Ροΐδου, τοῦ Βιζυηνοῦ, τοῦ Καρκαβίτσα, τοῦ Ψυχάρη κ.λ.π. Αἱ μελέται αὗται, πλὴν τῶν γενικῶν περὶ τῆς τέχνης ἀντιλήψεων καὶ πρὸς τῇ κριτικῇ τοῦ ἔργου ἑνὸς ἑκάστου τῶν κρινομένων, περιλαμβάνουσι καὶ ἐνδιαφερούσας περὶ τῶν συγγραφέων πληροφορίας. Δρ. 3.50

Pedro Calderon — Τὸ στοιχειό. Ὁ Ἀλκάδης τῆς Θαλαμέας.

Μετάφρ. Ι. Καμπούρογλου

Ἓν ἀπὸ τὰ ἐντεχνότερα δράματα τοῦ κορυφαίου δραματικοῦ τῆς Ἱσπανίας εἶναι «τὸ Στοιχειὸ» ἀναγόμενον εἰς τοὺς μεσαιωνικοὺς χρόνους. — «Ὁ Ἀλκάδης τῆς Θαλαμέας», ἐν ᾧ εἰκονίζεται ἡ ὑπερηφάνεια καὶ τὸ αἴσθημα τῆς τιμῆς τῶν Ἱσπανῶν, θεωρεῖται ὡς τὸ τελειότερον ἔργον τοῦ Κάλδερον. Ἕκαστον Δρ.1.—

Γρ. Ξενοπούλου — Στέλλα Βιολάντη.

Ὡραία καὶ παθητικὴ ἱστορία ἔρωτος καὶ θελήσεως,— ὁ Ἔρως Ἐσταυρωμένος—μὲ ἠθογραφίαν ἐπαρχιακήν, ἀλλὰ μὲ ἀντιλήψεις καὶ χαρακτηρισμοὺς ἀποβλέποντας εἰς γενικωτάτας κοινωνικὰς προλήψεις. Δρ. 3.—

Edgar Poe — Ἱστορίες ἀλλόκοτες.

Μετ. Ν. Σπανδωνῆ

Σειρὰ παραδόξων διηγημάτων τοῦ Πόε, ἐν οἷς τὸ Πηγάδι καὶ τὸ Ἐκκρεμές, Ἡ Λίγεια, Ὁ δαίμων τῆς διαφθορᾶς, Ἡ συνάντησις κ.λ.π. Δρ. 3.—

H. Van Dyk — Διηγήματα.

Μετ. Α. Μαμπουτζόγλου

Τὰ ὡραιότερα διηγήματα τοῦ ἐπιφανεστέρου συγχρόνου Ἀμερικανοῦ διηγηματογράφου, ἐν οἷς «Ἡ πηγὴ — Μία φούχτα πηλός — Τὸ γαλάζιο λουλούδι — Τὸ πρῶτο δένδρο τῶν Χριστουγέννων» κλπ. Δρ. 2.50

100 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ **5 ΔΡΑΧ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Δρος Ι. ΖΕΡΒΟΥ

Σπύρου Μελᾶ Πολεμικαὶ σελίδες.

Πιστή, ἀκριβὴς καὶ κατ' ἐξοχήν, περιγραφικὴ ἱστορία τοῦ τελευταίου Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου 1912, ἰδίως ἀπὸ Ἑλληνικῆς ὁπόψεως καὶ ὡς πρὸς τὴν δρᾶσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡ ἀφήγησις ἀρχομένη ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς ἐπιστρατεύσεως προχωρεῖ ἐπεισοδιακῶς μέχρι τῶν τελευταίων εἰς τὰς ἀνακτηθείσας χώρας πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, εἶναι δὲ οὕτω συνηρμοσμένη, ὥστε, ἐνῷ ἱστορεῖται καὶ διεξηγεῖται σαφῶς ἡ πολεμικὴ δρᾶσις, παρέχονται συνάμα ἀριστοτεχνικαὶ περιγραφαὶ τῶν τόπων καὶ τῶν λαῶν τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου, ψυχολογοῦνται δὲ μὲ δύναμιν καὶ ἀσφαλῆ ὀξυδέρκειαν ἄνθρωποι καὶ γεγονότα. Αἱ πρῶται μικρομάχαι, ἡ σύρραξις τοῦ Σαρανταπόρου, τὸ πάθημα τοῦ Σόροβιτς, ὁ ἀγὼν τῶν Γιαννιτσῶν, ἡ κατάληψις τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπως τὰ περιέγραψε καὶ τὰ ἐξιστόρησεν ὁ κ. Μελᾶς, εἶναι δυναταὶ ἱστορικαὶ σελίδες, μέσα εἰς τὰς ὁποίας ζωντανὰ καθρεπτίζονται ὁ μέγας ἀγὼν καὶ ὁ θρίαμβος τῶν Ἑλληνικῶν ὅπλων. Δρ. 5.—

Ἐ. Ροΐδου Μελέται Φιλολογικαί, Καλλιτεχνικαί, Φιλοσοφικαί.

Αἱ κατ' ἐξοχὴν ἐμβριθεῖς καὶ διαφωτιστικαὶ κρίσεις τοῦ Ροΐδου ἐπὶ τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας καὶ ποιήσεως, μεστοὶ γνώσεων, πληροφοριῶν, διδαγμάτων καὶ χαριτολόγου σκώμματος, περιλαμβάνονται ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ μετὰ τῶν ἐπιστολῶν του πρὸς τὸν Βαλαωρίτην καὶ τῆς μετὰ τοῦ κ. Ψυχάρη ἀλληλογραφίας του, τὸ πρῶτον νῦν δημοσιευομένης. Τὸ δεύτερον τοῦ τόμου μέρος ἀποτελοῦσιν αἱ περὶ καλλιτεχνίας μελέται τοῦ Ροΐδου, τὸ δὲ τρίτον μέρος αἱ φιλοσοφικαὶ τοιαῦται *περὶ Ἀριστοτέλους, περὶ Ἀλεξανδρινῆς Σχολῆς*, κλπ. Δρ. 4.—

Ἐ. Ροΐδου Πάρεργα καὶ Παραλειπόμενα.

Διηγήματα, φιλολογικαὶ πραγματεῖαι, ἄρθρα αἰσθητικὰ καὶ κριτικαί, μὴ περιληφθέντα εἰς τοὺς ἄλλους τόμους τοῦ Ροΐδου, πρὸς δὲ τούτοις ποικίλαι μελέται ἐπιστημονικαί, κοινωνιολογικαὶ κλπ. παρέργως συγγραφεῖσαι ὑπ' αὐτοῦ. Δρ. 4.—

Ἐ. Ροΐδου Τὸ πνεῦμα τοῦ Ροΐδου.

Φιλολογικὸν καὶ κριτικὸν μελέτημα τοῦ κ. Ἀ. Ἀνδρεάδου περὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Ροΐδου, περιλαμβάνον πλεῖστα καὶ τὰ ἰδίως χαρακτηριστικὰ τῆς ἰδιοφυΐας τοῦ κρινομένου συγγραφέως.—Τὸ δεύτερον μέρος τοῦ βιβλίου ἀποτελοῦσι πολιτικαὶ διατριβαὶ τοῦ Ροΐδου, ἐν αἷς καὶ ἡ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ζητημάτων πολύκροτος μελέτη «Γεννηθήτω φῶς», ἡ παρέχουσα σημαντικὰς διασαφήσεις ἐπὶ ιῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Βερολινείου Συνεδρίου Δρ. 3.—

Γ. Βιζυηνοῦ Τὸ ἁμάρτημα τῆς μητρός μου.

Τὸ διηγήματα τοῦ ἐκλεκτοῦ καὶ ἰδιοτύπου συγγραφέως καὶ ποιητοῦ, ψυχολογικὰ καὶ ἠθογραφικά, τὰ ὁποῖα κρίνονται ὡς τὰ πρῶτα καθαυτὸ Ἑλληνικὰ διηγήματα. Μεταξὺ τούτων «*Τὸ ἁμάρτημα τῆς μητρός μου*», ὁ «*Μοσκὼβ Σελὶμ*» κλπ. Δρ. 3.—

200 ΔΡΑΧ. ΒΙΒΛΙΑ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΕΣ ΑΝΑ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ

ΟΡΝΙΘΟΤΡΟΦΙΑ Πρακτική Γ. Παρίση λ. 70
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΜΕΛΙΣΣΟΚΟΜΙΑΣ Πρακτικῆς ὑπὸ Κ. Στασινοπούλου . . . . » 80
ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ Οἰκιακή, Α. Γεωργιάδου » 60
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΟΙΝΟΠΟΙΙΑΣ Πρακτικῆς ὑπὸ Κ. Στασινοπούλου . . . . . » 90
ΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΤΩΝ ΚΡΑΣΙΩΝ ὑπὸ Κ. Στασινοπούλου . . . . . » 80
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΗΣ ὑπὸ Federico Reale καθηγητοῦ . . . . . » 90
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ ὑπὸ Henri Coupin, καθηγητοῦ . . . » 80
ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΟΤΡΟΦΙΑ Πρακτικὴ ὑπὸ Χ. Φωσκόλου, γεωπόνου . . . » 80
ΤΟ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ ὑπὸ Α. Hébert . . » 80
ΚΕΡΑΜΟΠΟΙΙΑ καὶ Ἀγγειοπλαστικὴ ὑπὸ Ch. Guillard, καθηγ. Χημείας . » 90
Ο ΗΛΙΟΣ ὑπὸ Ch. Martin . . . . . » 60
ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΚΥΝΗΓΟΥ ὑπὸ Κίμωνος Δημακούλη . . . . . » 70
ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ πρακτικὴ καὶ θεωρητικὴ ὑπὸ Α. Ἀνδρεοπούλου » 90
ΟΙΚΙΑΚΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ, Ν. Σταθάτου » 90
» ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ ὑπὸ Ν. Δημητριάδου . . . . . » 90
ΠΩΣ ΚΑΘΑΡΙΖΟΝΤΑΙ καὶ διατηροῦνται τὰ ἐνδύματα ὑπὸ Α. Γεωργιάδου » 50
Η ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑ ὡς νοσοκόμος καὶ φαρμακοποιὸς ὑπὸ Α. Γεωργιάδου . » 60
ΤΟ ΨΑΡΕΥΜΑ ὑπὸ Φ. Καλαφάτη . . . » 90
ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ ὑπὸ τῆς βαρώνης Στάφ.—
Τεῦχος Α', Γέννησις—Βάπτισις κλπ. » 70
» Β', Γεύματα—Ἑσπερίδες κλ. » 70
» Γ', Ἐπισκέψεις κλπ. . . . . » 70
ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΛΑΙΟΥΡΓΙΑ Π. Σουρῆ » 90
Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ὑπὸ Ch. Martin . . . . . » 60
ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ » » . . . . . » 60
ΤΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ » » . . . . . » 60
ΟΙ ΣΕΙΣΜΟΙ ὑπὸ V. Meunier . . . . . » 60
Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ ὑπὸ Legrain . . . λ. 60
ΑΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΡΑΙΝΤΓΕΝ ὑπὸ Paul Philippou, καθηγητοῦ . . . . . » 60
ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΠΟΔΗΛΑΤΟΥ . . . . . » 60
Ο ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΑΡΗΣ Flammarion » 60
ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΣ . . . . . » 60
ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΛΙΘΟΙ P. Gaubert . » 60
Ο ΧΡΥΣΟΣ ὑπὸ H. Mercereau . . . . » 60
ΤΟ ΑΛΑΣ ὑπὸ M. Arsandaux . . . . . » 60
ΥΓΙΕΙΝΗ τῶν ΟΔΟΝΤΩΝ . . . . . » 50
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ἐπὶ πορσελάνης καὶ ξύλου » 80
ΥΔΑΤΟΓΡΑΦΙΑ . . . . . » 80
Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ . . . . . » 80
Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ . . . . . » 80
ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΣΑΠΩΝΟΠΟΙΙΑ . . . . . » 90
» ΠΟΤΟΠΟΙΙΑ . . . . . » 90
ΚΡΕΩΦΑΓΙΑ καὶ ΦΥΤΟΦΑΓΙΑ . . . . » 90
ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ . . . . . » 90
Η ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ δέρματος καὶ τριχῶν » 50
ΟΔΗΓΟΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓ. ΚΑΠΝΟΥ δρ. 1.—
ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ καὶ ΔΙΠΛΟΓΡΑΦΙΑ » 4.—
ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΑΣ . . . . . » 1.50
ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΙΚΗΣ » 2.—
ΜΗΧΑΝΙΚΗ καὶ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗ » 2.—
ΟΙΚΙΑΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ . . . . . » 0.90
ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΚΛΗΡΩΤΟΥ . . . . » 0.60
ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΠΑΙΔΙΑΤΡΙΚΗ . . . . . » 4.—
ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ καὶ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗ ὑπὸ Καντώρου » 3.—
ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΙΘΑΡΑΣ μέρος Α'-Β' ἑκασ. » 2.50
» ΜΑΝΔΟΛΙΝΟΥ » Α' . . . . . » 4.—
» » » Β' . . . . . » 4.—
ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΜΗΧΑΝΙΚΗ . . . . . » 4.—
» ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗ . . . . » 2.50
ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΙΚΗ . . . . . » 2.50
ΞΥΛΟΥΡΓΙΚΗ . . . . . » 2.50
ΘΕΩΡΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ (Λαυράγκα) » 1.—
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΑΡΜΟΝΙΑΣ » » 4.—
ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΗΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ ὑπὸ Γ. Μουρίκη . . » 2.—

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΙ ἀπὸ ὅλους τοὺς λογογράφους μας
ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ Ελληνες ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ
εἰς 120 τόμους δεμένους, ἀξίας δραχμῶν 315 ΜΕ 10 ΔΡΑΧΜΑΣ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ ΦΕΞΗ
ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ—(Συστήματος KUNTZÉ)

Ὁ Ἕλλην ἐν Γαλλίᾳ ἢ ἑλληνογαλλικοὶ διάλογοι . . . δρ. 0.80
Ὁ Ἕλλην ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ ἢ ἑλληνοαγγλ. διάλ. » 0.80
Ὁ Ἕλλην ἐν Γερμανίᾳ ἢ ἑλληνογερμανικοὶ διάλογοι . » 0.80
Ὁ Ἕλλην ἐν Ἰταλίᾳ ἢ ἑλληνοϊταλικοὶ διάλογοι . . . » 0.80
Ὁ Ἕλλην ἐν Τουρκίᾳ ἢ ἑλληνοτουρκικοὶ διάλογοι . . » 1.—
Ὁ Ἕλλην ἐν Αἰγύπτῳ ἢ ἑλληνοαραβικοὶ διάλογοι . . . » 1.—
Ὁ Ἕλλην ἐν Ρωσίᾳ ἢ ἑλληνορωσικοὶ διάλογοι . . . . » 1.—
Ὁ Ἕλλην ἐν Ρουμανίᾳ ἢ ἑλληνορουμανικοὶ διάλογοι » 1.—
Le Français en Grèce ἢ γαλλοελληνικοὶ διάλογοι . . » 1.—
Der Deutsche Griechenland ἢ γερμανοελλ. διάλογοι » 1.—
The Englishman in Greece ἢ ἀγγλοελληνικοὶ διάλογοι » 1.—
L'Italiano in Grecia ἢ ἰταλοελληνικοὶ διάλογοι . . . . » 1.—

ΒΙΒΛΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Μαγικὰ παίγνια δρ. 1.20
Παίγνια συναναστροφῶν . . . » 1.40
Ζατρίκιον (Σκάκι) » 1.40
Χειρομαντεία καὶ χαρτομαντεία » 1.—
Ντάμα καὶ Τριώδιον . . . . . » 1.20
Σφαιριστήριον » 1.20

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ

Κοριολανὸς (Σαίξπηρ) δρᾶμα	δρ. 2.—	Κωμῳδίαι (Λάσκαρη) σειρὰ δευτ.	δρ. 1. -
Γέρω-Μαρτὲν (Κορμὼν-Γκραντζὲ)	1.20	Δοκαντιέρα (Γκολδόνι) κωμῳδία	1.40
Τόσκα (Σαρδοῦ) δρᾶμα, πράξ. 4	1.—	Δὸν Κιχώτης, ἱλαροτραγῳδία	1.40
Βρυκόλακες (Ἴψεν) δρᾶμα, πρ. 3	1.—	Μπάρμπα-Λινάρδος (Κόκκου)	1.—
Λύρα τοῦ Γέρω-Νικόλα (Κόκκου)	0.80	Στοιχειὸ (Καλδερὼν) δρᾶμα	1.—
Μακαρίτης Τουπινὲλ (Μπισὼν)	1.—	Ἱππόται τῆς Ὁμίχλης, δρᾶμα	1.40
Τιμὴ (Σούδερμαν) δρᾶμα, πρ. 3	1.20	Ἀγαθόπουλος ὁ Ξηροχωρίτης	0.80
Πατρὶς (Σαρδοῦ) δρᾶμα, πράξ. 5	1.20	Γιὰ τὴν τιμὴ (Χρηστοβασίλη)	1.—
Καραντίνα (Ν. Λάσκαρη) κωμ.	1.20	Νικηφόρος Φωκᾶς (Π. Ζάννου)	1.20
Δύο Ὀρφαναὶ (Δ' Ἐννερῦ) δρᾶμα	1.20	Χήρα (Μεϊλὰκ-Ἀλεβὺ) κωμῳδία	1.—
Κωμῳδίαι μονόπρ. (Ν. Λάσκαρη)	1.20	Μπαλόνι (Λάρνλεϋ-Φὲρ) κωμῳδ.	1.20
Ἀλκάδης τῆς Θαλαμέας (Καλδερὼν)	1.—	Ταρτοῦφος (Μολιέρου) κωμῳδία	1.20
Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας	1.20	Πὶκ-Νὶκ (Ν. Λάσκαρη-Γ. Πὼπ) κ.	1.20
Νὰ τὸ λέμε ; (Λαμπὶς) κωμῳδία	1.—	Πολιτικὸς ἀνεμόμυλος (Γκοντινὲ)	0.60
Μονόλογοι (Καλαποθάκη-Λάσκαρη)	0.80	Γένος καὶ καρδία (Π. Ζάννου)	0.80
Δύο Λοχίαι (Λοβιγνὺ) δρᾶμα	1.20	Ἰωσίας ὁ ἀκτοφύλαξ, δρᾶμα	1.20
Στρίγγλα (Ν. Ἀντωνοπούλου)	0.80	Γουλιέλμος ὁ ἀχθοφόρος, δρᾶμα	1.20
Ἄτιμοι (Ροβεττὰ) δρᾶμα, πράξ. 3	0.80	Ἠθοποιὸς Κὴν (Δουμᾶ) δρᾶμα	1.40
Καπετὰν Γιακουμῆς (Κόκκου)	1.20	Ὄνειρον ἐαρινῆς πρωΐας (Δ' Ἀνούν.)	0.60
Φαιδώρα (Σαρδοῦ) δρᾶμα, πρ. 4	1.20	Ἀρχοντοχωριάτης (Μολιέρου) κ.	1.—
Γκόλφω (Περεσιάδου) δραμ. εἰδ.	1.20	Χορὸς τοῦ Ζαλόγγου (Περεσιάδου)	1.20
Μαλλιὰ-Κουβάρια (Λάσκαρη) κ.	1.40	Σεβῆρος Τορέλλης (Κοππὲ) δρᾶμα	1.—
Σταυρὸς (Ι. Νικολάρα) δρᾶμα	0.60	Ξένο ψωμὶ (Τουργκενιεφ) δρᾶμα	1.20
Χάϊδω (Π. Μελισσιώτου) δρ. εἰδ.	0.80	Σκλάβα (Σ. Περεσιάδου) δρᾶμα	1.—
Θεία τοῦ Καρόλου (Μπραντὼν)	1.—	Κωμῳδίαι (Π. Ζάννου)	1.20
Γαμβρός μας (Λάσκ.-Γιαννουκάκη)	1.20	Ἐλισσάβετ (Γιακομέττη) δρᾶμα	1.20
Ντροπαλὸς ἐρωτευμένος (Λάσκ.)	0.60	Νόρμα (Δορμεβὶλ) τραγῳδία	1.40
Σαμπινιὸλ χωρὶς νὰ θέλῃ, κωμ.	1.40	Μαρκήσιος Πριολὰ (Λαβεδὰν)	1.20
Μήδεια (Σουβορὶν) δρᾶμα, πρ. 4	1.20	Πάτερ ἡμῶν (Κοππὲ) δρᾶμα	0.40
Λαμπαδοδρομία (Ἐορβιὲ) δρᾶμα	1.20	Ἐσμὲ (Περεσιάδου) δραμ. εἰδύλ.	1.—
Ἔρωτος θρίαμβος (Ζιακόζα) μῦθος	0.60	Ἔξωσις τοῦ Ὄθωνος (Δημητρ.)	1.—
Σπίτι τῆς Κούκλας (Ἴψεν)	1.40	Μετανάσται (Ἀρνιώτου) δρᾶμα	1.—
Υἱὸς τῆς νυκτὸς (Σεζοὺρ) δρᾶμα	1.20	Γαλάτεια (Σ. Βασιλειάδου) δρᾶμα	0.70
Θυμιούλα ἢ Γαλαξειδιώτισσα, εἰδ.	0.80	Κωνστ. Παλαιολόγος (Ζαμπελίου)	0.60
Μάρκελλα (Π. Λημητρακοπούλου)	1.20	Ψυχοκόρη (Ι. Βοτσάρη) δραμ. εἰδ.	1.20
Ἰακωβῖται (Κοππὲ) δρᾶμα, πρ. 5	1.—	Μερόπη (Δ. Βεργαρδάκη) τραγ.	0.70
Νὺξ ἐλεημοσύνης (Ι. Βουλοδήμου)	1.—	Σκύλλα (Σ. Βασιλειάδου) δρᾶμα	0.70
Ράπτης τῶν Κυριῶν (Φεϋδὼ)	1.20	Μίδας καὶ ὁ κουρεύς του (Λάσκ.)	0.80
Ἀπ' τὴ Γῆ στὸν Οὐρανὸ (Δημητρ.)	1.20	Μνηστὴρ τῆς Ἀρχοντούλας	0.80

ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

ΚΑΒΑΛΛΕΡΙΑ ΡΟΥΣΤΙΚΑΝΑ Mascagni
ΥΠΝΟΒΑΤΙΣ Bellini — ΤΟΣΚΑ Puccini
ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ Puccini — ΚΑΡΜΕΝ Bizet
ΠΑΛΙΑΤΣΟΙ Leoncavallo — Α·Ι·ΔΑ Verdi
ΤΡΑΒΙΑΤΑ Verdi — ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΣ »
ΝΟΡΜΑ Bellini — ΦΡΑ-ΔΙΑΒΟΛΟΣ Auber
ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ Boito — ΜΠΟΕΜ Puccini
ΦΑΟΥΣΤ Gounod — ΕΡΝΑΝΗΣ Verdi
ΜΙΡΕΛΛΑ » — ΡΑΨΩΔΟΣ »
Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΒΟΥΛΕΥΤΗΣ Σ. Ξύνδα
ΓΚΕΙΣΑ Junes — ΕΥΘΥΜΗ ΧΗΡΑ Lehâr
ΠΟΥΠΕ Audran — ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΙ Valente
ΟΝΕΙΡΩΔΕΣ ΒΑΛΣ Straus — ΒΟΚΑΚΙΟΣ
ΜΑΜΖΕΛ ΝΙΤΟΥΣ Hervé [Supé
ΧΟΡΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΩΝ Verdi
ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΣ Masse
Η ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΗ Donizetti
Ο ΚΟΥΡΕΥΣ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ Rocciui
ΛΟΥΚΙΑ ΤΟΥ ΛΑΜΜΕΡΜΟΥΡ Donizetti
Ο ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΥΜΠΑΡΑ Ricci
ΜΑΡΚΟΣ ΒΟΤΣΑΡΗΣ Π. Καρρὲρ
Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ ΚΑΙ Ο ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ
ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ Δ. Λαυράγκα [Π. Καρρὲρ
Η ΜΑΓΙΣΣΑ »
ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ Kalman
ΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ Στὸ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ
Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΩΝ ΔΟΛΛΑΡΙΩΝ
Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΞΕΜΒΟΥΡΓΟΥ Lehâr

200 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Ἱστορία τῶν ἀνατολικῶν λαῶν καὶ τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ Γ. Σωτηριάδου	δρ. 4.—
Ἱστορία τῶν ἐπαναστάσεων τῆς Κρήτης ὑπὸ Ἰωάννου Κονδυλάκη	» 3.50
Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ὑπὸ Κ. Παπαρρηγοπούλου, συμπληρωθεῖσα δὲ ὑπὸ Π. Καρολίδου. Τόμοι 5, σελ. 4.500	» 30.—
Τὰ μετὰ τὸν Ὄθωνα ἤτοι Ἱστορία τοῦ Βασ. Γεωργίου Α΄ ὑπὸ Τρίφωνος Εὐαγγελίδου	» 6.—
Χαρίλαος Τρικούπης. Βιογραφία ὑπὸ Γ. Τσοκοπούλου.	» 1.70
Ἐπανάστασις τῆς Αἰγύπτου (1881-1882)	» 1.20
Ἱστορία τῶν Ρωμαίων ὑπὸ Β΄ Δουρουῆ. Μετάφρασις Α. Ἀργυροῦ	» 3.—
Ἡ ἔκθεσις τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου περὶ τῶν πεπραγμένων τοῦ στρατοῦ τῆς Θεσσαλίας (1897).	» 3.—

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ἀρτοπῶλις ὑπὸ Χ. Montepin	» 4.50
Ἰατρὸς τῶν τρελλῶν ὑπὸ Montepin	» 6.—
Μοϊκανοὶ τῶν Παρισίων ὑπὸ Δουμᾶ	» 6.—
Ὁ Σαλβατόρος (συνέχεια)	» 6.—
Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος	» 6.—
Ἡ Ἀθήνα μας ὑπὸ Ν. Σπανδωνῆ	δρ. 5.—
Ἡ Ταβέρνα (L'assomoir) Αἰμ. Ζολᾶ	» 4.50
Ἡ Γῆ (La Terre) Αἰμ. Ζολᾶ	» 4.50
Σκηναὶ βοημικοῦ βίου ὑπὸ Murger	» 2.50

ΒΙΒΛΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

Μαγικὰ παίγνια	» 1.20
Παίγνια συναναστροφῶν	» 1.40
Ζατρίκιον (Σκάκι)	» 1.40
Χαρτομαντεία καὶ Χειρομαντεία	» 1.—
Ντάμα καὶ Τριώδιον	» 1.20
Μπιλιάρδο	» 1.20

ΛΕΞΙΚΑ

Λεξικὸν Ἐμπορίου ὑπὸ Σ. Θεοχάρη	δρ. 7.—
Λεξικὸν Ὁμηρικὸν ὑπὸ Ε. Κοφινιώτου	» 3.—
Λεξικὸν Νομικῆς ὑπὸ Θ.Φλογαΐτου.Τόμ. 2	» 30.—
Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν Θ. Κυπρίου	» 12.50
Γαλλοελληνικὸν Λεξικὸν Θ. Κυπρίου	» 15.—
Ἑλληνογαλλικὸν Λεξικὸν Πρόχειρον ὑπὸ Δ. Μελισσοπούλου	» 4.—
Γαλλοελληνικὸν Λεξικὸν Πρόχειρον ὑπὸ Δ. Μελισσοπούλου	» 4 —
Ἀγγλοελληνικὸν Λεξικὸν Πρόχειρον ὑπὸ Φ. Φιλίππου	» 3 50
Ἑλληνοαγγλικὸν Λεξικὸν Πρόχειρον ὑπὸ Φ. Φιλίππου	» 3.50
Πλήρες Ἀγγλοελληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Α. Γεωργιάδου	» 10.—
Ἑλληνοαγγλικὸν Λεξικὸν Γ. Ἀλεξάνδρου	6.50
Ἀγγλοελληνικὸν Λεξικὸν Γ.Ἀλεξάνδρου	» 6.50
Ἑλληνογερμανικὸν Λεξικὸν Χ. Χαμαδᾶ	» 7.50
Γερμανοελληνικὸν Λεξικὸν ὑπὸ Ἐμμ. Δρακοπούλου	» 7.50
Ἰταλοελληνικὸν Λεξικὸν Μ. Περίδου	» 7.50
Ὁμηρικὸν Λεξικὸν Ι. Πανταζίδου	» 7.—
Ἑλληνολατινικὸν Λεξικὸν Χ.Ἀδαμαντίου	» 4.—
Λατινοελληνικὸν Λεξικὸν Σ.Κουμανούδη	» 7.—
Ἐπίτομον Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ Δημ. Ζαλούχου.	» 6.—
Λεξικὸν Ἱστορίας, Γεωγραφίας, Μυθολογίας καὶ Βιογραφ. ὑπὸ M. Bouillet Μετάφρασις Ἠλ. Οἰκονομοπούλου. Τόμοι 2. Σελ. 2872	» 19.—

ΝΑΥΤΙΚΑ

Ὁ Πλοηγὸς ὑπὸ Τσουκαλᾶ	» 7.—
Ἀπάνθισμα ναυτικῆς ἐπιστήμης ὑπὸ Ι. Μαυρομμάτη	» 6.50
Ἐμπορικὴ ναυτιλία Ἐμμ. Μακρυγιάννη	» 18.—
Φάροι καὶ Φανοὶ Ν. Συρίγου	» 3.—
Ὁ νέος πρωρεὺς Ι. Μαυρομμάτη	» 5.50
Περὶ ἐξαρτισμοῦ Γ. Κουτσοβίλη	» 2.—
Χρονόμετρον Ι. Μαυρομμάτη	» 3.—
Λιμενοδείκτης Ι. Μαυρομμάτη	» 5.—
Τεταρτημόριον Ι. Μαυρομμάτη	» 1.50

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠΤΑ 45

Αἱ Φιλιππῖναι νῆσοι
Ἡ Μαδαγασκάρη
Νῆσοι τοῦ Ὠκεανοῦ
Τὸ Ἀλγέριον
Τὰ Ἰνδικὰ Ἰμαλάϊα
Τὸ Κάϊρον
Οἱ Ἀθίγγανοι
Ἡ Βενεζουέλα
Τὸ Σικάγον
Ἡ Περσία
Ἡ Κίνα
Τὸ Ἀφγανιστὰν
Ἡ Κεϋλάνη
Τὸ Μαρόκον
Ἡ Λαπωνία
Ἡ πόλις τῶν Δερβισῶν
Ἡ Ἀβυσσινία
Πλόκαμος τοῦ Νίγηρος
Ἡ Σιβηρία
Ἡ Τύνις
Οἱ Τουρκομάνοι
Ἡ Βραζιλία
Τὸ Σιὰμ
Ὁ Καναδᾶς
Ἡ Βομβάη
Ἡ Μαρτινίκα
Τὸ Σαντιάγον

200 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Μέθοδος Γαλλικῆς γλώσσης Gaspey-Otto-Sauer . . . . . Δρ. 5.—
Κλεὶς μεθόδου Γαλλικῆς γλώσσης Gaspey-Otto-Sauer . . . . » 1.50
Ἡ Γαλλικὴ ἄνευ διδασκάλου ὑπὸ Xavier de Bouge . . . . » 7.50
Νεωτάτη Μέθοδος τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ὑπὸ F. Ahn . . . » 2.—
Λεξικὸν Γαλλοελληνικὸν ὑπὸ Θ. Κυπρίου. Τόμοι 2 . . . . . » 15.—
» *Ἑλληνογαλλικὸν* » » » » *2* . . . . . » 12.50
Πρόχειρον Γαλλοελληνικὸν Λεξικὸν Δ. Μελισσοπούλου . . . . » 4.—
» *Ἑλληνογαλλικὸν* » » » . . . . » 4.—
Ἐμπορικὴ Ἑλληνογαλλικὴ Ἐπιστολογραφία Θ. Κυπρίου . . . » 1.50
Γαλλικὴ γραμματικὴ Γ. Φέξη (ἐγκεκριμ. ὑπὸ τοῦ *Ὑπουργ.*) . . . » 1.20
Γαλλικὸν ἀλφαβητάριον Γ. Φέξη » » » » . . . » 1.20
Ἑλληνογαλλικοὶ διάλογοι δι' ἑλληνικῶν χαρακτήρων . . . . . » 0.70
Ἠχὼ τῶν Παρισίων . . . . . » 2.—

ΑΓΓΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Μέθοδος ἀγγλικῆς γλώσσης ὑπὸ Gaspey-Otto-Sauer . . . . » 5.—
Κλεὶς Μεθόδου Ἀγγλικῆς γλώσσης » » » » . . . . » 1.50
Ἡ Ἀγγλικὴ ἄνευ διδασκάλου ὑπὸ Xavier de Bouge . . . . » 7.50
Νεωτάτη μέθοδος τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης ὑπὸ F. Ahn . . . . » 2.—
Λεξικὸν ἀγγλοελληνικὸν ὑπὸ Γ. Ἀλεξάνδρου . . . . . » 6.50
» *ἑλληνοαγγλικὸν* » » . . . . . » 6.50
» *ἀγγλοελληνικὸν ὑπὸ Ἀλ. Γεωργιάδου* . . . . . » 10.—
Πρόχειρον ἀγγλοελληνικὸν λεξικὸν ὑπὸ Φ. Φιλίππου . . . . » 3.50
» *ἑλληνοαγγλικὸν* » » » » . . . . » 3.50
Ἀγγλοελληνικὸν ἐπιστολάριον ὑπὸ Θ. Κυπρίου . . . . . » 2.50
Ἐμπορικὴ ἑλληνοαγγλικὴ ἐπιστολογραφία ὑπὸ Hugo . . . . » 1.50
Ἀγγλικὸν ἀλφαβητάριον ὑπὸ Ἀλ. Γεωργιάδου . . . . . » 0.50
Γραμματικὴ τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης ὑπὸ Φ. Φιλίππου . . . . » 2.50
Ἠχὼ τοῦ Λονδίνου . . . . . » 1.25

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ἡ Γερμανικὴ ἄνευ διδασκάλου ὑπὸ Xavier de Bouge . . . . » 7.50
» » » » » Sanderson . . . . . » 3.50
Νεωτάτη μέθοδος τῆς γερμανικῆς γλώσσης ὑπὸ F. Ahn . . . » 2.—
Λεξικὸν Γερμανοελληνικὸν ὑπὸ Ἐμμ. Δρακοπούλου . . . . . » 7.50
» *Ἑλληνογερμανικὸν ὑπὸ Χ. Χαμαδᾶ* . . . . . » 7.50
Γραμματικὴ τῆς γερμανικῆς γλώσσης ὑπὸ Χ. Χαμαδᾶ . . . . » 2.—

ΙΤΑΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ἡ Ἰταλικὴ ἄνευ διδασκάλου ὑπὸ Xavier de Bouge . . . . » 7.50
Νεωτάτη μέθοδος τῆς Ἰταλικῆς γλώσσης ὑπὸ F. Ahn . . . . » 2.—
Λεξικὸν Ἰταλοελληνικὸν ὑπὸ Μ. Περίδου . . . . . » 7.50
Ἰταλικὸν ἀλφαβητάριον . . . . . » 0.60
Ἰταλικὴ γραμματικὴ ὑπὸ Χ. Γεωργιάδου . . . . . » 2.—

ΑΡΑΒΙΚΑ-ΤΟΥΡΚΙΚΑ-ΡΟΥΜΑΝΙΚΑ-ΡΩΣΣΙΚΑ-ΛΑΤΙΝΙΚΑ-ΟΜΗΡΙΚΑ

Ὁ Ἕλλην ἐν Τουρκίᾳ ἢ Ἑλληνοτουρκικοὶ διάλογοι **Kuntzé** . . . » 1.—
» » » *Ρουμανίᾳ ἢ Ἑλληνορουμανικοὶ* » » . . . » 1.—
» » » *Ρωσσίᾳ ἢ Ἑλληνορωσικοὶ* » » . . . » 1.—
» » » *Αἰγύπτῳ ἢ Ἑλληνοαραβικοὶ* » » . . . » 1.—
Λεξικὸν Λατινοελληνικὸν Σ. Κουμανούδη . . . . . » 7.—
» *Ἑλληνολατινικὸν Χρ. Ἀδαμαντίου* . . . . . » 4.—
» *Ὁμηρικὸν μέγα, ὑπὸ Ι. Πανταζίδου* . . . . . » 7.—
» » *ὑπὸ Ε. Κοφινιώτου* . . . . . » 3.—

100 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ **5 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΝΟΜΙΚΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΚΩΔΙΚΕΣ καταρτισθέντες ὑπὸ Γ.Δυοβουνιώτου, δικηγ., ὑφηγ. ἐν τῷ Πανεπ.

Πολιτικὴ Δικονομία (ἔκδοσις Β΄)	Δρ. 22.—
Ἐμπορικὴ Νομοθεσία (ἔκδοσις Β΄)	» 15.—
Διπλωματικὴ καὶ Προξενικὴ Νομοθεσία	» 7.—
Ἰόνιος Πολιτικὸς Κῶδιξ	» 8.—
Χαρτόσημον	» 4.—
Ἑλληνικὰ Συντάγματα	» 3.50
Διεθν."Ελεγχος. Δημ. Χρέος. Μονοπώλια	» 4.—
Φορολογία καπνοῦ	» 2.—
Ποινικὴ Δικονομία (ἔκδοσις Β΄)	» 13.—
Ποινικὸς Νόμος (ἔκδοσις Β΄)	» 15.—
Διοικητικὴ Ἐκτέλεσις	» 4.—
Φορολογία ἐπιτηδευμάτων	» 2.—
Στρατ. καὶ Ναυτ. Ποινικὴ Νομοθεσία	» 4.—
Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία	» 3.—
Δικαστικὸς Ὀργανισμὸς (ἔκδοσις Β΄)	» 4.—
Ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, Δημόσιον Λογιστικόν, Συντάξεις	» 6.—
Δημοτικὴ Νομοθεσία	» 3.—
Ὁδοποιία, Οἰκοδόμ. πόλεων, Δημ. ἔργα	» 4.—
Τελωνιακὴ Νομοθεσία	» 3.—
Γενικὸν Εὑρετήριον	» 3.—
Παράρτημα Α΄	» 4.—
Παράρτημα Β΄	» 4.—
Παράρτημα Γ΄	» 2.—
Τὸ ὅλον δρ.	139.50

ΣΥΣΤΗΜΑ ΡΩΜΑΪΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, ὑπὸ Bernard Windscheid κατὰ μετάφρασιν Ἀθανασίου Ἀργυροῦ, δικηγόρου. δρ. 60.—

Τόμος Α΄. Γενικαὶ Ἀρχαὶ	» 14.—
» Β΄. Ἐμπράγματον Δίκαιον	» 12.—
» Γ΄. Ἐνοχικὸν Δίκαιον, μέρος α΄	» 11.—
» Δ΄. » » » β΄	» 12.—
» Ε΄. Οἰκογενειακὸν Δίκαιον	» 6.—
» ΣΤ΄. Κληρονομικὸν Δίκαιον	» 12.—

ΛΕΞΙΚΟΝ ΝΟΜΙΚΗΣ συγγραφὲν ἐπιμελείᾳ Θ. Φλογαΐτου, τόμοι 2, σελ. 2,000 » 30.—

ΕΞΑΒΙΒΛΟΣ ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ὑπὸ Θεοδώρου Φλογαΐτου Δρ. 14.—

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ κατὰ τὰς παραδόσεις Ξεν. Ψαρᾶ, σχ. 8ον, σελ. 920 Δρ. 12.—

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΜΕΤΑ ΤΥΠΙΚΟΥ ὑπὸ Κωνσταντίνου Μάτσα Δρ. 12.—

ΝΕΟΙ ΠΑΝΔΕΚΤΑΙ, ἤτοι συλλογὴ πασῶν τῶν μέχρι σήμερον γραφεισῶν νομικῶν διατριβῶν, ἐπιμελείᾳ Ν. Κουντουριώτου δικηγόρου.
Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 11, δραχ. 147.—

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΠΟΛ. ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ ΝΟΜΩΝ ὑπὸ Δ. Ποταμιάνου προέδρου Ἐφετῶν. Τόμοι 4, σελ. 3452 Δρ. 40.—

ΒΑΣΙΛΙΚΑ. Τὸ γνήσιον κείμενον αὐτῶν μόνον, κατ' ἐπεξεργασίαν τῶν κ. κ. Γ. Δυοβουνιώτου καὶ Κ. Δυοβουνιώτου. Τόμοι 5 Δρ. 25.—

ΑΣΤΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ. Οἰκογενειακὸν δίκαιον ὑπὸ Ε Μακρυγιάννη δρ. 10.—

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ὑπὸ Θ. Φλογαΐτου. Τὸ ὅλον ἔργον Δρ. 47.50

Τόμ. α΄. Πολιτικὴ Δικονομία καὶ Ὀργανισμὸς Δικαστηρίων, σελ. 928	Δρ. 10.—
» β΄. Ποινικὸς νόμος - Ποιν. δικονομία - Ποιν. διατίμησις	» 10.—
» γ΄. Ἐμπορικὸς νόμος - Ἀστικὸς νόμος - Χαρτόσημον	» 10.—
» δ΄. Ἐξάβιβλος Ἀρμενοπούλου	» 14.—
» ε΄. Ἐπίμετρον τῆς β΄ ἐκδόσεως περιλαμβάνον τοὺς νεωτέρους νόμους, Β. Διατάγματα, νομολογίαν κτλ.	» 8.50

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, γραφεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συγγράματος Κ. Ν. Κωστῆ ὑπὸ Ἰω. Πετρουνάκου. Τόμοι 3 Δρ. 9.—

ΠΡΟΧΕΙΡΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ, γραφεὶς ὑπὸ Ν. Κουντουριώτου, δικηγόρου. Δρ. 10.—

ΣΥΣΤΗΜΑ ΕΜΠΟΡΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ὑπὸ Lyon Caen καὶ K. Renault, καθηγητῶν ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων. Μετάφρασις Κουντουριώτου καὶ Σακελλαρίου, δικηγόρων.
Τὸ ὅλον ἔργον τόμοι 8 Δρ. 80.—

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, ὑπὸ Θ. Φλογαΐτου, σελ. 488 Δρ. 10.—

ΕΙΔΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ ΑΣΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΔΙΚΟΝΟΜΙΚΟΙ ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἄλλων Τραπεζῶν, κτλ. ὑπὸ Γ. Κασίμη δικηγ. Δρ. 3.—

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ καὶ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΝΑΥΤΙΛΙΑ ὑπὸ Ἐμμ. Μακρυγιάννη Δρ. 18.—

ΛΕΞΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΠΡΑΚΤΙΚΗΣ, περιέχον σύντομον ἑρμηνείαν ἑκάστου θεσμοῦ, τοὺς σχετικοὺς τύπους καὶ τὴν σχετικὴν νομολογίαν, ὑπὸ Ν Κουντουριώτου.
Τόμοι 5, σελίδες 4.000, Α — Ω Δρ. 70.—

ΚΩΔΙΞ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ. Μετάφρασις ἐκ τοῦ Corpus Juris Civilis ὑπὸ Παντ. Τσιτσεκλῆ. Τόμοι 2 δρ. 30.—

ΒΑΣΙΛΙΚΑ, Κατὰ τὴν ἐν Λειψίᾳ ἔκδοσιν τοῦ G. E. Heimbach καὶ τὸ συμπλήρωμα τοῦ Z. Lingenthal, καὶ τῶν E. Ferrini καὶ J. Mercati, οἷς προσετέθησαν αἱ νεαραὶ διατάξεις τῶν Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων αἱ μέχρι τῆς καταλύσεως τῆς Βυζαντιακῆς Αὐτοκρατορίας ἐκδοθεῖσαι, τὰ ἐλλείποντα κείμενα τῆς Ἰουστινιανείου νομοθεσίας, τὰ κείμενα τοῦ Jus Graeco-romanum, ἡ μέχρι τοῦ νῦν σχετικὴ νομολογία τῶν Ἑλληνικῶν δικαστηρίων καὶ πλεῖσται ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις, ὑπὸ Ἰωάννου Ζέπου, δικηγόρου. "Εκδοσις δευτέρα, ἐπηυξημένη καὶ βελτιωμένη (μεγαλητέρα τῆς α΄ ἐκδόσεως κατὰ 1000 σελίδ.). Τόμοι 5. Σχ. 4ον δίστ. δρ. 150.—

ΣΥΣΤΗΜΑ ΡΩΜΑΪΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ. ὑπὸ Ἐρρίκου Dernburg καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου, κατὰ μετάφρασιν Γεωργίου Δυοβουνιώτου, ὑφηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. "Εκδοσις δευτέρα ἐπηυξημένη.

Τόμος. Α΄. Γενικαὶ ἀρχαὶ	δρ. 12.—
» Β΄. Ἐμπράγματον δίκαιον	» 10.—
» Γ΄. Ἐνοχικὸν δίκαιον	» 14.—
» Δ΄. Οἰκογενειακὸν δίκαιον	» 4.—
» Ε΄. Κληρονομικὸν δίκαιον	» 10.—

300 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 15 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΙΑΤΡΙΚΑ

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΠΑΙΔΩΝ ὑπὸ E. Weill, καθηγητοῦ τῆς Κλινικῆς τῶν Παίδων, μεταφρασθέντα ὑπὸ Α. Καλλιβωκᾶ, μετὰ πολλῶν εἰκόνων. Δρ. 15.—

ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Edmond Lesser, καθηγητοῦ τῆς Συφιλιδολογίας ἐν Βερολίνῳ. Μετάφρασις ἐκ τῆς τελευτ. ἐκδόσεως ὑπὸ Σ. Ζωγραφίδου καὶ Α. Γεωργιάδου Δρ. 8.—

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ὑπὸ L. Dubrisay, πρώην ἀρχιάτρου καὶ G. Jeannin ἐκτάκτου καθηγητοῦ. Μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Α. Καλλιβωκᾶ, ἰατροῦ, μετὰ πολλῶν εἰκόνων. Δρ. 12.—

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ἐν τῇ καθ' ἡμέραν πράξει, μετὰ πολλῶν ἐν τῷ κειμένῳ εἰκόνων ὑπὸ Γερ. Φωκᾶ, καθηγητοῦ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ, τομοι 5. Δρ 39.—

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚ. ΧΗΜΕΙΑΣ ὑπὸ Γ. Γαρουφαλίδου. Δρ. 5.—

ΕΙΔΙΚΗ ΝΟΣΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ, ὑπὸ A. Strümpell, καθηγητοῦ διευθυντοῦ τῆς ἰατρικῆς κλινικῆς τοῦ ἐν Breslau Πανεπιστημίου. Ἐξελληνισθεῖσα ἐκ τῆς τελευταίας 16ης ἐκδόσεως τοῦ Γερμανικοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ Α. Καλλιβωκᾶ καὶ Θ. Βαρούνη, ὑφηγητῶν τοῦ Ἐθν. Πανεπιστ. Μετ' εἰκόνων. Τόμοι 3. Δρ. 50.—

ΕΠΙΤΟΜΗ ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑΣ, ὑπὸ Paul Lefert, καθηγ. Μετάφρ. Α. Καλλιβωκᾶ. Δρ. 4.—

ΕΠΙΤΟΜΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ, ὑπὸ Paul Lefert. Μετάφρ. Ν. Μακρίδου. Δρ. 4.—

ΕΠΙΤΟΜΗ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑΣ, γραφεῖσα ὑπὸ Ἀν. Καλλιβωκᾶ. Ἰατροῦ. Σελ. 390. Δρ. 4.—

ΟΞΕΙΑΙ ΛΟΙΜΩΔΕΙΣ ΝΟΣΟΙ A. Strümpell, μετάφρασις Α. Καλλιβωκᾶ. Δρ. 3.—

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΑ τοῦ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ὑπὸ E. Viault καὶ E. Jolyet καθηγητῶν, μετάφρασις Ἀλ. Γεωργιάδου, ἰατροῦ, εἰκόνες 150 Δρ. 16.—

ΠΕΡΙ ΟΡΘΟΘΕΡΑΠΕΙΑΣ, ὑπὸ Ἰω. Καραβία, ὑφηγητοῦ τῆς Φαρμακολογίας κλπ. Δρ. 3.—

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ, ὑπὸ τοῦ Dr Villeroy, κατὰ μετάφρασιν Ὀρέστου Κυπριάδου, ἰατροῦ Δρ. 5.—

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΦΑΡΜΑΚΟΛΟΓΙΑΣ καὶ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΣ ὑπὸ Henri Durand. Μετάφρασις Α. Καλλιβωκᾶ, Δρ. 5.—

ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ ΕΙΔΙΚΗΣ ΝΟΣΟΛΟΓΙΑΣ ὑπὸ Dr Villeroy, μετάφρασις Χρ. Μασχονησίου, ἰατροῦ. Δρ. 5.—

ΕΠΙΤΟΜΗ ΑΝΑΤΟΜΙΚΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ γραφεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συγγράμματος τοῦ καθηγητοῦ Λουκᾶ Παπαϊωάννου ὑπὸ Ἀλεξ. Γεωργιάδου, ἰατροῦ. Δρ. 10.—

ΕΠΙΤΟΜΗ ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ, ἤτοι περὶ αἰτίων, ἀνατομικῶν ἀλλοιώσεων κ.τ.λ. γραφεῖσα ὑπὸ Μεν. Σακορράφου. Δρ. 16.—

ΠΛΗΡΗΣ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ ἐφημοσμένη, ὑπὸ Gaston Lyon. Μεταφρασθεῖσα ἐκ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως ὑπὸ Ι. Καραβία, Ι. Παπαβασιλείου, Ι. Ἀβάζου καὶ Α. Καλλιβωκᾶ ἰατρῶν. Τόμοι 2, σελ. 2000. Δρ. 80.—

ΛΑΪΚΗ ΙΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ. — ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠΤΑ 50.

ΦΘΙΣΙΣ. Ἡ φθίσις εἶνε μεταδοτική. - Ἡ φυματίωσις καὶ ὁ ἀλκοολισμός. - Πῶς δύναταί τις νὰ ἀποφύγῃ τὴν φθίσιν. Θεραπεία.

ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ. Ὀξὺς ἀρθριτικὸς ῥευματισμός. - Χρόνιος ῥευματισμός. Μυϊκὸς ῥευματισμός. Ἐπιπλοκαί. - Θεραπεία.

ΑΥΠΝΙΑ. Νευρικὴ ἀϋπνία. - Ἀϋπνία νευρασθενικῶν. - Ὑπνωτικά τινα φάρμακα. - Θεραπεία.

ΔΥΣΚΟΙΛΙΟΤΗΣ. Μορφαὶ τῆς δυσκοιλιότητος. - Κίνδυνος καὶ συνέπειαι. - Θεραπεία.

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΚΑΡΔΙΑΣ. Περικαρδῖτις. - Μυοκαρδῖτις. - Ἀθηρωμάτωσις. - Παλμοί. Θεραπεία.

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΑΙΜΑΤΟΣ (Ἀναιμία, Χλώρωσις κλ.) Θεραπεία.

ΝΕΥΡΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ. Νοσήματα τῶν νεύρων. - Παραλύσεις. - Σπασμοί. - Νευραλγίαι. Ἀναισθησίαι. - Συνολκαί. - Θεραπεία.

ΒΛΕΝΝΟΡΡΟΙΑ. Ἡ βλεννόρροια εἰς τὸν ἄνδρα καὶ εἰς τὴν γυναῖκα. Ἐπιπλοκαί. Θεραπεία.

ΣΥΦΙΛΙΣ. Πῶς μεταδίδεται. - Τὸ σκληρὸν ἕλκος. - Β' περίοδος. - Γ' περίοδ. - Στοματῖτις. - Θεραπεία.

ΑΥΝΑΝΙΣΜΟΣ. Αἴτια. Μέσα θεραπείας. - Ἀνάλογα νοσήματα.

ΔΙΦΘΕΡΙΤΙΣ. Συμπτώματα. — Μεταδοτικότης. - Θεραπεία.

ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ. Ἀνικανότης ψυχολογική. - Ἀνικανότης ἐκ καταχρήσεων. - Θεραπεία.

ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑ. Ἱστορία. Συμπτώματα. - Ἐξέλιξις - Θεραπεία.

ΙΜΦΛΟΥΕΝΤΖΑ. Συμπτώματα. Αἴτια. - Διάρκεια. - Ἐπιπλοκαί. Θεραπεία. - Προφύλαξις.

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ. Κνησμός. - Λευκόρροια. - Κολπῖτις. Ἔμμηνα. - Μητρῖτις. - Θεραπεία.

Ο ΓΑΜΟΣ. (Συζυγικὴ ὑγιεινή). Αἱ συζυγικαὶ σχέσεις. - Διαιτητικὴ τῆς ἐγκύου γυναικός. Περὶ στειρώσεως. - Αἱμόμικτοι γάμοι κτλ.

ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΦΕΞΗ. — ΕΚΑΣΤΟΝ ΛΕΠΤΑ 35.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ (ΤΟ ΧΑΝΙ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ) Χ. Ἀγγίνου.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ Ο ΣΚΕΡΔΕΜΠΕΗΣ, Η. Οἰκονομοπούλ.
Η ΟΛΟΚΑΥΤΩΣΙΣ ΤΟΥ ΑΡΚΑΔΙΟΥ ὑπὸ Ι. Κονδυλάκη.
Η ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΙΝΟΥ ὑπὸ Γ. Τσοκοπούλου.
Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑΦΛΕΣΣΑ ὑπὸ Ι. Πετρουνάκου.
Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ. Οἱ τρεῖς Πύργοι κτλ. ὑπὸ Π. Δημητρακοπούλου
Ο ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ ὑπὸ Χρ. Χρηστοβασίλη.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ ὑπὸ Δ. Καλογεροπούλου.
Η ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΤΗΣ ΑΚΡΟΠΟΛΕΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ὑπὸ Γ. Ἀσπρέα.
ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΚΑΙ ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΙΠΟΛΙΤΣΑΣ Γ. Τσοκοπούλου.
ΠΟΛΙΟΡΚΙΑ ΚΑΙ ΕΞΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΥ Ε. Παντελίδου.
Η ΚΥΡΑ ΦΡΟΣΥΝΗ ὑπὸ Σπ. Ποταμιάνου.
ΑΘΑΝΑΤΟΙ ΔΙΑΚΟΙ ὑπὸ Τιμ. Μωραϊτίνη.
Η ΑΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΥΠΟ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ Γ. Φραγκούδη.
Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΑΛΒΑΝΩΝ ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ Γ. Ἀντωνοπούλ.
ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΗΣ ΕΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ 1878 ὑπὸ Ἰδομενέως Στρατηγοπούλου.
Η ΕΝΔΟΞΟΣ ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ ὑπὸ Ἀνδρέου Στράτου.
ΟΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΚΤΟΝΟΙ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΕΣ ὑπὸ Ε. Εὐστρατιάδου
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ ὑπὸ Γ. Τσοκοπούλου.
ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ ὑπὸ Γ. Τσοκοπούλου.
ΣΟΥΛΙΩΤΕΣ ΚΑΙ ΑΛΑΠΗΔΕΣ ὑπὸ Χρ. Χρηστοβασίλη.
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ ὑπὸ Γ. Τσοκοπούλου.
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ ὑπὸ Χρ. Χρηστοβασίλη.
Η ΓΡΑΜΒΟΥΣΑ ὑπὸ Ἰωάν. Κονδυλάκη.
ΡΗΓΑΣ Ο ΦΕΡΡΑΙΟΣ ὑπὸ Γ. Τσοκοπούλου.
Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ ὑπὸ Θεοδ. Γ. Κυπρίου.

200 ΔΡ. ΒΙΒΛΙΑ ἀγοράζετε πληρώνοντες ἀνὰ 10 ΔΡ. ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ Γ. ΦΕΞΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

Θεωρία Μουσικῆς (Λαυράγκα)	Δρ. 1.—
Ἐγχειρίδιον Ἁρμονίας (Λαυράγκα)	» 4.—
Νεώτατον Ἀναστασιματάριον, ὑπὸ Νικολάου Γ. Πρωτοψάλτου Σμύρνης	» 6.—
Μέθοδος Κιθάρας. Μέρος α΄	» 2.50
» » » β΄	» 2.50
» Μανδολίνου. Μέρος α΄	» 4.—
» » » β΄	» 4.—
» Κλειδοκυμβάλου	» 3.—
» Βιολίου. Μέρος α΄	» 1.50
» » » β΄	» 1.50

ΠΟΙΗΣΙΣ

Ποιήματα Βαλαωρίτου	Δρ. 5.—
Ἅπαντα Σολωμοῦ	» 2.50
Ἅπαντα Ζαλοκώστα	» 3.50
Ἡ Λύρα Ἀνδρ. Κάλβου	» 2.—
Οἱ καημοὶ τῆς Λιμνοθάλασσας, ὑπὸ Κ. Παλαμᾶ	» 2.—
Εἰδύλλια Θεοκρίτου (μετάφρ. Πολέμη)	» 2.—
Ἡρὼ καὶ Λέανδρος Μουσαίου, Μετάφρασις Σίμου Μενάρδου	» 0.70
Σκουπιδιάδα, σάτυρα Δημητρακοπούλου	1.—

Λεξικὸν Γεωγραφίας, Ἱστορίας, Μυθολογίας καὶ Βιογραφίας ὑπὸ M. N. Bouillet. Μετάφρ. Ἠλ. Οἰκονομοπούλου. Σχ. 8ον δίστηλον. Σελ. 2872. Τόμοι 2 ὀγκώδεις. Δρ. 19.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ – ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΡΟΪΔΟΥ ΕΜ. Συριανὰ διηγήματα	Δρ. 3.—
» » Διηγήματα	» 3.—
ΖΕΡΒΟΥ ΙΩ. Μῦθοι τῆς ζωῆς	» 3.—
ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ. Τὸ βυσσινὶ τριαντάφυλλο	» 2.—
RICHEPIN. Ἱσπανικὰ παραμύθια	» 3.—
LEOPARDI. Ἠθικὰ ἔργα	» 3.—
ΒΙΖΥΗΝΟΥ Γ. Τὸ ἁμάρτημα τῆς μητρός μου	» 3.—
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΓΡ. Ὁ κακὸς δρόμος	» 3.—
FLOBER. Οἱ Πειρασμοὶ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου	» 3.—
TOLSTOÏ. Τὸ τέλος τῆς ἐποχῆς μας	» 1.50
» Ἡ Σονάτα τοῦ Κρόϋτσερ	» 2.—
» Ἀνάστασις	» 3.—
ΓΚΑΙΤΕ. Ὁ Βέρθερος	Δρ. 2.—
ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ Κ. Ἡ κερένια κούκλα	» 3.—
ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΥ Γ. Ἡ Θεατρίνα	» 3.—
ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ Α. Νησιώτικες ἱστορίες	» 3.—
ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ ΑΛ. Ἡ Μάγισσες	» 3.—
» Χριστουγεννιάτικα διηγήματα	» 1.—
» Πασχαλινὰ διηγήματα	» 1.—
» Πρωτοχρονιάτικα διηγήματα	» 1.—
» Ἡ νοσταλγὸς	» 2.—
» Ὁ Πεντάρφανος	» 3.—
» Τὰ Χριστούγεννα τοῦ Τεμπέλη	3.—
» Ἡ Φόνισσα	» 3.—
» Ἡ Γυφτοπούλα	» 4.—
» Τὰ ρόδινα ἀκρογιάλια	» 2.50
» Ἡ Χολεριασμένη	» 2.50

Ἐγχειρίδιον Κτηνοτροφίας πρακτικόν, περιλαμβάνον τὰ περὶ διατροφῆς ἀγελάδων, βοῶν, προβάτων, αἰγῶν, χοίρων, ἵππων, ὄνων, ὀρνίθων κτλ. ὡς καὶ γαλακτοκομίαν, ὑπὸ Δ. Σαμοπούλου, κτηνοτρόφου Δρ. 1.50

Ἐγχειρίδιον Γεωργίας πρακτικόν, περιλαμβάνον Κηπουρικήν, Φυτοκομίαν, Δενδροκομίαν, Ἀμπελουργίαν καὶ μηχανικὴν Ἀγρονομίαν ὑπὸ Ν. Ἀθανασιάδου, γεωπόνου . . . . . Δρ. 1.50

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ – ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ γραφεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ Τρύφωνος Εὐαγγελίδου. Μετὰ 50 εἰκόνων	Δρ. 5.—
ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ. Δεδεμένον	» 8.50
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ. Χρυσόδετος	» 2.—
ΘΕΟΤΟΚΑΡΙΟΝ. Δεδεμένον	» 6.—
ΕΞΑΒΙΒΛΟΣ Ἁρμενοπούλου	» 14.—
ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ περὶ Χριστιανισμοῦ ὑπὸ Βρ. Ἀρμένη. Τ. 3.	» 12.—
ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ὑπὸ Βράϊλα Ἀρμένη	» 3.—
ΙΕΡΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ. Δεδεμένον	Δρ. 3.—
Ο ΘΕΟΣ ΕΝ ΤΗι ΦΥΣΕΙ ὑπὸ Φλαμμαριῶν	» 4.—
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ ὑπὸ Πετρουνάκου	» 4.—
ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΗΕΙΜΒΑCΗ ὑπὸ Ἰωάννου Ζέππου. Τόμοι 5	150.—
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ ΣΟΥΜΕΛΑ	» 4.—
Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ὑπὸ John Caird. Μετάφρασις Π. Γρατσιάτου	» 3.—

ΣΧΟΛΙΑ ΕΙΣ ΕΛΛΗΝΑΣ ΚΑΙ ΛΑΤΙΝΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἀριστοτέλους Πολιτεία Ἀθηναίων, ὑπὸ Δ. Παπαγεωργίου	Δρ. 0.80
Πλάτωνος διάλογοι ὑπὸ Γ. Κωνσταντινίδου	» 2.50
Τίτου Λιβίου Ἐκλογαὶ ὑπὸ Δ. Παπαγεωργίου	» 1.80
Lhomond de viris illustribus urbis Romæ ὑπὸ Δ. Παπαγεωργίου	» 2.—
Κικέρωνος pro Lygario ὑπὸ Ἐμμαν. Γαλάνη	» 0.65
Κικέρωνος pro Marcello ὑπὸ Ἐμμαν. Γαλάνη	» 0.75
Οὐεργιλίου Αἰνειάς. Βιβλ. Α΄ ὑπὸ Φ. Δημαράτου	0.70
Οὐεργιλίου Αἰνειάς. Βιβλ. Β΄ ὑπὸ Φ. Δημαράτου	» 0.70
Λουκιανοῦ ἐνύπνιον ὑπὸ Ἀνδρέου. Σταθακοπούλου	Δρ. 1.30
Ξενοφῶντος ἀπομνημονεύματα ὑπὸ Α. Σταθακοπούλου	» 2.50
Ἡροδότου Περσικοὶ πόλεμοι ὑπὸ Ε. Κοφινιώτου	» 2.20
Θουκιδίδου Συγγραφῆς βιβλίον Α΄ ὑπὸ Γ. Γαρδίκα	» 2.20
Δημοσθένους Ὀλυνθιακοὶ ὑπὸ Ζάμπα	» 0.75
Δημοσθένους Φιλιππικοὶ ὑπὸ Ζάμπα	» 1.—
Κικέρωνος Κατιλιναϊκοὶ ὑπὸ Ε. Γαλάνη	» 1.20
Πλάτωνος Κρίτων ὑπὸ Β. Βοζίκη	» 0.60
Ἀριστοτέλους Πολιτεία Ἀθηναίων ὑπὸ Γ. Μπάρτ	» 0.90
Γαλατικὸς πόλεμος Γαΐου Ἰουλίου Καίσαρος ὑπὸ Κ. Ζάμπα	» 1.20

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΑΛΟΓΟΥ

ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

*Τὰ σημειούμενα κατωτέρω ὀλίγα μουσικὰ τεμάχια εὑρίσκονται καὶ εἰς τὸν ἰδιαίτερον τιμοκατάλογον «**Μουσικαὶ ἐκδόσεις οἴκου Γ. Φέξη**», εἰς τὸν ὁποῖον ἀναγράφονται **1500** ἐν ὅλῳ ἐκδόσεις μουσικῆς τοῦ ἡμετέρου οἴκου. Τὸν κατάλογον τοῦτον ἀποστέλλομεν **δωρεὰν** εἰς τὸν αἰτοῦντα.*

VALSES POUR PIANO

Berger R.	Valse aimée	0.80
—	Vertige	0.80
—	Colombine	1.—
Cremieux O.	Prière	0.80
Lehar F.	Luxemburg	1.—
—	Zigeunerliebe	0.80
Eysler Ed.	Amor di Principi	1.—
Fall L.	Dollarwalzer	0.80
Vercolier J.	Le cœur tzigane	0.80
Linke P.	Luna valse	1.—
Aigrette B. Y.	Consuelo	1.20
Auber L.	Traum	1.—
Berger R.	Valse enchantée	0.80
—	Frimousse	1.—
Legrand E.	Adorée	0.80
Marchetti F.	Fascination	0.60

POLKAS POUR PIANO

Becucci E.	Frottole	0.60
Lehar F.	Ἡ Εὔθυμος Χήρα	0.60
Κοκκίνου Ν.	Καμέλια	0.60
—	Ἀθῆναι	0.60
Straus J.	Addio	0.80

MAZURKAS POUR PIANO

Arabiano E.	Amoureuse	0.60
Ganne L.	La Tzigane	0.80

QUADRILLES POUR PIANO

Arban J.	Mam'zelle Nitouche	0.80
Metra O.	Mascotte	0.60

POT-POURRIS POUR PIANO

Bizet G.	Carmen	1.20
Eysler Ed.	Amor di Principi	1.60
Fall L.	Die Dollarprinzessin	1.60
Lehar F.	Die Lustige Witwe	1.60
Leoncavallo	Pagliacci	1.20
Mascagni P.	Cavalleria Rusticana	1.80
Puccini G.	La Bohème	1.20
—	Tosca	1.20
Sidney J.	Geisha	1.40
Straus O.	Ein Walzertraum	1.60
Verdi G.	La Traviata	1.60

POUR MANDOLINE OU VIOLON

Δημώδη	Καλαματιανὸς	0.40
—	Ἡ Τοῦρκα	0.60
—	Συρτὸς	0.60
—	Μπάλος	0.60
Bizet G.	Carmen	0.40
Κοκκίνου Ν.	Ἀθῆναι, πόλκα	0.40
Lehar F.	Εὔθυμος Χήρα (valse)	0.60
Straus O.	Ὀνειρῶδες βάλς	0.60
Vercolier J.	Le Cœur Tzigane	0.80

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΔΙ' ΑΣΜΑ ΚΑΙ ΚΛΕΙΔΟΚΥΜΒΑΛΩΝ

Ἄσματα Δημώδη	Ὁ Γέρω Δῆμος	1.—
—	Ἡ Ἀνδριάνα	0.40
—	Ἡ Ἐλενίτσα	0.40
—	Ἡ Τοῦρκα	0.40
—	Ἡ Σμυρνιὰ	0.40
—	Ἐλένη μου	0.40
—	Τὸ Λενιὸ	0.40
—	Τὸ Καράβι	0.80
—	Οἱ Κολοκοτρωναῖοι	0.40
—	Εἶχα μιὰν ἀγάπη	0.40
—	Ἡ Καλαματιανὴ	0.40
—	Συριανὸς	0.40
—	Συριανὸ σταυρωτὸ	0.40
—	Ἕνας ἀητὸς	0.60
—	Ἡ Λεμονιὰ	0.40
Καρρέρη Π.	Ἀνθὸς καὶ Αὐγοῦλα	1.—
—	Μάννα καὶ παιδί	1.—
—	Ἄνθη	0.80
—	Πές μου	0.80
—	Ὁ Στρατιώτης	0.80
—	Τὸ Ὀρφανὸ	0.80
Κοκκίνου Νικ.	Ἀπογοήτευσις	0.60
—	Ἀπονιὰ	0.60
—	Ἀγάπα με	0.60
—	Στὸ Βενιζέλο μας	0.60
—	Σ' ἐνθυμοῦμαι	0.80
—	Γιατί;	0.40
—	Στὸ Φεγγάρι	0.60
—	Γλυκοχαράζει	0.40
—	Μαύρη ζωὴ	0.60
—	Ἡ νεότης	0.80
—	Προδοσία	1.—
—	Ὁ χωρισμὸς	0.60
—	Τὸ Τσομπανόπουλο	0.60
—	Ἡ Ψαροπούλα	0.60
—	Στὴ θάλασσα	0.60
—	Πές μου	0.60
—	Ἡ ΚΕ' Μαρτίου	0.80
—	Σταυρὸ φορεῖς	0.40
—	Μὴ δυσπιστῆς	0.60
—	Ἔλα πᾶμε 'στὰ ξένα	0.80
—	Εἶσαι σύ	0.60
—	Ἐνθύμησις	0.60
—	Ἡ Μαυρομμάτα	0.40
—	Ἐν βλέμμα	0.60
Μίνωος Σ.	Λησμόνει με	0.40
—	Φύγε	0.40
—	Τὸ φίλημα	0.60
Ξανθοπούλου Τ.	Νυκτῳδία	0.60
—	Ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης	0.60
—	Ἀγάπη-πόνος	0.60
Ροδίου Δ.	Ἡ πεταλούδα	0.80
—	Ἡ ἀκαρδη	0.80
Στρουμπούλη Χ.	Γιὰ σένα	0.60
—	Κρυφὴ ἀγάπη	0.40
—	Διατί, ἄχ, διατί	0.60